

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BIG BAD BEAST

All the better to please you...

SHELLY
LAURENSTON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BÜYÜK KÖTÜ CANAVAR

SHELLY LAURENSTON

KENSINGTON YAYINCILIK ŞİRKETİ
www.kensingtonbooks.com

İçindekiler

[Başlık Sayfası](#)
[ÖNSÖZ](#)

[BÖLÜM 1](#)

[BÖLÜM 2](#)

[BÖLÜM 3](#)

[BÖLÜM 4](#)

[BÖLÜM 5](#)

[BÖLÜM 6](#)

[BÖLÜM 7](#)

[BÖLÜM 8](#)

[BÖLÜM 9](#)

[BÖLÜM 10](#)

[BÖLÜM 11](#)

[BÖLÜM 12](#)

[BÖLÜM 13](#)

[BÖLÜM 14](#)

[BÖLÜM 15](#)

BÖLÜM 16

BÖLÜM 17

BÖLÜM 18

BÖLÜM 19

BÖLÜM 20

BÖLÜM 21

BÖLÜM 22

BÖLÜM 23

BÖLÜM 24

BÖLÜM 25

BÖLÜM 26

BÖLÜM 27

BÖLÜM 28

BÖLÜM 29

BÖLÜM 30

BÖLÜM 31

BÖLÜM 32

BÖLÜM 33

**DIXIE'DE İBLİS AVI, BİR HIRSIZIN
DOKUNUŞU,**

ASLA KURT GIBI AĞLAMA,
Telif Hakkı Sayfası

ÖNSÖZ

Bu tür konuları konuşmak için ideal bir yer değildi ama kiminle buluşacağını düşünerek esnek davranmaya hazırды. Dürüst olmak gerekirse, Niles Van Holtz -arkadaşları ve ailesi için Van- bu görüşmenin geniş, açık bir alanda, tarafsız bir bölgede, etrafta çok sayıda insan varken yapılmasını tercih ederdi.

Arabasından indi ve genç kuzeninin de onu takip etmesine izin verdi. Altı yaşındaki Ulrich yaz boyunca Van ve eşiyle birlikte kalıyordu çünkü nispeten yeni gelini Irene'in deyimıyla, "Bu genç adamın babasının bir aptal olduğunu daha sonra değil, şimdi anlaması gerekiyor." Yine de çocuk tam olarak bir meydan okuma değildi. Tek yaptığı okumak ve mutfakta bıçak becerileri üzerinde çalışmaktı. Televizyona bile ihtiyacı yoktu ve televizyonu kitaplarından uzaklaşmak için bir araç olarak görüyordu. Başlarda pek konuşmuyordu ama Irene'in çocuklarla şaşırtıcı bir ilişkisi vardı, Ric'i kendi kabuğundan çekip çıkarıyordu, ta ki havaya girdiğinde oldukça konuşkan bir yavruya dönüşene kadar.

Van çocuğu Seattle'da bırakabileceğini biliyordu ama Ric sadece birkaç hafta içinde Irene'nin deyimıyla Van'ın "gölgesi" haline gelmişti. Bu da onu geride bırakmanın doğru olmayacağı anlamına geliyordu.

Ayrıca, bu sadece bir iş toplantısıydı. Tehlikeli bir şey değildi. Sürünün ezeli düşmanlarından biriyle olsa bile. Van için iş işti ve diğer herkesin de böyle düşündüğünü varsayıyordu.

"Burada kal Ric." Van çocuğu kiralık arabasının kaputuna yerleştirdi: bu tarafsız bölgedeki toplantı için yola çıkmadan önce Memphis havaalanı yakınlarında aldığı hızlı, küçük bir Porsche. "Ben hemen şurada olacağım, tamam mı?"

"Tamam." Çocuk sırt çantasından bir kitap çıkardı ve okumaya başladı. *Monte Kristo Kontu*. Altı yaşında bir çocuk *Monte Kristo Kontu*'nu okuyordu. Van'ın lisede okumak zorunda kaldığı bir kitaptı bu ve ancak öğretmeni onu CliffsNotes baskısının yıl ortası sınavında ona yardımcı olmayacağı konusunda uyardıktan sonra okumuştı. Ama çocuk o kitabı mağazadan kendisi seçmişti. Diğer on iki kitap ve anlamadığı kelimeler için bir cep sözlüğü ile birlikte.

Ya Van'ın Ric için Japonya'dan getirttiği en yeni el bilgisayar oyunu? O da hâlâ çocuğun yatağının üzerinde, kutusunda, el değmemiş bir şekilde duruyordu.

Van Ric'in başını okşadı, öncelikleri olmamasına rağmen ona tapıyordu ve toplantıya gitmek için döndü, ama hemen geri çekildi. Görmeye geldiği kurt, yıpranmış Led Zeppelin tişörtü, yırtık kot pantolonu ve eski savaş botlarıyla tam karşısında duruyordu. Kot pantolonunun ön halkalarından birine takılı uzun bir zincir bacağının etrafından dolanarak arka cebine ve muhtemelen cüzdanına uzanıyordu. Koyu kahverengi saçları omuzlarına kadar uzanıyor, önleri neredeyse sarı gözlerini kapatıyordu. Sakalları dolgundu ve yüzünün alt yarısını tamamen kaplıyordu. Vietnam Savaşı sırasında yapmak zorunda kaldığı şeyi henüz atlatamamış çılgın bir evsiz gaziye benziyordu.

"Bay Smith?" Van neredeyse yanıldığını umarak sordu.

Yanılmamıştı. Homurtu ona bu kişinin aslında Tennessee Smith Sürüsü'nden Egbert Ray Smith olduğunu söyledi.

"Niles Van Holtz." Van elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kurt elini tutmadı ya da yüzüne dik dik bakmaktan vazgeçmedi. Van artık sürüsünün Alfa Erkeği olduğunu kendine hatırlatmak zorundaydı. Bu olası seri katilin gözünü korkutmasına izin vermeyecekti.

"Ne istiyorsun, evlat?"

Bu pek de iyi bir başlangıç sayılmazdı, değil mi? "Size bir iş teklif etmek için buradayım Bay Smith. Benim organizasyonumla. Grup."

"Grup bir avuç korkak."

"Belki, ama ben devraldım ve onları ileriye taşıyorum. Onları daha çok Birim gibi yapıyorum." Smith'in gözleri biraz kısıldı. Yıllardır Birim'deydi ve bu belli oluyordu. Çok da yaşlı olmayan yüzündeki her çizgiden boynundaki ve muhtemelen vücudunun her yerindeki her yara izine kadar. Ancak Birlik'te işler son zamanlarda değişmişti, ABD Deniz Piyadeleri bünyesindeki yalnızca şekil değiştirenlerden oluşan askeri ekip, on yıl sonra üyelerini -gitmek isteseler de istemeseler de- Birlik'ten çıkarmayı planlıyordu. Smith neredeyse birlikteki tüm zamanını Birlik'te geçirmişti ve yeni prosedürlerin ilk kurbanı olmuştu. Van'ın duyduğuna göre, Smith onurlu bir şekilde terhis olma ya da tam insan denizci kardeşleriyle asimile olma seçeneklerinden pek memnun değildi. Terhisi kabul etmişti ama bunun nedeni muhtemelen hiçbir insanla asimile olmayacak olmasıydı. Smith acemi birliğinden doğruca birliğe gitmiş ve bu süreçte kendine büyük bir isim yapmıştı. Bir katil olarak.

Çünkü Egbert Smith buydu. O bir katildi ve çok iyi bir katildi. Ve Van, Smith'in ekibine mükemmel bir ek olacağından emindi, çünkü Grubu yeni bir yöne doğru ilerletiyordu. Birleşik Devletler'deki şekil değiştirenlere yönelik her türlü tehlikeyi etkisiz hale getirecek bir koruma birimine dönüştürüyordu. *Tüm* şekil değiştirenleri.

İşler kendi türleri için her geçen gün daha da tehlikeli hale geldiğine göre bu önemli bir adımdı.

"Ekibimde sizin gibi insanlara ihtiyacım var Bay Smith. Maaşınız mükemmel olacak, tüm sosyal haklardan yararlanacaksınız, aileniz için güvenceleriniz olacak ve sizin gibi bir adamın ihtiyacı olan esnekliğe sahip olacaksınız." Van'ın kibarca söylediği gibi, "İkimiz de biliyoruz ki sen asla gerçek bir günlük işte çalışamazsın, delikanlı."

Kurt yine homurdandı, sarı gözlü bakışları sabitti.

Van kotunun arka cebini karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Smith'e uzattı. "Bu senin başlangıç maaşın olacak. *Yıllık*."

Kurt kağıda baktı, Van'a baktı, sonra tekrar kağıda baktı. Van, Smith'in hiçbir işten bu kadar para kazanmayı beklemediğinden emindi ama Grup'un bol miktarda kaynağı vardı ve bunları doğru işe alımlar için kullanmakta hiçbir sorun yaşamıyordu.

"Bu meblağ elbette bizimle ne kadar çok zaman geçirirseniz ve işinizi ne kadar iyi yaptığınıza bağlı olarak artacaktır."

Kurt, bu cumartesi öğleden sonra bit pazarının kurulduğu büyük otoparka göz gezdirdi. Boğazını temizledi ve sonunda itiraf etti, "Eşime yerleşeceğime söz verdim." Sesi alçak ve çakıllıydı ve Van yeterince yakından bakarsa kurdun ses tellerinin olması gereken yerde eski bir yara izi görebiliyordu. "Onu tekrar bu kadar uzun süre terk etmemden hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu iş için yer değiştirmenize gerek yok Bay Smith. Yaşamanız gereken bir üs ya da gitmeniz gereken bir ülke yok. Yine de Alaska ve Hawaii'ye seyahatler gerekli olabilir. Kısa yolculuklar. Dürüst olmak gerekirse, sadece çağrıldığınızda hazır olmanızı istiyorum. Ama ister haftada bir gün, ister üç ay boyunca her gün çalışın, ister altı ay boyunca hiçbir şey yapmadan oturun, size ödeme yapılacaktır. Her hafta, saat gibi."

"Peki ya bana bir şey olursa?"

"Ailenle ilgilenilecek ve Sürü Arkadaşının kaybı için Sürüne tazminat ödenecek. Grup kendi başının çaresine bakar Bay Smith."

Van kurdun teklifine karşılık *bir şey* söylemesini ya da yapmasını beklerken, genç bir kız geldi. Dokuz ya da on yaşından fazla olamazdı.

Henüz yer değiştirmemişti bile. Ama babasının gözlerine sahipti. Parlak sarı ve soğuk. Çok soğuk.

Van'a baktı, onu tehditkâr bulmamış gibiydi ve babasının gömleğini çekiştirdi. "Bu," dedi.

Babası elinde tuttuğu kocaman bowie bıçağına baktı. Bıçağı ondan aldı ve yakından inceledi. "Neden?" diye sordu.

"İyi bir ağırlığı var. Bıçak iyi yapılmış çelikten ve göğüs kemiğini delebilecek uzunlukta. Sapı sağlam ve parmaklarım uzadığında da kullanabileceğim. Katlanır bıçaklardan birini isteyeceğimi düşünmüştüm ama bunu daha hızlı çıkarıp daha hızlı kullanabileceğim. Eğer bir silah kullanmam gerekirse, onu açmak için katlanır bir bıçakla uğraşacak zamanım olmayacak."

Babası başıyla onaylarken Van aval aval kıza bakmaktan başka bir şey yapamadı. Elbette, son birkaç haftasını Ric'le birlikte çocuğa geyik ve yaban domuzunu hızlı ve etkili bir şekilde kesmek için bıçak setini nasıl kullanacağını öğreterek geçirmişti, ama bu sadece yemek pişirme amaçlıydı, böylece bir gün sürünün restoran işinde yerini alabilirdi. Ancak bu küçük kız göğüs kemiğinden geçen bıçaklardan bahsediyordu -Van onun bir zebranın göğüs kemiğini kastettiğini düşünmüyordu.

"Ne kadar?" Smith ona sordu.

"Bunun için iki yüz istedi. Onu seksene indirdim." "Bunu nasıl yaptın?"

"Seksen yapana kadar ona baktım."

Kurt cebini karıştırdı ve ona dört tane yirmi dolarlık banknot verdi, sonra da bıçağı uzattı. "Ona iyi bak, o da sana iyi bakacaktır Şeker Böceği."

"Bakacağım baba." Kız satıcının yanına gitti ve Smith tekrar Van'la yüz yüze geldi.

Bakışları kilitlendi ve ne kadar süre öyle kaldılar, Van gerçekten bilmiyordu. Ama yeterince uzun sürmüş olmalıydı, çünkü Smith sonunda, "Kendimi sıkıştırılmış hissetmekten pek hoşlanmıyorum," dedi.

"Olmayacaksın. Sana söz veriyorum."

Kurt homurdandı. "Bir Van Holtz'un sözü. Bunun pek bir anlamı yok."

"Benim için öyle." Bıkan Van sonunda sordu: "Giriyor musunuz, çıkmıyor musunuz Bay Smith?" Smith ona bir kez daha baktı ve "Girsin" dedi.

Küçük kız elinde yeni bıçağıyla geri döndü. "Bana bir kılıf bile verdi baba. Gerçek deriden."

"Aferin kızıma." Van'ı işaret etti. "Bu seni hep uyardığım Van Holtz kurtlarından biri. Hepsi ona benziyor. Biraz sıska ve züppe. Onun gibi de kokarlar. Yapabilirsen onlardan uzak dur. Yapamıyorsan öldür."

"Evet, efendim."

Van'ın beklediği gibi bir giriş değildi ama... her neyse. Önemli değildi.

En azından genç kuzeninin artık arabanın kaputunda değil, Van'ın hemen yanında durduğunu, yan tarafına yaslandığını ve gözlerini Smith'in küçük kızına diktiğini fark edene kadar önemli değildi.

Kız kaşlarını çatarak Ric'e baktı ama Ric ona hayranlıkla bakmaya devam edince kaşları çatıldı ve gülümsedi. "Neye bakıyorsun, ufaklık?" diye sordu, genç sesi alaycıydı.

Ric cevap vermedi -Van zavallı çocuğun cevap veremeyeceğini hissediyordu- ama çantasında sakladığı sade Hershey çikolatalarından birini uzattı. Kız önce çikolataya, sonra da babasına baktı. Başıyla onayladı ve Ric'ten şekeri aldı. Bir süre sonra, "Teşekkür ederim," dedi ve gülümsemesi büyüdü.

Ric iç geçirdi ve ağzından kaçırıldı, "Evlen-"

Van sözünü bitiremeden elini Ric'in ağzına kapattı. Ric sadece altı yaşında savunmasız bir çocuk olabilirdi, beyni aklından daha fazlaydı ve muhtemelen bir iki gün sonra hatırlamayacağı ilk çocukluk aşkına kapılmıştı ama içlerinden bir ses Van'a, konu kızını korumak olduğunda Egbert Smith için bunların hiçbirinin önemli olmadığını söylüyordu.

"Tamam o zaman," dedi Van, çırpınan kuzenini arabaya doğru sürükleyerek. "Gitme zamanı. Sizinle temasa geçeceğim Bay Smith."

Van arabanın kapısını açtı ve kuzenini içeri itti. Kendisi de onu takip ederek çocuğun çantasını arka koltuğa attı. Kapıyı kapattıktan ve Smith ile kızının uzaklaştığını gördükten sonra Van derin bir nefes aldı.

"Evlat," dedi, "zamanlamayı öğrenmelisin." "Ama o mükemmel, Van Amca. Sanırım onu seviyorum."

Van hâlâ büyümekte olan Dişi Kurt'a baktı. Tişörtlü, kot pantolonlu ve ayakkabısız, uzun bacaklı ve kollu, fazla sıska küçük bir kız.

"Ric, aیلenden ve tabii ki benden başkasını sevmek için çok gençsin."

Ric, Van'ın yorumunu görmezden gelerek, "Daha fazla yemesi gerekiyor," diye ekledi. "Ve onu besleyecek kişi de ben olacağım!"

Van gözlerini devirerek arabayı çalıştırdı.

"Hadi ama Ric," diye umutsuzca çocuğu ikna etmeye çalıştı. "Tüm bu çılgın eş olayları için çok gençsin. Önce başka şeylere odaklanmalısın."

"Ne gibi şeylere?"

"Yemek, avlanma becerilerin... hatta diğer kızlar," diye dürüstçe cevap verdi.

"Kızlardan nefret ediyorum." Altı yaşındaydı. *Elbette* kızlardan nefret ederdi. "Yine de o bir kız değil. *İnanılmaz biri*."

Çocuk beş dakika içinde ilk kez bu kadar çok konuşuyordu ve Van'ı çıldırtmaktan başka bir şey yapmıyordu.

"O benim için mükemmel, Van Amca."

"Hayır Ulrich. Mükemmel değil. Anladığım kadarıyla tıpkı babası gibi ve bu da ne pahasına olursa olsun ondan uzak durulması gerektiği anlamına geliyor. Anladın mı?"

Ric başını salladı, emniyet kemerini dikkatle bağladı ve kitabını tekrar çıkardı.

"Anlıyorum Van Amca."

"Güzel," dedi Van, park yerinden geri geri çıkarak.

"İkimiz de büyüene kadar bekleyeceğim," diye devam etti çocuk, "ve sonra onu çivileyeceğim."

Van frene bastı. "Ne?" "Sen ve

Irene Teyze gibi."

Paniklemeye başlayan Van tekrar sordu, "Ne?"

"Dün gece ben yemekten kalan tencereleri ovarken ona söylediğin buydu. Onu çivileyecekmişsin. Sonra da güldün."

Oh, kahretsin. "Ric ..."

"Bu yüzden müstakbel eşim ve ben büyüene kadar bekleyeceğim ve sonra onu çivileyeceğim. Ya da birbirimizi çivileyeceğiz. Bu kulağa daha eğlenceli geliyor. Birbirlerini çiviliyorlar."

"Dinle, Ulrich-"

"Bu da ne böyle? Çivileme mi? Sen söylediğinde Irene Teyze'nin gülümsemesine bakılırsa eğlenceli bir şey, değil mi?"

Van başını direksiyona yasladı ve Ric'in babasının bu olay karşısında nasıl bir sinir krizi geçireceğini merak etti. Alder Van Holtz gibi kendini beğenmiş, zengin bir züppe için Van'ın tahmini ... kötüydü.

Eggie Ray Smith kamyonetinin kapısını kapattı ve bir nefes verdi. Küçük kızı yolcu koltuğunda dizlerinin üzerine çöktü ve ona baktı. "Yine gidiyorsun, değil mi baba?"

"Ara sıra."

"Annem mutlu olmayacak."

"Biliyorum." Arkadaşı onun yanında olmasından hoşlanıyordu. Ayak altında değil ama. Buna dayanamazdı. Ama yemeğin hazır olduğunu haber verdiğinde onun sadece bir "seslenme uzaklığında" olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

"Ama gitmen gerek," dedi küçük kızı, elini omzuna bastırarak. "Yapman gereken önemli işler var baba. Ve Büyükbaba'nın her zaman söylediği gibi, arka bahçede oturup çay ve kek yerken bunları yapamazsın, değil mi?"

Sırıltmasına engel olamayan Eggie, Dee-Ann Smith'e baktı. Yıllar boyunca yaptığı onca şey arasında, bu küçük kızın babası olmak kesinlikle en önemlisi ve tatmin ediciydi. "Haklısın, Şeker Böceği. Yapamam."

"Ayrıca, anneme göz kulak olabilirim. Kimse ona ulaşmak için beni geçemez."

Eggie bunu biliyordu. Küçük kızının yapabileceği bir şey varsa, onun da kendini ve sevdiklerini korumak olduğundan emin olmuştu. Sadece savaşmak değil, kendini korumak. Kolordu'dayken kavgacılıkla koruma arasında bir fark olduğunu öğrenmişti. Önemli bir fark. Çünkü her aptal dövüşebilirdi.

"Bu doğru. Dövüşmeyecekler." Parmaklarıyla onun yanağını okşadı. "Hediyeni beğendin mi Şeker Böceği?"

Kızın sırtışı genişti. "Evet."

"Güzel. Mutlu yıllar." Kamyonu çalıştırdı. "Ve annene söyleme. Eve dönerken sana başka bir şey alırsın. Ama bıçak birkaç yıl daha aramızda kalacak. Anladın mı?"

Bıçağı kot pantolonunun arkasına soktu ve koltuğa oturdu. "Evet."

"Aferin kızıma. Şimdi çikolatayı ye."

Hâlâ sarılı olan çikolatayı inceledi. "Çok tatlı bir çocuktuk," dedi.

"Hâlâ bir Van Holtz," diye hatırlattı Eggie ona. "Van Holtz'lardan uzak durmalısın."

"Ama çok sevimli ve küçüktü," diye itiraz etti. "Ve akıllı da görünüyordu. Eminim bana güzel bir kale yapmamda yardım edebilir, böylece o vahşilerle, Reed çocuklarıyla savaşabilirim."

"Bir Van Holtz'un ne kadar sevimli ve akıllı olduğu umurunda değil Şeker Böceği. Onlara güven olmaz. Sen kendi başına kal. Anladın mı?"

"Evet, efendim."

Dee-Ann paketinden çıkardığı çikolatadan bir parça kopardı ve önce kendisi için bir parça bile almadan babasına uzattı. Eggie ekeri alırken, dünyadaki en iyi küçük kıza sahip olduğunu fark etti ve eğer düşman bir kurtla bu işi kabul etmek onun her zaman güvende, mutlu ve finansal olarak istikrarlı olmasını sağlayacaksa, bunu yapacaktı.

Çünkü küçük kıızı için daha iyisini istiyordu. Ülkenin diğer bölgelerindeki bazı aptal kuzenleri gibi parıltı ya da silah peşinde koşmasını istemiyordu. Ayrıca her gün dünyanın en kötü pislikleriyle savaşarak hayatını riske atmasını da istemiyordu.

Ama küçük kıızı için kesinlikle istemediği şey, değerli hayatının bir saniyesini, biftek pişirebildiği için herkesten daha iyi olduğunu düşünen sinsi, her şeyi bilen, zengin bir kurt için çalışarak geirmesiydi. Olmazdı. Bu onun Dee-Ann'i için olamazdı. Asla olmazdı.

Eggie bundan emin olacaktı.

BÖLÜM 1

Yirmi beş yıl sonra...

Ulrich Van Holtz arkasını döndü ve başının yanında duran kot pantolonlu kalçaya daha da sokuldu. Sonra dün gece yatağa yalnız gittiğini hatırladı.

Tek gözünü zorla açarak kendisine sırttan yüze baktı. "Günaydın, süper model."

Ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu. Bu küçümseyici ton sinirlerini bozuyordu. Özellikle de hassas *sabah* sinirlerini. "Günaydın, hiçbir amaca hizmet etmeyen sen" de diyebilirdi.

"Dee-Ann." Neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafına bakındı. "Saat kaç?"

"Şafak vakti."

"Şafak vakti mi?"

"Tam şafak değil, artık gece de değil."

"Peki şafak vakti giyinik bir şekilde yatağında olmanızın bir nedeni var mı? Çünkü çıplak olsan çok daha rahat edeceğinden eminim."

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Şu haline bak, Van Holtz. Benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışıyorsun."

"Eğer seni çıplak bırakacaksa ..."

"Sen benim patronumsun."

"Ben senin amiririm."

"Beni kovabiliyorsan, benim patronumsun. Süslü okulunda sana bunu öğretmediler mi?"

"Süslü üniversitem bir aşçılık okuluydu ve derslerimin çoğunu Fransız hocalarımı anlamaya çalışarak geçirdim. O yüzden patron-amir ayrımından bahsettilerse bile muhtemelen kaçırmışımdır."

"Hâlâ kalçamı tutuyorsun patron."

"Hala benim yatağımdasın. Ve hala çıplak değilsin."

"Çıplak olmam giyinik olmam gibi. Hâlâ yaralarla kaplı ve öldürmeye hazırım."

"Şimdi de beni tahrik etmeye çalışıyorsun." Ric esnedi, kollarını Dee'nin şahane kalçasından isteksizce çözdü ve bu hareketi ona iyice bakmak için kullandı.

Koyu kahverengi saçlarını son aylarda biraz uzatmıştı, böylece ağır, dalgalı saç telleri kulaklarının altında duruyordu, askerlik günlerinden kalma beş inçlik bir yara izi ve dün gece olduğunu tahmin ettiği daha yeni bir çürük bulunan kare bir çeneyi çerçevesiyordu. Tipik bir Smith burnu vardı - biraz uzun ve ucu oldukça geniş - ve gururlu, yüksek bir alnı. Ama halkın çoğunu rahatsız eden o gözleriydi çünkü onun hiç değişmeyen tek parçasıydı. Hangi formda olursa olsun aynı renk ve şekilde kalıyorlardı. Birçok insan bu renge "köpek sarısı" derdi ama Ric bunu köpek altını olarak düşünürdü. Ve Ric bu gözleri rahatsız edici bulmuyordu. Hayır, onları büyüleyici buluyordu. Tıpkı kadın gibi.

Ric Dişi Kurt'u sadece yedi aydır tanıyordu ama onu ilk gördüğü andan itibaren delicesine, derin bir şehvete kapılmıştı. Sonra, zamanla onu tanımaya başladı ve delicesine, derinden aşık oldu. Eş olmaları ve sonsuza dek mutlu yaşamaları konusunda tek bir sorun vardı ve bu sorunun adı Dee-Ann Smith'ti.

"Şafak vakti burada, yatağımda, çıplak olmamanın bir nedeni var mı? İş protokolünün aptalca sınırlarını unutup benim istekli bedenimin ırzına geçmeye çalışmıyorsun, değil mi?"

"Evet."

Kız başka bir şey söylemeyince Ric doğruldu ve "Dur tahmin edeyim. Eğer waffle ve pastırma eşliğinde olursa anlatmak daha kolay olur."

"Bu sözler doğru ama aksan taklidi yapman seni benim Konfederasyoncu kalbime sevdirmez."

"Eminim o waffle'lara yaban mersini eklemek sevdidir." "Konserve mi, taze mi?"

Ağzı açık kalan Ric omzunun üzerinden ona baktı.

"Bu adil bir soru."

"Dışarı." Yatak odasının kapısını işaret etti. "Eğer yatağımda çıplak otururken yemeğimde *konserve* kullanıp *kullanmayacağımı* sorgulayacaksan, o zaman yatak odamdan defolup gidebilir ve ben gelene kadar mutfağımda sessizce oturabilirsin."

"Daha iyi bir ruh halinde olacak mısın?" "Çıplak olacak mısın?"

"Kemikli bir kurt gibi," diye mırıldandı ve sonra ona "Pek olası değil," dedi.

"O zaman sanırım cevabını aldın."

"Oh, hadi ama. En azından burada oturup banyoya çırılçıplak girişini izleyebilir miyim?"

"Hayır, izleyemezsin." Bacaklarını yatağın kenarına attı. "Ancak, ben çok erkeksi bir şekilde banyoya bilerek çırılçıplak girerken omzunun üzerinden özlemle bakabilirsin. Çünkü buraya sizi eğlendirmek için gelmedim Bayan Smith."

"Bayan. Güneyli güzel kızlar bayan der."

"O zaman sanırım bu seni hala bir Bayan yapıyor."

Dee-Ann Smith, Van Holtz'un mutfak masasında oturmuş, parmaklarıyla mermerdeki çizgileri takip ediyordu. Onun mutfak masası da gerçek mermerdi ve ayakları en iyi ahşaptan yapılmıştı. Anne babasının Formika masası gibi değildi; Rory Reed'in koca kafası, birinci sınıftaki mezuniyet maçının gecesinde çok fazla bira içtikten sonra sarhoş bir şekilde masaya çarptığında oluşan çatlak hâlâ duruyordu.

Öte yandan, Van Holtz'un dairesiyle ilgili her şey paradan ve her şeyin en iyisinden bahsediyordu. Yine de evi bir şekilde rahat olmayı başarıyordu, bu şehirde her şeyin çok süslü olduğu bazı yerler gibi değil, Dee kimin ziyaret etmek ya da lanet olası bir şeye oturmak isteyeceğini bilmiyordu. Elbette Van Holtz, çenesi düştüğünde tokatlamak isteyeceği şımarık bir zengin çocuğu gibi görünmüyordu. Onun böyle biri olduğunu düşünmüştü ama birkaç ay önce onunla tanıştığından beri hiç de öyle biri olmadığını kanıtlamıştı.

Ne yazık ki bunu aile üyelerinden birkaçı için söyleyemiyordu. Babasıyla sadece birkaç kez karşılaşmış ve her seferinde bir öncekinden biraz daha kötü olmuştu. Ağabeyi de pek iyi sayılmazdı. Dürüst olmak gerekirse, Van Holtz'un neden ikisine de meydan okumadığını ve Alfa pozisyonunu o yaşlı piçin elinden almadığını bilmiyordu. Smith'ler arasında işler böyle yürüyordu ve bu en az üç yüzyıldır işlerine yarayan bir yaşam biçimiydi.

Van Holtz, duştan damlayan ıslak saçlarıyla mutfığa girdi. Siyah bir eşofman giymişti ve kafasına siyah bir tişört geçirmişti, bu da Dee'nin kesinlikle muhteşem karın kaslarına ve dar kalçalarına çok kısa bir bakış atmasına neden oldu. Hayır, Dee'nin alışık olduğu kadar iri bir kurt değildi - aslında ikisi de aynı boyda ve neredeyse aynı genişlikteydi- ama Tanrım, adamın harika bir vücudu vardı. Gün içinde yaptığı onca şey yüzünden olmalı. Beşinci Cadde Van Holtz restoranında yönetici aşçı; kaleci

sahibi olduđu sadece Őekil deęiřtirenlerden oluřan profesyonel takım The Carnivores; ve Grubun sűpervizűrlerinden biri. Her ne kadar Dee-Ann ve ekibi kadar sahada vakit geirmese de bu pozisyon onu műkemmел bir formda kalmaya zorluyordu.

Bir kez daha esneyen Van Holtz ıslak, koyu sarı saçlarını yűzűnden uzaklařtırdı, kahverengi gűzleri mutfaęı tararken odaklanmaya çalıřıyordu.

"Kahve demlikte," dedi.

Bazı erkekler sabah kahveleri olmadan iřlerini yapamazlardı ve Van Holtz da bűyleydi.

"Teřekkűr ederim," diye iç geçirdi ve kadının kendisi için çıkardığı fincanı alıp doldurdu. Dee'nin aylardır istediği gibi gelip gitmesinden sonra mutfağına ve genel olarak dairesine oldukça aşına hale gelmesine aldırıdıysa da bunu hiç belli etmedi.

Dee, adam birkaç yudum içene kadar bekledi ve sonunda gűlűmseyerek ona dűndű.

"Gűnaydın."

Dee de normalde çoęu kiřiye gűstermedięi bu gűlűmsemeye karřılık verdi ve "Gűnaydın" dedi.

"Sana *taze* yaban mersinli waffle sűzű vermiřtim." Adam tiksintiyle burnunu çekti. "Konserve. Sanki hiç yemem."

"Biliyorum. Biliyorum.

Kutsal şeylere saygısızlık."

"Kesinlikle!"

Dee-Ann mutfak masasında sabırla otururken Van Holtz ona, çoğu insanın birkaç parça kızarmış ekmekle hazırladığı gibi eksiksiz bir kahvaltı hazırladı.

"Ee Dee" -Van Holtz műkemmел yapılmıř waffle ve pastırmayı űnűne koydu, bir kâsede ısıtılmıř řurup ve hemen arkasında kűűk bir tabak tereyaęı vardı- "seni buraya getiren nedir?"

Elinde kendi yemek tabağıyla onun karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Kediler beni rahatsız ediyor."

Van Holtz bir lokma çiğneyerek başını salladı. "Ama yine de onlarla her gűn çok iyi çalışıyorsunuz."

"Yoluma çıktıklarında değil."

"řikâyetinizin ne o l d u ğ u konusunda daha açık olmanız műmkűn mű?"

"Ama kafanın karışmasını izlemek çok eğlenceli."

"Sadece bir fincan kahve, Dee-Ann. Sadece bir fincan."

Biraz güldü, Van Holtz biraz huysuzlaştığında hep eğlenirdi.

"Dün gece bir melez dövüşünü basmaya gittik - sadece dövüş yoktu, aynı zamanda orada zaten kedigiller vardı."

"Hangi kedigiller?"

"KZS."

"Oh." Pastırmadan bir ısırık daha aldı. "Şu kedigiller. Belki de deniyorlar-"

"O kedigiller itlere yardım etmez, Van Holtz, bunu biliyorsun."

"Bana Ric diyemez misin? Bilirsin, herkes gibi." Adamın yasal olarak izin verilenden daha fazla kuzeni olduğu ve hepsi de Van Holtz soyadını taşıdığı için, belki de bu herkes için biraz daha kolay olurdu.

"İyi. Yardım etmeyecekler Ric."

"Ama yine de yardım ediyorlarmış ya da en azından deniyorlarmış gibi görünüyor."

"Bir şeyler yapıyorlar ve ben bundan hoşlanmıyorum. Kimsenin yoluma çıkmasından hoşlanmıyorum." Özellikle de Dee'nin çenesinin birkaç saat sonra bile hâlâ hissetmeye devam ettiği hınzır sağ haçları olan kedigillerden.

"Pekâlâ," dedi. "Ben hallederim." "Bu şekilde mi?"

"Evet. Aynen öyle. Portakal suyu?" Kadın başını salladı ve adam bardağına taze sıkılmış portakal suyu doldurdu.

"Önce ekiple konuşmak istemiyor musun?"

"Ben seninle konuştum. Takım bana senin söylemediğin ne söyleyecek? Muhtemelen daha fazla hece kullanacaklar ve kedi karşıtı duyguları bunun dışında tutacaklar."

Başını salladı ve onun yemesini izledi. Güzeldi. Adam sadece ... güzeldi. Kız gibi değil -her ne kadar babası ve amcalarının öyle düşüneceğinden emin olsa da- ama güzeldi. Erkekler hakkında konuşurken yakışıklı ve muhteşem daha kabul edilebilir terimler olabilirdi ama bu kelimeler ona uymuyordu.

"Yemeğinde bir sorun mu var?" diye sordu, kızın yemeğe başlamadığını fark ederek.

Kadın ustalıkla hazırlanmış, üzerine pudra şekeri serpilmiş, iri taze yaban mersinli waffle'a baktı. Kaselere daha fazla taze yaban mersini, çilek ve şeftali de koymuştu. Ona kullanması için keten bir peçete ve yemesi için ağır, pahalı görünümlü çatal bıçak takımı vermişti. Ve tüm bunları yaklaşık otuz dakika içinde hazırlamıştı.

Tüm yemek tek kelimeyle mükemmeldi, bu yüzden Dee "Fena değil. Sanırım."

Koyu renk bir kaş kalktı. "Tahmin mi ediyorsun?"

"Henüz denemedim, değil mi? Denemeden beğenip beğenmediğimi söyleyemem."

"Sadece bir fincan kahve, Dee. Sadece bir tane."

"Belki bir tane daha içmenin zamanı gelmiştir."

"Yemeğimi ye ve bana harika olduğunu söyle yoksa yine huysuzlanacağım." "Eğer ısrarcı olacaksan. . ." Bir ısırık aldı, tatların patlamasına izin verdi

tat tomurcuklarına karşı. Kahretsin, ama adam yemek yapabiliyordu. Doğru görünmüyordu, değil mi? Güzel ve iyi bir aşçı.

"Eee?"

"Ne kadar iyi olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Evet. Gerçi orgazm suratının tadını çıkarıyorum."

Sırıttı. "Sevgilim, sen benim orgazm yüzümü bilmiyorsun."

"Henüz. Her zaman umutluyum."

"Bu hayali canlı tutuyorsun."

"Birinin yapması gerek." Ona göz kırptı ve yemeğine geri döndü. "KZS'de neler olduğuna dair neler bulabileceğime bakıp sana geri döneceğim." Ona baktı ve gülümsedi. "Merak etme, Dee-Ann. Ben senin arkadayım."

Bunu biliyordu. Onun söz verdiği gibi yapacağını biliyordu. İnanması ne kadar zor olsa da, babasının ona asla güvenmemesini söylediği tek kurt türüne güvenmeyi öğreniyordu.

Yine de babası adamın yaban mersinli waffle'larının tadına hiç bakmamıştı.

"Ama bana bir iyilik yap, Dee," dedi. "Ben bu işi çözene kadar kedilere bulaşmak."

Dee ona baktı ve tüm dürüstlüğüyle sordu: "Bunu yapacağımı nereden çıkardın?"

BÖLÜM 2

Yüzüne inen ilk yumruk Dee-Ann'in tökezlemesine neden oldu. Ama bu şaşırtıcı değildi. Dişi kaplan Marcella Malone'a boşuna "Çıplak Muşta" dememişlerdi. Ve Dee'nin en büyük hatası ona sırtını dönmek olmuştu. Aslen Mineola, Long Island, New York'lu olan bu hain kediye ve eski deniz piyadesine sırtını dönmemesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Ya da Dee'nin birlikte antrenman yaptıklarında söylediği gibi, "Long Island'lı fahişe."

Birbirlerini görmeyeli uzun yıllar olmuştu, Deniz Piyadeleri'nin sadece şekil değiştirenlerden oluşan birliğinde birlikte çalışmaya başladıklarından beri, komutanları onları ayrı ekiplere yerleştirene kadar, çünkü kutup ayısının açıkladığı gibi, "Bazı köpekler ve kediler asla anlaşılamaz."

"Özür dilerim Dee-Ann," dedi kedi ona hiçbir pişmanlık duymadan. "Yumruğum kaydı."

Dee kendi yumruğunu savurup Malone'un yüzüne indirmeden birkaç saniye önce, "Olur böyle şeyler," diye cevap verdi.

Dişi kaplan hırladı, kafasını kaldırdı, yanağındaki kesikten kan akıyordu, gözleri parlak altın rengine dönmüştü ve öfkeliydi. Yine de Dee'nin burnundan da aynı miktarda kan aktığı için adil görünüyordu.

İkili birbirlerini tarttı. Dee, Dişi Kaplan'ın sahip olduğu tüm güçlü ve zayıf yönleri çabucak hatırladı. Dee'nin yaşlarında, otuz beş yaşlarında olan Malone, güçlü kolları ve kalçalarıyla tam yetişkin gücüne ulaşmıştı. Hızlı olabilirdi ama dayanıklılığı Dee'ninkine hiç benzemiyordu. Bir metre boyundaki Malone biraz daha ağırdı ve insan formunda daha fazla kıvrımı vardı. Beyaz ve kızıl çizgileri olan siyah saçlarını hâlâ uzun tutuyordu ve Dee gerekirse bu saçları kendi avantajına kullanmaktan çekinmiyordu.

Ekipleri bir daire şeklinde etraflarına yayıldı ve Dee daha derin, daha insani bir düzeyde bunun yanlış olduğunu biliyordu. Sıcak bir Haziran gecesinde, Brooklyn'deki bu depoda, eski denizciler arasındaki bir orospu kavgasından daha önemli meseleler için buradaydılar. Ama Malone her zaman Dee'nin içindeki kötülüğü ortaya çıkarmıştı. Kesinlikle en kötüsünü.

Bu yüzden, bu gece burada bir etkinlik düzenlemesi gereken dövüş ringine ne olduğu gibi daha büyük sorunları görmezden gelerek, iki dişi avcı ceketlerini çıkardı ve yumruklarını havaya kaldırdı.

Malone bir kavgacıydı ve hep öyle kalacaktı. Bu onun kaplan soyundan geliyordu. Eski en iyi şekil değiştiren hokey oyuncularından biri olan "İyi Adam" Malone'un kızıydı. O da babası gibi Deniz Kuvvetleri'nden Nevada Slammers'da sağ defans oyuncusu olarak oynamaya başlamıştı. O da oldukça iyiydi ama zamanının çoğunu ceza sahasında geçiriyordu çünkü kendisini kızdıran insanları dövmekten kendini alamıyordu.

Ama Malone'un tek işi hokey değildi. Katzenhaft Security ya da kısaca KZS için de çalışıyordu. Kedi ulusunun güvenlik ekibi. Geçmişi birkaç yüz yıl öncesine dayanan KZS'nin dünyanın dört bir yanında üsleri vardı ve görevleri sadece tüm kedigilleri korumaktı. Dee'nin ya da genel olarak Grubun bir KZS ekibiyle yüz yüze gelmesi nadir görülen bir durumdu. Özellikle de melezlerle uğraşırken. Kediler hiçbir türden melez ırka ilgi duymamaları ya da sabır göstermemeleriyle ün salmışlardı. Kedi melezlerine -kaplanlar, ligerler, çita-leopar melezleri, vs.- zar zor tahammül ediyorlardı ama kendi türleri dışında yetiştirilmiş kedigiller ya da KZS takım arkadaşları genel olarak köpek melezleriyle uğraşırken, genellikle normalden daha fazla küçümseme gösteriyorlardı. Bu da normalde kendilerini melez sorunlarına dahil etmedikleri anlamına geliyordu.

Ta ki yakın zamana kadar. Dee-Ann'i her türlü güvensizliğe iten bir şey oldu.

Malone'un yumruk dediği iki tonluk kamyon Dee'nin yanağına çarptı ve ardından zaten hırpalanmış burnuna bir sağ kroşe indirdi. Dee başının etrafında dönen küçük sarı kuşları görmezden geldi ve bir sonraki yumruğu sağ ön koluyla engelleyerek avucuyla Malone'un burnuna vurdu. Malone'un başı geriye düştü ve Dee karnına bir yumruk indirdi. Malone iki koluyla Dee'yi boynundan yakaladı ve yaklaşarak dizini Dee'nin karnına iki kez indirdi. Dee kafasını Malone'un kafasına çarptı.

"İşte bu!" diye bağırdı bir kadın sesi.

Güçlü eller Dee ve Malone'u birbirinden ayırdı ve ayaklarının yere değmediği gerçeği Dee'ye gerçekten büyük bir şey tarafından tutulduklarını söyledi.

"Dee-Ann?" Yine o kadın sesi. Onları tutan şeye ait değildi.

Dee gözlerindeki kanı sildi ve tanıdık bir yüze baktı. "İyi akşamlar, Desiree."

Açık renk bir tişörtün üzerine kurşun geçirmez yelek giymiş, silahını çekmiş -her zaman üzerinde birden fazla silah olurdu- parlak gri-yeşil bakışlarıyla odayı hızla süzen Desiree MacDermot-Llewellyn

Şekil değiştirenlerle kendi evinde olduğundan çok daha rahattı. Dee'nin kuzeni Bobby Ray aracılığıyla yıllardır tanıdığı erkek aslan Mace Llewellyn'i seçmesinin tek nedeni de bu değildi. Hayır, Desiree'yi eşiyle tanışana kadar kendi yolunu bulamamış tam bir insan olarak görmek çok kolaydı. Çünkü gerçek şuydu ki Desiree MacDermot-Llewellyn, Dee'nin tanıdığı herkes kadar yırtıcıydı.

Desiree başını salladı, bir nefes verdi ve silahını yanındaki kılıfına geri koydu. "Ne halt ediyorsun, Dee?"

"Ne demek istediğini anlamıyorum."

Desiree gözlerini devirerek Malone'a baktı. "Ya sen?"

Malone dişlerini göstererek hırladı. Bu hareket Desiree'yi hiç rahatsız etmemişti, çünkü karşılığında Malone'dan bir homurtu duymuştu.

"Mekânı kontrol edin," diye emretti Desiree. Kendisi NYPD'den geliyordu ve bu gece yalnız gelmemişti. Dee ve Malone'u iki bez bebek gibi tutan ayının yanı sıra, Brooklyn karakolundan bir S.W.A.T. birimi vardı ve çoğunlukla bu işi alana kadar beş ilçedeki diğer karakollarda çalışmış olan şekil değiştiren polislerden oluşuyordu. Grup ya da KZS'nin aksine, görevleri şehirdeki türler arasında barışı sağlamaktı, korumak ya da yok etmek değil. Ve Desiree tam bir insan olmasına rağmen, onu bu özel iş için mükemmel kılan üç şeye sahipti: Güçlü bir erkek aslanla çiftleşmişti, kendi erkek aslanını yetiştirmişti, yani onu korumak için elinden geleni yapacaktı ve kadın çok iyi bir polisti.

"Dez," diye seslendi ekibinden biri. "Bunu görsen iyi olur."

Desiree uzaklaştı ve Malone onları tutan kişiye, "Bizi şimdi indirebilir misin, delikanlı?" dedi.

Yedi-on yaşlarındaki kutuplunun bakışları aralarında gidip geldikten sonra "Hayır" diye cevap verdi.

Birkaç dakika sonra Desiree geri döndü, yüzünde doğrudan ve pek de mutlu olmayan bir ifade vardı.

Desiree parmağıyla bir hareket yaparak ekibine "Hepsini içeri getirin" emrini verdi.

"Ne halt etmeye?" Malone tersledi.

"Arkada yaklaşık yirmi ceset var," diye onları bilgilendirdi. "Bazıları insan formunda, bazıları o kadar da değil. Kafeste ölüm maçı yapmakla meşgul olmasaydınız belki siz ikiniz fark ederdiniz." Tiksintiyle başını salladı. "Bunu düzeltene kadar herkes gidecek."

Desiree ekibine dönerek emirler yağdırmaya başladı.

Kendini düpedüz utanç içinde hissedenden Dee, aynı anda başını kaldıran Malone'a baktı. Ve Dee bir an için ikisinin de gözlerini daha büyük meseleden ayırmadıkları için aynı derin hayal kırıklığını hissettiklerini tahmin etti. Ama sonra ikisi de bundan bıkmış gibi göründü ve hırlamaya, birbirlerini uzaktan pençelemeye çalışarak, sakın olmalarını emreden ayıyı görmezden gelerek hırlamaya başladılar.

Dee kabul etmek zorundaydı, bunu yapmak kendine acımdan daha iyi hissettiriyordu.

Ric baş üstü ızgarasından üç tabak çıkardı. Kapıyı dirseğiyle çarparak kapattı ve cızırdayan deniz aslanı yağı tabaklarını son dokunuş için soslama istasyonuna kaydırıldı.

"Gidelim millet!" diye bağırdı, biletlerin sayısının arttığını görünce. "Hızlanalım. Dışarıda dolu bir evimiz var!"

"Evet, şef!" cevabını aldı ve ardından birkaç kez "Pislik" diye mırıldandı. Ama Ric aldırmadı. Bunu hak etmiş sayılırdı.

"Ric!" diye bağırarak küçük kuzeni Arden'in hışımla mutfığa girdiğini duydu. Eğer bir Van Holtz mutfakta çalışmak istemiyorsa, o zaman ön tarafta çalışırdı. En azından üniversiteyi bitirene kadar.

Arden elinde büyük bir tabak tutuyordu. Ric'in on dakika önce gönderdiği, kafası ve her şeyiyle tam bir somon balığı.

"Nedir bu?"

"Altındaki boz ayı bal soslu somonunuzda yeterince bal olmadığını söylüyor."

Bal sosunun her zaman mükemmel olduğunu ve *olacağını* bilen Ric, hoşnutsuz ayının gerçekte ne istediğini anlamıştı. Dolaplardan birine uzanarak, orada tuttuğu elli adet ayı şeklindeki ortalama, günlük bal şişelerinden birini aldı. İyi ve pahalı Avrupa malını Filistinliler için harcamazdı.

Ric aşçı yardımcısını iterek şişenin kapağını açtı ve balın yarısını somonun üzerine boşalttı, yakındaki masalardan birinden bir bıçak çaldı ve balı balığın üzerine sürdü. Kuzeninden tabağı alarak endüstriyel mikrodalgalardan birine attı ve balığı birkaç saniyeliğine yeniden ısıttı. Yine, gerçek bir damak zevkine sahip biri daha iyi bir muameleyi hak edebilirdi ama bu aptal ayı, Ric'in lanet balığı banyo zemininde sürüklediği için şanslıydı.

Yeterince zaman geçtiğini anlayınca mikrodalgayı açtı ve balığı çıkardı. "Al bakalım. Şeften övgülerle," diye neredeyse hırladı.

Kuzeni sırtarak dışarı çıktı.

"Hepsi Filistinli!" diye mutfağına duyurdu. "Evet, şef!"

Ric işine geri döndü, değişmez odak noktası yemeği yapmak ve iyi yapmaktı. Siyah eşofmanının cebinden telefonu titrediğinde mutlu bir şekilde işinin başındaydı.

"Ben Ric."

"Merhaba

kuzen."

Ric gülümsedi. "Van Amca! Nasıl gidiyor?"

"Harika. Harika. Meşgul olduğumu biliyorum, o yüzden hızlıca halledeceğim. Önümüzdeki bir iki gün içinde dairene bir şeyler göndereceğim."

"Tamam."

"Bana ne olduğunu sormayacak mısın?"

"Sormalı mıyım?"

"Muhtemelen."

Ric yüzünü buruşturdu. "Bu babamla ilgili, değil mi?"

"Muhtemelen. Sana üç eyalet bölgesindeki Van Holtz restoranlarının kitaplarının kopyalarını gönderiyorum. Onları yakından incelemeni ve bana ne düşündüğünü söylemeni istiyorum."

Ric'in yüz ifadesi gevşek çeneli bir paniğe dönüştü. Şoktan ağzının açık kaldığını hissedebiliyordu. "Pardon?"

"Ne istediğimi biliyorsun Ric." "Evet, ama-"

"Ve bana karşı dürüst olacağına güvendiğim tek kişi sensin." "Ama sen zaten gerçeği biliyorsun gibi geliyor."

"Tahmin ediyorum. Sayılarla kafası iyi olan sensin. Ya da güzel karım bana sürekli öyle söylüyor. Tam olarak şöyle dedi: 'Lütfen düşünmeye çalışma. İzlemesi acı verici. "Lanet şeyleri Ulrich'e gönder. Ve her zaman olduğu gibi, kesinlikle haklı. Bu bir sorun olur mu?"

Ric'in babası Alder Van Holtz'un her ne sebeple olursa olsun kendi ailesini ve sürüsünü soyup soymadığını araştırmak mı? Vay be. . . bu neden bir sorun olsun ki?

"Hayır, efendim."

"Mükemmel. Bir şey bulduğunda bana haber ver."

"Tamam."

Telefon kesildi, Ric işine geri döndü, mutfağını yakında yardımcı şefine devredeceği için mutluydu çünkü birazdan misafirleri gelecekti. Ama yemeğin içinde kaybolamadan telefonu tekrar çaldı.

Babasının casusları aracılığıyla her şeyi çoktan duymuş olmasından korkan Ric, telefona cevap vermek için arka sokağa çıktı.

"Ben Ric." "Bay Van Holtz?"

Ric telefonun diğer ucunda bir kadın sesi duyunca neredeyse rahat bir nefes alacaktı. "Evet."

"Ben Dedektif MacDermot. NYPD."

Onu tanıyordu. Mace Llewellyn'in karısı. Ric'in Llewellyn gibi bir aslanın eş olarak seçmesini bekleyeceği türden bir kadın değildi. Desiree MacDermot'ta yanlış bir şey olduğundan değil. Aksine. Ama Bronx'lu Porto Rikolu-İrlandalı bir sokak polisi tam olarak mavi kanlı sayılmazdı, değil mi? Llewellyn'lerin genellikle ısrar ettiği bir şeydi bu.

"Evet, Dedektif. Sizin için ne yapabilirim?"

"Patronum bu akşam bir toplantı için gelip gelemeyeceğinizi merak ediyordu."

Ric kaşlarını çatı. "Bu gece çalışıyorum ve planlarım var, bu yüzden bunun olacağından emin değilim."

"Ekibiniz elimizde Bay Van Holtz."

Ric nefesini üfledi. *Dee-Ann*. "Anlıyorum. Hemen oraya gidiyorum."

"Teşekkür ederim." Kadın aramayı sonlandırdı ve Ric telefonu tekrar terliyordu. Zaten sinirli olan Ric şimdi son derece sinirlenmişti. Saatine baktı, *Dee-Ann* ve ekibinin içine düştüğü dramla başa çıkmak ve ardından tüm akşamı iptal etmek zorunda kalmadan arkadaşlarıyla buluşmak için yeterli zamanı olduğundan emin oldu. Biraz geç kalsa da bunu yapabilirdi ama onu bekleyebilirlerdi.

İşi bırakmadan önce mutfakta ne yapması gerektiğini düşünmeye başlayan Ric, sokağa açılan ara sokağın sonuna doğru baktı. İşte o zaman onu gördü. Gözleri buluştu ve çocuk kaçtı.

Ric sokağın sonuna kadar koştu, işlek caddede bir aşağı bir yukarı bakarak onu tekrar görmeye çalıştı. Ama yok. Hiçbir şey yoktu.

Lanet olsun. Bu gece hiç iyiye gitmiyordu, değil mi?

Dee kafeste oturdu, dirseklerini dizlerine dayadı, çenesini yumruklarına dayadı. Kafeste oturup beklerken, yanındaki kafesteki dişi kaplan sanki Bronx Hayvanat Bahçesi'ndeki kaplan sergisine götürülmek üzereymiş gibi bir ileri bir geri volta atıyordu.

"Orada öylece nasıl oturabiliyorsun?" Malone sonunda talep etti. "Ne yapmamı bekliyorsun? Aptal gibi volta atmamı mı?"

"*Bir şeyler* yapmanı bekliyorum."

"Bu kadar sinirlenmenin amacını anlamıyorum."

"Sen ne zaman üzüldün ki?"

"Senin sorunun hep buydu Malone. Duyguların var, mantığın yok."

Malone yüzünü ona dönmüş, hâlâ kanlı olan eklemleriyle parmaklıkları kavırıyordu. "En azından ben umursuyorum. En azından buldukları o insanları önemsiyorum."

"Tam bir Yankee'sin, Malone. Ama büyük duyguların hiçbir şeye yardımcı olmuyor, değil mi?"

"Gördüğüm kadarıyla değerli baban kadar soğuksun."

Dee oturduğu banktan kalkıp kafesin karşısına geçti, kolunu parmaklıkların arasından geçirdi ve elini Malone'un başının arkasına doladı. Dee onu öne doğru itti ve alnını bu kafesler özellikle şekil değiştirenler için yapıldığından kullandıkları titanyum metale çarptı.

Malone'un yumruğu parmaklıkları aşarak Dee'nin gözüne geldi.

Dişlerini gösteren iki kadın birbirlerine tutunarak parmaklıkların arasından birbirlerini sürüklemeye çalıştılar.

"*Dee-Ann!*"

Dee tökezleyerek geri çekildi, ikili feryat üzerine birbirlerini bıraktı.

Zaten şişmiş olan gözünün arkasını görmeye çalışarak şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Van Holtz ... şey ... Ric, parmaklıkların dışında duruyordu ve kesinlikle öfkeliydi. Üzerinde siyah eşofmanları, siyah Van spor ayakkabıları ve siyah tişörtü vardı ama yoğun mutfağının kokusu hâlâ etrafını sarıyordu. Masalarında oturan avcı polisler başlarını kaldırıp havayı yokladılar, muhtemelen neden aniden bu kadar acıktıklarını anlamaya çalışıyorlardı.

Ric, "Çıkın buradan," diye emretti ve Dee öne doğru yürüdü. Parmaklıkların arasından uzandı ve kendisini tutan kilitle biraz uğraştı. Yeterince kolay açıldı ve Malone'un arkasından şaşkınlıkla soluduğunu duydu. Zavallı kedigiller. Kilitlere karşı kurtlar ve tilkiler kadar becerikli değillerdi.

"Bunu neden daha önce yapmadın?" Malone bilmek istedi.

"Çünkü b u n u yapabileceğimi bilmek, yapmak kadar iyidir. Tıpkı Sen uyurken boğazını kesebileceğimi bilerek-"

Ric bir eliyle Dee'nin ağzını kapattı ve onu koridora doğru çekti. "Banyo?" diye sordu Malone'un kafesinin kilidini açmakta olan Desiree'ye.

"Koridorun sonunda."

Odayı buldular ve Ric onu içeri itti. "Neyin var senin?" diye sordu.

Dee'nin tek yapabildiği omuz silmek ve "Beni rahatsız ediyor" demek oldu.

Ric duvara asılı ilk yardım çantasını açtı ve gazlı bezle antibiyotik krem çıkardı. Gazlı bezi ıslattı ve Dee'nin yüzündeki ve parmak eklemlerindeki kanı silmeye başladı. Ancak kan gittiğinde hâlâ uğraşması gereken çürükler ve kesikler vardı.

"Seni rahatsız mı ediyor? O herkesi rahatsız eder."

Dee şişip kapanmamış tek gözüyle ona baktı. "Malone'u tanıyor musun?"

"Malone'u ben tuttum. Carnivores'ta çalışıyor."

"Bunu neden yaptın?"

"O kadının nasıl oynadığını gördün mü?"

"Nasıl oynadığı umurumda değil, süpermodel. O KZS'den. Bunu da biliyor muydun?"

Dee'nin gözlerinin içine baktı ve tüm dürüstlüğüyle cevap verdi: "Elbette biliyordum."

Dee onu kenara itti. "Artık *onlarla* mı çalışıyorsun?"

"Onlar bizim düşmanımız değil, Dee-Ann."

"Kesinlikle değil. Kurtların bölgesine girmeye çalıştıkları zamanı hatırlamıyor olabilirsin ama ben hatırlıyorum."

Ric alnını kaşıdı. "1832'yi mi kastediyorsun?"

"Evet."

"Vay canına. Smithler gerçekten de kinlerinin peşini bırakmıyorlar, değil mi?"

"Sizinle yaptığımız gibi sözleşmeye bağlı bir zorunluluğumuz olmadıkça olmaz." "Bunu aklımda tutacağım. Ama bunun için zamanımız yok, Dee."

"Bu da ne demek?"

"Hadi ama."

Ric kanlı gazlı bezi atarken Dee bekledi, en kötü kesiklerine biraz merhem sürdü, ellerini yıkadı ve Dee'yi kattaki ana ofise götürdü: kapısı olan ve masanın arkasındaki pencereden Brooklyn Köprüsü'nü gören cam bir oda. Masada oturan kişi

siyah bir dişi ayı. Desiree masanın yanında duruyordu ve Malone da başka bir kedigilin yanındaki sandalyeye oturmuştu. Bu toplantı için gereğinden fazla giyinmiş gibi görünen bir vaşak.

Vaşak saatini göstererek, "İşte buradasın," diye yakındı. "Randevum var. Kayıp değil. Hadi devam edelim, millet."

Ric kapıyı kapattı ve her zamanki centilmenliğiyle herkesi Dee'yle tanıştırmaya başladı. "Dedektif MacDermott'u tanıyorsunuz, bu da patronu Lynsey Gentry. NYPD'nin bu bölümünü o yönetiyor. Marcella Malone'u tanıyorsunuz, bu da patronu Nina Bugliosi. Kendisi Cella'nın amiri ama benim Grup adına konuştuğum gibi KZS adına konuşuyor."

Dee ona baktı. *Cella mı? Ona şimdi de Cella mı diyor?*

"Oturun, siz ikiniz. Oturun." Domuz onları yere yatırdı ve söze başladı. "Bunu kısa tutacağım çünkü uzun uzun anlatmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Olay şu. Bu dövüş halkaları şehrin her yerinde ortaya çıktı ve çoğalıyorlar. şimdi, hakkımızda hiçbir şey bilmeyen tam insanlardan kim olduğumuzu koruma endişesine girmeyeceğim. Sanırım bu bir gerçek. Asıl önemli olan konu, bu şehirde ve diğer ilçelerde melezlere neler olduğunu artık görmezden gelemeyeceğimiz ve rastladığımız bu küçük it dalaşlarına saldırmaya devam edemeyeceğimizdir. Bu etkili olmaz. Bu yüzden Doğu Yakası'ndan Batı Yakası'na kadar tüm Grubu yöneten Niles Van Holtz ve Amerika'da Katzenhaft Security'yi temsil eden Victoria Löwe ile konuştuktan sonra hepimiz güçlerimizi birleştirmeye karar verdik."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?" Malone sordu.

"Bu, her şeyin nereden kaynaklandığını bulmak için en iyi adamlarımızdan oluşan küçük bir ekibi bu işe verdiğimiz anlamına geliyor. Bu işin arkasındaki paranın kim olduğunu bilmek istiyorum. Parayı bulduğumuzda, oradan devam edebiliriz. Ama parayı bulmak zorundayız."

"Peki bu ekipte kimler olacak?" Dee'nin içinde kötü bir his olmasına rağmen cevabı biliyordu.

"Desiree liderlik edecek. O NYPD'yi temsil ediyor ve tam insan karakollarını sizden uzak tutabilir, bu gece erken saatlerde o mahallenin sakinleri şikayet ettikten sonra yaptığı bir şey, bu yüzden ona teşekkür etmelisiniz. Sizi o depoda o cesetlerle birlikte başka biri bulmuş olsaydı ne yapardık bilmiyorum."

Malone ve Dee birlikte Desiree'ye bakarak, "Teşekkür ederim," diye alay ettiler.

Desiree güldü ve Gentry devam etti. "KZS'yi temsil etmek üzere Bayan Malone ve Grup adına da Bayan Smith."

Köpek ve kedi odanın diğer ucunda birbirlerine kaşlarını çatarak baktılar. Sonra Malone kükredi ve Dee birkaç kez havladı, dudakları dişlerinin üzerinde geriye çekildi.

Vaşak parmaklarını Malone'un yüzüne doğru şaklattı. "Randevu!" diye böğürdü. "Bir randevum olduğunu açıkça söylemedim mi? Bu saçmalık için vaktim yok." Dee-Ann'i işaret etti. "Senin de. O yüzden ayının ağır ağır ilerlemesini beklemek yerine sadede gelelim. Kayıtlarınıza çoktan baktık hanımlar. Üçünüz de eski denizcisiniz ve hem Smith hem de Malone birlik eğitimi almış. Bu yüzden ben gerçekten huysuzlanmadan önce saçma sapan sorunlarınızı aşacak ve bu sorunu çözeceksiniz." Ayağa kalktı ve mini elbisesini düzeltti. "Bu kadar mı?"

"Şey-" diye başladı dişi domuz.

"Güzel. Görüşürüz!" Sonra kapıdan çıktı ve gitti.

Dee Ric'e döndü, onun bir şey söylemesini bekliyordu. O da söyledi. "Aç mısın?"

BÖLÜM 3

Ric taksicinin parasını ödedi ve ayağa kalktı, Dee-Ann ailesinin restoranının önünden ona ters ters bakıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu.

"Onlara hayır de."

Omuz silkti. "Bu fikri sevdim. Ayrıca, bunu durdurmak için hep birlikte çalışmalıyız - benden uzaklaşma, Dee-Ann."

Sert uyarısını dikkate almayan Dee yürümeye devam etti ama Ric onu yakaladı ve restoranla yandaki şarküteri arasındaki ara sokağa çekti.

"Sence de tuhaf değil mi?" diye sordu Ric, Dee'nin önünde durarak, "İngiliz kraliyet ailesi olabilecek kadar safkan kedigillerin birdenbire melezlerle ilgilenmeye başlaması?"

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturan Dee, onun nefret ettiği o şeyi yaptı. Yine de bunu sadece bir konuda haklı olduğunda yapıyordu ve bu da onu kızdırıyordu.

"Eğer bu iş üzerinde çalışmamakta gerçekten kararlıysan, başka birini görevlendirebilirim." Dee'yi gerçekten kızdıracak tek bir kişiyi düşünmeye çalıştı ve o kişinin özel yemek odalarından birinin içinde onu beklediğini fark etti. "Bunu Blayne'e vereceğim."

Ric bir adım uzaklaştı ama Dee'nin eli fırladı ve onun kolunu yakaladı. "Pardon?"

"İstemediğin için Blayne'e vereceğimi söyledim-" "Çay fincanı mı? Teacup'ı *buna* mı koyacaksın?"

"Grup için harika bir elçi, kedigillerle iyi geçiniyor ve ve Dez MacDermot'u zaten tanıyor." "Desiree'ye *bakıcılık yapıyor.*"

"Ayrıca Grup'ta daha büyük sorumluluklar üstlendi ve bu da gayet iyi sonuç verdi."

"Melez yavrular ve yavrularla birlikte. Daha önce hiç araziye çıkmamış gibi." "Ama Ursus County'de gayet iyi idare etti." Ric'in hâlâ zor bir Şapşal, sevimli kurt köpeği dostunun, kendilerini öldürmeye çalışan insanlardan oluşan bir çeteyi yok ettiğini gördüğü dişi avcıyla aynı kişi olduğuna inanmakta zorlanıyordu. Ve bunu elinde birkaç bıçaktan başka bir şey olmadan yapmıştı.

ve saf irade gücü. Yine de Blayne'in bıçak becerileri ancak köşeye sıkıştığında ve çıkış yolu olmadığında ortaya çıkıyordu. Tabii ki.

.. bunu bildiğini Dee'ye söylemesine gerek yoktu.

"Ursus-" Dişi Kurt inci beyazı dişlerini gıcırdattı ve sanki en sevdiği çiğneme oyuncağını almaya çalışıyormuş gibi ona hırladı. "Ursus Kasabası'nda yaşamasının tek sebebi bendim. Grup'ta bir işi olmasının tek nedeni benim. Benim değerli, kıymetli havamı solumasının tek nedeni benim!"

Bu doğrudu. Dee-Ann Smith'i gerçekten kızdırabilecek tek kişi Blayne Thorpe'du ve belki de hep öyle kalacaktı.

"Bunu anlıyorum, ama-"

Dee'nin başı öne eğildi, parlak altın rengi gözleri koyu kahverengi kirpiklerinin arasından ona bakıyordu. "Tamam. Yapacağım."

"Eğer bunu Cella'yı dövmek için bir fırsat olarak kullanacaksan olmaz."

Eğer mümkünse, Dee-Ann'in ifadesi daha da kızgınlaştı. "Bu doğru. Kız arkadaşını incitmek istemem."

Ric gözlerini kırıştırdı. "Neyimi?"

"Unut gitsin." Kadın gitmeye hazırlanarak onun etrafından dolandı ama Ric bileğinden tutarak onu yerinde tuttu.

"Sana yemek sözü verdim."

"Beni beslemene ihtiyacım yok, Van Holtz. Ben yardıma muhtaç biri değilim."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim. Ric'e ne oldu peki? Bana Ric dediğinde kulağa çok hoş geliyordu. Ve yemek yemelisin, Dee-Ann." Kot pantolonunun ilmeklerinden birini kavradı ve çekiştirmeye başladı.

"Eller!"

"İyi bir çekiştirme ve bunlar çıkacak. Çok zayıfsın." "Ne zaman annem oldun sen?"

"Gördün mü? Annen bile endişeli."

"Hayır, endişelenmiyor."

Onu arka kapıya götürdü. "Gel hadi. Yemek yemelisin, yoksa bütün gece bir yerlerde bayıldın diye endişeleneceğim. Beslenme yetersizliği yüzünden bir adım daha atamazsın."

Ric elini kapı koluna dayamış, Dee'ye omzunun üzerinden göz kırpyordu. Ama kapı içeriden açılarak Ric'i geri itti ve Dişi Kurt'a doğru itti. Ona çarptı, vücudu onunkini arkalarındaki duvara itti.

"Kusura bakma patron," dedi ekibinden biri, bir torba çöpü çöp kutusuna atarken. "Seni orada görmedim."

Ric cevap vermedi. Duvara yasladığı kadının ciddi bir şekilde farkında olmakla meşguldü.

"Yakın zamanda üzerimden inmeyi düşünüyor musun, süper model?" diye sordu kadın.

"Ya da sonsuza dek bu şekilde kalabiliriz. Bu da bir seçenek." Keşfetmeye fazlasıyla istekli olduğu bir seçenek.

"Yüce Tanrım!" Dee onu geri itti ve sokak kapısına doğru yürüdü. "Eğer Cella senin kız arkadaşın değilse, sana bir tane bulmalıyız."

"Cella benim kız arkadaşım değil. Benim için çalışıyor. Bu uygunsuz olur."

Dee-Ann açık kapı aralığında durdu ve onunla yüzleşti. "Ben de öyle, ama bu seni her gün soyunmamı istemekten alıkoymadı."

"Doğru, ama çeklerini ben imzalamıyorum." "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bilmiyorum, ama bana biraz zaman vererseniz, Yüksek Mahkeme önünde tartışılabiliriz tamamen mantıklı bir şey bulabileceğimden eminim."

"Biliyor musun? Eminim yapabilirsin."

Dee, Ric'in Malone'la çıkıp çıkmamasını neden birdenbire önemsemesi gerektiğini bilmiyordu, ama önemseydiğini de kabul ediyordu. Belki de sadece karamsar hissediyordu. Belki biraz ev hasreti çekiyordu. Her neyse. Üstesinden gelirdi.

Ric içeri girip yemeklerini getirirken o mutfağın dışında durdu. Düşündüğünden daha uzun sürmüş gibi görünüyordu, bu da yemeği kendisinin pişirdiği anlamına geliyordu. Ama sonunda dışarı çıktığında ona gülümsedi - tavada bir şeyler pişirdiği için neşeli, şapşal haline geri dönmüştü- ve koridordan aşağıya, özel yemek odalarına doğru işaret etti. Malone'la her gün uğraşmak zorunda kalmadan önce muhtemelen bir sonraki adımları konuşmak istediğini düşünen Dee yürümeye başladı. Garsonlardan biri daha fazla yiyeceklerle dolu büyük bir tepsi taşıyarak yanından geçti.

Garson odalardan birinde durduğunda Ric, "Buyurun," dedi.

Bu ikisi için çok fazla yiyecek gibi görünüyordu ama belki de onun sandığından daha acıkmıştı.

Kapıya vardıklarında Ric boştaki eliyle ona doğru uzandı ve kapıyı iterek açtı. Garson içeri girdi ve Dee de onu takip etti ama kapının eşliğinde donup kaldı.

ve hırlayarak Van Holtz'a ters ters baktı.

"Ne?" diye sordu masum görünmeye çalışarak.

"Fırsatım varken seni gerçekten öldürmeliydim, süper model." "Peki bunun neresi eğlenceli?" Onu odanın içine itti

Kaçmaya fırsat bulamadan fark edildi.

"Deeeeeeeee-Annnnnnnnnnnnnnn!" Çılgın bir kurt köpeği dışısının Dee'nin etrafını sarmasından ve ona sıkıca sarılmasından saniyeler önce duydu. Van Holtz odaya girmeden önce kulağına "Özlendin," diye fısıldadı, küçük bir grup insanla dolu masaya bakıp sırtarak tahammül ediyordu ama birlikte fazla zaman geçirmek istemiyordu.

"Burada olmana çok sevindim!" dedi kurt köpeği, kolları Dee'nin havasını neredeyse kesecek şekilde sıkıldı.

"Bırak beni, Blayne."

"Kalıyorsun, değil mi?" "Bırak beni, Blayne."

"Yemek yiyebilmemiz ve konuşabilmemiz için kalmalısın. Çok uzun zaman oldu!" Başını Dee'nin omzuna yasladı. "Seni çok özledim."

Tam o sırada Dee bowie bıçağına uzandı ama Ric daha kılıfından çıkaramadan elini yakaladı ve arkasından tuttu.

"Neden yemekler soğumadan hep birlikte oturup yemiyoruz?" diye teklif etti.

"Tamam!" Kurt köpeği Dee'nin boynundaki ölümcül tutuşunu bıraktı ve masaya doğru kayarak geri döndü - restoranın ortasında neden paten giydiğini Dee tahmin etmek bile istemiyordu - her zamanki gibi dokunmakta ısrar ettiğinde ölüme ne kadar yaklaştığının farkında değildi.

"Kaldır şunu," diye fısıldadı Van Holtz Dee'nin kulağına, "yoksa bütün elini alırım."

Dee homurdanarak bıçağı geri itti. "İşte, süper model. Mutlu musun?"

"Heyecanlı." Adam onu bıraktı ama Dee parmaklarının kolunun ön kısmında kaydığını hissetmeden önce değil. "Çok pürüzsüz bir cildin var," diye mırıldandı Dee'nin koluna bakarak.

"Evet. Tüm o bıçak dövüşlerinden kalan yara dokusu. Birkaç yıl sonra çok yumuşak bir şekilde iyileşiyor."

Ric, Dee-Ann'i masanın bir ucuna, Blayne Thorpe'u da diğer ucuna oturttu; Blayne ısrarla Dee'ye tekrar sarılmak isteyince bu hiç de kolay olmadı. Bu

sanki ölmek istiyormuş gibiydi. Sonra o ve koşucularından biri diğer konuklarıyla ilgilenmeye başladı.

İkisi de on yaşından beri Ric'in en iyi arkadaşı olan Lachlan "Lock" MacRyrie, Dee onun tam köşesine oturduğunda hâlâ gülüyordu. Blayne'in Dee'ye sevgi gösterme çabasına mı, Dee'nin bu sevgiye verdiği tepkiye mi, yoksa Ric'in Dee'yi Blayne'i yeryüzünden silmekten alıkoyma çabalarına mı gülüyordu, Ric bilmiyordu. Bazen, büyükçe özel yemek odasında epey yer kaplayan bu neredeyse yedi ayak boyundaki boz ayının bir zamanlar, bir cesaretle Ric'in dolabına yüzüstü koşan orta boylu çocuk olduğuna inanmak zordu. Ric tarafından verilmiş bir cesaret. Lock kendini bayılttığına o da kendini kötü hissetmişti.

Ric boz ayının önüne tam boy bir tabak koydu. "Somon balığı ve benim mükemmel ballı sosum senin için."

Lock önündeki taze, on kiloluk yabani somona baktı. "Bu sefer yeterince bal koydun mu?"

Ric hırlayarak cebinden plastik bal ayısını çıkardı ve arkadaşının büyük boz ayısının kafasına fırlattı. "Cahil," diye hırladı.

Vahşinin mükemmel hazırlanmış yemeğini balla kirletmesini izlemeden önce arkasını dönen Ric, Lock'un eşi ve Blayne'in en iyi arkadaşı Gwen'in önüne bir tabak yemek koymadan önce eğilip onu yanağından öptü. "Senin için yaban domuzu yahnisi."

"Nefis. Harika kokuyor."

Ardından Blayne için sote yeşil fasulyeli basit bir New York bifteği geldi, çünkü yemek konusunda biraz titiz olabiliyordu.

"İçecek?" diye sordu
masadakilere. "Şarap?" Gwen
sordu.

"Mükemmel seçim." Philly kedisini son birkaç ay içinde üst düzey şaraplarla tanıştırmıştı ve harika bir damak tadı olduğu ortaya çıkmıştı.

Ancak boz ayı arkadaşı

"Mil-" diye başladı ayı ama Ric elini kaldırarak arkadaşının sözünü kesti.

"En azından biraz şarap *deneyemez* misin?" Ric neredeyse yalvarıyordu.

"Benim muhteşem bir
on dokuz otuz iki-"

"Süt istiyorum. Soğuk olsun. Bir fiçî lütfen."

Ric tiksintiyle başını sallayarak dikkatini Blayne'e çevirdi. "Ya siz, Bayan Thorpe?"

"Kafeinli ya da şekerli hiçbir şey istemiyorum!" diye bağırdı. "Yoksa bu gece asla uyuyamayacağım! Woo-hoo!" Sadece ona baktıklarında Blayne'in omuzları çöktü ve sakince, "Diyet kola lütfen," dedi.

Ric, hâlâ öfkeli görünen Dee-Ann'e döndü. "Dee?" "Su."

"Gazlı mı gazsız mı?"

"Musluk suyu." diye terslediğinde yüzündeki şaşkın ifade paha biçilemezdi.

"Düz olsun." Sanki ona normal, günlük musluk suyu verecekmiş gibi. Bu düşünce onu neredeyse ürpertiyordu.

Ric koşucuya içecek siparişlerini verdi ve Lock açlıktan elini kemirdiği için daha sonra değil şimdi daha fazla ekmek getirmesini önerdi. Kapıyı tuttu ve açtı, koşucu dışarı fırladı ve Bo "Çapulcu" Novikov'u orada bıraktı. Novikov, Ric'in hokey takımı ve Blayne'in arkadaşı için bulunmaz bir nimetti ama o kadar sinir bozucu bir pislikti ki Ric kapıyı kutup ayısı aslanının suratına çarpmaktan kendini alamadı.

Bir kükreme kapıyı ve duvarları sarstı ve Blayne oturduğu yerden fırlayıp kapıyı açmak için odanın diğer tarafına geçti. "Sakın"-diye emretti- "o menteşeleri sökmeyin!" Novikov'un elini tuttu. "İçeri gel ve *nazik* ol." Ric'e ters ters baktı. "Sen de Ulrich."

"Ben mi?" Ric elini göğsüne dayadı. "*Ben ne yaptım* ki?"

Günlük -ve acımasız- antrenmanından yeni çıkmış olan Novikov, hokey malzemelerinin bulunduğu çantayı yere fırlattı. Etrafına bakındı ve "Benim için yiyecek var mı?" diye sordu.

"Bu sefer ödeme yapacak mısın?" Ric sordu ve Blayne'den koluna bir tokat yedi. "Ow!"

Görevli içkileriyle döndü ve Ric, Novikov'un tahmin konusundaki parlak uzmanlığına layık görmediği için siparişini ona verdirdi. Arkadaşlarının o anda neye ihtiyacı olduğunu -her zaman doğru olarak- biliyordu.

Yedi ayak-bir melez, yaklaşık dört yüz kiloluk ağırlığını mobilyalara aldırmadan restoranın en iyi sandalyelerinden birine bıraktı ve masanın etrafına baktı, mavi gözleri Dee-Ann'de durdu. "Onun burada ne işi var?" diye sordu Blayne'e.

"Onu ben davet ettim," dedi Ric, Lock'un karşısındaki ve Dee'nin köşesindeki koltuğa oturarak. "Gerçi gönderdiğim e-postada senin adını gördüğümü hatırlamıyorum."

"İkiniz de kesin şunu," diye tersledi Blayne. "Ve Dee burada çünkü ben onun burada olmasını istiyorum," dedi Novikov'a.

"Seni bir antilop gibi etiketledi."

"Şunu bırakır mısın artık?"

"İşte." Lock büfeye uzandı, büyük ekmek sepetlerinden birini kaptı ve Novikov'un önüne koydu. "Bunu deliğine sok ve sessiz ol."

Kaba herif biraz hırlayarak Dee-Ann'e ters ters bakmaya devam etti ve Ric masanın üzerine tırmanıp melezin suratını dişleriyle parçalamaya hazırды. Ama Blayne arkadaşını iyi kontrol etmişti, arka cebinden bir not defteri çıkarıp üzerine bir şeyler yazmaya başladı.

"Listemde ne yapıyorsun?" diye sordu sanki cüzdanını çalmış gibi.

"Sadece birkaç değişiklik yapıyorum." Kadın listeyi havaya kaldırdı. "Üzerine kalpler ve çiçekler çizdim!"

"Ver şunu bana!" Novikov listeyi ondan geri aldı ve böylece listelerin doğru kullanımı üzerine bir ders daha başladı.

Blayne buna nasıl tahammül ediyordu, Ric'in hiçbir fikri yoktu. Her koyun kendi bacağından asılır, diye tahmin etti.

Ric çatalını aldı, şarap soslu ceylan ve geyik madalyonlarını yemeye hazırды. Ama eskiden yemeğinin olduğu yerde sadece boş bir tabak bulunca haklı olduğuna karar verdi. Dee-Ann acıkmıştı.

"Ne?" Dee, ceylanının etrafında kaşlarını kaldırarak sordu. "Sen konuşmakla meşguldün."

Dee, beyaz krema ile süslenmiş en muhteşem melek yiyeceği pastasını yedi ve etrafında dönen konuşmaları dinledi.

Görünüşe göre düğün planları Lock ve eşi için iyi gitmiyordu çünkü annelerinin hemen hemen her konuda farklı görüşleri vardı. Blayne düğününün "kolaylıkla" beş yüz konuğu aşacağından endişeleniyordu ve Ric de Novikov'la ... yani hemen hemen her şey hakkında tartışıyordu ama en çok da takımlarına kimi ekleyip kimi çıkaracakları konusunda. Düğünlerle hiç ilgilenmediği için Dee daha çok hokey tartışmalarını dinledi. Özellikle de Reece Lee Reed artık takımda olduğu için.

Dee, Reed'lerin çocuklarıyla birlikte büyümüştü. Her ne kadar en büyükleri olan Rory'ye her zaman yakın olsa da, hepsiyle arası çok iyiydi. Ricky Lee Reed şu anda Tokyo'daydı ve kuzeni Bobby Ray'in güvenlik şirketinin Japonya bölümünde çalışıyordu. Yine de tüm Reed çocukları ona çok yakındı.

Kuzenleri Sissy Mae ve Bobby Ray. Öte yandan, kuzenleri onu sarhoş bir halde ailesinin evine sokmaya çalışırken yakalandıklarında Eggie Smith'in gazabına uğramamışlardı. Yani Lock MacRyrie gibi Reeds de onun sadakatini kazanmıştı.

Birkaç dakika sonra sohbet Cella Malone'a döndü ve MacRyrie Dee'ye, "Bu arada Malone şehre geri taşındı. Artık takımda."

Ric onun yanında kıkırdarken Dee ayıya baktı. "Biliyorum," dedi Dee.

"Ah." Boz ayının başı yana eğildi ve sordu, "Biliyor muydun? yüzünde bir sürü morluk var?"

"Farkındayım."

Bir an düşündü ve ekledi, "Malone yüzünden değil, değil mi?" "Buna gerçekten cevap vermem gerekiyor mu?"

Başını salladı ve tabak büyüklüğündeki çilekli fındıklı kek dilimine yumuldu. "Bence hayır, gerek yok."

"Marcella Malone'u tanıyor musun?" Çay fincanı sordu. "Yüzüm tanıyor," diye mırıldandı Dee.

"Harika biri değil mi? Çok hoş ve tatlı biri. Geçen gün takım antrenmanında tanıştık. Babası 'İyi Adam' Malone."

"Büyüleyici," diye yalan söyledi Dee, sonra da Ric pastasından biraz alamadan çatalını onunkine sapladı. "Yemek yapmaya devam edebilmen için o elin çalışmasına ihtiyacın yok mu?"

"Paylaşmayacak mısın?" "Savaşmadan olmaz."

Ric biraz eğildi, masanın geri kalanı onun daha az umursayamayacağı başka bir şey hakkında tartışıyordu. "Ve Marcella Malone ile olan bu şeyin seni rahatsız etmesine izin verme, Dee. Yapacak daha önemli işlerin var. Senden beni etkilemeni bekliyorum."

"Çünkü bu benim hayat amacım," diye cevap verdi kuru bir sesle. "Bir Van Holtz'u etkilemek."

"Hayatlarının amacı bu olsaydı tüm sürüler daha iyi durumda olurdu." "Hepiniz bu kadar kibirli mi doğdunuz?"

Ric sırtarak mükemmel, pırıl pırıl beyaz dişlerini gösterdi. "Öyle görünüyor. Gerçi Irene teyzem bunun doğuştan gelen bir kişilik özelliği mi yoksa genetik bir kusur mu olduğunu tam olarak çözemediğini söylüyor. Ama bunun üzerinde çalışıyor."

Ric misafirlerini restorandan dışarı çıkardı. Sıcak ve bunaltıcı bir geceydi ve eve gitmek için sabırsızlanıyordu. Ama yine de mutfağın düzgün bir şekilde kapatıldığından emin olması, yarın ne teslim edileceğini bilmesi gerekiyordu ki kendisi ve yönetici şeflik görevlerini kendisiyle paylaşan Adelle teyzesi için menü üzerinde çalışmaya başlayabilsin ve akşam gelen şikâyetlerden ekibiyle ilgili olanlarla ilgilenabilsin.

"Her şey yolunda mı?" Lock ona sordu, diğerleri heyecanla patenleriyle ters takla atan Blayne'i izlerken ikili bir kenarda duruyordu. Pasta şefinin yaptığı ballı kekin içinde işlenmiş şeker olduğunu tahmin edebiliyordu. Menüde sekersiz tatlı olarak listelendiği için kontrol etmesi gerekecekti.

"Stein'i daha önce gördüğümü sanıyordum."

Lock ona doğru döndü, gözleri iri iri kırpışıyordu. "O olduğuna emin misin?" "Pek sayılmaz. Ama ona benziyordu."

"Çocuk geri dönerse baban çılgına dönecek."

"Biliyorum."

"Ona yardım edecek misin?"

"Hayır."

"Ric-"

"Ben değilim." Çocuk onun kalbini kırmıştı. Ric şimdi ona yardım etmeyecekti. O günler geride kalmıştı. "Çocuk kendi başına, ona göre bu da onun hoşuna gidiyor."

"İnatçı."

"Bu, birlikte yaşamayı öğrendiğim bir kusur."

Novikov artık "Kaçıp özgür olmalıyım!" diye kıvranıyordu. Blayne omzunun üzerinden. "Araca ihtiyacı olan var mı?" diye sordu ve Lock'un "askeri nakliye aracı" dediği şeye yöneldi. O kadar büyük bir araçtı ki, içine bütün bir Roma lejyonu sığabilirdi.

"Hayır, teşekkürler. Bizim kamyonumuz var."

"Tamam. Yarın maçta görüşürüz." Kamyonetinin kapısını açmaya başladı ama durdu ve onlarla yüzleşti. Bir an düşündü ve "Yemek için de teşekkürler," dedi.

Ric bu ani nezaket karşısında şaşırarak, "Bir şey değil," diye cevap verdi.

Başını sallayarak aniden Blayne'in arkasına bir tokat attı ve "Şimdi mutlu musun? Ezik arkadaşlarına ve Gwen'e teşekkür ettim."

"Bu bir ilerleme! Şimdi bırak da özgürce koşayım!"

"Ben seni yakalayamadan Connecticut'a varmış olacaksın ve yarın bir maçım var."

Onu aracına bindirdi ve emniyet kemerini taktı. Standart bir emniyet kemeri gibi görünüyordu ama her nedense Blayne kemeri çıkaramıyor gibiydi, bu da Novikov'a arkadaşı kaçmadan önce etrafta dolaşıp aracın içine girmesi için zaman kazandırdı.

Onun kıpırdanmaya ve emniyet kemerinden kurtulmak için mücadele etmeye çalışmasını izleyen Ric, "Onu kurtarmamız gerektiğini hissediyorum" dedi.

"Gerçekten mi?" Gwen kolunu Lock'un beline dolayarak sordu. "Ben de her zaman *onu* kurtarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Eve gitmeli ve önümüzdeki birkaç saat boyunca kafası güzel bir Blayne'le uğraşmalı."

Ric başını salladı. "Jean-Louis ile ballı keki hakkında konuşmam gerek. Şekersiz olması gerekiyordu."

"Ona söyleyecek misin, Hoss?" Dee aniden Ric'in arkasından sordu. Dürüst olmak gerekirse, onun bir süre önce gittiğini düşünmüştü.

Yakalanmış gibi görünen Lock omuz silkti. "Ne demek istediğini anlamıyorum." Gwen'in elini tuttu. "Hadi gidelim."

"Bekle. Bu cahil neden bahsediyor?" Gwen arkadaşını kamyonete kadar takip etmek zorunda kalarak sordu.

Ric iç çekti. "Pekâlâ. Neler oluyor?"

"Sana söylüyorum çünkü Jean-her neyse-" "Jean-Louis."

"Evet. O. Hayatımda yediğim en güzel kekleri o yapıyor ve onun hatası olmayan bir şey yüzünden kovulmasını istemiyorum. Ama Novikov bakmıyorken MacRyrie, Blayne'in *rahatlatıcı* papatya çayına şeker koymuş."

Gülmek için kendini zor tutan Ric, "Bu *korkunç*. Yarın Lock'la bu konuyu konuşacağım."

"Peki ya o banyodayken Novikov'un hokey çantasını yeniden düzenlemene ne demeli? MacRyrie'ye bundan da bahsedecek misin?"

"Muhtemelen hemen değil."

Sırıttı. "Hepiniz o çocuğa çok kötü davranıyorsunuz." "Sanki bunu hak etmiyormuş gibi davranıyorsunuz."

"Öyle bir şey demedim ama benim geldiğim yerde, bir sporu bu kadar iyi oynadıklarında kaba olanlarımıza tahammül ederiz. Kasabanın futbol sezonu boyunca Mitch Shaw'a katlandık."

"Mitch kaba biri deęil. O sadece"-bir dakika dūřındū ve sonunda bitirdi-"Mitch."

"Bu onu doğru yapmaz." Gōz kırptı ve yavaşça uzaklaşmaya başladı. Manhattan'da yūriyen biriyle hię tanışmamıştı ama Dee bunu başarmıştı.

"Eve bırakmamı ister misin?"

"Eve gitmiyorum. Sabah erkenden o aptal kedi ve Desiree'yle toplantım var ve seyahat etmek için çok uzak."

"Benim evimde kalabilirsin," diye teklif etti, řehvetli ve çaresiz gōrūnmek yerine masum ve yardımsever gōrūnmeyi umarak.

"Hayır, ama nazikçe teřekkūr ederim. Bu gece Rory Reed'de kalacaęım. Sūriiūn geri kalanıyla birlikte Brendon Shaw'ın otelinde kalıyor, yani oda servisi ve gerçekten rahat bir kanepesi var."

"Ama benim evimde ben ve yaban mersinli waffle'larım var." "Seninle yaşamaya devam edemem, Van Holtz."

"Zaten karım olacaksan benimle yaşamaya devam edemezsin."

Arkasını dōnūp geriye doęru yūriirken, "Ha?" dedi.

Ric bunun zamanı olmadığına karar verdi. "Yok bir şey. İyi geceler, Dee-Ann."

"Sana da." Arkasını dōndū ve hızla gōlgelerin arasında kayboldu. "Yemek için de teřekkūrler."

Yataęında geçireceęi bir bařka yalnız geceyi dūřūnerek içini çekti. "Ne zaman istersen."

BÖLÜM 4

Rory Lee Reed yatağında uzanmış, burada oturup bu tam insan dişiyi daha ne kadar tutması gerektiğini düşünüyordu ki -sonunda!- yatak odasının kapısı yavaşça gıcırdayarak açıldı.

Tam insan başını Reed'in göğsünden kaldırdı ve panik içinde fısıldayarak, "Rory . . ." dedi. Adamın omzuna dokundu. "Rory. Uyan!"

Uyanmış gibi yaptı ve odanın öbür ucundaki Dee-Ann'e baktı. Dee-Ann kapının önünde durmuş, kot giysili bir bacağını diğerinin üzerine atmış, bir elinde Koca Betty -Rory ve kardeşleri ona bowie bıçağı adını takmışlardı- diğer eliyle tırnaklarının altını temizliyordu.

"Dee . . . Dee-Ann? Burada ne işin var?"

"Adamım için geldim," diye homurdandı ve başını biraz çevirdi, böylece sabahın ilk ışıkları gözlerinin sarısını daha da belirginleştirdi. Ve eğer onu tanımasaydı, dehşete düşerdi.

Heh.

"Bana bekâr olduğunu söylemiştin," diye suçladı tam insan.

"Ah... şey..."

"Önemli değil," dedi kadın çabucak ve Rory gözlerini devirmeden hemen önce durdu. *O da onlardan biriydi.*

Dee yavaş bir sesle, "Buradan çıkman gerekiyor, hayatım," diye açıkladı. "Ben huysuzlanmaya başlamadan önce."

Tam insan Dee'ye, "Rory artık benimle," dedi. "Acıttıysa özür dilerim ama durum bu."

Dee'nin gözleri onunkilere kayd ve tek kelime etmeden yalvardı, *Lütfen beni bırakma. Lütfen beni bırakma.*

Sadece üç kez çıkmışlardı! Bir gecelik sağlam ve eğlenceli bir seksle sonuçlanan üç randevu. Ama bazı tam insanlarda olduğu gibi, bu bazen yeterli oluyordu.

Babası onu uyarmıştı. Uyarmıştı ama iyi uyarmıştı. "Tam insanlardan uzak dur evlat. Onlar yapışkandır ve ne zaman çekip gideceklerini bilmezler. Karşı koyarlar."

Tabii bu uyarı Rory on altı yaşındayken yapılmıştı. Artık otuz beş yaşındaydı ve şu anda bu saçmalık için çok yaşlı olduğuna karar verdi. Tarafından

Babası onun yaşındayken bir eşi, dört sağlıklı yavrusu ve hepsini geçindirecek iyi bir işi vardı. Ve babasının otuz beş yaşında ihtiyaç duymadığı şey, en iyi arkadaşının son fethinden kurtulmasına yardım etmeye çalışmasıydı ... zaten pek de bir fetih sayılmazdı. Neredeyse onun yatağına dalacaktı.

"Altı çocuğumuza da bakacak mısın?" Dee sordu.

Altı mı? Yüce Tanrım.

Tam insan gözlerini kırptırdı. "Altı mı?"

Bıçağını her parmağının ucuna vuran Dee, hayali yavruların her birinin adını söyledi. "Benny Ray, Johnny James, Jackie Duke, Juney Peach"-Juney Peach?"-"Sadie Mae ve Sassy. Güzellik yarışması kraliçemiz olacak, değil mi Rory Lee?"

"Altı çocuğunuz mu var?" diye sordu tam insan.

"Ve her biri nafaka alıyor," diye ekledi Dee. "Hem de gerçekten iyi bir miktar. Ve en büyüğü sadece yedi yaşındayken ... bu bize borçlu olduğu bir sürü mali bakım yılı demek. Öyle değil mi, Rory Lee?"

Rory tam insana baktı ve "Ben çocuklarıma bakarım," diye cevap verdi.

Histerik bir kahkaha atan Rory kapıyı açtığı anda zavallı oda servisi garsonu dehşete düşmüş görünüyordu. Dee kanepede gözyaşları içinde kahkahalar atarken, garson tepsiyi yerleştirdi, Rory'den imzayı aldı ve gitti.

"Juney Peach?"

Kollarını karnına dolayan Dee, "Akrabalarımın adını kullanamadım. Onlarla tanışıp tanışmadığını bilmiyordu."

Onun karşısındaki kanepeye çöken Rory başını salladı. "Buraya kadar, Dee-Ann. Artık bunu yapmayacağım."

Gözlerindeki yaşları silen Dee-Ann doğrulup oturdu. "Yine mi o?" diye iç geçirdi. "Bunu hep söylüyorsun ve ben de ertesi sabah seni yapışkan insanlardan kurtarmak zorunda kalıyorum."

"Artık durulma zamanımın geldiğini düşünüyorum. İyi bir işim var. Sürü güvenli bir yerde." Onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Meşgul müsün?"

"Oh, bu güzel."

"Hâlâ aşkı beklemiyorsun, değil mi?" "Ben ne zaman-"

"Üçüncü sınıf. "Rory. Bir gün gerçek luuuuuuvvv'u bulacağım. ' "

"Ben öyle bir şey demedim."

"Zihin çelik bir tuzak gibi. Güven bana, sevgilim. Sen söyledin. Ciddiydim de."

"Üçüncü sınıftayken birçok şeyi kastediyordum. Sen de öyleydin. Hatırladığım kadarıyla 'bu Birleşik Devletler'in başkanı' olacaktın. "

"Hâlâ olabilirim."

"İhtiyacımız olan tek şey bu. Beyaz Saray'da bir Reed." "Seni Savunma Bakanım yapardım."

"Yapsan iyi olur." Dee saatine baktı. "Kahretsin. Yemek yemeli ve buradan gitmeliyim."

"İş mi?"

"Şu anda KZS ile çalışıyorum."

Rory güldü. "Kitty A.Ş. mi? İyi eğlenceler." "Daha çok arkamı kollamak gibi."

"Madem endişeleniyorsun, neden-"

"Açıklamak için çok fazla şey var. Havamda değilim." Pastırmalı waffle'ına yumuldu ve hayır, Ric'inki kadar iyi değildi.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara. Şu anda ofiste işler biraz sakın, o yüzden zamanım var."

"Her şey yolunda mı?"

"İşler kesinlikle yavaşladı ama yine de çoğu ajanstan daha fazla iş alıyoruz. Bobby Ray tam zamanlı olarak ofise döndüğünde işlerin toparlanacağını düşünüyorum."

"Dönmedi mi?"

"Yavrusuyla vakit geçiriyor."

Dee buna şaşırمامıştı. Kurt erkekleri genellikle yavrularına dişiler kadar zaman ayırırdı.

"Peki ya Mace?"

"Zenginlerin ilgisini çekecek bir ismi var ama kişiliği... Bobby Ray'in o işi halletmesi daha iyi olur."

"Sen yap. Bobby Ray dönene kadar."

"Ben mi? Neden ben?"

"Bobby Ray kadar pürüzsüzsün ve öyle değilmişsin gibi davranma. En azından bana numara yapma."

Dee saatine tekrar baktı, yemeğin geri kalanını ağzına tıktırdı ve ardından birkaç yudum sıcak kahve içti.

"Pekâlâ. Gitmeliyim.

Gitmem gerek."

"Görüşürüz."

Dee arkadaşının otel odasından çıktı ve dışarı yöneldi. Bu günü ipe çekmiyordu ama ne kadar çabuk bitirebilirse Marcella Malone'la işi o kadar çabuk bitecekti.

Bayan M. içeri girdiğinde Ric bilgisayarının başında, evindeki ofisinde parasıyla oynuyordu. Yıllardır Ric'in hizmetçisiydi ve ona her zaman çok iyi bakmıştı. Gerçi artık yaşlanmıştı ve haftada sadece üç gün çalışıyordu ama bu Ric için sorun değildi. İnsan iyi bir personel, özellikle de İrlanda'nın bu tarafındaki en iyi sodalı ekmeği ve göğüs etini yapan bir personel bulduğunda esnek davranırdı.

"Annen geldi."

Ric mali raporlarından başını kaldırdı ve kaşlarının çatıldığını fark etti. "Çok mu meşgulsün?" diye sordu.

"Hayır. Hayır, tabii ki hayır. Bana bir dakika verin." "Elbette."

Ric bütün evrakları bir araya topladı ve büyük kasasına koydu. Annesine güvenmediğinden değil, ama eğer haber vermeden onu görmeye geliyorsa, bu büyük olasılıkla babasıyla ilgiliydi. Ve Ric, annesinin, babasının kendisinden zorla almak isteyeceği bir şey görmemesini tercih ederdi. Annesi pek iyi bir yalancı değildi ve babası onun bir şey sakladığını her zaman anlardı.

Jennifer Van Holtz içeri girdiğinde masasına geri dönmüştü.

"Ulrich."

"Anne." Masasının etrafına geldi ve onun iki yanağını da öptü. "Harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim."

Ona bir koltuk uzattı ve o da oturdu. Kendi sandalyesine dönmek yerine sırtını masasına dayadı ve ona gülümsedi. "Sizi buraya getiren nedir?"

Kız ellerini kucağında kavuşturup gözlerini kaçırınca Ric onun yerine cevap verdi. "Baba mı?"

"Şey," diye başladı, "ikiniz hiç anlaşılamadınız ve benden duymanızın daha iyi olacağını düşündü."

"Ne daha iyi olabilir?"

"Biliyorsun baban her zaman biraz farklı bir şey denemek istemiştir."

"Adli tabip olmak gibi mi?"

Önce sert baktı, sonra küçük bir kahkaha attı. "Restoranlarını kastetmiştim."

"Bu Van Amca'ya bağlı." Ama Alder Van Holtz'un işleri bu kadar iyiyken restoranlarının temasını neden değiştirmek istediğini Ric bilmiyordu. Dee-Ann'den alıntı yapacak olursak, "Bozulmadıysa, kendi haline bırak."

"Bunu biliyor. Ama hiçbir şey onu kendi başına bir şeyler yapmaktan alıkoyamaz."

"Kesinlikle."

Ric her şeyi kendi başına yapıyordu ve Van Amca bir kez bile şikâyet etmemişti, o da bunu takdir ediyordu.

"Ve şimdiden yeni bir restorana yatırım yapmaya fazlasıyla istekli bazı destekçileri var."

"Yeni bir restoran mı? Şimdi mi?" Bu ekonomide mi? Ric, Van Holtz Steak House ve Fine Dining zincirinin, olan biten her şeye *rağmen* bu kadar iyi gitmesine şükrediyordu. Ama vardiyacılar kendi deyimleriyle "doğal" yiyeceklerini seviyorlardı. Kutuplar fok yağlarını, aslanlar ceylan bacaklarını, kurtlar geyik iliklerini istiyordu. . . .

"Kulağa çok zorlayıcı geldiğini biliyorum. Bunu anlıyor, ama gerçekten harika fikirleri ve planları var-"

"Ama?"

"Başka bir destekçiye ihtiyacı olabilir."

"Tercihen benim paramın kendi parası olduğuna inanmak istediği için muhtemelen geri ödeme zahmetine girmeyeceği oğlu mu?"

"Ulrich-"

"Anne." Onun önünde çömeldi ve küçük ellerini kendi ellerinin içine aldı. "Ona yardım etmek istediğini biliyorum ve belki de ona tonlarca para kazandıracak yeni bir restoran zinciri için en iyi fikri vardır. Ve belki de ona güvenebilseydim, bu benim de yatırım yapmak isteyeceğim bir şey olurdu. Ona güvenmiyorum."

"O senin baban."

"Benden nefret ediyor." "Bu doğru değil."

"Anne." Ric güldü. "Hadi ama. Sen yokken evde onunla ve Wendell'la yalnız kalmamı göze alarak beni her yaz Van Amca'ya gönderirdin. Muhtemelen sen yokken onun ne yapacağından korktuğun için."

Ellerini onunkilerden çekti ve oğlundan uzaklaşarak ayağa kalktı. "Ulrich Van Holtz! Kendi baban hakkında söylediğin korkunç bir şey bu."
Ric ayağa kalktı, omuz silkti. "Ama tam olarak doğru değil."

Dee Grup ofislerinin kafeteryasına girdi ve tüm konuşmaların ne kadar çabuk kesildiğini hemen fark etti.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu odadakilere.

Çakal silah teknisyenlerinden biri, bacaklarını masalardan birine dayamış, ona sırtarak, "KZS ile mi çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet. Ve?"

"Sen mi? *Sen mi?*"

"Bu da ne demek şimdi? Buradaki değersiz, tembel, kötü kedigillerle her zaman çalışıyorum. Bu beni hiç ilgilendirmiyor."

"Belki de," dedi çitalardan biri tatlı bir şekilde, "kedigillerden tembel ve kötü olarak bahsetmek-"

Dee ona gülümseyerek, "Değersiz olduğunu unutma," diye hatırlattı.

"Doğru. Belki de bu, bu gezegendeki tüm varlıklar arasında sizin kedi yanlısı, kanin hayranı olmayan Katzenhaft üyeleriyle çalışmamanız gerektiğini düşündürebilir."

"Ama neden? Ben sizin kusurlarınızı ve can sıkıcı kedi alışkanlıklarınızı görmezden gelmeye hazırım?"

Bir tembel ayı, köpek kahkahaları arasında, "Bu sıradan bir kedi değil," dedi. "Bu Bare Knuckles Malone. Buraya gelmeden önce Nevada Slammers'ta oynuyordu. Tüm zamanların penaltı dakikalarında Çapulcu ve dişleriyle bir sırtlanın çenesini parçalayan kutup ayısının ardından üçüncü sırada yer alıyor."

Dee ellerini tatlı bir şekilde göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Hepiniz benim için endişeleniyor musunuz?"

"Hayır," diye karşılık verdi tüm oda ve Dee'yi güldürdü, ta ki o el omzuna çarpıp neredeyse omzunu yuvasından çıkarana kadar.

"Smith," dedi Malone gülümseyerek.

"Malone." Dee omzunu kavrayan ele baktı. "O parmaklar sende kalsın ister misin, kedi?"

"En iyi atışını yapmak ister misin, taşralı?"

"Bekle, bekle," diye araya girdi bir erkek kurt. "Yapma bunu..." Ayağa kalktı. "Biz masaları geri çekene kadar."

Blayne Thorpe küçük sevimli poposunu restoranın mutfak lavabosunun altından çıkardı. "Hepsi bitti!"

Ric yumurtaları, pastırmayı ve kızarmış ekmeği bitirdi ve Blayne'in geç kahvaltı edeceği tezgâha koydu.

"Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler," dedi tavalarını silmeden önce. "Öğle ve akşam yemekleri için tamamen doluyuz, bu yüzden lavabonun tıkanması bizi öldürürdü."

"Sorun değil." Blayne ellerini temizledikten sonra bir tabureye zıpladı ve Ric'in ekibinin öğle yemeği servisi için hazırlanmasını izlerken yemeğinin tadını çıkardı. Rahatsız edici olmadan odayı aydınlatmayı başarmıştı. Bu kesinlikle bir yetenektir, özellikle de yoğun bir restoran mutfağında.

"Ee," diye sordu, "babana parayı verecek misin?"

Ric dirseklerini tezgâha dayadı ve çenesini yumruklarının üzerine koydu. "Hayır, bu onu kızdıracak."

"Ama istediği zaman ona istediğini vermek zorunda değil misin? Bu Pack kuralları falan değil mi?"

"Artık bir sürüye sahip olmak istemiyorsan hayır." Blayne yarı kurt olmasına rağmen, babası o doğduğundan beri Sürünün bir parçası olmamıştı. Magnus Sürüsü Alfaları -o zamanki çoğu kurt sürüsünde olduğu gibi ve bazıları bugün bile- Blayne'i yanında tutmakta ısrar ederse kalmasına izin vermeyi reddetmişti. Bu yüzden sürü hukuku konusunda çok az deneyimi vardı. Ancak harika bir babası vardı. Huysuz, biraz sert ama kızını çok seven biriydi. Ric kısa bir süre için bunun nasıl bir şey olduğunu merak etti -babanın seni sevdiğini bilmek. "Tüm şekil değiştirenlerin sahip olduğu zıt başparmak kusuru nedeniyle, paralarını kaçırmaya kalkışırsanız Sürü'den ayrılmaları gibi büyük bir risk alırsınız."

"Aaaah. Başparmak kusurunu unutmuşum." Ellerini kaldırdı, başparmaklarını oynattı. "Lanet olsun bu başparmaklara. Lanet olsun onlara!"

Ric güldü, şimdi lavabo sorunu yaşadığı için çok memnundu. Blayne her zaman aklını ... yani hemen hemen her şeyden uzaklaştırmanın bir yolunu bulurdu.

"İşte planım," dedi kendine biraz daha portakal suyu doldururken. "Dört Temmuz yaklaşıyor ve ben Bo'ya tüm arkadaşlarım için bir parti verdirmeyi düşünüyorum. Kulağa harika gelmiyor mu?"

"Bunu bize neden yapasın ki, Blayne?" Ric dürüstçe sordu. "Seni sevdiğimizi biliyorsun ve bizi o ahmakla vakit geçirmeye zorlayarak bunu kötüye kullanıyorsun."

"O bir ahmak *değil*. O yanlış anlaşılmış biri!"

"Parmak eklemlerinin yerde sürünmemesine ve özne-fiil uyumuyla bütün cümleler kurabilmesine şaşıyorum."

Parmağını onun yüzüne doğru salladı. "Senin, Lock'un ve Bo'nun iyi geçinmenizi *sağlayacağım*. Üçünüzü en iyi arkadaşlar yapmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz!"

"Benim ve Lock'un Novikov'un bu gezegendeki varlığına duyduğumuz ahlaki öfke dışında mı demek istiyorsun? Değerli havamızı solumasına izin verilmesine mi?"

Blayne'in dudakları kısa bir süreliğine büküldü ve "Onu sinir bozucu bulduğunu söyleyemez misin?" diye sordu.

"Lock'un ballı glazeme yeterince bal koymadığım konusundaki ısrarını sinir bozucu buluyorum. Novikov'u saldırgan ve barbar buluyorum."

Blayne derin bir iç çekti. "Evet... herkes de öyle." "Ama herkes seni seviyor," diye hatırlattı ona.

"Elbette seviyorlar. Ben Blayne'im." Sırıttı. "Benim cazibeme karşı koyamazlar."

O anda ikisi de gülmeye başladı ve durmaları sonsuza kadar sürdü.

Ön büro yöneticisi Charlene kafeteryaya girdiğinde birbirlerine sımsıkı sarılmışlardı. "Dee-Ann!"

"Ne?"

"Dedektif MacDermot burada. Ve Grup bölgesinde türler arası kavgaya izin verilmediğini biliyorsun."

Dee ve Malone hemen ayrıldılar ve Dee, "Kavga etmiyord u k . Değil mi Malone?"

"Doğru. Antrenman yapıyorduk. . eğitim yapıyorduk."

Charlene kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Antrenman mı? Gerçekten mi?"

"Ses tonunu duyuyorum," diye uyardı Dee. Başını eğerek kapıyı işaret etti ve kafeteryadan dışarı çıktı. "MacDermot nerede?"

Charlene arkasından seslendi: "Ön tarafta seni bekliyor ve sen de sesi duydu," dedi.

Malone kot ceketinin kolunu yakaladığında Dee eğitim odalarından birinin önünden geçiyordu. "Onları biraz gençleştiriyorsun, Smith."

Malone eliyle göğüs göğüse dövüş eğitimi alan genç melezleri işaret etti.

"Bunlar kasabada bulduğumuz çocuklar." "Onları sosyal hizmetlere falan götürmeniz gerekmez mi?" "Onlar melez."

"Hepsi mi?" "Evet."

"Hepsi dövüşmek için mi kullanılmış?"

"Sadece birkaçı. Şu köşede oturup camdan bize bakan kız gibi mi?"

"Evet."

"O Hannah."

Malone Dee'ye baktı. "Onu geri mi getirdin? Çünkü biraz

.. ."

"İçeride ölü mü?"

"Evet."

"Fazla seçeneğim yoktu. Sızlanmayı kaldıramadım."

"Sızlanıyor mu?"

"O değil, bir çay fincanı kaniş."

"Köpeklerin artık fino köpekleri mi var?"

Dee tam cevap verecekti ki bunun aptalca bir konuşma olduğunu fark etti ve uzaklaştı. Ön kapıdan çıktı ve hemen gülümsedi. "Kim bu yakışıklı kedi?" diye sordu, bacaklarına saldıran genç yavruyu almak için uzandı.

Marcus Llewellyn'i havaya fırlattı ve ondan gelen kahkahalara bayıldı.

"Çok yükseğe değil," diye ciyakladı Desiree. "Birkaç kez öğrendiğimiz gibi, çok yükseğe çıkarsa kendini çıkıntılara asar."

"Hâlâ bu konuyu mu açıyorsun?" Mace Llewellyn, Dee-Ann'e sarılıp öpmek için çiftin arabasının etrafından dolanarak sordu.

Kedinin, Dee'nin kuzeni Bobby Ray ile birlikte Smithtown'a girdiği ve sanki buranın sahibiymiş gibi davrandığı günü hâlâ hatırlıyordu. Bobby Ray'in korumasına sahip olmasına rağmen, Mace'in buna gerçekten ihtiyacı yoktu. Hepsinin içinde büyümüştü ve aileden biri gibiydi. Bobby Ray'in küçük kız kardeşi ve Dee-Ann'in Smithtown'da büyürken başının bu kadar belaya girmesinin tek canlı nedeni olan Sissy Mae, Marcus'un vaftiz annesiydi.

"Mace, bu Marcella Malone."

Malone'un elini sıktı. "Bare Knuckles. Novikov'la birlikte Carnivores'ta olduğunu duydum." Mace küçük bir kahkaha attı. "Bir maçtan sonra onunla yumruk yumruğa kavga etmemiş miydiniz?"

Malone kaşlarını çatı. "O şerefsiz maç sırasında beni ceza sahasının önündeki cama *fırlattı*. Daha sonra sopamla hayalarına vurdum ve yüzüne tükürdüm. O da tilki kalecisini bana fırlattı! Önce patenler. Tam kafama vurdu. Yirmi dakika kadar baygın kaldım ve kalecinin pateninin kafamı yardığı yerdeki yara izini hala görebilirsiniz." Omuz silkti ve kayıtsızca ekledi, "Ama artık iyi anlaşıyoruz."

"Gidelim," dedi Dee, o aptal hikâyeyi dinlemekten yorgun düşmüştü.

Marcus'u Mace'e geri verdi. Oğlunu aldı ama eğilip Dee'nin kulağına fısıldadı: "Karıma dikkat etmen gerektiğini söylememe gerek yok, değil mi? Ya da ona bir şey olursa seni ne kadar inciteceğimi?"

"Mace Llewellyn, benimle tatlı dille konuşmaya mı çalışıyorsun? Tam burada, karın bize bakarken?"

"İnsanları tehdit etmeyi bırak, Mace," dedi Desiree ona, söz konusu arkadaşlarının eşleri olduğunda Smith kadınlarının "kurallarını" çok iyi biliyordu. Ayrıca Desiree kocasını iyi tanıyordu.

"O sadece seni kolluyor, Desiree." Dee, Mace'in kolunu okşadı. "Tanrı onun kalbini korusun."

Mace homurdandı. "Bunun bir iltifat olmadığını biliyorum, Dee-Ann."

Bütün bir saat boyunca tek bir pakın bile yanından geçmesine izin vermemeyi başarmış olsa da, sonunda yanından geçen pak Novikov'un ne kadar aptal olduğunu ve bir "amacı" varmış gibi oynamazsa asla bir şey olamayacağını haykırmasına neden oldu.

Artık buna alışmış olan Ric, takımın geri kalanı gelmeden önce buzda biraz zaman geçirmek yerine, büyük boy melezin dünya playoffları için oynuyormuş gibi atıp tutmasına izin verdi. Ancak Lock'un buzun üzerinde hızla ilerlediğini görünce Ric ikisinin arasına girmek için çabaladı. Zar zor başardı, Lock Novikov'u itmek için Ric'in başının üzerinden uzandı ve Novikov da boz ayıyı geri itmek için Ric'in başının üzerinden uzandı.

"Bunu yapmasak olmaz mı?" Ric talep etti. "İzleyen çocuklar var!"

"Bir gün öğrenmeleri gerekecek," diye tükürdü Novikov. "Ya kazanırlar ya da kaybederler! Kaybeden dışında ikinci bir yer yoktur."

Grizzlies!"

Lock kükredi, boz kamburu antrenman üniformasının altında büyüyordu.

"Kesin şunu!" Ric emretti, gerçekten itaat etmelerini bekliyordu. Sadece takım sahibi olarak ikisini de kovabileceği için değil -ki büyük ihtimalle bunu asla yapmayacaktı- aynı zamanda takım kaptanı olduğu için. Bunun bir anlamı vardı!

"Novikov, tatbikatları yönet." Bu adamın zaten takıntılı bir şekilde yaptığı bir şey olduğu için Ric bunun sorgusuz sualsiz yapılacağını biliyordu. Ve Çapulcu küçük bir hırıltıyla, değerli talimlerini yapmak üzere kayarak uzaklaştı.

"Neden ona katlanıyorsun?" Lock, Novikov buzun diğer ucuna geçtiğinde sordu.

"Çünkü o tüm zamanların en iyi oyuncularından biri, çünkü biz kazanıyoruz, çünkü-"

"Onun kışını takas etsen Blayne histerik bir şekilde ağlar mıydı?"

Ric yirmi yıllık en iyi arkadaşına yalan söyleyemezdi.

"Evet." "Zayıflığın beni hasta ediyor."

"Biliyorum. Ama Blayne Thorpe mutsuz olsaydı, Gwenie'ye ağlardı, o da sana şikâyet ederdi ve *sen* de Novikov'u tekrar işe almamı sağlardın."

Lock'un boz kamburu hızla söndü. "Haklısın."

"Biliyorum. Ama birlikte zayıf olabiliriz. Ayrıca, o Neandertal bile bir kurt köpeğinin acınası gözyaşlarını görmezden gelemmez."

"Doğru."

Ric, Lock'un omzunu okşadı. "Bana bir iyilik yap. Takım gelene kadar git onunla biraz antrenman yap. Onu meşgul et ve benden uzak tut."

"Olur. Elbette."

Lock kaskını taktı ve sanki Ric ondan tek başına koca bir samuray ordusuyla yüzleşmesini istemiş gibi buzun üzerinden aşağıya baktı.

Arkadaşı savaşa doğru kayarken Ric pistten ayrıldı ve takımın soyunma odasına gitti.

"Hey, Bert," dedi patenlerini bağlayan siyah ayıya ve oradaki diğer tek oyuncuya.

"Selam."

Ric onun yanından geçip Novikov'un dolabına doğru yürüdü. Melezin yeni aldığı kilitle oynadı, diğerlerini açtığı gibi bunu da kolayca açtı. Dolabına girdikten sonra Ric, şampuan, sabun, tıraş bıçağı, bandajlar da dahil olmak üzere özenle yerleştirilmiş tüm eşyalarının arasında dolaşmaya başladı.

Acele etmiyor, yaptığı işten, gerçekten iyi bir krem br le yapmaktan zevk aldığı kadar zevk alıyordu. Yeterince iş yaptığını hissettiğinde, kapıyı kapatıp kilidi devreye soktu.

Bert işini bitirene kadar onu izledi, sonra da, "Biraz huysuzsun, Van Holtz," dedi.

"Sadece küçük bir tane."

"Doğru." Bert ayağa kalktı. "Onun yerine dolabına işeyebilirdin ve ikimiz de biliyoruz ki o bunu temizlemek için saatlerini harcardı."

"Günaha girme, Bert. Günaha girme."

Van yüzünü ellerinin arasına gömdü ve yüksek sesle i  çekti.

Her büyük Sürü, Gurur ve Klan'ın temsilcilerinin yanı sıra sosyal olmayan ırkların bazı temsilcilerinin de yer aldığı Kurul'la yapılan bu toplantılardan nefret etmeye başlamıştı. Toplantılar uzun ve sıkıcıydı ama bu insanların hiçbirine yapılması gerekenleri yapacakları konusunda g venmediğı için görevinden istifa etmeye hazır değıldi. Felsefi tartışmalarıyla boz ve siyah ayılar. Hiçbir şeyi ciddiye alamayan kutuplar. Aslanların bariz can sıkıntısı. Sürekli entrika  eviren kaplanlar ve leoparlar. Yapışkan parmaklarıyla tilkiler ve sabrı taşıran şapşallıklarıyla vahşî köpekler. Ve bir de kurtlar vardı. Kendi türü. Lanet olası toplantı odası masası bile onlar için bölge kavgası yapabilecekleri başka bir alandı. Sürekli hırlamaktan ve terslemekten o kadar bıkmıştı ki toplantılar sırasında bunu yasaklamıştı. Bu işleri zamanında halletmenin tek yolu buydu.

"Başka bir şey var mı?" diye sordu mevcut tartışmanın  zerine. Peki ne hakkında tartışıyorlardı? Bir sonraki Yönetim Kurulu toplantısının nerede yapılacağı. Magnus Sürüsü, bir grup serseri motorcuyla birlikte bin millik bir sürüşe katılabilmek için Arizona'ya gitmişti. L wler Almanya'da buluşmak istiyordu, muhtemelen her yıl gerçekleşen çok gruplu rock konseri için. Llewellyn'ler Fransız Rivierası'na gitmek istiyordu ve birkaç boz ayı, kutup ayısı ve birkaç kaplan Sibiry'a gitmek istiyordu -       bu eğılenceli olurdu.

Boston'da yaşayan ve parasının çoğunu gangsterlerin parasını aklayarak kazanan orta yaşlı kaplan Anne Hutton, "Evet," dedi. "Tüm bu olanlara ne demeli?"

New York'taki o melez pisliği? Ve neden Gruba bu kadar çok para veriyoruz? *Senin Grubuna mı?*"

Magnus Sürüsü'nün her zaman narin olan Alfa Dişisi Sara Morrighan, "Bu melez, seni lanet olası aptal," dedi. Van'a hayatının ilk yarısı boyunca yirmi dört-yedi saat kafeste tutulmuş bir köpeği hatırlattı, ta ki birisi onu tamamen vahşileşmesi için arka bahçeye salana kadar. "Melezlik kabalıktır."

"Kapa çeneni Fido, kimse seninle konuşmuyor," diye karşılık verdi Hutton. "Senin öksürmen gereken bir tüy yumağın yok mu?"

"Pekala," diye araya girdi Van. "Bu kadar yeter." Elini uzattı ve yardımcısı yanında getirdiği dosyayı yerleştirdi. "Bu durum için neden bu kadar çok para harcadığımız ise çok basit." Bir yığın fotoğrafı çıkardı ve parlak masanın üzerine fırlattı. Bazıları şöyle bir baktı ama hemen gözlerini kaçırdı. Diğerleri daha uzun süre bakmak için öne eğildi. Bazıları ise hiç bakmadı.

"Çok fazla var," diye fısıldadı Morrighan.

"Çok fazla." Van fotoğrafları işaret etti. "Ve bunun devam etmesine izin veremeyiz."

Hutton kolunu sandalyesinin arkasına atarak, Ric'in diğerlerinin çoğunun düşündüğünden emin olduğu şeyi söyledi. "Onlar it. Gerçekten de itler için bu kadar çaba harcayacak mıyız?"

Van, Morrighan'ın sol gözünün hafifçe seğırdiğini gördü. Tamamen delirip odadaki herkesi öldürmeye kalkışmadan hemen önce gösterdiği tek işaretti bu. Onu durdurmak için elini kaldırarak, "Onlarla başladılar ama bizimle bitirecekler. Biz hepimizi koruruz. Seni. Onları. Hepimizi." Fotoğraflardan birini eline aldı: genç bir dişi köpek-kaplan melezinin ortadan ikiye ayrılmış ve iç organları öldüğü toprak zemine yayılmış güzel bir fotoğrafı. "Bu Trisha Barnes. Bir lokantada garson olarak tam zamanlı çalışıyor ve akşamları hemşirelik okuluna gidiyordu. Bir gece sokaktan kaçırıldı ve sayısız pisliğin çığlık çığlığa eğlencesi için yem köpek olarak kullanıldı." Başka bir fotoğraf aldı. Her birindeki kurbanı tanıyordu. Her biri hakkındaki bilgileri incelemişti, nasıl öldüklerini, nasıl acı çektiklerini biliyordu. Ve tüm bunları sadece bu nedenle yapmıştı. Tam burada, şu anda olan şey için. "Bu Michael Franks. Bir tamirci. Bir karısı ve dört yavrusu vardı. Yaraları o kadar kötüydü ki, onu olay yerinde uyutmak zorunda kaldık." Ve başka bir resim. "Ve bu da-"

"Pekala. Pekâlâ." Hutton elini umursamaz bir şekilde sallayarak araya girdi. "Demek istediğini anladım. Tanrım, tam bir drama kurdusun."

"Ama artık Katzenhaft da işin içinde olduğuna göre," diye gönüllü oldu Matilda Llewellyn birden, "belki de liderliği ve mali yükü onlar üstlenebilir." Matilda bir türlü ölmek bilmeyen o kadim şekil değiştirenlerden biriydi. Dişi aslanların zaten uzun süre yaşama eğilimleri vardı ve Matilda bunu başarabilirse herkesten daha uzun yaşamaya hazır görünüyordu. Van, Matilda'nın bu hızla giderse bunu gayet iyi başarabileceğinden korkuyordu.

"Katzenhaft da mı işin içinde?" Melinda Löwe dik oturdu. "Katzenhaft melezlerle ilgili hiçbir işe karışmaz."

"Görünüşe göre onların felsefesi de bizimki gibi değişmiş. Belki de yeğeniniz Victoria ile konuşmalısınız, zira KZS'yi o yönetiyor."

Onu yüzyıllardır tanıyormuş gibi hisseden Melinda gözlerini devirdi. "Hadi ama Van. Burada KZS'den bahsediyoruz. Pride'lar bile onlar üzerinde kontrol sahibi değil."

Dupris sırtlan klanından Clarice Dupris herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, "Muhtemelen bu yüzden işleri hallediyorlar," diye mırıldandı.

Bunun hızla nereye varacağını gören Van ayağa kalktı. "Toplantı ertelenmiştir. Çünkü şu anda hepinizden bıkmış durumdayım."

Türünün iyiliği için birlikte çalışmak zorunda kaldığı yırtıcılar omuz silkerek ve gözlerini devirerek ayağa kalktı ve Chicago'daki otelin en üst katında sürüsünün restoranlarından birinde hazırladığı öğle yemeğine doğru yola koyuldu. Aslında Van jetine atlayıp evine, karısına, çocuklarına ve mutfağına dönmeyi tercih ederdi ama öğle yemeğini de atlatırdı. Yırtıcı hayvanların en güzel yanı da buydu; yemek yerken çok az konuşurlardı ve hepsi de çabucak yerdi. Bir saat sonra eve dönüyor olacaktı.

Bunu düşünerek yardımcısına işaret etti ve Matilda bir baston ve genç büyük yeğenlerinden birinin yardımıyla yavaşça yanına geldiğinde kâğıtları bir araya getirmeye başladı.

"Çok gençsin Niles," diye selamladı Matilda, artık geri çekilemeyen dişlerini göstererek. İşte o kadar yaşlıydı. Sanki tam zamanlı olarak çok iri ve zayıf bir kediye dönüşüyordu. Garip bir durumdu. Diğer şekil değiştirenler için bile... tuhaftı. "Şu dişi kurtla işler nasıl gidiyor? Egbert Smith'in kızı."

"İyi çalışıyor." Matilda, Eggie Smith'in ve sonra da Eggie Smith'in kızının işe alınması konusunda hep sorun yaşamıştı. Van nedenini bilmiyordu, umurunda da değildi. Matilda'nın her zaman anlayamadığı şey, bazen birkaç dolardan daha fazlasını korurken katillere ihtiyaç duyulduğuydu.

ya da kasadaki mücevherler. Eggie ve Dee-Ann Smith doğuştan katildi.

"Yine de ona dikkat etsen iyi olur," diye uyardı Matilda, yavaşça etrafından dolaşıp kapıya doğru ilerlerken. "Tıpkı babası gibi o da zevk için öldürüyor."

Van'ın asistanı yanında durdu ve "Bu konuyu onunla tartışmadın, değil mi?" diye sordu.

"Gerçeği tartışmanın bir anlamı yok."

BÖLÜM 5

Ric dairesine girdi, hokey çantasını dolabın yanına yerleştirdi. Esneyerek koridordan mutfağa doğru ilerledi ama ofisinden gelen ışığı görünce durdu. Hiç düşünmeden, bugünlerde kot pantolonunun arkasına daha fazla kılıf içinde tuttuğu 45'liğini çıkardı. Giderken köşeleri kontrol eden Ric ofisine doğru ilerledi ama kapının hemen önünde durdu.

"Dee-Ann."

"Beni vuracak mısın, süper model?"

"Bana süpermodel demeye devam edersen." Silahının emniyetini geri aldı ve kılıfına geri soktu. "Burada ne işin var?"

"Bazı bilgilere ihtiyacım vardı ve bilgisayarınızın Grup'un veri tabanına bağlı olduğunu biliyordum."

"Doğru. Elbette Grup'un veri tabanına Grup ofisindeki bilgisayarlardan birini kullanarak da erişebilirsiniz. Evime yasadışı yollardan girmenin aksine yani."

"Bunun neresi eğlenceli?" Televizyonunu işaret etti. "Ayrıca bir plazma düz ekranınız ve gerçekten rahat bir ofis koltuğunuz var. Ergonomik falan."

Ric masaya doğru yürüdü ve bağırdı, "Söylemeye çalıştığım şey, Dee- Ann, daireme istediğin zaman girip çıkamazsın!"

Dee irkilerek aval aval ona baktı ve o da gülümseyerek ekledi: "Tabii çıplak değilsen."

Dee gözlerini devirdi ve başını salladı. "Kemiği olan bir kurt gibi."

"Geleceksen bundan küçük bir şey almayı hak etmiyor muyum? ve istediğin gibi gidebilirsin?"

"Arkadaşlığımı kutsayacaksın."

Ric mutfağa doğru yolculuğuna devam etti. "Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım."

"Beni her zaman beslemek zorunda değilsin, Van Holtz." "Ben yapmazsam kim yapacak?"

Bu gece Dee'ye sadece jambonlu ve peynirli sandviç ile domates çorbası verildi. Sandviç, taze kesilmiş Kara Orman jambonu ile adını telaffuz edemediği süslü bir Fransız peynirinden oluşuyordu, taze bagetlerin üzerine karabiber serpilmiş ve fırında kızartılmıştı. Çorba, ev yemeklerinde taze sebze ve otlar kullanabilmek için büyük çatı katı dairesinin bir bölümüne inşa ettirdiği sıcak evde yetiştirdiği domateslerle sıfırdan yapılmıştı. Ona verdiği süt için orada bir yerlerde bir ineği olmamasına şaşırılmıştı. Bunu ona hiç yakıştıramadı.

"Bilgisayarında ne arıyordun?" Ric ona sordu.

"Geçmişte kavgalar için kullanılan mülklerin sahiplerini bulmaya çalışıyoruz. Hepsi boş yerlerdi ama her birinin sahibi vardı. Liste uzun, o yüzden yarısını ben aldım, diğerini de Desiree aldım."

"Peki ya Cella?"

"Düşünme konusunda pek iyi değil. Kafasına aldığı onca darbeden olmalı."

"Dee-Ann . . ."

"Ne?"

"Bu işi yürüt. Ondan hoşlanmadığın için onu dışarı itme."

"Yaptığım şey bu değil. Bilgisayar işlerinde iyi olmadığını itiraf etti, o yüzden işin bir kısmını ben üstlendim, geri kalanını da Desiree."

"Bu işe yarar."

"Biliyorum."

"Yine de kafeteryadaki kafa kilidi nasıl uyuyor emin değilim." "Karşılıklı bir kafa kilitlemeydi ve Charlene bir ispiyoncu."

"Sevgili Charlene benim gözüm kulağım, ona karşı nazik ol."

"Sevimli, ha?" Bu ifade onu rahatsız etmişti -kendi kendine nedenini bilmediğini söyledi- ve şöyle bir öneride bulundu: "Belki bir ara Charlene'i dışarı çıkarmalısın. Biriyle çıkmayalı uzun zaman oldu."

"Dee-Ann, ben Charlene ile çalışıyorum. Bu çok uygunsuz olur."

Ve şaka yapmıyordu. "*Bu* uygunsuz oluyor da bana soyunmamı söylemek nasıl uygunsuz olmuyor?"

"Öncelikle, sana soyunmanı *söylemiyorum*. Bunu tamamen tehditkâr ve cinsel taciz içermeyen bir şekilde öneriyorum. İkincisi, sen ve ben normalde uyduğum işyeri görgü kurallarının çok ötesindeyiz."

"Peki neden?"

"Çünkü sürekli evime giriyorsun, bol kıyafetler giyiyorsun ve bu kıyafetler seni beslemem için yalvarıyor, böylece sürekli bol kalmıyorlar ve açık konuşmak gerekirse çok tatlısın."

"Sevimli mi? Sevimli miyim?"

"Çok şirin." İşaret parmağıyla masaya vurdu. "Çok tatlı." "Charlene sevimli ve ben ... sevimli miyim?"

"Çok tatlısın. Lanet olası kısmını unutup duruyorsun."

Tıksinen Dee lezzetli sandviğine geri döndü. Adamın bu kadar iyi yemek yapmasına şaşmamalı. Sandviçi ona fırlatmamasının tek nedeni buydu.

"Bu mülklerin neredeyse hepsi şekil değiştirenlere ait."

Dee bilgisayar ekranını daha iyi görebilmek için omzunun üzerinden eğildi ve Ric yüzünü onun boynuna gömüp koklamamak için kendini zor tuttu. Zaten onu birden fazla kez yaparken yakalamıştı.

Dürüst olmak gerekirse, kadın aralarındaki çekimden nasıl bu kadar habersiz olabilirdi? Ya da en azından adamın ona duyduğu çekime.

Biriyle çıkmayalı yıllar mı olmuştu? Bunu biliyordu! Çünkü onu bekliyordu! Asla istediği kişi olamayacağını bildiği bir kadınla çıkmanın ne anlamı vardı? Bir aziz olduğundan falan değildi ama Ric hiçbir zaman o tek gecelik erkeklerden biri olmamıştı. Ertesi gün kendini bu durumlardan nasıl kurtaracağını hiç bilmiyordu. Bu onda eksik olan bir beceriydi. Tıpkı iyi golf oynayamaması gibi.

"Bu insanlardan herhangi birini tanıyor musun?"

Dee sordu. "Bazılarını. Diğerlerini duydum ya da biliyorum." "Bana birkaç ev adresi bulabilir misin?"

"Neden?"

Kısa bir süre dudağının içini çiğnedi. "Sebebi yok mu?"

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?"

"İkisi de mi?"

Ric sandalyesini çevirip ona baktı. "Bu insanları taciz edemezsin, Dee-Ann."

"Taciz mi? Birini taciz etmek istediğimi kim söyledi? Sadece birkaç soru soracağım."

"Uh-huh."

"Bu bakış ne anlama geliyor? O bakışla ne demek istiyorsun?"

"Röportajları Cella ve Dez'in halletmesine izin vermeni öneriyorum."
Dee yavaşça ayağa kalktı, ellerini kalçalarına dayadı. "Peki bunu neden öneriyorsun?"
"Diyelim ki senin güçlü olduğun alan bu değil."
"Mülakatlarda çok iyiyimdir."
"Hayır. Sen sorgulamalarda iyisin. Mülakatlar senin güçlü yönün değil." "Ne zamandan beri?"
"O altı yaşındaki çocuğu ağılattığından beri."
Dee ayağını yere vurdu. "Bir şey saklıyordu!" "Ve o *altı* yaşındaydı!"

Sıradan bir misafir gibi Dee'ye ön kapıyı kullandırdı, kapıya kadar yürüdü ve ona içinde restoranından sevdiği melek unlu kekten birkaç dilim olan bir kese kâğıdı uzattı.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu. "Muhtemelen."

"Pasta yardımcı olmadı mı?" "Belki biraz."

Kapı aralığına doğru eğildi. "Bana kızma, Dee." "Beni çocukları korkutmakla suçladın."

"Hayır. Seni işinde gerçekten iyi olmakla suçladım, yaş, sakatlık ya da annenin yardımı olmadan ondan sonrasını sayamamak gibi küçük şeyler gerçeği öğrenmeni engellemiyor."

"Dostum," diye homurdandı. "Yaşlı bir dişi domuzun elinden bir yürüteç alıyorsun ve birdenbire her seviyede kötü oluyorsun."

"Şaka mı yapıyorsun? Sen Grubun ve şekil değiştirenlerin başına gelen en iyi şeysin. Sen bir koruyucusun ve benim için ya da koruduğun insanlar için bundan daha anlamlı bir şey düşünemiyorum."

Lanet olsun ona! Cehenneme kadar yolu var! İyi ve güzel konuşuyordu. Tanrı'ya şükür aslında iyi bir adamdı, çünkü seri katil olmaya karar verirse Ted Bundy'den daha kötü olabilirdi! Süper model görünüşü, seksi vücudu, kibar tavırları ve lanet olası waffle'larıyla kızları kendine çekiyordu!

"İyi miyiz?" diye sordu ve endişesini hafifletmek istemesine neden olduğu için ondan biraz nefret etti.

"Evet, iyiyiz. Biz iyiyiz."

"Güzel. Seninle sonra konuşuruz." Sonra eğilip Dee'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve Dee'yi tamamen şaşırttı çünkü bunu daha önce hiç yapmamıştı. Teacup ve Gwen gibi kadın arkadaşlarını her zaman öperdi ama Dee genellikle omzunu ya da sırtını okşamakla yetinirdi.

Ulrich Van Holtz'un yanağına kondurduğu öpücüğün ne anlama geldiğini analiz etmek gibi tuhaf bir şey yapmadan önce oradan uzaklaştı.

Dışarı çıktığında, eve kadar uzun bir yolculuk yapmak istemediğini fark etti. Özellikle de taksiciler onu asla dairesine kadar götürmeyeceği için. Tanrım, en son ne zaman dairesine gitmişti ki zaten? Önemli değildi. Gidip Rory'yle kalacaktı. Belki de başka bir insan dışısını kışından tutup dışarı atacaktı. Özel utancına rağmen, bu tür şeyler yapmaktan çok hoşlanıyordu.

BÖLÜM 6

"*Kahve! Kahve! Kahve! Kahve!*" Dez MacDermott, Cella Malone ona Starbucks fincanını uzatana kadar havladı.

Birkaç yudum aldıktan sonra uzun boylu kadına gülümsedi ve "Teşekkürler" dedi.

"Her sabah böyle misin?"

"Kahve içene kadar sabah insanı değilim."

"O zaman belki de bizimle buluşmaya gelmeden *önce* bir kahve içmelisin."

"Alırdım ama Mace'le bu sabahki sevişme seansım düşündüğümünden daha uzun sürdü, sonra duş almam, köpekleri gezdirmem gerekti çünkü Mace 'Onlar benim köpeklerim değil' dedi, ben de 'Siktir git, biz evliyiz, onlar senin köpeklerin' dedim, sonra bebeği beslemem gerekti, o da huysuzlanıp tırmaladı, sonra da huysuzlanıp tırmalayarak babasını taklit etmekle meşgul olan Marcus'u beslemem gerekti."

"Vay canına," dedi Dişi Kaplan. "O kahveye *gerçekten* ihtiyacın vardı. Ve bunu hak ettin de."

"Ben de öyle hissediyorum."

Dee-Ann yanlarına geldi ve Dez kahvesini içtikten sonra onu neşeli bir şekilde, "Hey, Dee-Ann!" diye selamladı.

"Göz korkutucu muyum?"

Dez, Dee onu sıkıştırdığı için neredeyse U şeklinde eğildiği için yalan söylemeye karar verdi. "Tabii ki hayır."

Cella, koyu kırmızıya boyanmış tırnaklarını parlatıp sakız patlatırken Dee-Ann'e "Korkunç gözlerin yüzünden," dedi. Dee hep bunun Long Island'daki tüm liselerde öğretilen bir beceri olup olmadığını merak ederdi. Ev ekonomisi gibi bir şey.

"Çılgın gözlerim mi?"

"Evet. Korkunçlar."

"Benim gözlerim acayip değil. Babamın gözlerini almışım." "Onun gözlerinin de acayip olduğunu duydum."

Dez hızla iki kadının arasına girdi. Mace bu yeni görevi duyduğu andan itibaren ona yapmaması için söz verdirmişti.

"Benim gözlerim," dedi Dee-Ann Dez'in başının üzerinden, "seninkilerle aynı renkte."

"Benimkilerle aynı renkte *değiller*. Benim gözlerim güzel, kedi altın renginde ve gizem için biraz da yeşil dokunuş var. Senin gözlerin ise doğrudan, künt bir köpek sarısı." Kafenin dışındaki yangın musluğuna bağlı bir pitbull'u işaret etti. "Onunki gibi."

"Beni bir pitbull ile mi kıyaslıyorsun?"

"Hayır. Ben pitbullları tatlı, sevimli ve insanlar tarafından kötüye kullanılmış buluyorum. Sen . . . o kadar da değil. Belki kötüye kullanılma kısmı hariç."

"*Hanımlar*," diye araya girdi Dez, çaresizce. "Lütfen işe koyulabilir miyiz?"

Dee-Ann birkaç sayfa kâğıdı havaya kaldırdı. "Kendi türümüze ait dövüş yerlerinin adresleriyle birlikte bir listesi."

"Harika. Benim de bir listem var," dedi Dez sırt çantasını sıvazlayarak. "Mace'e bir göz attırdım, bakalım tanıdığı biri ya da ilginç bir dedikodusu var mı diye."

"Oooh," diye neşelendi Cella, gözleri parlıyordu. "Gerçekten iyi bir şey var mı?"

"Aslına bakarsan, Queens'teki Harlow Pride'dan Lattie Harlow hakkında bana anlattıklarına inanamayacaksınız-"

Dee-Ann, "İş," diye itti. "Daha çok iş, daha az saçmalık."

Cella sakızını çıtlattı. "Peki, Çalışan Köpek." Dee-Ann'in elinden sayfaları kap tı. "Hadi işe koyulalım. Özellikle de bu akşam Carnivores ile bir gösteri maçım olduğu için."

Cella sakızını bir kez daha çıtlatıp patlatarak dışarı çıktı. "Seni etkilemesine izin verme, Dee-Ann." Dez Dee'ye söyledi.

"Etmiyorum. Belki birkaç röportajı da ben halledebilirim."

"Ya da," diye karşı çıktı Dez aceleyle, "basit sorularla başlayabilirsin." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu insanlarla doğrudan görüşmeden önce kamu kayıtlarına bakmak istiyorum. Bak bakalım orada başka bir şey var mı?"

"Tamam ama bunun benimle ne ilgisi var?"

"Eğer devlet memurlarıyla başa çıkabiliyorsan, Dee-Ann, *herkesle* görüşebilirsin. Bir polis olarak . . . bunu biliyorum."

Dee-Ann homurdanarak cevap verdi ve dışarı çıktı. Dez tezgâha geri döndü ve kendine iki fincan kahve daha söyledi. Çünkü bunun gerçekten uzun bir gün olacağını biliyordu.

Yoğun bir hafta ortası öğle yemeği telaşydı ve Ric'in mutfağı "yabani otlara" düşmekten bir tencere uzaktaydı. Neyse ki bundan kaçınmayı başarmışlar ve yemeklerin mümkün olduğunca çabuk ve büyük bir sorun olmadan çıkmasını sağlamışlardı.

Kafasının patlamasına ve mürettebatından birine saldırmamasına neden olacak hatalar.

İki tabağı tahtanın üzerine çarptı. "Masa on hazır!" diye seslendi ve fırına doğru döndü, ancak tüm o etler, otlar, kan ve diğer cinsler arasından kendisinden birinin kokusunu alınca durdu.

Ric başını kaldırdı, gözleri kısılmıştı, dişleri diş etlerinden kayıyordu. Bir sıçrayışta mutfak adasının üzerinden atladı, kaçışan ekibini görmezden geldi ve içeri sızmaya çalışan kurdun koluna yapıştı. Onu koridora ve arka kapıdan sokağa doğru çekti. Tek bir hamleyle çocuğu karşı duvara çarptırdı.

"Burada ne halt ediyorsun Stein?"

Ric'in küçük kuzenlerinden Stein Van Holtz yüzünü buruşturdu ve omzunu oynattı. "Bu kadar ısrarcı olmana gerek yok."

"Dışarı," diye emretti Ric. "Yoksa peşinden baş şarap garsonumu gönderirim. O bir tembel. Seni şarap şişelerinden biriyle öldüresiye döver." Ric restoranına geri dönmek için döndü.

"Bekle!"

Ric durdu, elini sokak kapısına dayadı. "Lütfen."

Ric tekrar çocuğa baktı. İyi görünmüyordu. Çok zayıftı, çok yaşlı görünüyordu. Yeterince yemek yemiyordu ve vücudu kendi kendine beslenmeye başlamıştı.

"Benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum," dedi Stein. "Hepinizin benim hakkımda ne hissettiğini biliyorum. Ve ... ve siz de haklısınız. Her şeyi berbat ettim. Biliyorum." Doğru kelimeleri bulmakta zorlanarak alnını kaşıdı. "Sadece bana bir şans daha vermeni istiyorum, Ricky. İstemek zorunda olmaktan nefret ediyorum. Yalvarmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum ama ihtiyacım var."

"Ne?" Ric ona dönerek sordu. "Para mı? Bu sefer ne kadar borcun var?"

Stein yüzünü buruşturdu. "Para istemiyorum." Durdu ve başını salladı. "Bu bir yalan. Para istiyorum."

"Elbette."

"Ama bunun için çalışmak istiyorum. Sadaka istemiyorum."

"Sana mutfağında tekrar güvenmemi mi bekliyorsun? Geçen seferden sonra?"

"Geçen sefer yaptığım şey için hiçbir mazeretim yok. Bunu biliyorum." Stein ayaklarına baktı. Keds ayakkabı giyiyordu. Yıpranmış olanlar birkaç ipliğe tutunmuş gibi görünüyordu. Tişörtü ve kot pantolonu da pek iyi görünmüyordu.

Gerçek kilosunda olsaydı ceket ona çok küçük gelirdi. Bu kesinlikle üç ay boyunca Ric'in mutfağının arkasında yedek ekipman ve pahalı et ve deniz ürünleri satan ukala dolandırıcı değildi. Hem de Ric'in burnunun dibinde. Ve bu yüzden Ric mutfağını diğer akrabalarından birine kaptıracağından emindi. Mutfakını kaybetmek bir Van Holtz kurdunun başına gelebilecek en kötü şeydi ama Van Amca devreye girmiş ve Ric'in babasının kararını bozmuştu.

Üç yıl sonra, Alder'ın Van'ı ya da Ric'i hâlâ affetmediği bir karar. Ama Stein'la başa çıkmak Alder'a kalmıştı ve o da yirmi yaşındaki çocukla daha da ileri gitmiş, onu sürüden zorla çıkarmıştı. Ve çocuk arkasına bile bakmadan çekip gitmiş, orta parmağını havaya kaldırmış, Atlantic City'ye ve görünüşüne bakılırsa daha da fazla belaya doğru yol almıştı.

O zamanlar Ric, Stein'ı durdurmak istemişti. Bir kurdun sürüsüne ihtiyacı olduğunu açıklamak istemişti ama Alder bunu da kabul etmemişti. Çünkü Alder bir kez kararını verdiğinde, trajik bir şekilde bu işin sonu gelmişti.

Ric'e gelince, affetmeyeceği çok az şey vardı ama babasının önünde kötü görünmesine neden olmak listede inanılmaz derecede üst sıralardaydı. Bu yüzden Stein'ı şimdi ya da hiçbir zaman affetmeye niyeti yoktu.

Ama yine de çocuk berbat görünüyordu. Yırtık pırtık giysiler, kirli saçlar ve sol ön kolunu böğrüne bastırıp duruyordu.

Ric bir adım öne çıktı ve Stein hemen geri çekildi, gözlerini yere indirdi, başını eğdi. Kurt olsaydı kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırır ve altına işerdi. Kesinlikle Ric'in tanıdığı çocuk değildi.

Ric Stein'ı ara sokağın duvarına yasladıktan sonra çocuğun tişörtünü tutup kaldırdı. Stein hemen ondan uzaklaştı, gözleri hâlâ yerdeydi ama Ric yeterince görmüştü.

Onu boynundan yakalayan Ric, Stein'ı restoranına geri sürükledi.

Dee-Ann Queens'in evinin arka tarafına doğru dolandı. Alçakta durdu ve rüzgârın altında kaldı. Köşeden baktı ama arka bahçede kimseyi göremedi. Sırtlanlarla uğraşmaktan nefret ediyordu ama başlamak için en mantıklı yer burası gibi görünüyordu. Bir melez dövüşüne ev sahipliği yapan mülklerden en az biri Allan Klanı'na aitti, ancak bu mülkün sahibi oldukları gerçeğini birçok katmanın altına gömmüşlerdi. Dee'nin bilmek istediği şey bu bilgiyi neden sakladıklarıydı.

Aslında bu soruyu doğrudan Allan Klanı'nın reisine de sorabilirdi ama günün erken saatlerinde olanlardan sonra bunun iyi bir fikir olmayacağına karar verildi.

Malone, Kamu Kayıtları'nın ortasında hıçkıra hıçkıra ağlayan bir çita bıraktıktan sonra bir noktada, "Onların dövülmesini ve terörize edilmesini istiyorsak, Smith, seni ararız," diye terslemişti.

Pekala, belki de Ric haklıydı. Güçlü yönleri başka alanlarda yatıyordu. En azından bunu anlayan ve sahip olduğu becerileri takdir eden bir amiri vardı.

Allan Klanı bölgesi basit bir yerdi. Mütevazı büyüklükteki bir Klan için yeterince büyük olmasına rağmen, uzaktan yakından süslü bir şey değildi. Arka bahçe yeterince genişti ve kendi salıncak seti vardı. Ayrıca kilitli, müstakil bir garaj da vardı. Dee kilidi açtı ve içeri girdi. Görünüşe göre Klan'ın gerçekten güzel arabalara karşı sağlıklı bir zevki vardı, ama yine de ... hibritlerin kanıyla kaplı para içinde yuvarlandıklarını gösteren hiçbir şey yoktu.

Üzerinde "a-ha!" diye bağırabileceği bir şey bulamayınca, kafasına doğrultulan beyzbol sopasından kaçmak için zar zor eğilerek dışarı çıktı.

Hırlayarak iki erkek sırtlanın yüzüne baktı. Elinde sopa olan başka bir vuruş için geri çekilirken, diğerinin elinde küçük bir bıçak vardı ve Dee'nin kolunu kesiyordu.

Kanın ilk damlasının ön kolundan aşağı kaydığını hissetti ve Dee daha sonra itiraf edecekti, işte o zaman biraz huysuzlaştı.

Cella Malone, Klan'ın oturma odasında üç sırtlan dışının karşısında oturuyor ve buraya nasıl geldiğini anlamaya çalışıyordu. Şu anda bulunduğu fiziksel yeri değil, daha çok felsefi bir soruydu bu.

Yanında oturan ve en sevmediği kokulardan biri olan aslan kokan tam insan ve dışarıda onu her zaman sinir eden bir Dişi Kurt vardı. Ve onlarla birlikte çalışmak zorundaydı. Belki de babası haklıydı. Belki de sadece hokey oynamaya odaklanmalıydı. Ya da aile şirketine katılabilirdi.

Ama Cella her zaman kendi türünü korumaya inanmıştı. Bu, ailesinin Cella'nın büyükannesini suçladığı bir kusurdu. O da bir başka "yardımcı" ydı ve Cella'ya Deniz Kuvvetleri'ndeki görevinden sonra KZS'ye katılmasını öneren kişiydi. Katzenhaft Güvenlik, kızınızın on altıncı yaş günü partisinin ön kapısını korumak için büyük adamlar tuttuğunuz herhangi bir güvenlik şirketi gibi görünebilir,

Ama bundan çok daha fazlasıydı. KZS yüzlerce yıl boyunca dünyanın dört bir yanından kedigilleri korumuştur. Çoğu kedi yalnız olduğu için bu gerekliydi. Cella'nın ebeveynleri gibi yuva kurmuşlarsa aileleriyle birlikte yaşayabilirlerdi ama arkalarında bir Sürü'nün gücü yoksa yalnız bir kaplan, leopar ya da başka bir kedi, gidecek hiçbir yeri olmadan kendini ciddi bir belanın içinde bulabilirdi.

Yıllar boyunca yaptığı işle gurur duymuş ve işinin hala profesyonel hokey oynamasına izin vermesini sevmişti; bu, henüz üç yaşındayken babasıyla birlikte paten kaymaya başlayan Long Island'lı kız için çok şey ifade ediyordu. Kendisinden çok da küçük olmayan dört erkek kardeşi babalarının rekorunu kırmayı umarken, buz üzerinde nasıl hayatta kalacağını zor ve hızlı bir şekilde öğrenmek zorunda kalmıştı. Yine de sonunda buna değmişti. Hâlâ babası kadar iyi değildi, ama yine de kendine yetiyor ve bunu yaparken harika vakit geçiriyordu. Ayrıca, hoşuna giden bir ünü de vardı. Ama bu konuda ne diyebilirdi ki? Cella iyi bir kavgayı severdi.

"Mülkün size ait olduğunu neden saklamaya çalışıyordunuz?" MacDermot üç sırtlana sordu. Kız kardeşler, ortadaki Klan'ın reisiydi. Yine de tuhaf görünümlü bir gruptu. Belki de gözlerini kapatırsa ya da oda biraz daha karanlık olursa, Cella kadınlarla mı yoksa erkeklerle mi konuştuğunu anlayamayacaktı.

"Hiçbir şeyi saklamaya çalışmıyorduk. Muhasebecimiz tarafından ayarlanmış basit bir ticari işlemdi."

"Yani vergilerinizi ödemekten kaçmaya çalışıyorsunuz."

"Bunu biz mi söyledik?" diye sordu aile reisi. "Bunu söylediğimizi hatırlamıyorum."

Cella bunun bir yere varmayacağını hissediyordu. Birkaç ay önce Ursus İlçesindeki ayı bölgesi ve gün boyunca kontrol ettikleri diğer bölgeler gibi, birilerinin bu mülkleri bildiği ve sahiplerinin haberi olmadan dövüşler için kullandığı anlaşıyordu. Ama MacDermot Allan Klanı'nı kontrol etmeye kararlıydı. Eski Bronx'lu kız sırtlanlara karşı çok sertti ve Cella bunu sadece aslan arkadaşından öğrenmiş olabileceğini düşünebiliyordu.

Bir kaplan olarak Cella sırtlanları sinir bozucu buluyordu ve canı sıkıldığında onları tokatlamakta bir sakınca görmüyordu ama bunun dışında ... sırtlanlar onu altın kediler kadar etkilemiyordu. Sonra yine rüzgar ters esti ve aslanlar şirretleşti.

İlk fırsatta bu toplantıyı bitirmek üzereyken -özellikle de şehre dönüp maça hazır olması gerektiği için-ella sırtlan dişilerinin başlarının arkasındaki büyük pencereden dışarı baktı. Tam o sırada bir erkek sırtlanın koşarak geçtiğini, ardından bir başkasının ve sonra da Smith'in geldiğini gördü. Bir sopa taşıyordu. Birkaç saniye sonra erkekler diğer yöne doğru koşmaya başladılar, ama bu sefer Smith onlardan birini yakaladı, onu tişörtünden çekip yere düşürdü. Sopayla ona birkaç kez vurdu ve diğerinin peşinden gitti.

Cella MacDermot'a baktı ama tam insan olan Smith hâlâ önündeki dişilere odaklanmıştı.

"Yani kendi binanızın içinde neler olup bittiğinden haberiniz yok muydu?"

Genç kadınlardan biri, "Biz orayı hiç kullanmıyoruz," diye karşı çıktı. "Bina orada, sahibi biziz ama hiç kullanmıyoruz."

Smith tökezleyerek görüş alanına girdi, elindeki sopa havadayken kurşun bir boru ona doğru geliyordu. Sopayı engelledi ama darbenin gücü onu birkaç adım geriye itti. Sopayı savurarak kurşun boruyu yolundan çekti ve vücudunu erkeğine çarparak ikisini de görüş alanından çıkardı.

New York Jets'lerden biriyle dövüşmek gibi bir şey olmalı. Elbette, Cella her zaman Smith'le dövüşmeye istekliydi ama bunun nedeni kendisinden dört kat büyük rakiplerle dövüşmek üzere eğitilmiş olmasıydı. Çoğu dişi kedigil gibi Cella da uzun ve zayıftı, boyu 1.80'e yaklaşıyordu. Sadece kurtlar ve ayılar dişilerini bu kadar gülünç bir şekilde büyütüyor gibiydi.

Cella bir ipin havada dönerek bir şeyin üzerine atıldığını gördü. Smith koşarak tekrar görüş alanına girdi ve ipin ucundan tutarak erkeği havaya kaldırdı. İpin ucunu bağladı ve zavallı piçi bir doğum günü pinyatası gibi dövmeye başladı.

Ona vurmayı bitirdiğinde Smith uzaklaşmaya başladı, durdu, geri geldi, yerdekine birkaç kez vurdu ve sonra gitti.

"Tamam o zaman!" Cella ayağa kalktı. "Gitme zamanı." Kafası karışan MacDermot ona baktı.

"Ne?"

"Bu akşam Carnivores'la gösteri maçım var, unuttun mu?" "Hayır."

"Gitmek

zorundayız." "Ama

daha işim bitmedi."

Belki de değil, ama Cella Smith'in tekrar pencerenin önünden fırladığını, bir grup vahşi, bebek dişli sırtlan yavrusunun onu kovaladığını görünce, onların

gitmek zorunda kaldı. Tam insanı kolunun altından yakaladı ve onu kanepeden çekerek kapıya doğru götürdü. "Bu konudaki yardımlarınız için teşekkür ederiz. Başka sorularımız olursa size haber veririm."

Smith evin yanından ciplerine doğru fırladığında dışarıda, merdiven sahanlığında idiler. MacDermot kısa bir süre durdu. "Ne-"

"Hadi gidelim." Cella tam insanı araziden çıkarıp arabaya doğru çekti. Smith çoktan arabanın içine girmiş, motoru çalıştırmıştı. Cella ve MacDermot arabaya atladılar ama emniyet kemerlerini takmadan önce Smith gaza bastı.

Şehre geri dönerlerken Cella kendine tekrar sordu: *Buraya nasıl geldim?*

BÖLÜM 7

"Bana onu geri almadığını söyle," dedi Lock, yedek kulübesinde oturup ikinci dizilimin oyunun sonraki birkaç saniyesini atlatmasını beklerken.

"Mecburdum. O benim kuzenim."

"O senin kumar sorunu olan hırsız kuzenin. Babanın fermanını unuttun mu?"

"Pek sayılmaz."

Lock bir nefes verdi. "Atardamarı patlayacak."

"Siz ikiniz oyuna odaklanıyor musunuz?" Novikov sordu.

Ric Lock'a dönüp, "Onu görmedin ama Lock," diyene kadar ikili bir süre meleze baktı. Onu çoktan dövmüşlerdi. Yemek yemiyordu. Onu öylece bırakamazdım."

"Ama o sürüden çıktı Ric, yani restorandan da çıktı." "İstedigimi işe alabilirim ve birinin bulaşıkları yıkaması gerek."

"Adelle ne dedi?"

"Henüz konuşmadık ama memnun olmayacağına eminim."

"Babanla yeterince sorunun yok mu, şimdi bir de Adelle'i mi kızdıracaksın?"

"Stein'in yardıma ihtiyacı var."

"Neden? Bu sefer kime borcu var?"

Ric yüzünü buruşturdu; Lock'un bu soruyu sormayacağını ummuştu.

"Kutuplar. Dave Smolinski ve kardeşleri Atlantic City'den."

"Tanrım, Ric."

"Biliyorum."

Biliyorum."

"Siz ikiniz bu tartışmayı bizim maçtan sonraya bırakabilir misiniz?" Novikov hırladı. "Belki yatıya kaldığınızda ve birbirinizin saçını ördüğünüzde."

Ric en az sevdiği insana baktı ve "Bence atkuyruğuyla güzel görünürdünüz" diye cevap verdi.

"Tek bir atkuyruğu," diye ısrar etti Lock. "Önden kaküllü." "Awww. İşte bu çok hoş olurdu."

Novikov ayağa kalktı. "İkinizden de nefret ediyorum."

Onu buzun üzerinde takip ettiler, Ric kalenin önünde yerini aldı. Cella kalenin arkasından ve etrafından kayarak Ric'i gülümseyerek geçti.

"Bugün her şey yolunda gitti mi?" diye sordu.

Cella sadece güldüğünde, Ric bunu nasıl karşılayacağını bilemedi.

Dee tribünde oturmuş maçı izliyordu. İstemiyordu ama kalkıp gidemeyecek kadar da yorgundu.

"Dee-Ann?"

İçini çekti, kurt köpeğinin sesini tanıdı ve kadının ona sarılmaması için dua etti. Şu anda onunla mücadele edemezdi. "Evet?"

Blayne daha yakına eğildi. "Tatlım, sızıntı yapıyorsun." "Pardon?"

Çay fincanı Dee'nin kolunu işaret etti. "Sızdırıyorsun."

"Kahretsin." Kanamayla durdurduğunu sanmıştı.

"Hadi gel."

Blayne onun kolunu tuttu ve oturduğu yerden kalkmasına yardım etti. "Maçı kaçıracaksın," dedi Dee ona.

"Bu günlerde hokeyle *yaşıyorum*. Bir ya da iki maçı kaçırabilirim."

Karşı koyamayan Dee, kurt köpeğinin onu hokey takımının soyunma odasına ve maçlar sırasında her zaman hazır bekleyen sağlık birimine götürmesine izin verdi.

"Blayne!" diye seslendi dört teknisyen ve üç spor doktoru. "Merhaba çocuklar. Tesislerinizi biraz kullanmamızın sakıncası yok, değil mi?"

"Misafirimiz olun."

Blayne, Dee'nin masalardan birine çıkmasına yardım etti ve malzemeleri almaya gitti. Birkaç dakika sonra geri döndü ve Dee'nin ceketini çıkarmasına yardım etti. Dee'nin yaralı koluna sardığı havluları çıkardı ve biraz *tısladıktan* sonra tüm kanı temizlemeye koyuldu.

"Bu nasıl oldu?" "Sırtlan kesti beni."

"Oh, Dee . . ." Blayne üzüntüyle söyledi. "Onu sen öldürmedin, değil mi?" Neredeyse gülümsüyordu. "Bu sefer değil."

"Güzel. Bütün bu öldürmeler senin için sağlıklı olamaz."

Blayne eğildi ve yarayı inceledi. "Buna dikiş atılması gerekecek." Dee doktorlardan birini işaret etti. "O yapabilir."

"Sen takımda değilsin. Sana dokunmayacak."

"Tamam. O zaman hastaneye gideceğim."

"Yapabilirim." Blayne küçük plastik bir pakete uzandı.

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Hayır. Ama endişelenecek bir şey yok. On dört yaşından beri O'Neill'ları dikiyorum. Bilirsin, hastaneye gidemedikleri zamanlar çünkü polise falan bildirilmeleri gerekirdi."

"Buna cevap bile vermeyişimi izle, ama cevabım yine de hayır."

"Dee-Ann, burada nazik olmaya *çalışıyorum*. Ama sabrımı sınıyorsun."

"Bana iğne batırmaya başlaman konusunda sana güvenmediğim için üzgünüm. geçmişimiz."

"Hâlâ bunun üzerinde mi duruyorsun?" Blayne sordu. "Yani o gün Ursus County'de burnunu kırdım ve seni vurdum. Bunu hâlâ bana karşı kullandığına inanamıyorum."

"Biliyorum. Çok mantıksız." Özellikle de Dee o kurşun yüzünden kulağındaki hasarı kapatmak için saçlarını uzatmak zorunda kaldığında.

"Öyle. Özellikle de nazik olmak için bu kadar çabalarken. En azından bu jesti takdir edebilir ve bu kavisli iğneyi etine tekrar tekrar batırmama izin verebilirsin. Anladın mı?"

"Şey-"

"Güzel! Şimdi, dayan!" Bir elinde ameliyat ipliğiyle önceden paketlenmiş iğneyi, diğeriinde Dee'nin yaralı kolunu tutan Blayne neşeyle, "Bu acıtacak!" diye cıvıladı.

Takım düş almaya, üstünü değiştirmeye ve akşam için dışarı çıkmaya çalışırken Novikov onlara "Bunun bir gösteri maçı olduğunu biliyorum," dedi. "Ve kazandığımızı da biliyorum... ama sizin berbat olduğunuz bazı şeyler var. Bir listem var."

Hokey pantolonundan bir liste çıkardı ve Ric, Novikov'un boğazına sarılamadan Lock'un önüne atladı. "Neden bunu bir sonraki takım antrenmanında tartışmıyoruz?" Ric Novikov'a öneride bulundu, boz ayıyı zar zor zapt edebiliyordu.

Novikov elindeki kâğıdı havaya kaldırdı. "Ama benim bir listem var."

Lock hırlayarak Ric'i yolundan çekmeye çalıştı ama Ric bir şekilde onu tutmayı başardı. "Biliyorum. Ama bence bu liste antrenmandan önce hepimiz dinlenmiş ve rahatlamış olduğumuzda çok daha etkili olacak."

Novikov bir an düşündü ve sonunda kabul etti. "Pekâlâ. Ama bir sonraki antrenmanda hepiniz nasıl berbat olduğunuzu ve bunu nasıl düzelteceğinizi duyacaksınız."

berbatlık."

Ric, Novikov'un duşa girmesini bekledikten sonra en yakın arkadaşına, "Bırak artık," dedi.

"Onu bir simit haline getirmeliyim."

"Bunun ne anlamı var ki? Özellikle de seni geri çevirme riski varken. Hadi bir duş alalım ve buradan gidelim."

Lock havlusunu kaptığı gibi hışımla duşa girdi, Ric de onu takip etmek üzereydi. Ama Novikov'un dolabının kilidini açmak, deodorantını, saç fırçasını ve gargarasını taşımak ve hepsini tekrar kilitlemek için bir dakikasını ayırdı.

Blayne soyunma odasına girdiğinde duşa doğru gidiyordu. "Blayne!" diye seslendi tüm takım.

"Hey, çocuklar!" Eğildi ve Ric'in kulağına fısıldadı, "Dee yaralandı." "Ne oldu?"

"Panik yapmayın. İyileşecek. Sanırım kanama durdu." "Bekle. .
. ne?"

"Hâlâ panik yapıyorsun. Her neyse, onu eve götürebilirim ama sonra fark ettim ki onu eve *sen* götürmelisin. Ya da nasıl iyileşeceği konusunda endişeleniyorsan.

. . onu evinize götürün."

Tüm bunlar karşısında kafası karışan Ric, "Ne yapmaya çalıştığınızı anlamıyorum" diye sordu.

"Sen. Zavallı, yaralı Dee'yi eve götür." Göz kırptı. "Hepsi 'Kurt-Kurt Projesi' planımın bir parçası: Kurt-Kurt' planımın bir parçası."

"Daha az korkunç bir isim bulacağımı sanıyordum."

Omuz silkti. "Hiçbir şey işe yaramadı. Yani Proje: Kurt-Kurt o zaman! Çok şirin!" Kaşlarını çatmaya devam edince, "Kabul et Van Holtz ve onu eve götür."

"Onu hastaneye götürmem gerekmiyor mu-"

"Çok şirin," diye tersleyerek onun sözünü kesti. "Ama bazen çok aptal oluyor."

"Evet, ama eğer ağır yaralıysa-"

"Ulrich. Projem: Kod Adı Ayı-Kedi projem Lock ve Gwenie için işe yaramadı mı?" Blayne'in iki en iyi arkadaşı sonsuza dek bir araya getirmek için yaptığı saçma ama eğlenceli plan... Oysa gözleri olan herkes için bu çift, Blayne'in yardımı olsa da olmasa da birlikte olmaya mahkûm görünüyordu.

"Evet, ama-"

"O zaman benim Projem: Kurt-Kurt sizin için çalışacak. Ama beni dinlemeli ve bana sonuna kadar güvenmelisin."

"Bunu anlıyorum, ama-"

"Onu eve götür artık! *Tanrım!*"

"Tamam, tamam!" Önce duş almaya hazırlanarak bir havlu aldı. "Hemen çıkıyorum."

"Sorun değil. Kızlarla takılıyor." Blayne'in derbi takımı. Ric şimdi paniklemişti. "*Ne oldu?*"

"Ona bir şey olmaz. Dee-ster'ı severler."

"Aman Tanrım, kadın. Ona öyle demiyorsun, değil mi?"

"Şey ..."

Duşun beklemesi gerektiğine karar veren Ric kıyafetlerini giydi.

"Ne yapıyorsun bebeğim?" Blayne, Novikov'a duştan döndükten sonra sordu.

"Biri dolabımdaki eşyaların yerini değiştirip duruyor. Bu beni deli ediyor!"

Blayne gözlerini devirdi ve işaret parmağını şakağında gezdirirken Ric'e, "*O çok deli,*" dedi.

Ric omuz silkerek çantasını aldı ve hızla soyunma odasından çıktı.

Ric koridora çıktığında Dee-Ann'i Blayne'in takımındaki derbi kızlarıyla çevrili buldu. Blayne gibi onlar da gürültücü, eğlenceyi seven, *geveze* bir gruptu ... ve Dee hepsini öldürmeye saniyeler kalmış gibi görünüyordu. Onun gözlerindeki çaresiz öfkeyi gören Ric hızla yanına gitti ve kolundan tuttu. "Merhaba, muhteşem bayanlar."

"Ulrich!" diye tezahürat yaptılar ve birkaçı ona sarıldı.

"Ceketleri ne kadar sevdiğimizi söylemiş miydik?" Hepsi dönüp Ulrich'in onlar için satın aldığı, üzerinde sadece takımın adı, derbi adı ve numarasının değil, aynı zamanda en büyük sponsorlarından biri olduğu için Van Holtz adının da yazılı olduğu açık renk ceketleri gösterdiler. Ne diyebilirdi ki? Sponsorluk babasını çıldırtıyordu ama yaşlı kurdun bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu, en azından yasal olarak.

"Onları beğenmenize çok sevindim."

Kızlardan biri, "Siz ikiniz de bizimle gelmelisiniz!" diye yalvardı. "Kahve falan içeriz."

"Çok isterdik," diye başladı ama sözünü bitiremeden Dee keskin pençelerini eline geçirdi, "ama gelemeyiz."

"Oh." Tüm ekip hep birlikte onlara baktı. "Ohhhhh."

"Anladım," dedi bir diğeri. "Siz gidin. İyi geceler."

Ric güldü ve hırlayan Dee-Ann'i grubun arasından çekti.

Asansöre ulaşana kadar onu koridorda yürüttü. İçeri girdiklerinde, "Neler oluyor?" diye sordu.

Dee iç çekerek kot ceketinin kolunu geri çekti. Dikişleri gördü. "Malone mu?" diye sordu ve Dee kıkırdadı.

"Hayır. Bıçakları pek sevmez. Sırtlandı. O kadar da kötü değil. Çay fincanı da fena iş çıkarmamış."

"Blayne'in seni dikmesine izin mi verdin?"

"Ya öyle yapacaktım ya da hıçkırıkları duyacaktım."

"Mükemmel bir nokta. Derbi kızlarını da çok iyi idare ettin."

"Bu beni çok zorladı. Maçı izliyorlardı ama Blayne geri dönmeyince hepsi onu aramaya çıktı. Sanki kayıp bir kedi yavrusuymuş gibi. Ama hepsi birden konuşmaya başlayınca... işte o zaman 'Öldürmeye başlama zamanı' diye düşündüm. "

"O zaman iyi ki seni kurtarmışım," diye alay etti Ric.

"Evet."

Kapılar açıldı ve yeraltı otoparkına doğru yürüdüler. "Seni eve bırakayım," dedi, bunu bir soru ya da teklif şeklinde çerçeveleme zahmetine girmeden.

Dee'nin anında verdiği yanıt, "Beni eve götürmene ihtiyacım yok," oldu.

Elini kızın alnına bastırdı ve kızın kendisine tokat atmasına aldırmadı.

"Ateşin olmadığından emin olana kadar benim etrafta olmama alış."

"Harika. Önce çay fincanı, şimdi de sen saldırganlaşıyorsun."

"Çay Fincanı'ndan biraz daha yüksekte olduğumu düşünmek istiyorum." Durdu ve ona ters ters baktı. "Ve şimdi ona böyle seslenmemi sağladın!"

BÖLÜM 8

Dee, Ric'i nasıl ekebileceğini düşünmekle meşguldü. Yardım etmeye çalışmasını takdir etmediğinden değil, ama bir bebek bakıcısına ihtiyacı yoktu ve Ric kendine ait bir yere ihtiyacı olduğundan şikâyet etsin diye Rory'nin oteline taksiyle gidecek durumda da değildi. Bir evi vardı ama oraya hiç gitmiyordu. Her zaman gitmek istemişti ama sonra bir iş çıkmıştı ve eve gitme zamanı geldiğinde, otele ya da Bobby Ray'in evine gitmek daha kolay olmuştu.

İyi bir bahanesi olduğunu düşünen Dee yalan söylemeye başladı ama onu görünce durdu. Kendi küçük yerinde, tek başına duruyordu, burada tutulan personel tarafından yeni yıkanmış ve detaylandırılmıştı, Dee bahse giriyordu. Ama buna değdiğini kabul etmek zorundaydı. Hem de çok değerdi. Çünkü Dee'nin cimrilik yapmayacağına inandığı bir şey varsa, o da bir otomobildi. Ve Tanrım, ama Ulrich Van Holtz en iyi otomobillere sahipti.

Şimdi, doğru, o Amerikan kas gücüne doğru eğildi. Altmışlı ve yetmişli yıllardan kalma, doğru motorla polislerin günlerce peşinde koşacağı hızlara çıkabilen arabalara. Ancak kuzenlerinin aksine Dee'nin hız ve seks kokan küçük yabancı arabalarla hiçbir sorunu yoktu. Van Holtz'da gerçekten hoşuna giden tek şey de buydu. Adam arabalarını nasıl seçeceğini biliyordu. Çoğu zaman bu arabalar henüz Amerika'da piyasaya bile çıkmamış oluyordu. Onun yerine İtalya, Almanya ve Asya'dan getirtiliyordu.

Bugün o kadar yeni bir Mercedes-Benz seçmişti ki henüz Avrupa'da bile piyasaya çıkmamıştı. Bunu biliyordu çünkü Sissy Mae'nin dergilerinden birinde Avrupa'da piyasaya çıkacağına dair bir makale okumuştı.

Ric hokey çantasını o küçükçük bagaja zorla sokmaya çalışırken, Dee parmaklarını arka çamurluğun üzerinde gezdirdi ve aracın etrafında dolaşarak yolcu kapısına doğru ilerledi.

Ric'in henüz Almanya'da bulunmayan bir Alman arabasının Amerikan versiyonunu almayı nasıl başardığını Dee bilmiyordu. Sormadı da. Dürüst olmak gerekirse, umurunda da değildi. Çünkü bu gizem onu daha da seksi yapıyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu. "Yeni aldım."

"Güzelmiş."

Sırıttı ve uzaktan kumandayla kapıların kilidini açtı. Dee deri koltuğa kaydı ve temastan dolayı tüm vücudu karıncalandı. İşte bu lükstü. Ayakkabı, çanta ve satıldıktan bir nanosaniye sonra modası geçen tasarımcı giysileri takıntılıları olan bu Manhattan kadınları tüm süslü ıvır zıvırlarını alabilirlerdi. Onun yerine Dee *bunu* alacaktı, çok teşekkür ederim.

Dee emniyet kemerini bağladı ve hiç düşünmeden Ric'e hiç gitmediği dairenin adresini verdi. Aslında, adamın arabasına dokunmak ve hayranlıkla bakmakla o kadar meşguldü ki, apartmanın önünde durana kadar hareket ettiklerini bile fark etmedi.

"Burada mı oturuyorsun?"

Torpidο gözünü açıp kapamakla meşgul olan Dee, başını kaldırıp çevresini ve Ric'in arabasına göz diken pislikleri hızla gözden geçirdi -ve muhtemelen Ric- mahallenin çeşitli ara sokaklarından ve karanlık köşelerinden.

Ne düşünüyordu acaba? Neden ona kendisini otele götürmesini söylememişti? Özellikle de dairesinde hiç mobilya yokken! Dürüst olmak gerekirse, tüm sokak keşler, pezevenkler ve katillerle dolu bir çete dehşet gösterisinden başka bir şey değildi. Dee-Ann'in ihtiyacı olduğunda kibarca sormaktan ya da işler çirkinleşirse polislerin ortaya çıkacağından endişe etmeden bilgi alabileceği bir yerdι. Gece boyunca siren sesleri duyulmasına rağmen, polisler ve acil durum personeli güneş doğana ve yerde yatan cesetler açıkça görülebilene kadar şehrin *bu kısmına* nadiren gelirdi.

Ric'i buradan çıkarmak için çabalayan Dee, "Peki, teşekkürler ve-" dedi. "Seninle yürüyeceğim."

"Hayır!" Dee boğazını temizledi. "Demek istediğim ... gerekli değil. Hem zaten arabayı burada bırakamazsın."

"Arabamı burada bırakamam ama *seni* burada bırakmam mı gerekiyor? Ve bu mantıklı çünkü ..."

İnatçı. Bir katır kadar inatçı. Daha da kötüsü, Ric'in tekniği, ya Dee'yi yıpratana ya da tüm sokak toplu bir saldırıyla üzerlerine çökene kadar onu sorgulamaya devam etmekte.

Hayır, Dee'nin yapması gereken şey bu işi bir an önce bitirmektι. "Hadi o zaman," diye tersledi ve arabadan indi.

Sokakta durdu ve gözlerini bloğun bir ucundan diğerine dikti. Kendisi tarafından görölmek istemeyen bedenlerin karanlığa doğru geri çekildiğini gördü.

Kimse Dee tarafından görlmek istemiyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama umursamıyordu. Buralarda değil.

Birlikte binanın merdivenlerini hızla çıktılar, çöplerin, pisliklerin ve nefes alıp veren ve doksan derecelik likör gibi kokan birkaç yığının üzerinden geçtikçe Dee kendini daha da utanmış hissediyordu. Zengin olmaya ya da zenginmiş gibi görünmeye çalışmak Dee-Ann'in hiç düşündüğü bir şey değildi. Normalde insanların onun hakkında ne düşündükleri ya da onu nasıl gördükleri pek önemli değildi. Ama Dee hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez utanmıştı. Güçlü Van Holtz Sürüsü'nden Ulrich Van Holtz'un bir Smith'in - herhangi bir Smith'in- *böyle* yaşadığını görmesinden çok utanmıştı.

Tanrım, annesinin bunu asla öğrenmemesini umuyordu. O dişi kurt küplere binerdi! Dee-Ann ve babası genellikle insanların ne düşündüğünü umursamazken, Darla Lewis'in ne düşündüğünü çok önemsiyorlardı.

Sonunda kapısına varan Dee, hızla kilidi açtı. "Teşekkürler," dedi ve içeri girdi. Kapıyı arkasından kapatmak için döndü ama Van Holtz çoktan içeri girmişti. Normalde Dee'nin birlikte büyüdüğü Güneyliler kadar kibar olan Van Holtz asla böyle bir şey yapmazdı. Ama söz konusu Dee-Ann olunca, kibarlıktan çok kendi istediğini elde etmek istiyor gibiydi.

"Oh, Dee-Ann."

Adamın sesindeki dehşeti duyabiliyordu ve yaltaklanmamak için kendini zor tuttu. "Bak, süslü mobilyalar koyacak ve temizlik yapacak vaktim yok. Son birkaç aydır pek vaktim olmadı."

"Dee-Ann, birkaç sandıkla gerçek mobilya olmaz." Işıkları yakmak için düğmeye bastı, ama ışıklar yanmadı. "Grup sana yeterince ödeme yapmıyor mu?"

Dee irkildi. Bu iş her geçen saniye daha da kötüye gidiyordu. "Tabii ki ödüyorlar. Siz de öyle. Sadece bir süredir buraya dönmedim ve daire faturalarının internetten otomatik olarak ödenmesini ayarlayacak vaktim olmadı. Önemli bir şey değil. Yarın hallederim."

"Burası kavruluyor. Yazın ortası. Elektrik yok, klima yok. Aşırı ısınacaksın."

"Nefes nefese kalırım."

"Aptalın birinin arabasına kilitlenmiş bir köpek gibi olacaksın." Birkaç adım daha attı. "Ve sen hala çantalarınla mı yaşıyorsun?" Yüzü ona dönüktü, gözleri doğal olarak dışarıdaki bir sokak lambasından gelen ışığı yansıtıyordu

Perdesi ya da panjuru olmayan apartman penceresi. "Burası ne zamandır senin?"

Aylardır, ama bunu itiraf edecek değildi. "İyi olacak."

Onun yanından geçip pencereye doğru yürüdü. Gözlerini kısarak pencereyi açtı, dışarı eğildi ve Van Holtz'un arabasının etrafında dolanan erkeklere hırıltılı havlamalarından birini savurdu. Koşmaya başladılar ve Dee arkasını döndüğünde Ric'i yerleri temizlerken buldu.

"Ne halt ediyorsun sen?"

"Burada kalmayacaksın. Burada kalmana izin vermiyorum."

Yerleri temizlemiyordu, burada kalan birkaç giysisini spor çantasına geri tıktırıyordu. Dee bu durum karşısında duyduğu utancı gizlemek için gözlerini devirdi.

"Çok tatlısın Ric," dedi ama sesini sert çıkarmamak için kendini zor tuttu, "ama sana ihtiyacım yok... neye bakıyorsun?"

Hâlâ çantasının yanında yere çömelmiş olan adam, az kullanılan dolabın yakınındaki karanlık bir köşeye bakıyordu. Ayağa kalktı, yürüdü, döndü ve hemen geri geldi, spor çantasını aldı.

"Buradan

gidiyoruz."

"Ne

oldu?"

"Haşarat. Sende haşarat var." Kızın spor çantasına baktı ve yere fırlattı. "Sana yeni kıyafetler alacağım."

"Sevgilim, burası New York. Her yerde haşarat var. Az önce arabanın etrafında dönüyorlardı."

"İnsan haşaratından bahsetmiyorum, Dee-Ann. İnsan haşaratıyla baş edebilirim.

Bu tür bir haşarat . . . Başa çıkamam."

Bir kurdun lanet olası bir fare için bu kadar korkmuş gibi davranmasına şaşırان Dee-Ann, Van Holtz'a bir *Smith*'in küçük bir haşarat sorununu nasıl *hallettiğini* göstermek için dolabına doğru yürüdü.

Ric kapının yanında durmuş, ayaklarını sabırsızca yere vuruyor, tüm vücudu sarmallanmış ve pencereden dışarı, aşağıdaki güvensiz sokağın güvenliğine doğru çılgınca bir koşu yapmaya hazırdı. Ama ne kadar istese de, Dee- Ann'i dolabında yaşayan o *şeyle* yüzleşmesi için asla yalnız bırakmayacaktı.

Tüm dünyada bilinen bir gerçek vardı ki, Van Holtz'ların evrensel olarak nefret ettiği iki şey vardı; ister Amerikalı Van Holtz'lar olsun, ister

Alman, İtalyan, her neyse. Peki ya şu evrensel olarak nefret edilen şeyler? Hamam böcekleri ve *fareler*, her restoranın baş belası.

Van Holtz sürüsü için nefret bundan çok daha derindi. *Herhangi bir* haşarat belirtisi görüldüğünde restoranlarından birinin haftalarca kapalı kalması beklenmedik bir durum değildi. Sağlık Bakanlığı'nın bazı şeyleri görmezden gelmek için rüşvet almaya razı olan daha aşağılık müfettişleri bile hiçbir Van Holtz'dan rüşvet koparmaya çalışmadı. Tüm grup herhangi bir küf, mantar ya da haşarat belirtisine ancak gerçek ev kedilerinin gösterebileceği yoğun bir şiddetle tepki verirken ne anlamı vardı ki? Aslında, Ric de dahil olmak üzere birkaç Van Holtz'un *sırf* kemirgen sorunlarıyla başa çıkabilmek için kedi aşçı tuttuğu biliniyordu. Ancak bazı kedigillerin -özellikle de dağ aslanları ve leoparların- yapmayı sevdiği gibi haşaratla *oynamak* yoktu; onlar öldürmek, öldürmek, öldürmek için oradaydı. Ric'in en sevdiği ızgaracılarından biri, neredeyse psikotik bir neşeyle haşaratın peşinden giden Ekvadorlu bir çitaydı. Sonunda kendi mutfağını işletmek için restorandan ayrıldığında Ric biraz ağladı.

Dramatik bir şekilde iç geçiren Dee, kendisini bekleyen dehşeti görmek için odanın karşısına geçti. Onun ne yapacağını biliyordu. Ya da ne yapmaya çalışacağını... Ric'e ne kadar korkak olduğunu gösterecekti. *Bırakın denesin*, diye düşündü, kız nefes nefese, gözleri korkudan irileşmiş bir halde Ric'in yanına kaçmadan birkaç saniye önce.

"Bana tısladı," dedi, sesi daha önce hiç duymadığı kadar yüksekti.

"Hadi buradan gidelim."

"Fareler tıslar mı?"

"O bir çiftlik faresi değil, Dee. Bu bir Manhattan faresi." "Kuzenimin köpeği büyüklüğünde!"

"Ve koruduğu bir yuvası var, bu yüzden defolup gitmemizi öneriyorum-"

Odanın ortasına doğru kayarak geldi, sanki yıllardır steroid kullanıyormuş gibi uzun ve yırtıktı. Çifte tekrar tısladı, boncuk gibi gözleri kızarmış ve öfkeyle titreşiyordu. Mantıklı düşünmek yerine içgüdüleriyle hareket eden iki kurt, kapıdan çıkıp koridora doğru çılgınca bir koşu yaptı ve Ric kapıyı arkalarından çarparak kapattı. Sırtlarını kapıya dayamış, omuzlarını birbirine bastırmış, ikisi de nefes nefese kalmış, hatta biraz titriyorlardı.

Diğer tarafta, o şey tüm vücudunu tahtaya çarptı, küçük pençeleri acımasızca kazıyordu. Çift sıçradı ve bu ülkedeki ve diğer ülkelerdeki en acımasız yırtıcılarla karşılaşmış olan Dişi Kurt Dee, Ric'in elini tuttu.

elini tuttu ve arabasına ulaşana kadar çöplerin ve sarhoşların üzerinden atlayarak onu merdivenlerden aşağı çekti.

Uzaktan kumandasıyla kapıların kilidini açtı ve sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açtı. İşte o zaman Ric izlendiklerini hissederek başını kaldırdı. Orada dikilen korkunç bir insan görmek için her şeyini verirdi, belki de yüksek güçlü bir tüfekle ikisini de vurup öldürmeye hazırdı. Ama bu korkunç bir insan değildi.

"Dee . . ."

Dee yavaşça omzunun üzerinden yukarı baktı. Fare -koruması gereken bebekleri olan bir dişi- açık pencerenin pervazında durmuş, boncuk gibi sıçan gözleriyle onları süzüyordu. Sonra tekrar tıslayarak bir ağız dolusu dişini gösterdi.

İkisi de arabaya atladı. "Gidin!"

Dee bağırdı. "Hadi, hadi, hadi!"

Ric arabayı çalıştırdı ve Alman araba tanrıları arabasını sıfırdan altmışa altı saniyede çıkacak şekilde yarattıkları için minnettar bir şekilde o noktadan hızla uzaklaştı.

Ric, trafik ve birkaç blok ötedeki kırmızı ışık yüzünden durmak zorunda kalana kadar arabayı kullanmayı bırakmadı.

Hâlâ nefes nefese direksiyonu kavıyordu. "Oraya asla geri dönmeyeceksin," dedi ona, özel hayatı hakkında emir verdiğine aldırmadan, ki bu nadiren kimseye karşı kullandığı bir çizgiydi. Yine de *umurunda* değildi. "O sıçan ve ailesi artık o dairenin *sahibi*. Sana başka bir yer bulacağız. Daha güzel bir şey."

Koltuğa yaslanan Dee başını salladı ve "Tamam" dedi. Ve öylece bıraktı.

Işık değişti ve Ric mobilyaların, elektriğin olduğu ve kesinlikle ama kesinlikle haşaratın *olmadığı* evine geri döndü.

BÖLÜM 9

"Ben kirli değilim."

O kadar utanmıştı ki ona bakamadı bile. Mahcup ve utanmış.

"Pardon?" Van Holtz tüm nezaketiyle, "Üzgünüm," dedi. Ama onun ne düşündüğünü biliyordu. Durum tersine dönseydi kendisinin de ne düşüneceğini.

"Kirli olmadığımı söyledim," diye tekrarladı Dee-Ann. "Dairemdeki o şeyi gördükten sonra böyle düşünüyor olabileceğini biliyorum ama bu doğru değil."

"Neden böyle düşünüyor olmalıyım?"

"Tanrım, bilmiyorum. Evimde bir fare kolonisi olduğu için mi?"

"Orada gerçekten yaşıyor olsaydın muhtemelen daha çok endişelenirdim, Dee-Ann. Ama belli ki yaşamamışsın." Adam onun yanına geldi ve önüne bir tabak koydu. Tabakta, restoranında sattığı beyaz krema ile süslenmiş melek pastasından bir parça vardı. Bu pasta onun tüm zamanların favorisi haline gelmişti. Ric'in elinde onun en sevdiği pasta mı vardı? Anlayabildiği kadarıyla Alman çikolatalı pastasını tercih ediyordu.

"Birkaç giysi ve çantan dışında," diye devam etti, "kokun solmuştu. Hiç silah görmedim ve Tanrı bilir o yerde silaha ihtiyacın olurdu. Yani bir gün dünyayı ele geçirecek vahşi ordunuz için fare yetiştiren pis bir fare tüccarı olduğunuzu düşünmüyorum. Süt?"

Dee gözlerini kırıştırdı, biraz homurdandı. Adam onu güldürmüştü. Hem de şu anda. Sırf bu yüzden bile onu biraz sevebilirdi. "Biraz süt istiyorum. Çok teşekkür ederim."

Ric buzdolabına doğru yürüdü ve açılmamış bir kutu tam yağlı süt getirdi. "Henüz dairesi yokken Lock'un kullandığı odada uyuyabilirsin. Ayı boyunda bir kral yatak var." Uzun bir bardağa süt doldurdu ama kutuyu bıraktı. Dee onun ortaokul futbol takımındaki on dört yaşında bir çocuk gibi süt içtiğini biliyordu ve Ric, Dee iş konuşmak için uğradığında evinde her zaman birkaç taze kutu bulundurmaya özen gösterirdi. "Ve benim tişörtlerimden birini giyebilirsiniz."

"Ben çıplak uyurum."

Onun yutkunduğunu gördü.

"Ve bunu yapmaya devam etmekten çekinme."

Tekrar güldü. "Bütün bu yaygaraya gerek yok. Burada kalmama gerek yok."

"Bir sürü odam var."

Evet, tonlarca odası vardı. Evi çok büyüktü, yüksek tavanları ve son derece geniş odaları vardı. Kendi satın aldığı bir yerdi ve sadece en üst katta yaşıyordu. Binanın geri kalanını kiraya veriyor ve bu işten bir servet kazanıyordu. Ve Dee, Ric'le Grup hakkında görüşmek için saatlerce gelmeye başladığından beri bir kez olsun kendini buraya ait hissetmemişti.

"Kuzenim Bobby Ray'in evinde kalabilirim."

"Vahşi köpeklerle birlikte mi?"

Haklıydı. "Sissy Mae ile kalabilirim. Zaten nadiren orada oluyor." "Ama geldiğinde, Mitch Shaw onunla birlikte olur ve sen de her gün zorlu bir erkek aslanla uğraşmak."

Lanet olsun ona, ama haklıydı. Dee birden fazla kez Sissy'nin Mitch Shaw'a nasıl katlandığını merak etmiş ve kendini sık sık onu öldürmeden vücudundan parçalar koparmanın yollarını hayal ederken bulmuştu.

"Sanırım Rory olacak o zaman." Harika. Adam son tek gecelik ilişkisinin son olacağına dair kaç kez söz vermiş olursa olsun, her gün kovmak zorunda kalacağı bir kadın daha. "Aldırmaz."

"Eminim aldırmaz," diye mırıldandı Van Holtz, elindeki kek tabağını yere çarparken.

"Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Hiç de değil. İstedğin buysa Reed'in evinde kalabilirsin. Umarım ikiniz birlikte çok mutlu olursunuz."

"Rory'nin evinde kalmam birlikte bir şeyler yapacağımız anlamına gelmez... hem bunu sana neden açıklıyorum ki?"

Adam ona baktı ve "Sence neden?" diye sordu.

Dee bir dakika düşündü. "Rory Lee ile mi ilgileniyorsun?"

Ric başını eğdi, gözleri insandan kurda kaydı. Kurtken maviydiler. Bir kutup kurdununki gibi. "Bu kadar cahil olamazsın, Dee- Ann."

"Kime sorduğuna bağlı."

"Biliyor musun? Söylediklerimi unut." Henüz dokunmadığı pastayı işaret etti. "Onu yiyecek misin?"

"Canım ne zaman isterse."

"Küstahlaşmana gerek yok. Pastayı senin için işten getirdim." "Senden bunu istedim mi?" diye çıkıştı ona.

"Peki. Pastayı yeme. Ben kendim yerim." Pastaya uzandı ve Dee kendini gerçekten zor hissederek pastayı yolundan itti.

"Pastayı yemeyeceğimi söylemedim, Van Holtz." "O zaman lanet pastayı ye ve bana Ric de."

"Ne istersem onu yaparım."

"Peki bu tam olarak nedir? Bir fikrin var mı?" "Evet. Bir fikrim var."

"O zaman Tanrı aşkına, yap şunu!"

Hatırlayamayacağı kadar sinirlenen Dee, Van Holtz'un önerdiği şeyi yaptı ve elini Ric'in ensesine dolayıp onu öne doğru çekerek ve dudaklarından öperek "hemen yap" dedi.

Ric ne olduğunu anlayamamıştı. Bir an, hayatı boyunca "Reed çocuklarından biri" olarak anılan ve sayısız beyzbol şapkası takan iri yarı bir kurdu gözleri kamaşacak kadar kıskanmıştı. Ve bir sonraki saniye ...

Dee'nin öpücüğündeki öfkeyi hissetti ama Ric'in umurunda değildi. Bu dişi kurdu öpmek için çok uzun zamandır bekliyordu. Bu ağzın derinliğini ve boyutlarını, sıcaklığını öğrenmek için çok uzun zamandır. Ve açık konuşmak gerekirse, Ric beklemekten yorulmuştu.

Ağızları hâlâ birbirine kenetlenmişken Ric mutfak taburesinden kaydı ve Dee'yi iki eliyle belinden kavrayarak sandalyesinden kaldırıp vücuduna doğru çekti. Dee hafifçe inledi, Ric'in dili ağzına girdiğinde vücudu şaşkınlıkla sarsıldı.

Tanrım, tadı mükemmeldi. Onun için mükemmeldi.

İçindeki kurt hemen tepki verdi, Dee'nin Lock'un koridoruna girdiğini görür görmez Ric için doğru kişi olduğuna karar vermişti bile. Kirli, bol kot pantolonu kalçalarından aşağı sarkıyor, botları Lock'un parke zeminini aşındırıyor, yıpranmış ceketini güçlü kuvvetli bir bedenin üzerinde sallanıyordu.

Yine de Ric, kurdun Dee-Ann'i sonsuza dek kendisine ait kılma ihtiyacıyla savaştı. Savaştı çünkü kurt içgüdü ve ihtiyaçla hareket ederken, adam mantık ve mantıkla hareket ediyordu. Dee-Ann öylece oturup eşinin ortaya çıkmasını bekleyen bir dişi değildi. Sınırları ya da kısıtlamaları sevmeyen bir kurttu. O

"sıkışmış" hissetmekten hoşlanmıyordu. Kendisine ait bir eşin sonsuza dek kapana kısıldığı anlamına gelmediğini biliyordu ama *doğru* eşi bulması gerektiğini düşünüyordu. Bazen hava almaya ihtiyaç duyması dışında hiçbir neden yokken uzaklara gittiğini anlayacak birini bulmalıydı. Bir işi halletmek için ya da en yakın avlanma alanındaki ormanlarda ve korularda dolaşması gerektiği için günlerce ya da haftalarca ortadan kaybolabilirdi. Söyleyecek hiçbir şeyi olmadığı için birkaç saat ya da gün boyunca konuşmayabilirdi.

Dee-Ann'e sahip olmak isteyen her erkek bunları anlamak zorundaydı ve Ric de anlamıştı. Dee-Ann hakkındaki bu şeyleri anlıyordu ve bu yüzden onu daha çok seviyordu. Ama Dee-Ann'in Ric'in kendisi için doğru kişi olduğuna inanmaya hazır olmadığını da biliyordu. Aralarındaki bağın derinliğini kavramaya henüz hazır değildi.

Başka bir deyişle, onu *elde etmek* zor olacaktı. Yatağında değil ama hayatında kalıcı olarak.

Bu gerçeğe yüzleşen Ric, durumu hızla analiz etti ve cevaplanması gereken büyük resimli bir soru buldu. Soru neydi? Kapı komşusu iyi bir kurt, yaşayan en tehlikeli dişi kurdu hayatına temelli olarak nasıl çekebilmişti? Şaşırtıcı seks en acil cevaptı ve sadece bu öpücüğe dayanarak, Ric'in her ikisinin de çok az çabayla elde edileceğinden hiç şüphesi yoktu.

Belki de romantik aşk ilanları? Pırl pırl parlayan pahalı hediyeler? Egzotik yerlilerle ve personeliyle birlikte lüks otellerle dolu fırtınalı bir romantizm?

Heh. Ric, Dee'nin dil konusunda ne kadar yetenekli olduğunu öğrenmekle meşgul olmasaydı buna gülerdi. Hem de hepsine. Çünkü bunların hiçbirisi Dee-Ann Smith için önemli değildi. Kelimeler, para, ihtişam... Dee için Kantonca konuşuyor da olabilirdi. Aslında Ric, bunlardan herhangi birini yapmanın Dişi Kurt'unun kendisinden bir ceylanın çitadan kaçmasından daha hızlı kaçmasına neden olacağından oldukça emindi.

Zihni dönerken, şu anda kollarında olan kadını düşündü. Bu kadın, bu *dişi*, bir yırtıcıydı. Mücadele ettiğinde yemeğinin değerini daha iyi anlayan sertleşmiş bir yırtıcı. Ve bu Dee-Ann için hayatının diğer her alanında geçerliydi. Yolunun üzerinde duran ve yenmeyi bekleyen yarı yenmiş bir leşi, kolay bir yemek olarak kabul ederdi. Ama bu, kızgın annesinin arkasına saklanan geyik yavrusu kadar eğlenceli değildi.

Hayır, Ric Dee'yi mutfağının ortasındaki paslanmaz çelik adaya yatırıp arkasından tutsa ve ona kendisinin olduğunu ve birlikte olacaklarını söylese

sonsuzu dek birlikte olsaydık, gülecek, orgazmını yaşayacak ve gidecekti. Kafasındaki tüm dişlerle onu işaretlese bile onu bir daha asla göremeyecekti. Bunu nasıl nefes alacağını bildiği kadar kesin bir şekilde biliyordu.

Bu da Dee-Ann'i Ric'in hayatının kalıcı bir parçası haline getirmenin ilk aşaması için geriye tek bir seçenek bırakıyordu. Riskli bir seçenektir ve Ric bunu gerçekten yapmak istemiyordu ama başka seçeneği yoktu. Dee'yi sadece bu gece için değil, sonsuza dek istiyordu.

Böylece Ric yapmak istediği son şeyi yaptı.

Kendini geri çekti.

"Dee," derken nefes nefese kalmıştı ve siki o kadar sertleşmişti ki canı yanıyor ve doğru düşünmesi neredeyse imkânsız hale geliyordu. "Bunu gerçekten yapmamalıyız."

Sarı, yırtıcı gözler bir an için onu izledi, beyni bir erkeğin, herhangi bir erkeğin, açıkça teklif ettiği şeyden uzaklaşması fikrine kendini sarmaya çalışıyordu. Önce gözlerinde şaşkınlık gördü. Sonra farkına vardı. Ama o soğuk gözler biraz daha kısılıp bakışları Ric'e nefesini kesecek bir yoğunlukla kilitlenene kadar çok önemli bir şeyi anlamadı.

Şimdi sırf yakalanabilmek için kaçıyordu.

BÖLÜM 10

Dee kafasının çok karışık olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ric ne yapıyordu? Nefes nefese kalmıştı, ereksiyon olmuştu ve onu canlı canlı yemeye hazır görünüyordu. Peki neden geri çekiliyordu? Başka biri olsa, iyi Van Holtz adının yatağında bir Smith'in bulunmasıyla lekelenmesini istemediğini tahmin edebilirdi ama Ric'in düşünce tarzının bu olmadığını biliyordu. Bunun parayla ya da parasızlıkla, süslü isimlerle ya da diğer prestij saçmalıklarıyla hiçbir ilgisi yoktu. Ayrıca, kimin bilmesi gerekiyordu ki? Bu dairede yalnız ve azgın iki kişiydiler. Her şey ona mükemmel görünüyordu ama yine de ... işte Ric, uzaklaşıyordu.

Bir an için onun kendisini istemediğini düşünse bile bunu dert etmezdi. Yatağına gider ve sessizce mastürbasyon yapardı. Ona göre Tanrı'nın hepsine parmak vermesinin nedenlerinden biri de buydu - sırf bu senaryo için.

Ama onu istiyordu.

Belki de utangaçtı? Onu birkaç aydır tanıyordu ve zamanının çoğunu diğer kadınlarla geçirmesine rağmen, Dee'nin söyleyebildiği kadarıyla hiçbirine asılmamıştı. İyi, eski dost Ric. Bu kadınların büyük bir kısmı Van Holtz'un peşinden vahşi bir köpeğin tenis topunun peşinden gittiği gibi gittiği için biraz komikti. Köpekler, kedigiller, tam insanlar - hepsi Ric'in ve o mükemmel yontulmuş yüzün peşinden gitti. Hepsi onu istiyordu ama hiçbirisi onu elde edememişti.

Dee genellikle bu noktada Ric'in eşcinsel olabileceğini düşünürdü. Sahip olduğu gibi bir babayla, adamın bunu saklamasını tamamen anlayabilirdi. Ama bu da mantıklı gelmiyordu çünkü birden fazla kez Ric'e baktığında onu tavada sote edilmek için yalvaran bir Japon bifteği gibi süzdüğünü görmüştü.

Hayır. Meselenin eşcinsel olmak olmadığından oldukça emindi. Dee'nin küçük banka hesabı ve pek de itibarlı olmayan soyadı da değildi.

Peki o zaman ... ne?

Dee sormaya karar verdi. "Bunu yapmamalıyız, neden?"

Ric bir adım geri çekildi. "Birlikte çalışıyoruz, Dee." Yine de onu sürekli soyunmaya ikna etmeye çalışıyordu. Kahretsin, bu adam kafa karıştırıcıydı!

Dee bir adım öne çıktı. "Dikkat çekmeyeceğiz."

Boğazını temizledi ve bir adım daha geri çekildi. "Ben senin amirimim. Durumumuzdan faydalanmak benim için son derece uygunsuz olur."

Bir adım daha öne çıktı. "Biz sınırlardan anlamayan tam insanlar değiliz Ric. İkimiz de iş ilişkimizi seks yüzünden asla mahvetmeyeceğimizi biliyoruz. Ve bu sadece seks." Gerçekten ateşli, terli bir seks, bahse giriyordu. O ana kadar iyi bir doza ihtiyacı olduğunu fark etmediği bir şey.

"Doğru," dedi, bir adım daha geri çekildi ve mükemmel kışını arkasındaki tezgâha çarptı. "Sadece seks. Bu harika. Sadece seks," diye geveledi. "Sadece-

Dee ellerini kalçalarının her iki yanındaki tezgâha vurarak onu kolları ve vücuduyla hapsetti. "Bu sadece ... ne?"

"Ben daha çok ... uh ... ilişki türünde bir adamım."

Dee neredeyse gözlerini devirecekti. Bu muydu yani? Bir "ilişki" mi istiyordu? Zaten bir ilişkileri vardı, değil mi? Arkadaş canlısıydılar... kimilerine göre neredeyse arkadaşlıklar. Ve bu yeterince iyiydi, değil mi? Öyle olmalıydı, çünkü daha da yaklaşıp kasıklarının onun kasıklarına bastırıldığında ve fermuarın arkasında onu bekleyen çelik borunun uzunluğunu ve genişliğini hissettiğinde ... bunun yeterince iyi olması gerektiğini biliyordu.

"Biz arkadaşız, Ric."

"Lock'la arkadaşız ama hiç-"

"Doğru." Tanrım, adam gerçekçi olabiliyordu. "Ama biz ... *özel* arkadaşız." Biraz daha yaklaştı. "Ve bu en iyi arkadaş türüdür."

Gülme, dedi kendi kendine. *Gülme*.

"Özel arkadaşlar" lafını nereden bulduğunu bilmiyordu, ama çok saçmaydı.

Ama Ric'in umurunda değildi. Beş dakikadan kısa bir süre içinde Dee-Ann Smith onu mutfağında takip ediyor ve ona ancak hayvanların çiftleşme ritüellerini anlatan belgesellerde görebileceği hareketler yapıyordu.

Daha da iyisi, eğilip onu kokluyordu. Adamın duş almadığı düşünülürse, kızın bir şekilde uzaklaşması gerekirdi, ama vücudunu onunkine sürmesine saniyeler kalmış gibi görünüyordu.

"Özel arkadaşlar mı?" diye tekrarlardı ona. "Bu özel ihtiyaçlar gibi bir şey mi?"

"Bak," diye tersledi kadın gözlerini açıp ona ters ters baktığında. "Bunu karmaşık hale getirmeyelim."

"Ama karmaşık, Dee-Ann. Birlikte çalışıyoruz, arkadaşız ve" diye ekledi bir anlık zekâsıyla, "bir sabah daha bir kadının benimle uğraşmasından sonra tek başıma uyanmayı kaldıramam. Beni sadece kendisine hizmet etmemi istediğinde arıyor, tıpkı bir damızlık boğa gibi."

Dee bakışlarını buzdolabına odakladı, bir an için gözlerini sımsıkı yumdu, inatçı beynine bunun yerleşmesine izin verirken tüm vücudu biraz titredi.

Dee sakinleşir gibi olup bakışları Dee'ye döndüğünde Ric ekledi: "Sadece artık kullanılmak istemiyorum."

"Tamam, tamam!" Dee durakladı, yüzündeki ifade zihninin hızla çalıştığını ve onu bunun en iyi fikir olduğuna ikna etmeye çalıştığını gösteriyordu. Tanrım, çok iyiydi. Van Amca onunla gurur duyardı. "Sen . . . artık kullanılmayacaksın. Bunu yavaştan alacağız. Aramızda kalsın, ama ... um ..." Bakışları adamın ağzına odaklandı. "Bilirsin, bir ... gibi olacak."

"İlişki mi?"

"Evet. Elbette. Neden olmasın?"

"Yarın uyandığımda burada olacaksın ve seni beslememe izin verecek misin?" "Uh-huh. Elbette."

Ric elini kaldırdı ve parmak ucuyla Dee-Ann'in ağzının çizgilerini çizdi. "Söz veriyor musun, Dee-Ann?"

Nefes nefese kalmıştı, "Söz veriyorum. Söz, söz, söz." "Pekâlâ o zaman," dedi Ric, parmağı çenesinden kulağına doğru kayarak, Ta ki eli kızın saçlarına kayana ve sertçe kavrayıp başını biraz geriye çekerek ağzına daha iyi bir açı sağlayana kadar.

"Söz verdiğin sürece," diye fısıldadı, ağzını alıp kendi ağzı yapmadan önce.

Bekle. Dur bakalım. Burada kontrolünü ne zaman kaybetti?

Hiçbir fikri yoktu ama adamın iki eli de başını tuttuğunda ve onu bu kadar yoğun bir şekilde öptüğünde, umursamayı bıraktı. Onun yerine, kendisini bu şekilde öpmesine izin verdi, vücudu onunkine sıkıca çekildi.

Adamın dili onunkinin etrafında dönüyor, hafifçe geri çekilinceye kadar alay ediyor ve ilgisini çekiyordu.

"Duş almam lazım," dedi, dudakları her kelimedede onunkilere değiyordu.

"Duş mu?" *Şimdi mi?*

"Antrenmandan sonra fırsat bulamadım." "Evet, ama-"

"Bana katılacaksın." Adam onun elini tuttu ve tezgahdan uzaklaştı, mutfaktan çıkarken onu da arkasına aldı. "Bir taşla iki kuş."

Birlikte uzun koridorda yürüdüler, ta ki şaşırtıcı derecede büyük yatağı olan büyük yatak odasına girene kadar.

"Bu ayı boyunda bir kraliçe mi?" diye sordu sonunda, hep merak ettiği gibi.

"Evet. Ayı büyüklüğündeki büyük odayı tercih etmeyi düşündüm ama ortada kalıp sonsuza dek kaybolmaktan korktum."

Ric onu son derece aydınlık ve temiz banyoya götürürken kız kıkırdadı.

Ric hâlâ onun elini tutarken kapalı duşun yanındaki düğmeye bastı ve içerideki yedi başlıktan beşi birden canlandı, düğmenin yanındaki küçük dijital gösterge sıcaklığın yetmiş sekiz derece olduğunu gösteriyordu.

Adam kesinlikle lüksünü seviyordu.

Ona doğru döndü ve sonunda elini bıraktı, ama tam o sırada onu çırılçıplak soymaya başladı. Ceketini omuzlarından kaydırıp ve tişörtünü kot pantolonundan çıkardı. Yaklaştı, gözleri onunkilere kilitlendi ve etrafına uzanarak bowie bıçağını tutan kılıfı ve silahını tutan kılıfı çıkardı. Bunları dikkatlice tezgâhın üzerine koydu ve ona döndü. Tişörtünün altından tutup yukarı kaldırdı ve başının üzerinden geçirerek yere düşürdü. Parmağıyla sutyeninin ön kopçasını açtı ve iki elini kullanarak kupları kenara itti.

Ric uzun bir süre Dee'ye baktı, ellerini yavaşça yukarı kaldırıp göğüslerini avuçladı ve sıkmak için durdu.

Dee'nin gözleri kapandı, ayak parmakları botlarının içinde kıvrıldı. Tekrar sıktı ve Dee'nin nefes nefese kalışı, akan duşun sesiyle birlikte devasa banyoyu doldurmaya başladı.

"Özür dilerim," dedi kibarca ellerini göğüslerinden çekip beline doğru indirmeden önce. "Sabırsızlanıyorum." Sonra eğildi ve Dee'nin meme uçlarından birini ağzına aldı. Dee'nin nefes nefese kalması inlemeye dönüştü, başı geriye düştü, elleri uzanıp adamın omuzlarını kavradı.

Dudakları ve diliyle sert tomurcuğu emdi ve oynadı, parmakları etine gömüldü. Kalçaları hareket etmeye başladı, yavaşça öne doğru eğildi.

her çekişinde ve meme ucunu emerken.

Ric üzerinde çalıştığı memeyi bırakıp diğerine geçerken, bir eli de kızın belinden uzaklaşıp kot pantolonunun düğmesine gitti. Düğmeyi açtı ve fermuarı açtı. Eli hâlâ belindeyken onu kendine doğru çekti ve kotu ayaklarına düşene kadar çekiştirdi. Eli bacaklarının arasına kayd ve amını avuçladı, bir parmağı siyah pamuklu külotunun içinden klitorisini okşadı.

Şimdi Dee'nin inlemeleri küçük çığlıklara dönüşmüştü, kalçaları adamın eline doğru hareket ediyordu, zihni göğsündeki ağız tarafından tamamen bastırılmıştı.

Boşalmasına çok az kalmıştı. Bunu biliyordu, adam da biliyordu. Bu yüzden başparmağını klitorisine sertçe bastırdı ve Dee'nin Ric'in omuzlarını kavraması neredeyse etini koparana kadar küçük dairesel hareketler yaptı.

"Tanrım," diye nefes nefese bağırdı, küfrettiğini umursamadan. "Tanrım, evet! Doğru
... tam orada ..."

Bu orgazm onu parçaladı, pençeleri serbest kaldı ve Ric'in omuzlarına saplandı, vücudu bunun gücüyle titriyordu.

Boşalmaya devam etti, orgazmın gücü durmak bilmeyen bir dalga halinde içinden geçiyordu. "*Evet!*"

Tamam, Dee asla bir dakikalığına bayıldığını söylemezdi, ama belki birkaç saniyelik ... um ... şiddetli bilinç eksikliği yaşadığını söyleyebilirdi?

Omuzlarını parçalayan pençeler daha önce hiç bu kadar iyi hissettirmemişti.

Dee'nin bedeni Ric'in kollarında gevşedi, pençeleri Ric'in derisinden dışarı kayd. Ric başını kaldırdı, Dee'nin göğüs uçlarını serbest bırakırken gözlerinin açıldığını gördü. Bakışları yavaşça onunkilere yerleşene kadar banyoda etrafına bakındı.

Ric gülümsedi, muazzam bir bağlantı anı hissetti. Bu an Dee'nin pek hoşuna gitmemişti çünkü eli boğazına dolanmış ve nefes almasını engellemişti. Göz göze gelene kadar onu yukarı çekti.

"Gerçekten sevimli olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Ona evet, kendisinin oldukça sevimli olduğunu düşündüğünü söylemeye çalıştı. Hatta sevimli! Ama kadın adamın boğazını nefes almasını, yutkunmasını ve konuşmasını maksimum düzeyde engelleyecek şekilde sıkıyordu. Bu, Grup'ta öğretilen bir teknikti ama Dee bu beceriyi çoktan öğrenmiş olarak gelmişti.

Kasları gerilen Dee, Ric'i duvara doğru itti. Sırtı sertçe çarptı ama kafasını kalıcı hasara ya da komaya neden olacak herhangi bir şeye çarpmaktan korudu. Öksürdü ve boğazını ovuşturdu, belinden biraz eğildi.

Artık konuşabildiği için, "Mantıksız davranıyorsun-" dedi.

Şimdi karşısında çırılçıplak duruyordu, giysilerinin geri kalanı çıkarılmış ve banyonun her tarafına atılmıştı.

"Gerçekten benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun?" diye sordu, tişörtünü bir avuç yakalayıp bükerek. "Denemek istediğinden bu kadar emin misin?"

Bu kadar emin olması onu tuhaf mı kılıyordu? Hiç şüphesi olmaması? Boynunu kıracakmış ve sonra da akan duşta vücudunu parçalayacakmış gibi görünmesine rağmen, kan konusunda endişelenmesine gerek yok muydu?

"Bana elinden gelenin en iyisini yap," dediğini duydu ve kısa bir süre için mantık yürütme yeteneğini ne zaman kaybettiğini merak etti. Özellikle de her zaman bu kadar mantıklıken. Ya da belki de yaşama isteğini kaybetmişti. Yaşamının abartıldığını mı düşünmeye başlamıştı? Belki de. Kötü bir günde.

Ancak gerçek şu ki, şu anda geri adım atamayacağını biliyordu ve atmak da istemiyordu. Fikir, Dee-Ann Smith'i kovalamacayla cezbetmek, sonra da onunla dişe diş mücadele etmekte.

"Şu küçük cesur zengin çocuğa bakın," diye mırıldandı.

"Eh, mükemmel tıbbi bakımım ve ev ziyaretleri yapmaya istekli doktorlarım var, bu yüzden cesur olmayı göze alabiliyorum."

"Bu iyi," dedi pençelerini serbest bırakarak. "Çünkü işim bittiğinde, tahminimce bunların hepsine ihtiyacın olacak."

Dee, Van Holtz'un tişörtünü, kendisiyle o sert ve kaslı et arasında hiçbir şey kalmayınca kadar parçaladı. Göğsünde fazla yara izi yoktu. Neredeyse hiç. Tüm yara izleri, Van Holtz'un mutfaklarından birinde yıllarca çalışmaktan ve nefes alabildiğinden beri hayvanları küçük parçalara ayırmak için o süslü bıçakları nasıl kullanacağı konusunda eğitim almaktan ellerindeydi.

Dürüst olmak gerekirse, Dee bu kusur eksikliğinden hoşlanıyordu. Adamın sert vücudunun pürüzsüzlüğü hoşuna gitmişti. Kendisinininkine çok hoş bir tezat oluşturunuyordu. Yıllar boyunca onu öldürmeye çalışanlardan -ya da onları öldürmeye çalıştığında karşılık verenlerden- aldığı tüm yara izlerine.

Ellerini göğsünün tam ortasına koydu, parmaklarının altında kalp atışları güçlü ve sağlıklıydı.

Tanrım, bu sefer dikkatli olmalıydı. Çünkü tüm bunlara alışabilirdi. Güzel bir banyo. Emrindeki bu muhteşem vücut. Ona baktığında gülümseme şekli. Çok tatlı bir gülümsemeydi, sanki onu bir şekilde memnun etmiş gibiydi.

Dee eğildi ve pençelerini hafifçe göğsünde gezdirirken ağzını boğazına bastırdı. Van Holtz inledi, elleri ona uzandı. Dee dilini adamın boğazına doğru götürdü, göğüslerini adamın göğsüne bastırdı ve elleriyle adamın omuzlarını kavradı.

"Seni istiyorum," dedi ona açıkça. "Burada. Şimdi."

Aynı anda hem gülerek hem de inleyerek, yarım ağızla duşu işaret etti. "Bir metre bile uzakta değil."

"Sonra." Çünkü ona *şimdi* sahip olmalıydı.

Dee kot pantolonunu çekiştirerek çıkarmaya çalıştı, pençelerini serbest bırakıp tişörtüne yaptığını kot pantolonuna da yapmak üzereydi. Ama Ric kendi ellerinden biriyle Dee'nin ellerini yakaladı ve diğer eliyle Dee'nin alnına bastırdı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ateşini kontrol ediyorum." Vücutları bazen böyle iyileşirdi ama Dee kolundaki kesiği ve kan kaybını çoktan atlattığını biliyordu. Aslında kendini harika hissediyordu! Ve azgın!

"Kendine bu kadar az mı güveniyorsun Van Holtz?" diye takılmak zorunda kaldı.

"Sadece emin olmak istedim. Sabah herhangi bir şikâyet istemiyorum."

"Muayeneden geçtim mi?" diye sordu Van Holtz elini çekince.
alnını.

"İ s t i y o r s u n . O yüzden lütfen" - vücudunun alt yarısını işaret etti
-"Pantolonumu çıkarmaya devam et."

Elini kaldırdı, pençelerini serbest bıraktı.

"Tamam, tamam," dedi duvardan uzaklaşarak. "Onları kendim çıkaracağım. Çok sabırsızım," diye mırıldandı.

Dee, Ric'in kot pantolonunu indirip spor ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmasını izledi. Ric ayağa kalktığında Dee tam arkasındaydı, kasıkları Ric'in kışına baskı yapıyordu. Kolunu Ric'in boynuna doladı, dudaklarını ensesine dayadı, boşta kalan eliyle de sikine ulaşana kadar kalçasını okşadı. Eliyle kavradı, adam nefesini kesene kadar parmaklarını sıktı, başı döndü, ağzı onunkiyle buluştu.

Onu okşadı, başparmağını başının üzerinde gezdirdi, ta ki adam ondan uzaklaşana kadar. "Yere yat," diye emretti ona. Sonra durdu, gözlerini sıkarak kapattı ve "Lütfen" diye ekledi.

Gülmemek için kendini zor tutan Dee yere uzandı ve Ric'in lavabonun altındaki dolabı karıştırmasını izledi. "Buradalar," diye söz verdi. "Yemin ederim. Buradalar."

"Evet!" diye bağırdığını duyduğunda lanet şeyin yarısına kadar girmişti. Aynı zamanda dolaptan çıkmadan önce ayağa kalkmaya çalıştığında kafası lavabo borusuna çarptı. "Ah!"

Ric sürünerek geri çıkarken küfür olabilecek bir şeyler mırıldandı ama elinde bir kutu prezervatif vardı.

"Ver şunu bana," dedi Dee, doğrulup elinden kaparak. "Bunlara da zarar verme riskini almak istemem."

"Genelde bundan daha düzgünümdür," dedi Dee, eliyle zavallı başının arkasını ovarak. "Genellikle."

"Evet. Bazen de düpedüz geveze olabiliyorum." Prezervatif kutusunu açtı ve bir tane çıkardı. Ambalajı yırtarak açtı ve eliyle Ric'in sikini kavradı. Zaten sertti, bu yüzden bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Bunun yerine prezervatifi ona takmaya ve sikini içine almaya odaklandı. Şu anda istediği tek şey buydu ve bunu elde edemezse lanetlenecekti.

Ric, Dee-Ann'in prezervatifi adamın sikinden aşağı yuvarlamasını izledi.

* * *

Bunu yaptıktan sonra ona baktı ve gülümsedi. "Gördün mü?" diye sordu. "O kadar da zor değilmiş, değil mi?"

İşte o zaman Ric kendini kaybetti.

Tüm o kültür, terbiye ve eğitim, dünyanın en seksi kadınıyla karşı karşıya kaldığında çok az şey ifade ediyordu. Onu isteyen bir kadın.

Ric, Dee'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve vücudunun geri kalanı Dee'yi yere yatırırken onu öptü. Dee ona kalçalarını açtı ve Ric saniyeler içinde kalçalarının arasında ve içindeydi, kadının ıslak sıcaklığının sikinin etrafını sarması onu neredeyse öldürüyordu, o kadar yoğun ki.

Dondu kaldı, vücudu içinde olduğu kadın tarafından boğulmuştu. Sevdği kadın. Ve kadının hiçbir fikri yoktu. Onun için bu iyi bir dostla geçirilen eğlenceli zamanlardı ama Ric için bu her şey demekti. Ve onun içinde olmanın hayal ettiğinden bile daha iyi olduğunu öğrenmek. . . .

"Sorun nedir?" Dee sordu. "Neden durdun?"

"Burada Zen benzeri bir kontrol sağlamaya çalışıyorum, Dee-Ann. Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Kontrolün canı cehenneme, sevgilim." Alnını onun çenesine yasladı. "Kuralları, amirleri, neyin doğru neyin yanlış olduğunu siktir et. Hepsinin canı cehenneme." Dudaklarını onun kulağının hemen altındaki küçük bir noktaya bastırdı. "Ama şu anda, o koca sakin amımın içindeki tüm odayı kaplamışken, beni becermenin zamanı geldi."

Sonra onu ısırdı. Derisini kıracak kadar değil, onu işaretleyecek kadar değil. Ama yeteri kadar.

Ric onun bileklerini yakaladı ve ellerini yere çarptı, vücudu Dee'ninkinin üzerinde yükseldi. Dee ona sırtarak son kontrol parçasını da kopardı.

Ne kadar saklamaya çalışırlarsa çalışsınlar, kurt kurttu. Ve Ulrich Van Holtz da bir kurttu. Bunu çok önceden biliyordu ama bu onu doğruluyordu. Çünkü hiçbir zengin çocuk onu Van Holtz'un siktiği gibi sikemezdi, vücudu Dee'nin vücuduna defalarca girip çıkıyordu. Ric ondan istediğini alırken Dee'nin kolları başının yanında sıkışmış, hareket edemiyordu.

Dee-Ann gözlerini kapadı ve Ric'in içinde olmasının verdiği lezzetli hissin onu ele geçirmesine izin verdi.

Dudaklarını göğsüne indirdi, bir meme ucunu kavradı ve ağzının içine çekerek emdi. Kadın baskıdan kıvranıyor, ellerini Ric'in elinden çekmeye çalışıyor ama başaramıyordu.

Adam diğer göğsüne geçti ve bu kez dişlerini ucuna geçirdi. Dee temastan ürperdi, kalçaları Van Holtz'un her hamlesini karşılamak için yukarı doğru sallandı.

Başka bir orgazm onu yırttı, ayak parmaklarının kıvrılmasına, dişlerinin diş etlerinden fırlamasına, pençelerinin serbest kalmasına neden oldu. Vücudu Ric'inkinin altında titredi ve sarsıldı, dudaklarından alçak bir hırıltı döküldü.

Ric hemen arkasından onu takip etti, Dee'nin boynuna doğru inledi, vücudu her boşalmada sarsıldı.

Sonunda Dee'nin üzerine çöktüğünde, nefesi sert bir şekilde kesildiğinde, elleri Dee'nin bileklerini daha fazla tutamadığında, Dee "Gördün mü? *Artık* duş alabiliriz" dedi.

Ric'in tek cevabı "Sessiz ol Dee-Ann. Sadece . . . sessiz ol."

BÖLÜM 11

Dee-Ann kolundaki dikişlerin çekildiğini hissedince uyandı.

Çekiştiren Ric'ti. Bir çarşaf dışında çıplaktı ve onu uyandırmamak için dikişleri dikkatlice ve sessizce çıkarmaya çalışıyordu.

Ama çok tatlıydı. Daha önce hiç fark etmemişti. Güzel olduğunu fark etmişti elbette ama o kadar da... *sevimli* değildi. Kibar, telaşlı tavırları ve onu beslemekteki ısrarıyla.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Adam irkildi. "Lanet olsun." Kahverengi gözleri ona baktı. "Seni uyandırmamaya çalışıyordum."

"Derimden yabancı bir madde çıkarıyorsun. Beni nasıl uyandırmazsın?"

"En azından deneyebileceğimi düşündüm. Deriniz büyümeye başlamıştı, bu yüzden daha fazla bırakamazdım."

Dee devasa yatakta doğruldu ve kolunu Van Holtz'dan çekti. Dişlerini kullanarak, işi bitene kadar her bir dikişi metodik bir şekilde yırttı ve malzemeyi boştaki eline tükürdü.

Ric ona bakarak, "Bunu daha önce de yaptın, değil mi?" diye sordu.

"Bir ya da iki kez." Elbette bunu daha önce yaptığında, dizlerinin dibinde bir ormanda ya da Afrika otlaklarında avcılarının yemi yutup görüş alanına girmesini bekliyordu. Bunu kesinlikle büyük, rahat bir yatakta uzanırken ve yakışıklı bir kurt ona sırtırken yapmamıştı.

"Çöp teneken var mı?" diye sordu dikişli elini kaldırarak.

Ric yatağın kendi tarafına doğru uzanarak paslanmaz çelikten küçük bir çöp tenekesini kaldırdı ve son bıçaklı kavga olayının kanıtlarını atması için ona uzattı.

"Saat kaç?"

Çöp kutusunu yerdeki yerine geri koydu ve yatağın yanındaki saate baktı. "Altı. Uyuyakalmışım."

"Restoranda olman mı gerekiyor?"

"Hayır, bu akşam yemek servisim var. Şu salak biraz rahatlasın diye pistte biraz antrenman yapmaya çalışacaktım."

"O ocukdan hiç hoşlanmıyorsunuz, değil mi?" Ne Ric'in ne de MacRyrie'nin Bo Novikov hakkında söyleyecek güzel bir sözü vardı. Normalde çok nazik oldukları için bunu biraz komik bulmuştu.

"Hayır. Sevmiyoruz. Ama Blayne onu seviyor, o yüzden söyleyebileceğimiz fazla bir şey yok." Elini uzattı, parmağı kızın çenesinden boğazına, köprücük kemiğine kadar uzanan çizgide gezindi. "Yemek yemen gerek."

"Ben iyiyim."

"Bu bir soru değildi Dee-Ann. Ya da bir teklif." Eğildi ve dudaklarını Dee'nin boğazına bastırdı.

Dee'nin gözleri kapandı, sol eli adamın pazusundan omzuna doğru kaydđ.

"Beni her zaman beslemek zorunda değilsin, Van Holtz. Kendi başıma yiyecek bulabilirim."

"Bokunu kendin buluyorsun." Daha da yaklaştı, çenesini ısırđ ve Dee'nin meme uçları sertleşti, amđ ıslandı. "Gnle yzleşebilmen için sağlıklı bir yemeğe ihtiyacın var."

Onu yatağa geri itiyordu. Dee onu durdurmaya çalışmıyordu. "Peki bugün neyle yüzleşmem gerekiyor?" diye sordu, iki eli de şimdi onun omuzlarını kavrıyor, onu kendisine doğru sıkıca tutuyordu.

"Bunu sonra düşünürsün," dedi ona, o da öyle yaptı.

* * *

Dee banyodan ıktđ, vücudu yine yeni temizlenmişti. Bir havluyu kendi etrafına sardı ve diğerini saçlarını kabaca kurulamak için kullandı. Banyodan yatak odasına doğru adım atarken durup yatağa bakmak zorunda kaldđ. Yatak çok *büyüktü*. Ayılar için özel olarak inşa edildiğinden mantıklđ geliyordu ama ... Tanrım. Ayđ boyutundaki kraliçe yatak normal bir kralın iki katından daha büyük olmakla kalmıyor, iskeleti de ekstra kalın çelikten yapılmıştı. Parasđ olanlar için bazen titanyum bile kullanılıyordu. *Ayđ yavruları zıplamaya karar verirse diye mi?*

Başını sallayarak koridora yürüdü ve anında çevrede yabancı bir kurdun kokusunu aldı. Kokuyu misafir yatak odasına kadar takip etti ve orada fazla kıyafetleri karıştıran dağınık görünümlü evsiz bir kurt gördü.

Kurdun arkasında durdu, kollarını iki yanına dayadı, parmakları hafifçe seğiriyordu ... bekledi.

Stein Van Holtz, ailenin yüz karası ve son zamanların eziği, kuzeninin fazla kıyafet çekmecesini karıştırıyordu. Ne kadar da düşmüştü. Ne kadar alçalmıştı.

O kadar uzun süre zirvede kaldıktan sonra ne kadar uzağa ve ne kadar hızlı bir şekilde yere çakıldığını düşünmek bazen onu hâlâ şaşırtıyordu. Şansı nereye gitmişti? Hâlâ yetenekleri vardı ama her şey ters gitmişti. Üç yıl içinde zirveden tamamen sıfıra inmişti. Ve tüm bunlar olurken ailesini ve sürüsünü kaybetmişti. Biri ya da diğeri olsaydı iyi olurdu ama ikisini de kaybetmişti.

Bu yüzden, yardıma ihtiyacı olduğunda, elini uzatarak gitmek isteyeceği son kişiye yaklaşmıştı ama başka seçeneği yoktu. Dürüst olmak gerekirse, onu kışının üstüne atacak tek kuzeninin Ric olacağını düşünmüştü ama öyle olmadı. Stein muhtemelen bu yüzden ona gelmişti çünkü Ric'in kendisine yardım edebilecek tek kan bağı olduğunu biliyordu.

Bunun farkına varmak onu çok üzdü çünkü Stein'ın en büyük kazığı Ric'e atmıştı. Ama yine de bu şu anlama gelmiyordu-

Stein'ın başı kalktı, boynundaki tüyler diken diken oldu ve dişleri dışarı fırladı. Arkasındaki her neyse onunla yüzleşmek için arkasını döndü ama Dişi Kurt gözünü kırpmasına fırsat vermeden onu boğazından yakaladı ve tek eliyle duvara çarptı, ayakları yere tam olarak değmiyordu ve hemen hemen aynı boydaydılar.

"Çalıyor musun, evlat?" diye sordu biraz itici bulduğu bir aksanla. Özellikle de onu boğmaya çalışırken. "Bu çok kaba."

Ona bir Van Holtz olduğunu, Ric'i tanıdığını, burada olabileceğini söylemeye çalıştı ama kadın onun pek bir şey söylemesine izin verecek kadar gevşemedi. Havlusu kaydı ve kadın yüz­süz ve çıplak bir şekilde durdu, hâlâ onu tutuyordu. Pek güzel falan sayılmazdı ve vücudunda tonlarca yara izi vardı, birkaçı uzun ve kızgın görünüyordu ama çoğunlukla her yerinde bir sürü küçük yara izi vardı. Ama onun gözleri... Tanrım, gözleri. Soğuk, parlak sarı kurt gözleri hiçbir pişmanlık, hiçbir şüphe, hiçbir acıma duymadan ona bakıyordu.

Bu, sadece gözlerini kaydırarak onu korkutmaya çalışan sıradan bir kurt değildi. Hayır, bu savaşçı bir kurttu. Stein'ın büyükbabasından dinlediği türden, Van Holtz'ların sadece Holtz olduğu ve Romalı askerlerden oluşan lejyonlara karşı koyduğu zamanlardan bahsetmeye bayılırdı. Bu dişi en ön safta yer alırdı, eğer gördüyse bir ölüm perisiydi.

"Giyecek bir şey buldun mu?" Ric krep hamurunu karıştırırken odaya girerek sordu. Kapı aralığında durdu ve

"Özür dilerim. Meşgul olduğunuzu fark etmemiştim." Ve çekip gitti!

Stein onu geri aramaya çalıştı. Buraya gelip zavallı kuzenine yardım etmesi için yalvarmaya çalıştı! Ne yapmaya çalışıyordu? Evinde başıboş bir pitbull vardı ama ses kontrolü yok muydu?

Kadın onu tekrar tarttı. "Onu tanıyor musun?" diye sordu ve Stein boğazını o kadar sıkımişti ki hâlâ konuşamıyordu, neden ona soru sorduğunu bilmiyordu.

"Evet," diye cevap verdi Ric, odaya geri dönerken. Kapı pervazına yaslanmış, sanki kuzeni ölümcül bir tehlike altında değilmiş gibi hâlâ o hamuru karıştırıyordu. "O benim kuzenim."

"Davetli mi?"

"Evet. Davet edildi."

Parmakları bir kez daha sıkılaştı, Stein'ı her halükarda boynunu kıracağına ikna etti. Sonra onu serbest bırakarak yere düşmesine izin verdi.

Beline doğru eğilen Stein, boğazını ovuştururken hırıltılı bir şekilde büyük nefesler aldı. Dişi Kurdun havluyu alıp vücuduna sardığını görmek için başını kaldırdı. Ric'in yanından geçti ve Stein'ın kuzeninden bir dişi söz konusu olduğunda hiç görmediği bölgesel bir parıltıyla onu izledi.

"Dee, kıyafetlerini dün gece temizledim ve yatağın üzerine koydum. Ya da istersen benimkilerden birini ödünç alabilirsin."

"Teşekkürler."

"Kahvaltı birkaç dakika içinde hazır olacak."

"Gitmeliyim," diye karşılık verdi.

"Yemek yemen gerek Dee-Ann. Bir deri bir kemik kalmışsın." Deri, *kaslar* ve kemikler. Adam o kasları görmüyor muydu? Kadının cüssesine karşı kör müydü? Küçük kuzenini misafir odasında zıplayan çiğneme oyuncaklarından biri gibi nasıl savurduğunu görmüyor muydu?

"Dün gece aldırمامış gibiydin."

"Çünkü bu sabah seni besleyeceğimi biliyordum. Bu konuda benimle tartışma," dedi Ric odadan çıkarken. "Bir yere gitmeden önce yemek yiyorsun. Huysuzlanmamı istemezsin, değil mi?"

Stein ayağa kalktı, her tarafı titriyordu. Kuzeninin o dişi kurtla ne yapacağını bilmiyordu ama bu onu hiç ilgilendirmiyordu, değil mi? Çekmeceye geri dönen Stein bir tişört ve eşofman altı çıkardı. Yine de başkasının donunu giymektense komando olmayı tercih ederdi.

Çorap ararken bir köşeye sıkıştırılmış bir tomar banknot buldu. Tomar kalındı, en az dört ya da beş bin dolardı. Stein'ın parmakları paranın üzerinde gezinirken aklında bu kadar parayla neler yapabileceğine dair olasılıklar dönüyordu. İskambil masasında birkaç raunt oynasa herkese borcunu ödeyecek kadar kazanabilir ve ... ve ...

İşleri daha da kötüleştirebilirdi. İşleri daha da kötüleştirecekti.

Stein parmaklarını geriye kıvrarak bir çift beyaz ter çorabı aldı ve çekmeceyi hızla kapattı. Kendisi için ikinci bir doğa haline gelen şeyi görmezden gelmeye çalışmak kesinlikle bu işin en zor kısmıydı ama bu sefer işi berbat etmemeye kararlıydı.

Ric'in yatak odasından çıktı ve kullanabileceği bir duşu olan başka bir banyo buldu. Duş aldığı anda, tıraş olduğunda ve temiz giysiler giydiğinde - aylardır ilk kez kirli bir lavaboda yıkanmamıştı- dişi kurt gitmişti ve kuzeni tezgâhta oturmuş boş gözlerle *Wall Street Journal*'ın sabah baskısına bakıyordu.

Stein Ric'in onun odada olduğunu fark etmeyeceğini düşündü ama başını kaldırmadan ocağı işaret etti. "Senin için hamur kaldı. Pastırmayı çoktan yaptım. Yumurtalar buzdolabında. Temel şeyleri hatırlıyorsun, değil mi kuzen?"

"Evet. Elbette." Stein ocağa doğru yürüdü ve adamım, ama tekrar tek başına olmak iyi hissettirdi.

Stein işe koyulurken kuzenine sordu: "İyi misin Ric?"

"Evet. İyiyim." Ric içini çekti, dirseğini masaya dayadı ve çenesini yumruğunun üzerine koydu. "Sadece aşığım."

Bir kavanozun içine hapsettiği bir böcekmiş gibi ona bakan soğuk kurt gözlerini ve o dişinin boğazını nasıl sıkıldığını net bir şekilde hatırlayan Stein, kuzeninin bu sözlerine "Aferin sana," demekten başka bir yanıt veremedi.

Çünkü gerçekten ... bir erkek kuzenine bundan sonra ne söyleyebilir ki?

BÖLÜM 12

Ric masasında oturuyordu. Artık dairesinde tamamen yalnızdı. Kuzeni gitmişti ve Dee-Ann de öyle. Yine de onun kokusu hâlâ evindeydi ve bu hoşuna gidiyordu. Muhtemelen olması gerekenden daha fazla hoşuna gitmişti çünkü tüm bunlardan ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama onun için savaşımaya hazırdı. Onun için mükemmel olduğunun farkında olmayabilirdi ama o öyle olduğunu biliyordu. Kimsenin çözemediği tuhaf bir yapboz gibi birbirlerine uyuyorlardı.

Ama bunu daha sonra düşünebilirdi. Şu anda başka bir şeye odaklanması gerekiyordu.

Masasının çekmecesinden birkaç kalem ve bir not defteri çıkaran Ric, Van Amca'sının incelemesi için gönderdiği paketi açtı ve çalışmaya başladı. Van Holtz kitaplarının derinliklerine indikçe işler daha da kötüye gidiyordu.

Dee-Ann önce Grup ofisine uğradı ve kontrol etti. Ayrıca şu anda Grup ofisini evleri olarak gören genç mezlere de baktı. Her gün bulup getirdiği melez yavrular, yavrular ve yavrular, temel göğüs göğüse dövüş tekniklerinden, yer değiştirdiklerinde vücutlarını nasıl idare edeceklerini öğrenmeye kadar her türlü eğitimi alıyordu. DNA karışımı yepyeni ve farklı bir şey yaratan birkaçı için bir meydan okuma. Eğitim almadıkları zamanlarda, hepsi olmasa da çoğunun lise diplomalarını almalarını sağlayacak derslere giriyorlardı. Liseden mezun olan tek kişi Hannah'ydı ama onun üniversiteye gidip gitmeyeceğini Dee bilmiyordu. Kız pek konuşmuyordu.

Bir de küçük Abby vardı. Kaç aydır Grubun bir parçasıydı ve hâlâ hayvan formundan insan formuna geçmeyi reddediyordu? Adını sadece kızların banyo aynasında yazılı olduğu için öğrenmişlerdi. Ve başlangıçta, yıkıcı olmaya eğilimli olduğu için Dee onu Kuznetsov vahşi köpek sürüsünün yanına yerleştirmişti. Jessie Ann onun kuzeniydi ve köpek sürüsü karışık ırklara karşı toleranslıydı. Her şey yolunda gitmişti ama sonra Abby hala hayvan formunda Grubun ofisine gelmeye, koridorlarda dolaşmaya, yalvarmaya başladı.

yemek, genellikle ofis maskotu gibi davranmak. Garipti. Ama Abby de öyleydi.

Yine de her şey yolunda gidiyordu ve Dee bu çocukları sokaklardan kurtardığı için mutluydu. Çöpleri karıştırmaktan ve üst geçitlerin altında uyumaktan daha iyisini hak ediyorlardı. Elbette her çocuk bunu hak ediyordu ama o sadece yapabileceklerini yapabiliirdi. Ve yapabileceği şey de kendi çocuklarına yardım etmekte.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu Charlene'e. Tilki gün boyunca melezleri kontrol etmeyi seviyordu ve Dee bunu takdir ediyordu.

"Hemen hemen. Sanırım burada olmaya alışıyorlar. Birkaçı liseden mezun olduktan ya da GED'lerini aldıktan sonra ne yapacakları hakkında konuşmaya başladı. Sanırım çoğu on sekiz yaşına geldiklerinde burada kalmaya devam edecek." Dee'ye baktı. "Sana tapıyor gibiler."

Şaşıran Dee sadece "Ha?" diyebilirdi. "Bu oyunu oynayacaksın, ha? Tamam. İyi o zaman."

Dee bu yorumları görmezden gelerek, "Hannah?" diye sordu. Charlene bir nefes verdi. "Evet . . .

Hannah."

Kahverengi gözlü, siyah uçlu kahverengi saçlı ve neredeyse altı üç boyundaki bu güzel ama yaralı ayı-kanin melezini Ursus County'nin dışında kapatılan yasadışı dövüş eğitim merkezlerinden birinde kurtarmışlardı. Dee o anda Hannah'yı uyutmak istemişti. O kadar boş görünüyordu ki. Çok fazla kavgaya karıştığı için kimsenin güvenmediği bir pitbull. Ama Teacup yalvarmış, yakarmış ve Dee-Ann'in hayatını cehenneme çevirmek için yapmayı sevdiği diğer her şeyi yapmıştı. Şimdi Hannah buradaydı ve kimse ona yaklaşmıyordu, her şeyi görmüş olan Birim veterinerleri bile.

Dee yüzünü buruşturdu. "O kadar kötü mü?"

"Bir şey yaptığı yok, biliyorsun değil mi? Kavgaya karışmıyor ya da kimseyi tehdit etmiyor. Senin gibi değil."

Dee kısa bir süre dudaklarını büzdü. "Teşekkürler."

"Ama herkesi korkutuyor. Asık suratlı biri. Sessiz bir kaş çatan." "Evet, ama... ben de öyleyim."

"Bu farklı. Gerekirse öldüreceğinizi ve bunu vicdan azabı duymadan yapacağınızı biliyoruz. Ama Grup'taki ırkların yarısı da öyle. Ama Hannah... Bence olduğu kişi ve şey olmamak için o kadar çok mücadele ediyor ki - bundan o kadar korkuyor ki- düpedüz korkunç biri gibi görünüyor. Çünkü sonunda onu neyin tetikleyeceğini asla bilemezsiniz. Neyin onu gerçekten çileden çıkaracağını."

"Ben de ne olacağını bilmiyorum. Ama henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim."

"Değişebileceğini düşündüğün için mi? Yoksa Blayne Thorpe'un histerik ağlamalarını tekrar duymak istemediğin için mi?"

"Ben gidiyorum," dedi Dee.

"Yani Blayne'den hoşlandığını itiraf etmeyi reddettiğin için mi konuşmadan kaçırıyorsun?"

Dee durdu ve ısırik büyüklüğündeki tilkiye ters ters baktı.

"Şaka yapıyorum," dedi Charlene, geri çekilerek. "Şaka yapıyorum."

Dee ofisten çıktı ve sokağın aşağısındaki lokantaya girdi. Malone ve Desiree'yi arka taraftaki bir masada gördü. İkisi de kahvaltı ediyordu. Desiree yumurta beyazı omletini yerken kolay okunması için bir gazeteyi katlamıştı. Malone ise bir hokey dergisi okuyor ve waffle, tost, domuz pastırması, jambon ve yumurta yiyordu. Birbirleriyle konuşmuyorlardı ve Dee oturduğunda başlarını kaldırıp bakmadılar.

"Üzgünüm geciktim."

"Sorun değil. Uzun süredir burada değiliz." Desiree ona bir kahve fincanı ve sürahi uzattı. "Kahvaltı ister misin?"

"Hayır. Zaten yedim." Dee kendine sıcak bir fincan kahve doldurdu ve bir yudum aldı. İhtiyacı olan şey kesinlikle buydu. "Planın nedir?"

Desiree omuz silkti. "Birkaç mülk sahibini daha araştırabiliriz."

"Evet," dedi Malone, "ama bunun gerçekten zaman kaybı olacağını düşünüyorum. Mülkün sahipleri neden orada kavga çıkararak kendilerini riske atsinlar ki? Şimdiye kadar tüm mülkler, onlara bir süredir dokunmayanlar tarafından sahiplenildi."

Desiree kendine biraz daha kahve doldurdu. "Bu bana ne hissettiriyor biliyor musun? Bize gerçek bir F-U. Bunu durdurmaya çalışanlara. Ve mülkün sahiplerine."

"Sana bunu düşündüren ne?"

"Bu bana evlendikten hemen sonra Mace'in kız kardeşini Hamptons'daki yazlık evini kullanmamıza izin vermesi için ikna ettiği zamanı hatırlatıyor. Evde özgürce dolaşabileceğimizi söylüyordu ama yatak odasına girmemize izin vermiyordu. Yatak odasından uzak durun çünkü orası onun özel mabedi, her ne kadar yazın sadece birkaç hafta tüm Pride'ıyla birlikte orada kalsa da."

Malone sırttı. "O kadının yatağında seviştiniz, değil mi?"

"Tavşanlar gibi. Çünkü o 'yapma' dedikçe biz daha çok yaptık. Ve bu mülkleri kullanmak bana bunu söylüyor. 'F-U çünkü ne istersem yapabilirim

istiyorum.' "

"Parayı bulmamız gerek," diye tekrarladı Dee, onları bu işe bulaştıran NYPD ajanının sözlerini. "Parayı bir yerlerden buluyor olmalılar."

"Evet," dedi Malone, "ama bir it dalaşını yürütmek için gerçekten o kadar başlangıç parası gerekir mi?"

"Bu bir it dalaşı değil, Malone. Bu insanları taşımaları, barındırmaları, beslemeleri gerekiyor ve bu arka bahçende tuttuğun bir çukuru beslemeye benzemez. Ayrıca, Şubat ayında Blayne'in peşine düştüklerinde yıktığımız ofisi görmedin. Grup ofislerine rakipti. *Bu* ciddi bir para. Ve bulmamız gereken şey de bu."

"O zaman bir dövüş bulmalıyız."

"Sizi bilmem ama biz oraya gittiğimizde son üç tanesi kapanmıştı."

Malone ve Desiree başlarını sallayarak sessizce aynı sorunu yaşadıklarını kabul ettiler.

"Yani birileri onları ne zaman çıkmaları gerektiği konusunda uyarıyor." "Sence bizimkiler-"

"Hayır, hayır." Dee başını salladı. "Ekiplerimizde bizi ispiyonlayan biri olduğunu söylemiyorum. Ama her zaman dedikodu olur. Birimiz diğeriyle konuşur, ta ki sonunda birinin kucağına düşene kadar."

Malone biraz daha yaklaştı. "Ama paranın bizim türümüzden geldiğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi? Ve içimden bir ses KZS'nin bu paranın tamamının olmasa da bir kısmının kedi parası olduğunu düşündüğünü söylüyor. Yoksa neden bu işe bulaşasınız ki?"

"Hiç değişmemişsin Smith. Bunu bizim üzerimize yıkmak istiyorsun," diye suçladı Malone.

"Bunu yapanlara yüklemek isterdim. Tam insanlardan fazla bir şey beklemiyorum -hayır alınma, Desiree"-Desiree omuz silkti, daha fazla tost yedi

-Ama kendimden çok şey bekliyorum. Eğer bunun arkasında bizden biri varsa, bilmek istiyorum. Hangi tür ya da cins olduğu umurumda değil."

Malone başını salladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum. Patronum da öyle."

"Güzel. Yani bir dövüşün izini sürmemiz ve bu konuda sessiz olmamız gerekiyor. Bunu üçümüz arasında tutacağız, son dakikada bir ekip çekeceğiz ve işimiz bitene kadar kimse kimseye bir şey söylemeyecek. Kulağa hoş geliyor mu?"

"Peki bir dövüşü nasıl bulacağız?"

"Benim bir bağlantım var." Desiree cep telefonunu çıkardı. "ASPCA ile çalışıyor." Dee ve Malone sadece kaşlarını çatınca ekledi, "Onun işi

normal it dalaşlarını kapatıyor. Ama sanırım farkına bile varmadan diğerk tiplerden birinin peşine takılmıştır."

Ric, Adelle teyzesinin mutfağında bir sandalyeye çöktü ve çok az bir önsözle, "Boku yedim," dedi.

"Canım ne zaman isterse o zaman kalkarım" diye öğle yemeğİ servisini hazırlama işini aşçı yardımcısına bırakan Adelle, Ric'in önüne bir fincan kahve koydu ve başının üstünü öptü. "Pekâlâ, sevgili kuzenim. Bana neler olduğunu anlat."

"Anlatabileceğimi sanmıyorum."

Adelle, Lock'un birkaç yıl önce kendisi için yaptırdığı ahşap masaya oturdu ve önündeki tabakta duran küçük tarçınlı çörek yığnını inceledi. "Bu babanla mı ilgili?"

"Belki de."

"İşten çaldığı için mi?" Ric teyzesine bön bön baktı. "Biliyor musun?"

"Van'a kim söyledi sanıyorsun?" Kahvesini yudumladı. "Babanın bir pislik olduğu gerçeğini kabul etsen iyi olur."

"Adelle!"

"Ne? Yalan mı söylüyorum?"

Ric başını masaya koydu ve içini çekti, "Hayır." "Neden bu kadar üzgünsün?"

"O benim babam."

"Sadece genetik olarak."

Ric başını kaldırıp büyük kuzenine baktı.

"Bak," diye karşı çıktı, "hepimiz uzun zaman önce senin risk altında bir yavru olduğunu fark ettik. Bu yüzden Van ve kardeşlerim seni sessizce kendileri yetiştirmeye karar verdiler. Sen çok akıllı bir çocuktun, babanın kendini tehdit altında hissedeceğini biliyorduk."

"Babam her zaman bana bebek gibi davrandığınızı söylerdi."

Adelle elindeki fincanı sertçe masaya bıraktı. "Öncelikle, biz sana hiç bebeklik yapmadık. Sen uyurken seni öldürmemek sana bebeklik yapmak değildir Ulrich. Baban sana ne söylemiş olursa olsun. Biz Sürü olarak seni yetiştirmeye karar verdik. Düzgün bir şekilde. Ve mütevazı bir Dişi Kurt olarak, harika bir iş çıkardığımızı söylemekten mutluluk duyuyorum."

Ric gülererek doğrulup oturdu. "İnanılmaz derecede alçakgönüllü. Dünya alçakgönüllü şeflerle dolu."

"Aynen öyle. Şimdi"-bir tarçınlı çörek aldı, havada salladı
-"İki seçeneğin var, genç adam." "Ne hakkında iki seçenek?"

"4 Temmuz hafta sonunu baban ve sürüyle birlikte Macon River Falls'taki evde geçirmek ya da-"

"Kendimi ateşe verebilirim."

"Bu ikinci seçenek *değil*."

"Babamla felaket bir hafta sonu tatiline daha gitmek dışında her şey olabilir."

"Eğer gitmezsen," diye alay etti, "babanın beceriksizlikleri için kim özür dileyecek? *Benden* bunu yapmamı bekleyemezsin."

"İkinci seçenek mi Adelle?" Ric zorladı.

"Aydın dördünden sonra Van Holtz temsilcisi olarak çocuk hastanesi yardım balosuna katılıyorsun. Sanırım Van bu yıl kırk bin kadar bağışta bulundu."

Ric yardım etkinliklerinden nefret ederdi ama Dee'yi davet edebileceğini fark etti - sonra da Dee'nin onu reddedeceğini hemen anladı. Ama yine de her şey hafta sonu tatilini babasıyla geçirerek mahvetmekten daha iyiydi. Evde tek başına oturup televizyonda havai fişekleri izlemeyi tercih ederdi.

"Hayırseverlik balosu."

Adelle başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Van'a haber veririm."

Ric onun tarçınlı çöreğini ısırmasını izledi ve itiraf etti, "Annem geçen gün bana geldi ... babam için para istedi."

"Hayır deseydin daha iyiydi."

"Dedim," diye itiraf etti. "Yaptım ... ama belki de yapmalıydım-

" "Hayır, Ric."

"Ama-"

"Hayır."

"Ama belki onun bu saçma restoran fikrine yatırım yaparsam, ben de ..."

"Ne? Babanızın kendi sürüsünden çalma kararını geri mi alıyorsunuz? Sen O adama para vererek *bir şeyleri* değiştirebileceğini mi sanıyorsun gerçekten?"

Ric omuz silkti, çünkü bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordu. Yoksa biliyor muydu?

"Değişmeyecek," dedi Adelle ona açıkça. "Bunu sen de biliyorsun Ric. Ben sana söylemesem de."

"Evet," diye itiraf etmeye zorladı kendini. "Biliyorum. Ama Van Amca'ya bir şey söylemeden önce kitapların üzerinden bir kez daha geçeceğim. Kaçırmadığımdan emin olmak için."

hiçbir şey."

"Yapmadın."

"Emin olmak istiyorum."

"Tamam. Ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek Ric. Herkesi kurtaramazsın." Ona baktı. "Ve buna Vegas'ta zengin olacağını sanan aptal genç yavrular da dahil."

"Atlantic City," diye düzeltti onu, Stein'ı restoranda bulaşık yıkarken görmekten şikâyetçi olduğunu biliyordu.

"Her neyse. O veledede iş verdiğine inanamıyorum."

"Ayıların ona ne yaptığını görmedin."

"Ayıların ona ne yaptığı umurumda değil."

"Adelle."

"Muhtemelen hak etmiştir."

"Adelle."

"Giderken bana parmağını gösterdi. O parmağı alıp onunkine sokmalıydım-"

"Adelle!"

"Ne demek hayır?"

Öğle yemeğindeki hamburgerini yarıda bırakan Dee, tabağından başını kaldırıp kuzeni Sissy Mae ve Sissy Mae'nin yardımcısı Ronnie Lee'ye baktı. Sissy ona bakarken, Dee yemeğini çiğnemeye ve gözlerini dikip bakmaya devam etti.

"Eee?" Sissy zorladı.

Dee yemeğini yuttu, ağzını sildi ve "Ne demek ne hakkında hayır?" diye cevap verdi.

"Dört Temmuz hafta sonu

hakkında." "Ne hakkında?"

"Hepimiz Bren'in Macon River Falls'daki evine gidiyoruz."

"Öyle mi?"

"Ve seni de davet ettim." "Evet mi?"

"Ve sen hayır dedin."

"Sissy Mae, davetin güzelliği de bu zaten, geri çevirebilirsin."

Kuzenin gözleri kısıldı ve Dee bunun kolay bir konuşma olmayacağını şimdiden görebiliyordu.

erken çıkmıştı. Desiree, Malone ve Dee bağlantılarını kullanarak bir melez dövüşünün izini sürerken, beklemekten başka yapacak bir şey yoktu. Desiree oğlunun yanına, Malone kimsenin bilmemesi gereken gizli bir yerde bulunan KZS ofisine - Queens'teydiler ve son kırk yıldır oradaydılar - ve Dee de en sevdiği lokantada hamburger, ekstra çıtır patates kızartması ve en sevdiği Agatha Christie kitaplarından biriyle güzel, sakın bir öğle yemeği yemek istemişti. Yaşlı Aggie'yi severdi. Doğru, gizemler ve bazı karakterlerin skandal yaratan faaliyetleri bugünün standartlarına göre uysal görünebilirdi ama Dee hikayelerin basitliğinden ve açık sözlülüğünden hoşlanıyordu. Günlük işlerinde yeterince kan banyosu yapıyordu, boş zamanlarında okumaya ihtiyacı yoktu.

"Bu doğru," dedi kuzeni, "cömert teklifimi geri çevirebilirsin-" "Brendon'ın eviyken nasıl *senin* cömert teklifin oluyor?"

"-Ama geri çevirmemelisin." "Neden?"

Sissy uzun ve yüksek sesle iç çekti. Sanki dünyanın yükü o büyük dişi kurt omuzlarındaydı. "Dee-Ann, hayatım, seni sürünün daha fazla parçası yapmaya çalışıyorum."

"Ben sürünün bir parçasıyım."

"Doğru, ama sürünün bir parçasıymışsın gibi davranmıyorsun."

"Bana ihtiyacın olduğunda yanıdayım. Daha ne istiyorsun?" Dee, tabağından bir kızartma almak için arkasından uzanan Dişi Kurdun bileğini yakaladı. "Bu el sende kalsın ister misin Dolly Mae?"

New York Sürüsü'ne yeni katılan genç kuzeni, "Sadece bir kızartma istedim, Dee-Ann," dedi.

"Sadece huzur içinde yemek istedim. O da olacak gibi görünmüyor."

"Paylaşamaz mısınız?" Sissy ona sordu.

"Hayır." Kuzeninin bileğini bıraktı, bileğini ovmaya başladığında onu görmezden geldi. *Bu zayıf alt-yetişkinler. Biraz omurgalı olun artık.* "Bak, bu sürünün bir parçası olduğumda, Bobby Ray bana sınırlandırılmayacağıma dair söz verdi." Etrafını saran dişi kurt grubuna bir göz attı. Bazıları Sissy ve Ronnie'nin arkasındaki kabinde, bazıları masanın yanında duruyor, bazıları da onun arkasındaki kabindeydi. Dolly Mae gibi. Hâlâ patates kızartmasını almaya çalışıyordu. "Sıkışmış hissediyorum."

"Kimse seni sıkıştırmaya çalışmıyor," diye karşı çıktı Sissy. "Tanrı korusun, kimse Dee-Ann Smith'i sıkıştırmaya çalışmasın. Ama sürünüzle bağ kuramazsanız

bunun bir parçası değil."

"Ben bunun bir parçasıyım. Bana ihtiyacın olursa, oradayım. Aksi takdirde, beni rahatsız etme." "Dee-Ann. . ." Sissy başladı. Ama Dolly Mae'den ve onun sinsi

Dee onun elini tuttu ve kemiklerin çatırdadığını ve kırıldığını duyana kadar kavradı. Dişi Kurt, Dee elini çekene kadar acınacak bir sesle inledi.

Yavaşça kuzenine baktı. "Ne diyordun, Sissy Mae?"

Hüzünlü bir baş sallamayla birlikte dramatik bir iç çekiş daha. "Gördün mü?" diye sordu. "Yardıma tahmin ettiğinden çok daha fazla ihtiyacın var."

Dee kitabını eline aldı. "Aslında benim ihtiyacım olan şey senin beni becermen-"

"Öğle yemeği!" Ronnie Lee araya girdi. "Henüz öğle yemeği yemedik." Garsona işaret etti. "Hazır gelmişken yemek yiyelim. Size katılmamızın bir sakıncası yok, değil mi Dee-Ann?"

"Şey-"

"Güzel!"

Ronnie Lee'nin kuzenlerinden biri Dee'nin kitabını elinden kaptı. "Ne okuyorsun?"

"Okumak sıkıcı," diye yakındı başka bir kuzen. "Televizyonda izlemek varken neden okuyasın ki?"

Dee gözlerini şaşkınlıkla yaptı ve annesinin her zaman dediği gibi "Paket zamanı"na teslim oldu. Tabii o "Toplanma zamanı" dediğinde, Dee'nin babası bunu en sevdiği av tüfeğine doğru bir yürüyüşle takip eder ve ardından en sevdiği sözü söyledirdi: "Sanırım öldürmeye başlama zamanı geldi."

Keşke . . .

Ric öğle yemeği servisi bittikten bir saat sonra mutfığa girdi. Çocuk ızgaradan birkaç cızırdayan biftek çıkarırken Adelle vardiyasını bitiriyor ve Stein'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Arkasında durup kollarını göğsünde kavuşturan Ric, çocuk arkasını dönüp fırına yaslanana kadar bekledi.

"Uh . . . Ric. Selam. Uh . . . Ben de Adelle için yiyecek bir şeyler hazırlıyordum." Ric Stein'a baktı ama bir şey söylemedi. Bu Dee-Ann'den öğrendiği bir numaraydı ve oldukça etkili olduğunu fark etmişti. Tıpkı şimdiki gibi.

"Sorun olmadığını söyledi... ve onca zaman çalıştıktan sonra bir şeyler yemeye ihtiyacı olduğunu düşündüm.... Burası çok yoğun. ..ve herkes harika bir iş çıkardı.

iş ... ve ... ve ..." Stein yüzünü buruşturdu. "Başım sıcak."

Ric sonunda konuştu: "Çünkü fırının kapaklarından birine dayanmış durumda."

Stein dik durdu ve başını çekip salladı. İyi ki kapı açık değildi, muhtemelen içine düşerdi. "Ah. Doğru."

Ric tek bir uzun tabağın üzerinde hâlâ cızırdayan bifteklere baktı. "Hepsi Adelle için mi?"

Stein tabağa ve tekrar Ric'e baktı. "Evet, tabii. Elbette. Hepsi Adelle için."

"O zaman bunu ona ver ve işinin başına dön. Bu tabaklar temizlenmez kendileri."

"Doğru. Kesinlikle." Tabağı tezgâhın üzerine koydu ve bulaşıklarla dolu lavabosuna geri döndü.

Öğle yemeğindeki biletleri gözden geçiren Adelle başını salladı ve biraz güldü. "Ona karşı çok sert davranıyorsun."

"Biliyorum." Ric iki çatal ve iki biftek bıçağı aldı ve tabağı aralarında manevra yaptırdı. "Daha kötüsünü hak ettiğini kendin söyledin."

"Benden. İyi olan sensin." Evrak işlerini bir kenara bıraktı ve kendisine uzatılan çatal ve bıçağı aldı. İkisi de bir parça biftek kesti ve birer ısırık aldı. Çiğnediler ve birbirlerine baktılar.

Sonunda Adelle, "Bu harika," diye açıkladı.

"Ssssh. Ona söyleme."

"Yani ... *inanılmaz*."

"Sesini alçalt. Onunla işim henüz bitmedi. Ne olursa olsun" -biftekten bir ısırık daha aldı ve inledi- "bunun ne kadar güzel olduğu önemli değil."

Birkaç dakika daha sessizce yemeye devam ettiler, ta ki Adelle, "Peki bana bu sabah dairende neden çıplak bir Dee-Ann Smith'in dolaştığını açıklar mısın?" diye sorana kadar.

Ric bir şekilde yemeğini boğulmadan yutmayı başardı ve "Sebebi yok mu?" diye cevap verdi.

"Van ve senin garip gözlü kızlarla ne alıp veremediğiniz var?"

"Dee'nin gözleri tuhaf değil. Muhteşemler. Ben onlara köpek altını diyorum." "Sen her zaman tuhaf ama kendi halinde bir çocuktun Ulrich."

"Onu seviyorum," diye itiraf etti. "Onunla tanıştığımndan beri seviyorum."

"Seninle bu konuda tartışmayacağım bile çünkü Van Holtz erkekleri, bilinen ilk atamız Keçi Katili Eberulf'un İğrenç Himiltrud'la evlenmesinden bu yana en rahatsız edici kadın zevkine sahipler. Ve belli ki sen de farklı değilsin."

Ric bir an düşündü ve sonra sordu: "İlk atamız bir *Keçi* katili mi?"

"Ulrich ... adamın yemek yemesi gerekiyordu."

Dee sıvıyı şişeye geri tükürdü ve Rory Lee'ye ters ters baktı. "Nedir bu?"

"Alkolsüz bira."

"Bunu bana vermeye *nasıl cüret* edersin?"

"Ellerinde sadece bu var." Rory bulundukları karaoke barın kabinine geri oturdu ve "Neden yine buradasın?" diye sordu.

"Çünkü kuzenim bana işkence ediyor."

"Bazen sürünün bir parçasıymışsın gibi davranman gerekir, tatlım. Böylece yaşlanıp saçların ağardığında, dişsiz olduğun için boğazını kesmezler."

"Bu çok hoş. Teşekkür ederim."

Biraz eğildi ve onu kokladı. "Sende garip bir kurt var." Gözleri kısıldı. "Kimi beceriyordun?"

"Rory Lee Reed! Benimle düzgün konuş!"

"Pekâlâ." Sesini birkaç oktav alçalttı ve "Kimi beceriyordun?" dedi.

Dee sırttı. "Ric Van Holtz."

"Gerçekten mi?"

"Evet, ama söyleme."

"Neden? Utanıyor

musun?"

"Hayır. Sadece bu şekilde daha kirli görünüyor." "Sen ve senin kirli fetişin."

"Elimde değil. Beni tahrik ediyor." "Ew."

"Ayrıca," diye devam etti Dee, "kimseye söyleyemezsin çünkü Ronnie Lee öğrendiğinde herkes öğrenecek."

"Baban da dahil."

"Ve Ric o kadar güzel ki, onu böyle görmek utanç verici olur."

..

"İçinin boşaltılması mı?"

İçini çekti. "Babamın içini boşaltmayı ne kadar sevdiğini biliyorsun." "Onun bir yeteneği var."

"Bir erkek güçlü yanlarını bilmeli."

"Peki ondan hoşlanıyor musun?"

Kaşlarını çatarak, "Babamı seviyorum."

"O değil. Van Holtz. Van Holtz'u sever misin?"

"Oh." Dee bir an düşündü, sonra "Evet" diye cevap verdi.

"Ve?" diye zorladı.

"Ve ne?"

"Onun hakkında övünmeyecek misin?"

"Övmek mi? Sen kiminle konuştuğunu sanıyorsun?"

"Özür dilerim. Bir an seni kız sandım ama sonra sadece bir kızla yattığını hatırladım."

"Sen de bir süper model gibi görünmüyorsun diye kıskanma. Herkes o kadar güzel olamaz."

Sahneye odaklandılar ve Dee, "Ne dinliyoruz biz böyle?" diye sordu.

"Bir erkek aslan 'Sweet Home Alabama' şarkısını söylüyor. "

"Gördün mü?" diye sordu arkadaşına. "Babam haklıymış." Ve birlikte dediler ki, "Öldürmeye başlama zamanı."

BÖLÜM 13

Ric mutfak masasında oturmuş, o sabah restorana geleceğini bildiği ve ellerinde kalan taze ürünlere dayanarak bir sonraki günün menüsü için fikirler üzerinde çalışıyordu. Bunu yapmaktan, yeni fikirler üretmekten, eskilerini ayıklamaktan ve bunları standart et kesimleriyle uyumlu bir bütün haline getirmekten keyif alıyordu. Menüsüne o kadar odaklanmıştı ki, Dee masaya bir tabak kek bırakıp yanındaki sandalyeye oturana kadar yalnız olmadığını fark etmemişti.

"Merhaba."

"Selam," diye cevap verdi Dee. . şey, surat asarken.

"Bir sorun mu var?"

"Sadece yorgunum."

"Malone'la başka sorun yok mu?"

"Bugün yok. Yarın tabii ki başka bir hikâye." "İşe yaramasını sağla, Dee-Ann."

"Evet, evet." Kadın ona baktı. "Neyin var senin?" "Hiçbir şey."

Kadın homurdandı. "Kötü bir yalancısın." "Ve sen sadece yorgun değilsin."

Dee tatlı tabağıyla oynadı. "Bazen hiç merak ediyor musun, tüm bu sürü yaygarası olmadan güzel, yalnız bir kedi olmak nasıl olurdu?"

"Pek değil." Ric çatalını aldı ve bir parça keki ağzına götürdü. "Tüm o tüy yumakları ve iplik takıntısı. Ayrıca, onların yaptığı o şeyi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Ne şeyi?" diye sordu Ric pastayı yedirebilmek için ağzını açmadan önce.

"Hepsinin *her şeyi* küçümseyen o kemerli bakışları.

Dürüst olalım, Dee. Bu köpeklerde olmayan bir yetenek."

Onu rahatsız eden bir şeyler olduğunu anlayabiliyordu ama konuşmak istemezse onu zorlamayacaktı. Onu insanlardan daha çok rahatsız eden bir şey yoktu.

itilecek havada değilken onu itiyordu. Onun yerine Ric'in yedirdiği pastayı yedi.

"Geri döndüğüne sevindim," dedi Ric ona, bir çatal dolusu daha ağzına götürerek.

"Ben de öyle." Kadın sırıttı. "Çünkü çok *seksi* görünüyorsun."

"Ben fahişe değilim, Dee-Ann. Buraya sadece beni kullanmak ve taciz etmek için gelip sonra da kendi neşeli yoluna gidemezsin. Tabii çıplak değilsen."

"Bundan hâlâ sıkılmadın mı?"

"Asla."

"Çoğu erkek yara izlerimden korkar."

"Kurtlar bile mi?"

"Hayatta kalma yaraları ile 'yaşamak için öldürüyorum' yaraları arasında fark vardır. Ve yarım beyni olan kurtlar bunları birbirinden ayırabilir." Çatalını ondan aldı ve ona birkaç parça kek yedirmeye başladı.

"Babanın çok yara izi var mı?" diye sordu ısırıklar arasında.

"Benimki kadar çok değil. Babam onu gerçekten kızdırmadığınız sürece yakından öldürmeyi seven biri değildi."

"Ama sen daha çok doğrudan çatışmayı seviyorsun?"

"Eğitimim sayesinde herkes gibi uzaktan öldürebilirim ama bu bana her zaman doğru gelmiyor. Sonumun ne zaman geleceğini bilmeyi tercih ederim. Gözlerinin içine bakmayı tercih ederim. "Nasılsın?" demeyi. Bunu hak edenlere de aynı şeyi yapmaya çalışıyorum. Hak etmeyenler içinse... başlarına ne gelecekse gelir." Adamın yüzündeki ifade karşısında aniden biraz sırıttı. "Seni sinirlendiriyor muyum, Van Holtz?"

Ric başını salladı. "Pek sayılmaz." Çatalı onun parmaklarından aldı ve masanın üzerine koydu. Sonra Dee'nin elini nazikçe kavradı ve kasıklarına doğru indirerek fermuarına doğru hevesle titreşen şişkinliğe bastırdı.

Dee yutkundu ve "Tuhaf bir çocuksun Ulrich Van Holtz," diye itiraf etti.

"Şimdi de *seni* sinirlendiriyor muyum?"

Elini çevirdi, böylece parmaklarıyla adamın kasıklarını daha kolay kavrayabilecekti, aralarındaki kot pantolon bunu daha erotik hale getiriyordu. "Hayır. Yine de işleri biraz daha ilginç hale getiriyorsun. Senin gibi süslü bir çocuk, benim gibi katı yürekli bir orospu tarafından tahrik ediliyor."

Elleri kızın saçlarına kaydı, parmak uçları kafa derisine masaj yapıyordu. Yüzüne baktı ve şöyle dedi: "Kalbin sert değil Dee-Ann. Güçlü ve belki granitten yapılmış bir göğüs kafesinin içinde ama sert değil. Hem de hiç değil."

"Beni çok iyi tanıdığını sanıyorsun, değil mi?"

Dudakları şimdi onunkilerden birkaç santim uzaktaydı ve kızın tek istediği o tatlı dudaklardan bir öpücük almaktı, özellikle de yalanmayı bekleyen pasta kreması varken. "Her gün senin hakkında yeni bir şey öğreniyorum. Ve her geçen gün senden daha çok hoşlanıyorum."

"Evet," diye alay etti. "Tuhaf." Sonra onu öptü ve her geçen gün kendisinin de bu kurttan daha çok hoşlandığını fark etti.

Dee-Ann'i öpmek bağımlılık yapmaya başlamıştı. Ve sadece Jean-Louis'nin melek unlu keki gibi tadı olduğu için değil, bağımlılık *yaptığı* için. Ve lezzetli. Ve inanılmaz. Denemesine bile gerek kalmadan onu rahatlatan bir tarzı vardı, sadece varlığı bile onu rahatlatıyordu... Tişörtünü tutup onu sandalyeden çekip çıkardığında bile. Ona karşı her zaman biraz sert davranırdı ve bu Ric'in hoşuna giderdi. Çünkü bu Ric'e onun için ne kadar aç olduğunu gösteriyordu. Onu ne kadar istediğini.

Diğerlerini korkutan Dee'nin soğukluğuuydu. Kalp atışlarını hızlandırmadan bir insanın omurgasını kırabilmesi onu böylesine tehlikeli bir dişi yapan şeydi. Ama Ric için bu, dişi kurdunun sıcakkanlı tarafını gördüğünü bilmektir. Onun kafasını karıştırdığını, bazen sinirlendirdiğini, bazen de gülümsettiğini biliyordu ama onu tahrik edebilmek gününü kesinlikle güzelleştiriyordu.

Dee uzaklaştı ve silahıyla bıçağının kılıflarını hızla çıkararak mutfak tezgahının üzerine koydu. Tişörtünü çıkardı, sütyenini çözdü ve mutfaktan geri geri çıkarken gözlerini ona dikerek bir kenara fırlattı. Parmağını ona doğru eğdi ve Ric de onu takip etti, tişörtünü başından çekip omzuna attı ve yatak odasına gitti. Ric içeri girdiğinde kadın çıılçıplak soyunmuş, vücudunu Ric'in vücuduna yaslamıştı. Kolları birbirini sarmış, ağızları buluşmuş, dilleri birbirini arıyordu.

Ric, Dee'yi kaldırıp yatağa doğru taşıdı. Onu yatağa yatırdı, boynunu, köprücük kemiğini öptü. Yatağa girdiklerinde Dee onu sırt üstü yatırdı, güçlü ve lezzetli uzun bacaklarıyla beline sarıldı. Dudaklarını yalayarak ağzını onun göğsüne bastırdı ve kot pantolonuna ulaşana kadar vücudunu öptü. Kotun fermuarını açtı ve yataktan kalkıp aşağıya çekip çıkaracak kadar uzun bir adım attı. Sonra Dee'nin elleri kalçalarının iç kısmını okşadı. Ric inledi

Ağız da onu takip etti, dili etine sürtüyor, dişleri kaslarına sürtüyordu. Kızın ağız sikinin etrafını sardığında Ric ellerini kızın saçlarına daldırılmış, sırtı yataktan aşağıya doğru eğilmişti.

Pek çok gece bunun hayalini kurmuş, hatta bunun için dua etmişti ama Dee-Ann Smith'in sikini derinlemesine ağzına alması umduğundan çok daha fazlasıydı. Özellikle de almak kadar vermekten de zevk alıyor gibi görüldüğünde.

Dee, Ric'in boğazındaki düğümlemeyi, parmaklarının saçlarında nasıl gerildiğini, vücudunun altındaki her bir kasın nasıl kasıldığını duydu. Verdiği tepki vücudunu ısıttı, iki parmağını amına sokmasına ve Ric'in sikini her emişinde kendini okşamaya başlamasına neden oldu. Adam boşaldığında, kadın da onunla birlikte boşaldı, parmakları içine gömüldü.

Ric başını kaldırdı, elleri titriyordu. Ric onu sertçe öpmeden önce küçük bir nefes vermek için sadece bir dakikası vardı, parmakları kafa derisine derinlemesine kazıyordu. O öpücükte onun çaresizliğini hissetti, onun tadı hâlâ dudaklarında, ağzındaydı. Umurunda değil gibiydi.

Tanrım, daha önce hiçbir erkek ona böyle tepki vermemişti. Sanki ona doyamıyormuş gibi. Bu garip, keyifli ve neredeyse zalimceydi çünkü bu nasıl devam edebilirdi? Bu sadece eğlence içindi, değil mi? Dee zor bir işle uğraşırken sadece bir oyalanma. Ne daha fazlası ne de daha azı. Ama ... ama kimi kandırıyordu?

Aptalca bir şekilde Van Holtz'a aşık oluyordu. Sürüsünün düşman kurduna. Babası Van Holtz'lardan, Dee'nin zebranın tadından nefret ettiği gibi nefret ediyordu. Emeklemeye başladığından beri onu onlardan uzak durması, onlara asla güvenmemesi ve çok yaklaşırlarsa onları öldürmesi konusunda uyarıyordu.

Adam nasıl daha fazla yaklaşabilirdi ki? Onu yatağa itti ve yüzünü amına gömdü, yalayarak ve emerek kalbine doğru ilerledi. Onun içini dışına çıkarmış, tekrar boşalmasını sağlamıştı.

Bu hiç adil değildi. Buna nasıl karşı koyabilirdi ki? Ve adamın yüzüne boşalırken, tüm vücudu ayı büyüklüğündeki dev yatağın üzerinde kıvranırken, artık bununla savaşmak istediğinden emin değildi.

Çünkü sonuçta adam gerçekten de harika bir waffle yapmıştı....

"Uyuduğumu sanıyordum," diye yakındı, adam dizlerini yukarı ve yana doğru büküp içine girmekte acele ettiğinde, sıcaktan inleyerek

etrafına sarıldı, onu sıkan kaslar karşısında ürperdi. "Uyandım," dedi boynuna doğru. "Ve sen hiç meşgul görünmüyordun." "Ne kadar azgın bir kurtsun," diye homurdandı, kollarını ona doğru uzatarak.

"Öyleyim ama bu senin hatan."

"Evet. Elbette."

Ona inanmıyordu ama inanmalıydı. Çünkü daha önce birlikte olduğu hiçbir kadın, birkaç saatte bir tekrar onun içine girme, onu şu anda Dee'yi aldığı gibi alma ihtiyacıyla uyanmasına neden olmamıştı. Bunu görmediğine ya da hissetmediğine inanmak zordu. Aralarındaki yoğunluğu. Ve kızgın bir sesle "Yine mi?" dediğinde bile onun dokunuşuna, sikine, ona karşılık veriyordu. Adamın altında nefes nefese kalmıştı, sanki klima etraflarında tam gaz çalışmıyormuş gibi vücudunda ter parlıyordu.

Dee yüzünü ona doğru çevirdi ve adam ağzını aldı, onu sertçe öptü, içinde olduğu her anın tadını çıkardı.

Bacaklarının arasına uzandı ve Dee tekrar boşalana kadar onu okşadı, Ric onu takip etti.

Daha sonra, orada yatarlarken, Ric'in kolları Dee'ye sarılmış ve onu yakın tutarken, "Seni bir hayır dansı şeyine davet etsem, beni hemen geri çevirirdin, değil mi?" diye sordu.

"Senin 'Dee-Ann . . . o silahla ne yapıyorsun?' "

İkisi de güldü, Ric onun ensesini öptü. "Peki ya 4 Temmuz hafta sonu? Genelde babamın söylediği ya da yaptığı bir şey için özür dileyerek geçirdiğim için bu yıllık aile etkinliğinden bilerek kaçınıyorum. O zamanı seninle geçirmeyi tercih ederim."

"Yapamam," dedi kolunu ovuşturarak. "Eğer çalışmıyorsam, akrabalarla ilgileniyor olacağım. Yıl boyunca düzenlenen birkaç Sürü etkinliği genellikle geri kalan zamanlarda onları benden uzak tutuyor ve Sissy de beni bu etkinlikte istediğini açıkça belirtti." Ona şöyle bir baktı. "Ama eğer seni daha iyi hissettirecekse, o hafta sonunu da seninle geçirmeyi tercih ederim."

"Bu beni daha iyi hissettiriyor." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "O zaman başka bir hafta sonu seçmemiz gerekecek. Adada aldığım yeni evi görmeni istiyorum."

"Ne kadar mülkün var ki?"

"Sürüden ayrılmaya zorlanırsam kalacak bolca yerim olacak kadar."

"Sürünüz kendi üyelerine bunu çok mu yapıyor?"

"Sürü bir bütün olarak ... hayır. Babam mı?" Omuz silkti, Dee ile hayatının en güzel anlarını yaşarken onun hakkında konuşmak istemiyordu. Gerçi Lock'un yanında olmadığı sürece adam hakkında konuşurken kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

"Merak etme," diye şaka yaptı. "Eğer kalacak bir yere ihtiyacın olursa, tanıdığım sevimli bir aileyle paylaşabileceğin bir daire var. Eğer boncuk gibi kırmızı gözlere aldırılmazsan."

Adam ona ters ters baktı. "Bu hiç komik değil, Dee-Ann," dedi adam, kız gülerken. "Haşarat *asla* komik değildir."

BÖLÜM 14

"Biri az önce biriyle yattı."

Dee olduğu yerde donakaldı, eli Grup ofisine açılan sade ön kapının üzerindeydi. Yavaşça döndü ve Malone ile Desiree'ye baktı.

Desiree sırtarak, "Bana yeni yatmış gibi geldi," dedi. "Yürüyüşü yüzünden." "Daha yeni yattım yürüyüşü. " Malone başını salladı. "Evet. Onu da gördüm."

Dee-Ann kapıdan uzaklaştı ve şu anda birlikte çalışmak zorunda olduğu iki kadının yanına gitti. "Burada olmanızın bir nedeni var mı?" diye sordu.

"Kaçınma," diye gözlemledi Desiree. "Ciddi bir şey olmalı."

"Peki bir isim alacak mıyız Smith? Yoksa seni öksürten taşralı zavallı bir kurt mu?"

Dee, Malone'un yüzüne bakıyordu, ikisi de birbirlerine hırılıyorlardı ama Tanrı'nın ve herkesin gözü önünde sokakta oldukları için dişlerini göstermiyorlardı.

"Kesin şunu," diye iç geçirdi Desiree. "Kavga etmek üzereyiz. Ve ikinizi kastetmiyorum."

Geri adım atan Dee, Desiree'ye odaklanmadan önce Malone'a son bir kez havladı. "Nerede ve ne zaman?" diye sordu, bunu hak eden bazı insanların canını yakmak için şimdiden sabırsızlanıyordu. Malone iyi bir dayacağı hak etmiyor değildi, ama Dee şu anda bundan kurtulamazdı, bu yüzden başka birini dövmek zorunda kalacaktı ... şimdilik.

Kuzeni Arden çalışanların soyunma odasına girdiğinde Ric siyah eşofmanlarını, siyah tişörtünü ve siyah şef montunu giymekle meşguldü.

Yemek servisi için üstlerini değiştiren diğerlerine gülümsedi ve Ric'e doğru yürüdü. Elini onun omzuna koydu ve kulağına fısıldayabilmesi için biraz aşağı indi. "Babanın burada olduğunu biliyor muydun?" diye sordu.

Ric kısa bir süre gözlerini kapadı. "Hayır. Beni sordu mu?"

"Hayır. Sadece müdürün ofisine gitti ve oradaki evrakları karıştırmaya başladı. Adelle'i çağırmamı ister misin?"

"Getirme." Ric'i korumaya çalışırken durumu daha da kötüleştirecekti. "Gidip onu göreceğim."

"Tamam. Dell onunla birlikte."

Bu Ric'in hırlamasına neden oldu. Wendell. Ric'in kardeşi. Kendi adından nefret ettiği için Dell diye çağrılmaktan hoşlanıyordu; bu da Ric'in ona her fırsatta Wendell diye hitap ettiği anlamına geliyordu.

Ric üstünü değiştirmeyi bitirdi, şef şapkaları konusunda da şef terlikleri konusunda hissettiği gibi hissettiğinden saına siyah bir bandana sardı ve genel müdürün ofisine yöneldi.

Babası küçük masasında oturmuş, burnunun ucuna taktığı küçük yuvarlak gözlükleriyle kâğıtları tarıyordu. Dört çekmeceli dosya dolabının başında duran ağabeyi Wendell ise klasörleri karıştıırıyordu. Ne aradıklarını Ric ancak tahmin edebiliyordu.

"Baba," dedi Ric babasına ve ağabeyine, "Wendell." Kardeşi kaşlarını çatı. "Ben Dell."

Ric kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. "Sizin için ne yapabilirim?"

Babası gözlüklerinin üzerinden ona baktı. Geriye doğru uzayan saç çizgisi, kısık yüz hatları ve çok küçük gözleriyle son derece titiz bir kurttu. Blayne o gözlerle boncuk gibi diyordu ve haklıydı da.

Amerikalı Van Holtz'lar arasında iki tür kurt vardı: Eylemlerinin uzun vadeli etkilerinin ne olabileceğini hiç düşünmeden son derece sinsi ve dolambaçlı davranarak bölgelerini güvende tutan telaşlı, daha küçük Doğu Yakası kurtları; ve Sürü'ye ait olduğuna inandıkları şeyleri almaya çalışan her şeyi parçalayarak bölgelerini koruyan daha büyük, daha doğrudan ama çok daha acımasız Batı Yakası kurtları.

Yine de Ric her iki tarafı da temsil etmiyordu, Colorado Rockies'de bulunan küçük bir Sürüden gelen annesine çekmişti. Babasının deyimiyle "güzel kız" görünümünü ve "zayıf doğasını" "soyun o tarafından" almıştı.

Ancak Ric zayıf bir doğası olduğuna inanmıyordu. Bir ruha sahip olmak insanı zayıf yapmazdı ve babasının bunu bildiğini hissediyordu çünkü oğlunu ancak bu kadar zorlayabiliyordu. Yine de bunun Van Amcasıyla çok ilgisi olabilirdi. Çünkü Adelle haklıydı. Niles Van Holtz genç kuzenini Alder'den korumak için her zaman elinden geleni yapmıştı. Babasının Ric'i yıkmak için yaptığı her girişimde, Van Amca Ric'i yeniden inşa etmek için hemen oradaydı. Büyürken bu onun için çok şey ifade etmişti ve şimdi her iki adam da biliyordu ki, eğer zora düşerse, Ric'in sadakati her zaman Van Amcası'nın yanında olacaktı. Her zaman.

Babasının Ric'e kızdığı başka bir şey daha vardı ama gerçekten, adam ne bekliyordu ki?

"Fortelli'ye balık için çok fazla para ödüyorsun." Yeni bir faturayı kaldırdı ve masanın üzerine çarptı. Başka bir fatura çıkardı. "Ve fok eti."

Ric cevap vermedi. Babası böyle davrandığında yaptığı şeyi yaptı. "Uzaklara gitti." Sadece başka bir şey düşündü. Yaşlı piçin, Ric'in kontrol edemediği -bu yüzden bir genel müdürleri vardı- ve zaten doğru olmadığını bildiği bir şey hakkında o telaşlı ses tonuyla mırıldanmasından daha hoş, daha ilginç ya da daha başka bir şey.

Onun yerine Dee'yi düşündü. Muhteşem, seksi Dee'yi. Onu kendine ait kılmak kolay olmayacaktı. Dee-Ann Smith her kurt için zor olabilirdi ama Ric için özellikle zordu çünkü o bir Van Holtz'du. Smith'lerin yavrularını doğdukları andan itibaren Van Holtz'lardan uzak tuttukları söylenirdi ve içlerinden bir ses Ric'e Dee'nin babasının kesinlikle onlardan biri olduğunu söylüyordu. Elbette bu Ric'i denemekten alıkoymayacaktı. İsteddiği kemiğin çitin diğer tarafında olması, istediğini elde edene kadar o çitin üstünden, etrafından ya da altından geçmeye çalışmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu.

Ünlü Van Holtz kararlılığına oldukça eski bir gönderme, ancak bugün hala geçerli.

"Neye gülüyorsun?"

Ric başını kaldırdı ve babasının önünde, Wendell'in de sağında durduğunu fark etti. Bir kurdun bulunabileceği en iyi pozisyon değildi bu.

"Hiçbir şeye. Başka bir şey var mı?"

Babası bir adım daha yaklaştı, küçük yuvarlak gözlüklerinin arkasından onu inceliyordu. "Bana söylemek istediğin bir şey olmadığına emin misin ... *oğlum?*"

Ric başını salladı. "Hayır, efendim."

Bir adım daha yaklaştı, Wendell diğer taraftan içeri girdi. "Gerçekten mi?" Bir adım daha. "Daha yirmi dakika önce bulaşıkları yıkarken gördüğüm şey hakkında bile mi?"

Lanet olsun. O lanet kitaplar için o kadar endişelenmişti ki Ric, Stein'ı tamamen unutmuştu.

"Tartışacak ne var anlamıyorum." "Bu doğru mu?"

"Kimi işe alıp almayacağım konusunda tam bir takdir yetkisine sahibim."

"Onun ne yaptığını unuttun mu? Sürüden neden uzaklaştırıldığını? Aileden?"

Tanrım, babası sanki bir tümörü çok büyümeden ameliyatla aldırılmışlar gibi konuşuyordu. Stein pek çok şeydi ama tanıdığı ve sevdiği insanlardan soğukkanlılıkla ve duygusuzca koparılacak bir şey değildi. Sadece bu da değil, tencere dibin kara, seninki benden kara. En azından Stein'ın sürüsünden çılmak için bir bahanesi olarak gençliği vardı. Alder'ın bahanesi neydi?

Ric basitçe, "Hiçbir şey unutmadım," diye cevap verdi. "Ve?" diye zorladı babası.

Ric omuz silkti. Ayrıntıya girmeyecekti. Bunu daha fazla tartışmayacaktı. Bunun bir anlamı yoktu. Ayrıca, Ric kendini savunmaya çalışırken Alder Van Holtz öldürmek için saldırmıştı. Birçok kişinin bıçakla ya da pençeyle yapabildiğini o kelimelerle yapabiliyordu. Söz konusu kelimeler olduğunda Van Amca bile Alder'le başa çıkamazdı. Aslında, içlerinde yeterince cesur olan tek kişi? Van'ın karısı Irene Teyze. Ric'in onu ay gibi sevmesinin birçok nedeninden biri de buydu.

"Ve hiçbir şey."

Alder artık en küçük yavrusundan sadece birkaç santim uzaktaydı. "Gerçekten de," diye fısıldadı, "değerli Van Amca'nın seni kurtarmaya koşacağını mı sanıyorsun, evlat? Artık bir yavru değilsin."

"Hayır, değilim. İşte bu yüzden sana restoranımdan defolup gitmeni söylüyorum."

Babası gülümsedi, Ric'in farkında olmadığı bir açıklık görüyordu. Zihni allak bullak olan Ric, neyi kaçırmış olabileceğini, piç kurusuna öldürmek için bir yol verecek ne söylemiş olabileceğini anlamaya çalıştı. Bir yandan da kendini darbeye hazırlıyordu. Fiziksel bir darbe değil. Bununla başa çıkabilirdi ve eğer gelirse, bu kardeşinden gelecekti. Hayır. Bu fiziksel olmayacaktı ama çok daha kötü bir hasar verecekti.

"Beni dinle Ulrich," dedi babası, hâlâ gülümseyerek, "ben-"

Kapı açılarak Alder'in kafasının arkasına çarptı ve onu Ric'in kollarına itti.

"Ric, burada mısın? Konuşmamız gerek, süpermodel."

Dee-Ann odaya adımını attı ve gözleri Wendell'a takıldı. "Burada olman gerekiyor mu?" diye sordu.

"Öyle mi?" Wendell karşılık verdi. "Evet."

Bu karşılık o kadar sakın ve basitti ki Wendell kesinlikle hiçbir tepki vermedi. Bu inanılmazdı.

"Dee-Ann?"

Kapıya doğru baktı. "İşte buradasın."

Ric babasının ayağa kalkmasına yardım etti. İsteddiği için değil, adamın kollarından kurtulmasını istediği için.

"Babamı hatırlıyor musun?" Ric sordu.

Dee kapıya ve ona ters ters bakan yaşlı kurda baktı. "Ah." Tekrar kapıya baktı. Sonra Ric'in babasına. "Oh, Tanrım."

Dee Ric'in babasından hoşlanmasa da yine de gidip onu kapılarla dövmek istemiyordu. Bu kabalıktı ve annesi ondan daha fazlasını beklerdi. Özellikle de Dee adamın oğluyla yatarken.

"Bay Van Holtz, ben çok-"

Özrünü tamamlayamadan kurt hışımla yanından geçip gitti ve onu neredeyse iterek kapıya çarptı.

Koridora doğru eğildi ve arkasından seslendi: "Gerçekten üzgünüm. Bunun bir kaza olduğuna sizi temin ederim."

"Doğumunuz gibi mi?"

Bu *Wen-dell*'den gelmişti - onu çok kızdırdığı için isminin son kısmını telaffuz etmeye özen gösterirdi. Ama ona doğumu hakkında tam olarak ne düşündüğünü söylemek için döndüğünde, bunun bir anlamı olmadığını gördü. Çünkü buna şansı yoktu.

Ric uzanıp sol eliyle kardeşini boğazından yakalamış, onu öne doğru çekmiş, sağ eliyle de Wendell'ın kolunu tutup geri çekmişti. "Özür dile," dedi Ric ona, Dee'nin onu hiç görmediği kadar kızgın görünüyordu. O zebra toynağını ona fırlattığı zaman bile -uzun *hikâye*- o kadar kızgın görünmüyordu.

"Siktir git-"

Ric pençelerini serbest bırakarak kardeşinin boğazına gömdü, kan elinin üzerinden yere damladı. "Özür dile," dedi kurt kardeşine sakince. "Ve bunu *kibarca* yap."

"Özür dilerim!" Wendell dışarı çıkmayı başardı. Sonra Ric onu ileriye, koridora doğru itti. Kurt karşı duvara çarptı, kafası alçıpanda bir çukur bıraktı.

"Restoranımdan defol," dedi Ric ona, sesi hiç yükselmeden, eşit bir şekilde. "Biraz terbiye öğrendiğin zaman geri dönebilirsin."

Ric arkasını döndü ve masaya doğru yürüdü. Böylece kardeşinin kendi pençelerini serbest bırakıp arkadan üzerine gelmesini kaçırdı.

güvenilmez bir kedi. Ama Dee sessizce Wendell'ın önüne geçti, bowie bıçağını çıkarmıştı. Bıçağını bir kez salladı ve usulca, "Uh-uh." dedi.

Değersiz kurt geri çekildi. Belki kardeşini alt etmek istiyordu ama onu değil. Yine de Dee ona bir iyilik yapıyordu. Bu kadar sinirlenmişken Ric o aptalın boğazını parçalayabilirdi ama bu onun için doğru olmazdı. Kendini asla affetmeyecekti ve Dee buna izin vermeyecekti.

Başını eğerek Wendell'a gitmesini işaret etti. Wendell, Ric'in onu tokatlamasını izlemek için salona gelen ekip üyelerini kenara iterek gitti. Hayır. Wendell bu utanç verici olayı yakın zamanda affetmeyecekti.

Ric'in arkasında hareket ettiğini duyunca bıçağını hızla kınına geri soktu ve döndü.

Ric ona doğru bakıyordu. "Bunun için üzgünüm," dedi ve gülmek zorunda kaldı. "Hayatım, bu Bubba Amcamın evinde Şükran Günü yemeği." "Benimle konuşman gerektiğini biliyorum ama bana beş dakika verebilir misin?"

"Elbette." Kadın dışarı çıkmaya başladı ama adam yanından geçip koridora çıktı. Ofise geri döndü, poposunu masaya dayadı ve beklemeye başladı.

Arden, Adelle teyzesinden kısa bir bilgi aldı, o da aşçı yardımcısından duymuş, o da garde-manger'dan almış, o da bizzat görmüştü! Ve Arden'in çok eğlendiğini ve kuzeniyle gurur duyduğunu söylemesi gerekiyordu! Çünkü Ric'e ne kadar hayransa, kuzeni Wendell'dan da o kadar nefret ediyordu. Ona göre kurttan çok gelincik gibiydi.

Ne yazık ki, burada kalıp tüm bu olanlar hakkında daha fazla dedikodu yapamazdı. Hayatını insanlara masalarını göstererek ve şikâyet alarak geçirmek istemiyorsa sınıfa gitmesi gerekiyordu. Gerçi yirmi yaşında biri için yılda altmış bin dolar kazanmak, Ivy League'deki teknik okulunun ücretini tamamen ödemek ve esnek çalışma saatlerine sahip olmak için harika bir yoldu, bu yüzden çok fazla sızlanmayacaktı.

Köşeyi dönmek için hamle yaptı, kolu taksi çağırmak için uzanmıştı ki biri onu yakaladı ve geri çekti.

"Hey!" diye bağırdı, önce tam bir insan gibi dövüşmeye, sonra gerekirse pençelerini salmaya hazırdı. Ama bu endişelenecek bir şey değildi. Sadece

Wendell. "Eğer konu Ric'se-" diye başladı, pençe izlerine bakıp kıkırdamamaya çalışarak

boynunda.

"O umurumda bile değil. Stein'ı bilmek istiyorum." "Ne olmuş ona?"

"Neden geri döndü?"

"Bilmiyorum." Uzaklaşmaya çalıştı ama Wendell onu tekrar geri çekti.

"Hey! Bırak beni!"

"O zaman soruma cevap ver."

"Sence neden? Birine borcu var." "Vegas'tan mı?"

"Atlantic City. Oradan. Şimdi mutlu musun?"

"Mest oldum." Onu itti. "Memelerin büyüdüğünde bana haber ver, kuzen.

Belki o zaman seni adamlarımdan biriyle tanıştıırırım."

"Sanki gerçekten arkadaşın var da, sik kafalı." Sonra Arden taksisini yakaladı ve sınıfına doğru yola çıktı.

BÖLÜM 15

Ric beş dakika içinde dönmeyince Dee onu aramaya çıktı. Aslında gitmesi gereken bir yer vardı ve sadece kendisinin, Malone'un ve Desiree'nin ne yaptığını haber veriyordu.

Dee kafasını mutfığa soktu. "Ric nerede?" diye sordu odadakilere.

Aşçılardan biri ona "Ara sokakta," dedi.

Dee ara sokağa açılan kapıya yöneldi ve dışarı çıktı. Ric sokağın en ucunda, restorana ve yandaki şarküteriye bitişik tuğla bir duvarla kapatılmış bir yerdeydi. Sırtını ona dönmüştü, vücudu kamburlaşmıştı.

Dee sessizce arkasından yaklaştı, böyle bir köşeye büzülmüş halde ne yaptığını merak ediyordu. Tam arkasında durduğunda, ayak parmaklarının üzerinde biraz yükseldi ve omzunun üzerinden baktı. Kaşları kalktı ve doğuştan sahip olduğu düz ayaklarına geri dönüp bekledi. Çünkü çok uzun süre beklemek zorunda kalmayacağını biliyordu.

Ric dondu kaldı, onun tam arkasında olduğunu biliyordu. Onu iki buçuk yıldır yapmadığı bir şeyi yaparken izlediğini biliyordu. Ama o altı aylık bantlardan ve nikotinli sakızlardan sonra -iki yıl boyunca sigarayı bırakana kadar- Ric yine eski haline dönmüştü.

Yan taraftaki şarküteriden bir insandan aşırıldığı sigarayı dudaklarının arasında sıkıca kavradı, iki yıldan uzun süredir kullanmadığı oymalı altın çakmağı ellerinin arasında tutarak lanet olası şeyi yakmaya çalıştı. Ondan sonsuza dek kaçamayacağını bilen Ric yavaşça döndü ve Dee-Ann'le yüzleşti. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, o mükemmel dudaklarında bir sırıtış ve bir kaşını kaldırmış onun bir şey söylemesini bekliyordu.

"Bak," diye hemen dudaklarının arasında tuttuğu çok değerli ölüm çubuğunun etrafında tartışmaya başladı. "Burada oturup buna neden ihtiyacım olduğunu açıklamayacağım. I . . . Sadece buna ihtiyacım var, tamam mı?"

"Hı-hı."

Kız başka bir şey söylemeyince, çakmağını tekrar çalıştırmayı denedi. Birkaç kez salladı, dibinde biraz çakmak sıvısı kalması için dua etti. Sonunda alev aldı ve sigaraya yaklaştırdı. Yaptığı hata yine Dee-Ann'e bakmaktı. Yüz ifadesi değişmemişti. Başını sallamıyor ya da ona "tsk-tsking" yapmıyordu. Sigarayı ağzından almaya çalışmıyor, gözyaşlarına boğulmuyor ya da onu ne kadar hayal kırıklığına uğrattığını söylemiyordu. Ama çekip gitmiyor, ona "istediğini yap" demiyor ya da sigara içmiyormuş gibi davranıp onunla konuşması gereken her neyse ona devam etmiyordu.

Hayır. Dee-Ann bunların hiçbirini yapmadı. Sadece izledi, sırtıttı ve bekledi.

Büyük bir hata yaptığını anlamasını bekledi.

Ric sigara içmenin kötü olduğuna dair tüm nedenleri bilmesine rağmen, iki buçuk yıl önce tek bir nedenden dolayı bırakmıştı: damak tadıyla oynamak. Bir şef olarak bunu göze alamazdı. Ayrıca şimdi tekrar başlarsa muhtemelen asla bırakamayacağını da biliyordu. Bırakmak çok acı verici bir süreçti, çok zaman alıyordu ve en başta sigaraya başlamasının nedeni asla ortadan kalkmayacaktı. En azından yakın zamanda.

Başladığında on beş yaşındaydı ve bir şekilde kokuya eğilimli kurt şekil değiştirenler arasında bunu bir sır olarak saklamayı başarmıştı, ta ki on yedi yaşındayken annesi okul ceketini dolaba asmak için aldığı anda paketini bulana kadar. Annesinin ne kadar kızdığını, ne kadar incindiğini hatırlıyordu ama onun da bunu bir şekilde anladığını biliyordu. O zamanlar Ric'in babasıyla baş edebilmesinin tek yolu buydu. Tütün sinirlerini yatıştırıyor, zihnini boşaltıyor, ruhunu dinginleştiriyor ve Alder ve Wendell'la akşam yemeklerine dayanmasını sağlıyordu. Ric tütünü ancak aşçılık kariyerini riske attığını ve daha da önemlisi artık babası ve kardeşiyle yaşamayacağını anladığında bırakmıştı.

Ric çakmağı kapattı ve sigarayı ağzından çıkardı. "Senden nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Biliyorum." Sigarayı Ric'in elinden aldı. "Gördüğüm kadarıyla filtrelenmemiş bir kurt."

"Şarküterideki Joey'de ne varsa onu aldım. Çaresizdim."

"Bu Wendell'la mı ilgili?"

"Pek sayılmaz. Kaba davrandı. Adelle onu duymadığı için şanslı. Yoksa saçını başını yolardı."

"O zaman yaşlı kurt. Neden buradaydı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Tamam o zaman."

"Sorun onun burada olması değil, Dee." "Onun bu gezegendeki varlığı mı?"

Ric sonunda gülümsedi. "Şey... evet. Ayrıca giremeyeceğim başka şeyler de var."

"Anlaşıldı. Biz düşman Sürülerdeniz, bu yüzden bana değerli düşman Sürü sırlarını anlatamazsın."

"İşte şimdi kendimi aptal gibi hissettiriyorsun."

Dee kıkırdadı. "Niyetim bu değil." Tekrar kapıya baktı. "Bunun geçen sabah dairende dolaşan o pasaklı, evsiz kurtla bir ilgisi yok mu?"

"O artık evsiz değil. Benim saucier'imın kanepesinde uyuyor. Stein'in bugün olanlarla bir ilgisi olduğundan şüphelensem de, babamın onu bir şekilde bana karşı kullanacağından eminim."

"Adı *Stein* mı?"

"En azından sadece *bir* isim."

Sırıttı. "Benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışmana bak." Ric irkildi. "Özür dilerim. Gereksiz sertlik."

"Benim geldiğim yerde öyle değil."

"Stein benim kuzenim. Onu yerleri paspaslaması ve bulaşıkları yıkaması için tuttum." "Bunun nesi yanlış? Akrabalarına göz kulak olman gerekir."

"Soyunuz Sürü'nün dışına itilmişken olmaz. Ve bu sürünün Çocuk o itiş kakışı hak etmedi. O yaptı."

Bir adım daha yaklaştı. "Bu senin için ne kadar kötü olabilir?"

"Duruma göre değişir. Stein bir daha asla çuvallamazsa, bu fırsatı değerlendirip dünyanın gelmiş geçmiş en iyi şefi olur ve bu dünyayı evrendeki herkes için daha iyi bir yer haline getirmeyi başarırsa, *belki* babam ölüm döşegindeyken bu işin peşini bırakır. Eğer çocuk bir kez bile hata yaparsa..." Ric omuz silkti. "Her zaman Soho'da küçük bir bistro açmak istemişimdir. Şimdi bu benim için bir şans olabilir."

"Bir çocuğa bulaşık yıkatmak çok zahmetli görünüyor."

"Çalışmaya ihtiyacı var, Dee. Gerçekten ihtiyacı var. Ve söyleyebileceğim kadarıyla, bu noktada daha fazla düşemez. Gerçek bir çaba olmadan olmaz. Onu öylece geri çeviremem. En azından ikimiz için de her şeyi mahvetmesi için ona bir şans daha vermeliyim."

"Şimdi gördün mü?" diye sordu ve Ric o kadar yakın olduklarını fark etti ki, Ric'in tek yapması gereken bir santim kadar daha eğilmektir ve onu öpüyor olacaktı. "Bu kadar güzel bir kurtla ne yapmam gerekiyor?"

"Benimle ofiste soyunur musun? Genel müdür birkaç saate kadar gelmeyecek."

"Bunu ne kadar istediğimi bilemezsin ama yapamam. Buraya sadece bu gece Desiree ve Malone'la neler yapacağımı sana haber vermek için geldim."

"Sen ve senin lanet iş ahlakın."

"Bu bir kusur. Biliyorum." Yanağını okşadı ve vücutları aynı hizaya gelene kadar ona doğru adım attı. "İyi olacak mısın?"

"Babamın kafasına o kapıyı çarptığını gördükten sonra mı?"

"O bir kazaydı. Bu yüzden belki de bu konuda gülümsememelisin."

"Elimde değil." Onu öptü, vücudunun onunkinin içinde erimesi karşısında umuttan başka bir şey hissetmiyordu. Sonunda durduklarında Ric alnını onunkine bastırdı ve gözlerini kapattı. Dişi kurt, ruhu sakinleşene kadar birkaç dakika öyle kalmasına izin verdi, Jersey'e varana kadar yer değiştirme ve kaçma arzusu katlanılabilir bir farkındalık uğultusuna indirgendir.

"İşin bittiğinde benim evime gel," dedi ona. "Pekâlâ."

Gitmesine izin vermesi gerektiğini bilerek ondan uzaklaştı. "İçeri gel ve önce bana neler olduğunu anlat, ben de sana dairemin anahtarlarını vereyim." Daha önce yapmayı unuttuğu bir şeydi bu.

Sırıttı. "Anahtarlar mı? Anahtarlara neden ihtiyacım olsun ki?"

"En azından haneye tecavüz etmiyormuş gibi davranabilmek için mi?" "Eğer bu konuda titiz olacaksan."

Ric gülerek sokak kapısına yöneldi. "Hadi gel." "Evet."

Bana bir dakika ver."

"Tabii."

Ric kapıya doğru uzandı ama durdu ve tekrar Dee'yle yüzleşti. Dee'nin yanına döndü ve ona baktı.

Dee gözlerini kırptırdı. "Ne oldu?"

"Dee-Ann," dedi Ric ona, "benim." "Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun için gerçekten anneni aramama gerek var mı?"

Kadın ona hırladı. "Bazen çok acımasız oluyorsun!" Sigarayı tokatlayarak adamın eline geri verdi. "Nereden biliyordun ki?"

"Geri döndüğümde gözlerinde görebiliyordum. Bu sigara bitmek üzereydi. Ne zamandır?" diye sordu ve kadın ne demek istediğini anladı.

"Deniz Kuvvetlerinden eve döndüğümünden beri ve annem beni ahırın arkasında sigara içerken yakaladığından beri. Sigarayı elimden aldı ve tek çocuğuna zarar vermekle tehdit etti, bir yandan da ağlıyordu."

"Ağlıyordu, değil mi?"

"Tabii ki ağlıyordu. Tahammül edemediğim bazı şeyler var. Vahşi köpek uluması, zebra, çay fincanı"-Ric ellerini havaya kaldırdı-"ve annemin ağladığını görmek."

"Annem de en küçük çocuğunun yeniden sigaraya başlamasıyla yıkılacağı için, bir anlaşma yapalım." Ric elindeki sigarayı buruşturarak kâğıt ve tütün parçalarından başka bir şey kalmayana kadar buruşturdu. "Eğer tekrar başlamayı düşünürsek, birbirimizi ararız."

"Ve kız arkadaşlar gibi sohbet mi edeceğiz?"

"Ancak Prada'nın son sonbahar ayakkabı serisinde neler olduğunu konuştuktan sonra." Kız sadece ona bakınca Ric hemen ekledi, "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum. Ben Prada giymem. Ayak bileklerimi şişman gösteriyor."

Ric'e arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"O gülümsemeyi gördüm, Dee-Ann. Bunu benden saklayamazsın."

BÖLÜM 16

Ekiplerini özenle seçmişlerdi. Her gruptan üç kişi, yeteneklerine ve çenelerini kapalı tutma becerilerine en çok güvendikleri kişilerden oluşuyordu. Ayrıca, *kimseyi* aramamaları emredilmişti. Ne eşlerini, ne en iyi arkadaşlarını, ne de annelerini. Hiç kimseyi.

Sadece ekibi bir araya getiren üç amir bir şey biliyordu ve onlar da kendi patronlarına bile söylemiyorlardı.

Desiree'nin ASPCA'daki bağlantısından aldıkları bir ipucunu kullanarak, Long Island'da, Malone'un Meadowbrook State Parkway'deki evinden çok da uzak olmayan bir sanayi bölgesindeki bu depoya gelmişlerdi. Dişi Kaplan'ı son derece rahatsız eden bir şeydi bu.

Araçlarını park edip gölgelerden yararlanarak caddede ilerlediklerinde saat neredeyse on olmuştu. Kedigiller çatılara çıktılar; Dee'nin getirdiği boz ayı, kurt ve çakal ona yakın durdular; Desiree'nin topladığı üç polis -iki kurt ve bir tilki çünkü o tam bir köpek insanıydı- deponun arkasından dolanarak arka yoldan geldiler.

Dee, Malone ve Desiree ön tarafa doğru gittiler. Dee, Desiree'yi yanında getirme konusunda biraz endişeli olduğunu kabul ediyordu. Aralarındaki tek tam insan oydu ama kurşun geçirmez yeleğini giyip NYPD'nin izin verdiğinden çok daha fazla silaha sahip olunca Dee endişelenmeyi bıraktı. Kız ayak parmaklarına kadar bir denizciydi ve Dee'nin bilmesi gereken tek şey de buydu.

Dee el işaretleriyle Desiree'ye sola, Malone'a sağa gitmesini işaret etti. Hâlâ gölgeleri kullanarak doğruca ön kapıya gitti. Diğer taraftan gelen tezahüratları ve bağırırları duyabiliyordu ama bu ulumaları, kükremeleri ve inlemeleri engellemiyordu. Kapı açıldığında binadan birkaç metre uzaktaydı.

Bir adam dışarı çıkarken Dee yana kaçtı, bulabildiği ilk çalılığa ya da açık araba camına işlemek için fermuarına uzanmaya başlamıştı bile. Dee, adamın kendisini geçmesini bekledikten sonra onu arkadan yakaladı, başını döndürdü ve boynunu kırdı. Cesedi geri çekti ve kenara bıraktı. Gölgelere geri döndü ve pencerelerden birine doğru ilerledi, kirlerin arasından bakabilmek için çok uğraştı. Gördü ki

Kana susamış izleyici kalabalığını oluşturan yaklaşık elli insan ve herkesi kontrol altında tutan on beş silahlı adam. Hepsi, bir kedi melezi ile bir köpek karışımı gibi görünen bir şey arasındaki kavganın sürdüğü derme çatma bir çukurun etrafını sarmıştı.

Çatıya çıkan bir dizi merdivenin yanında iki adam daha duruyordu. Biri giriş parasını sayıyor, diğeri ise puro içerek onu izliyordu. Aradığının o olduğunu biliyordu.

Yeterince gördüğüne karar veren Dee yere çömeldi ve el işaretleriyle neyle karşı karşıya olduklarını gösterdi. İki kadın da başını salladı ve Dee kapının önüne geçti. Kapı tekrar açıldı ve bu sefer silahlı bir erkek dışarı çıktı. Dee onu yüzünden yakaladı ve binanın içine geri itti. Otomatik silahını kaldırdı ve adama ateş etti. Seyircilerin çoğu Desiree'nin ekibinin beklediği arka kapıya doğru kaçtı. Dee onlara bu konuda iyi şanslar diledi.

Kucağındaki adamı üzerine gelen kurşunlara karşı kalkan olarak kullanan Dee, cesedi bırakıp bir bankın arkasına dalana kadar birkaç adım geri çekildi. Boş şarjörü boşalttı ve yeni bir şarjör taktı. Daha fazla silah sesi duydu ve Malone ile Desiree'nin odaya girdiklerini anladı. Nefes alarak yukarı çıktı ve yol boyunca ateş etti.

Paracı ve purocu parayı kapıp merdivenlerden yukarı koştu.

"Malone!" Dee bağırdı, yüzüne doğru savrulan bir yumruğu yakaladı ve ona bağlı kol birkaç yerden kırılana kadar bükte, tam insan çılgılık atarak yere düştü. "Merdivenler! Hadi!"

Malone kıpırdandı ve Dee tüm o lanet çılgınlıkları durdurmak için çizmeli ayağını ayaklarının dibindeki erkeğin yüzüne vurdu. Bu sırada onu muhtemelen öldüreceği gerçeği onu pek endişelendirmiyordu. Hele de bir köşeye yığılmış melez cesetlerini gördükten sonra.

"Dee!" Desiree seslendi. "Geri çekil Malone! Hadi!"

Dee merdivenlere doğru koştu, silah sesleri yanından geçerken eğildi. En alt basamağa çarptı ve yukarı fırladı. İkinci kata ulaştığında, ona doğru gelen daha fazla adam vardı. Ateş etti ve koşmaya devam etti, cesetlerin üzerinden atladı ve bir sonraki merdivenlere ulaştı. Bu kat daha sessizdi ama bir sonraki merdivenlere yönelirken tam insanların varlığının kokusunu alıyordu. Ayağını en alt basamağa atmıştı ki arkasından bir el onu yakaladı. Döndü ve bıçağıyla bir aşağı bir yukarı keserek kafatasını, bir gözü, burnu, dudakları ve çeneyi delip geçti. Sonra uzaklaştı.

ve merdivenlerden yukarı çıktı. Çatıya açılan bir kapı gördü ve Dee kapıyı çekip açtı ve içeri girdi.

Kedigiller başka bir grup adama karşı koyuyorlardı, içlerinden biri Malone'la yumruk yumruğa dövüşüyordu. *Dürüst olmak gerekirse... Malone ve kavga.*

Dee çatıya çıktı, arkasında birinin olduğunu fark ettiğinde doğal olarak dişleri olmayan herkesi vurmaya başlamak için silahını kaldırdı. Döndü ve kaslı bir el silahını yakalayarak yukarı kaldırdı. Diğer el yüzüne birkaç kez yumruk atarak onu duvara yaslanmaya zorladı. Otomatik silahı elinden alındı ve yüzüne tekrar vuruldu. Gözlerini kırptırdı, başını salladı, kırık burnunu ve muhtemelen yeniden ayarlanmış elmacık kemiklerini görmezden geldi.

Steroid kullandığı belli olan tam insan erkek, silahını bir kenara fırlattı ve yüzüne biraz daha vurmak için geri geldi. Dee yumruklarını kollarıyla engelledi ve bacağına tekme attı. Ama dizini ıskaladı ve aşırı gelişmiş kalçasına vurdu. Canını yaktı ama sadece onu kızdırmaya yetti. Adam kadının suratına ters bir yumruk atarak onu çatıda taklalar atmaya gönderdi. Elleri ve ayakları üzerine kalkmayı başardığında, adam oradaydı ve karnına tekme atıyordu. Dee onunla birlikte yuvarlandı ama çatının kenarına yaklaştığını çok geç fark etti. Çıkıntının üzerine düştü, yarısı boşluğa doğru sallanıyordu.

Adam ona doğru uzandı, yeleğinden tuttu ve onu yukarı kaldırdı. Dee pençelerini serbest bıraktı ve adamın kafasına geçirdi. Adam çığlık attı ve Dee önce daha derine, sonra da dışarı doğru saplayarak adamın yüzünü parçalamaya çalıştı.

Adam onunla savaştı, ona doğru savurdu ve sonunda onu uzağa ve yan tarafa fırlattı, ama Dee hala ona yapıştı. Adam çığlık atarak pençelerini yüzünden çekmeye çalışırken, Dee yerden birkaç kat yükseklikte sallanıyordu.

Dee tutunuyordu ama kan, Dee'nin onu onarılamaz şekilde hasar görmüş etinden çekip çıkarmasını kolaylaştırıyordu, elleri Dee'nin bileklerini kavırıyordu. Malone adamın sırtına inip kendi askeri bıçağını tekrar tekrar boynunun dibine sapladığında Dee neredeyse kurtulmuştu, pençeleri de neredeyse çıkmıştı.

Bu pislik her ne steroid alıyorsa, kolay kolay düşmeyecekti. Ana atardamarından kan fişkırmasına rağmen iki dişi avcıyla bir iblis gibi dövüşmeye devam etti, bir eliyle Dee'nin bileklerinden birini tutarken diğeriyle Malone'a uzandı. Malone'u ters çevirdi ve dışarı çıkardı. Ancak kendi bıçağını bıraktıktan sonra Malone, piçin saçından sağlıklı bir miktar yakaladı ve tutundu.

Dee'nin artık en azından bir kolu serbestti ve bowie'sini kavradı, adamın boynuna saptı ve kulaktan kulağa çekti. Adamın gözleri kamaştı ve öne doğru savruldu.

Malone adamın cesedinin üzerinden çatıya tırmanırken Dee hala bıçağını tutarak çıkıntıyı yakaladı. Adam öne doğru savruldu ve yelken açtı ama Dee'nin diğer bileğini hâlâ ölümüne kavramıştı. İri piçin ağırlığı neredeyse kolunu yuvasından çıkaracakken Dee çılgılık attı.

Malone bıçağı Dee'den kaptı ve uzanarak adamın elini et, kas, sinüs ve kemiği kesene kadar kesti. Adamın bedeni yere düştü ve Malone ona doğru uzandı ama Dee'nin belini iyice kavramak için bedenini alçaltırken Dee kedinin arkasında silahını kaldırmış başka bir adam gördü. Malone'un ekibinden biri yakındaydı ama adam ateş etmeden önce ona asla ulaşamayacaktı. Sağ kolu yuvasında olmadığı için şu anda kullanılamaz haldeyken ve diğer kolu da onu çıkıntıda tutan tek şeyken, Dee aklına gelen tek şeyi yaptı. Malone'u dişleriyle ensesinden yakaladı ve bir anne kurdun yavrusuna yapacağı gibi onu çıkıntıdan aşağı çekti.

Malone kükreyerek Dee'nin ağzından sarktı, neredeyse kafasının arkasını uçuracak olan silah seslerinden habersizdi.

Malone o büyük kaplan pençelerinden birini Dee'nin boğazına geçirdi ve tam boğazını parçalamasına saniyeler kalmıştı ki büyük ayı kolları uzanıp ikisini de yakaladı. İyi bir çekişle her iki dişi avcıyı da çıkıntıya doğru sürükledi ve yumruklar havada uçuşmaya başladığında aralarına girdi.

"İkiniz de bunun için çok yaşlı değil misiniz?" diye sordu, ancak yirmili yaşlarında bir erkeğin otuz beşin karanlık sınırından aşağı kayan iki dövüşçü dişiye aptalca sorabileceği gibi.

"Ah!" diye bağırdı. "*Bana neden vuruyorsun?*"

Dez MacDermot silahını bir kenara bıraktı ve Dee-Ann'in ona muhtemelen yetkili kişi olduğunu söylediği adamı yakaladı.

Onu ayağa kaldırıp bir sandalyeye oturttu ve kelepçeledi.

"Avukat istiyorum," dedi adam ve Dez ona sadece gülebildi.

"Ah, bebeğim. Avukatları geçtiğinin farkında değil misin?" İcini çekti. "Bu işi yapabilmek için pek çok inancımı değiştirmek zorunda kaldım ama sevdiklerime bakmak için ödediğim bedel bu. Şimdi senin ödeyeceğin bedel de bu."

"Beni korkutmaya mı çalışıyorsun, polis? Bana gerçekten bir şey yapacağına beni ikna etmeye mi çalışıyorsun?"

"Bana mı? Muhtemelen hayır. Bunu yapacak midem yok. Ama ortaklarımın var."

Dez kapıya doğru yürüdü ve Dee'nin yardım istediği kadını içeri alarak kapıyı açtı. Dez'in nefret ettiği ve dürüst olmak gerekirse korktuğu bir kadın. Ama Dez bu işte hep birlikte olduklarını her geçen gün daha iyi anlıyordu. Evet, bir zamanlar Klanı onu öldürmeye çalışmış olan sırtlanla bile.

"Sizi Gina Brutale ile tanıştırmak istiyorum." Dez arkasındaki kıkırdayan kadınları işaret etti. "Bunlar onun kuzenleri. En azından bazıları. Şimdi bana bilmek istediklerimi söyleyebilir ya da Gina'nın biraz eğlenmesine izin verebilirim." "Bunun beni korkutması mı gerekiyor?" Gina'ya şöyle bir baktı. Her zamanki koca saçlı, sakız çiğneyen hali ve çok dar tasarımcı kıyafetleri içindeydi, bu yüzden çok etkilenmiş görünmüyordu. Ama Dez, Mace Llewellyn'in yürüdüğü gün

Birinin dış görünüşünün onu kandırmasına asla izin vermemeliydi.

"Öyle olmalı," dedi Dez ona dürüstçe. "Ve eğer yapmazsa, yapacaktır." Geri çekildi ve Gina'nın ona doğru yürümesine izin verdi. Gina onun önünde, açılmış bacaklarının arasında diz çöktü.

"Merhaba. Ben Gina. Polise bilmek istediği şeyi söyleyene kadar canını yakmak için buradayım. Kimseye bir şey borçlu olduğum için ya da bunu yüksek ahlaki nedenlerle yaptığım için burada değilim. Dürüst olmak gerekirse, melezlere ne olduğu umurumda bile değil. Ama bunu eğlence için yapacağım." Ellerini adamın kalçalarına koydu ve eğilerek onu iyi bir yemek gibi kokladı. "Eğlenmeyi severim. Klanım bana eğlence kızı der."

Daha da yaklaşarak başını onun çenesine yasladı. "Sana ne kadar eğlenceli olabileceğimi göstereyim."

Başladığında, Dez yere odaklandı. Çıglıklara engel olamaması çok kötüydü.

"Emin misin?" Cella bu geceki iş için seçtiği leopara sordu. "Yani gerçekten çok eminim."

"Ben eminim. Barb da emin. Hepimiz gördük."

"Harika." Cella içini çekerek Smith'e doğru yürüdü. Kamyonlardan birine yaslanmış olan genç boz ayı, kolunu tekrar yuvasına sokmak için doğru yolu bulmaya çalışıyordu.

Ayının beceriksizliğini bir saniye daha izlemeye dayanamayan Cella onu kenara itti ve Smith'in kolunu tuttu.

Smith'in omzunu yoklayarak, "Ekip bana," dedi, "orada kıcıımı kurtardığını söyledi."

Smith acıdan yüzünü buruşturarak, "Sen de benimkini kurtardın" dedi. "Evet, ama ben senden daha iyiyim."

Dişi kurt sırttı. "Kedigil ayinleriniz sırasında efendiniz Tanrı Şeytan size böyle mi söylüyor?"

Cella dudak büktü ama kendini "Her neyse... teşekkür ederim" demeye zorladı. "Ben de."

"Hazır mısın?"

"Olabildiğince hazırım-tanrım kahretsin anasını siktiğim!" Cella sırttı. "O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Orospu."

"Fahişe."

Deponun kapısı açıldı ve MacDermot dışarı çıktı. "Eee?" Smith sordu.

MacDermot bir kâğıt parçası uzattı. "İsimler. İki. Elimde adresler ve -"

Cella, "Bu gece onlara saldıralım," diye önerdi, kâğıdı tam insandan alarak. "Saat daha on bir bile olmadı."

"Ya da yarın devam edebiliriz," diye denedi MacDermot.

"Ya da bu gece halledebiliriz." Cella Smith'i işaret etti. "O buna hazır."

"O bir makine," diye karşı çıktı MacDermot. "Ayrıca, bu insanların yarın da orada olacaklarından eminim."

"Bu gece," diye ısrar etti Cella, işi şansa bırakmak istemiyordu. "Bunu bu gece yapacağız. Sadece üçümüz ve kısa sürede bitiririz."

"Pekâlâ. Ama önce önünden geçtiğimiz lokantadan kahve alacağız." MacDermot ekibini serbest bırakmak için gitti ve Cella Smith'le yüzleşti. Hâlâ omzunu ovuşturuyordu. "Buna hazırsın, değil mi?"

"Ben bir makineyim."

"MacDermot'un bunu gerçek anlamda söylemediğine eminim."

"Teşekkürler." Smith elini uzattı ve Cella üzerinde isimlerin yazılı olduğu kâğıdı avucuna koydu.

"Tanıdığın biri var mı?" "Hayır."

"Güzel. Arkadaş olmadıklarında işleri biraz daha kolaylaştırıyor." Cella depoyu işaret etti. "Bunun için bir temizlik ekibi çağırmamı ister misin?"

"Hayır. Brutale'in Klanı halleder."

Cella başını salladı ve kamyonun etrafından dolaşarak sürücü kapısına doğru yürüdü. "Sırtlanlar. *Her şeyi* yerler, değil mi?"

"Onların harika yanı da bu."

BÖLÜM 17

Ric masasında uyandı. Restorandan eve dönmüş ve hemen Van Amca'nın ona gönderdiği kitaplara dalmıştı. Rakamları kontrol etmeye ve tekrar tekrar kontrol etmeye devam etti ama bunun bir kayıp olduğunu biliyordu ve sadece kuzenine yapacağı kaçınılmaz aramayı erteliyordu ama çaresizdi. Bu durumu tersine çevirebilecek *bir şey* bulmayı umuyordu.

Tüm evrakları toplayıp, sabit kasasına koydu. Esnedi ve başını kaşıyarak yatak odasına yöneldi ama misafir odasının önünde durdu. Açmadan önce kapıyı kokladı. Dee'nin ne zaman geldiğini bilmiyordu ama yatağında olmasa bile onu geri dönmüş ve güvende gördüğüne sevinmişti.

Dee'yi tanıdığından, muhtemelen doğrudan bir davet almadan yatağına girmenin kaba bir davranış olduğunu düşünmüştür. Dee'ye şu andan itibaren sonsuza dek davetli olduğunu bildirmesi gerekecekti.

Yatağa yüzüstü ve çıplak bir şekilde uzanmış olan Dee'ye bakınca, o gece neler yaşadığını kolayca görebiliyordu. Çürükler ve kesikler vücudunu kaplamıştı, en kötüsü de omzundaydı. Soluk beyaz tene karşı tüm bu kızgın kırmızılar, morlar ve siyahlar, o bölgenin cehennemden geçip geri döndüğünü gösteriyordu.

Ric çırılçıplak soyundu ve onunla birlikte yatağa uzandı. Kollarını onun beline doladı ve hasarlı omzundan uzak durmaya dikkat ederek onu kendine doğru çekti. Dee yine de uykusunda ona hırladı ama Ric onun boynunu öptü ve "Ben Ric," dedi.

Ric odanın karşısındaki duvara bakıp babasıyla ilgili olarak bundan sonra ne yapacağını düşünmeye çalışırken Dee yatağına yerleşti ve onun kollarında rahatça uyudu. Çünkü gerçekten hiçbir fikri yoktu.

Dee-Ann tek başına uyandı ama Ric'in kokusu hâlâ etrafını sarıyordu. Yumruklarıyla gözlerini ovuşturarak doğruldu ve uzun uzun gerindi. Vücudu hâlâ biraz acıyordu ama tahammül edemeyeceği bir şey değildi. Özellikle de Ric'in yaralarını nazıkçe öptüğünü hissettiği şafağın ilk birkaç dakikasından sonra

ve çürüklerini okşuyordu. Tanıdığı en azgın kurttu ama aldırımıyordu çünkü ona her zaman kendini çok iyi hissettiriyordu.

Yatak odasından çıkarak mutfığa yöneldi. Ocakta pastırma, jambon, yumurta ve kızarmış ekmekle dolu bir tabak buldu. Küçük bir gülümsemeyle tabağa uzandı, ta ki karşı koridordan gelen bir ses duyana kadar.

Hâlâ çıplaktı, sesi takip etti ve kendini Ric'in ev ofisinin önünde buldu. Başını yana eğerek, kardeşi Wen-dell'in oradaki kasayı açmaya çalışmasını izledi. Eğer kasalardan anlıyorsa, yakın zamanda açamayacağı bir kasaydı bu. Dammont kasaları Doğu Teksas'taki kurtlar tarafından geliştirilmiş ve yapılmıştı. Şifre ya da küçük bir termonükleer cihaz olmadan kimse o kasaya giremezdi. *Wen-dell* kasaları bilmiyor muydu yoksa denemek zorunda kalacak kadar çaresiz miydi, Dee-Ann'in umurunda değildi.

Tek bildiği onun kendi kardeşinden bir şeyler çalmaya çalıştığıydı ve bilmesi gereken tek şey de buydu. İnsanın ailesiyle aşmaması gereken bazı çizgiler vardı. En azından o etraftayken.

Dee onun arkasında durmuş, en az beş dakika boyunca onun kilitle uğraşmasını, gittikçe daha da sinirlenmesini izlemiş ve sonunda onun -ya da birinin- tam arkasında durduğunu fark etmişti.

Kurt dişlerini ve pençelerini serbest bırakarak döndü ve Dee onun suratına bir yumruk indirdi. Adamın vücudu kasaya çarptı ve Dee harekete geçerek, adam belinden bükülene kadar karnına ve böbreklerine yumruk attı. İşte o zaman çenesine diz çöktü.

Adam bayılınca Dee onu saçlarından yakaladı ve ofisten dışarı, koridordan aşağı, ön kapıya doğru sürükledi. O kapı koluna uzanırken kapı açıldı. Yaşlı bir Dişi Kurt orada durmuş, gözlerini şaşkınlıkla kocaman açmıştı.

"Sen Dee-Ann olmalısın," dedi. "Evet benim."

"Ben Bayan Marshall. Ulrich'in hizmetçisiyim."

"Bayan Marshall. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Kendinize ait bir yer bulana kadar burada kalabileceğinizi söyledim."

Bir şeyi bölmüyorum, değil mi?" "Hayır,

hanımefendi. Sadece biraz çöp atıyorum."

"Ah. Bay Dell. Evet, haklısınız. Haklısınız." Asansörün yanındaki koridorun sonunu işaret etti. "Çöp kanalı hemen şurada. Omuzlarını içeri sokmak için biraz itmeniz gerekebilir ama yeterince güçlü görünüyorsunuz."

"Çok teşekkür ederim."

Dee dişi kurdun yanından geçti ve yeni uyanan kurdu koridorda sürükledi. Kurt gözlerini tamamen açtığında, Dee vücudunun büyük bir kısmını oluğun içine sokmuştu.

"Bekle-" diye söze başladı ama Dee elini kurdun alnına vurdu ve son bir hamleyle onu çığlıklar atarak cehennemin dibine, daha doğrusu bir çöplüğe yolladı.

Ellerini birbirine silerek daireye geri döndü ve kapıyı kapattı.

"Giysiler, küçük hanım," dedi Bayan Marshall ona. "Mutfakta çıplak dolaşamazsınız. Bu rüküşlüktür."

"Evet."

"Yemekten önce ellerini de yıkasan iyi olur." "Peki."

"Ve bana Ulrich gibi Bayan M. diyebilirsin." Ya da sadece hanımefendi. Hangisi işe yararsa. "Evet."

"Orada öylece durma kızım. Bir amacın varmış gibi hareket et." Dee yeni giysiler almak için yatak odasına doğru yürüdü.

* * *

Lock MacRyrie kahvenin ilk kokusunu aldığında gözlerini açtı. Kendisine sırttan kurda hırladı. "Günaydın, günışığım."

"Gwen nerede?"

"İşte. Çıkarken gördüm onu. Sana sevgisini iletmemi istedi. Sen de öpmek ister misin?"

Lock arkasını döndü ve yorganı başına çekti. Kapısının kilitlerini kaç kez değiştirirse değiştirsin, daha güçlü ve daha pahalı modeller alsın, hiçbir şey kurtların canları istediğinde dairesine girmesini engelleyemiyor gibiydi.

"Kalk. Kalk," diye ikna etti Ric. "Günle yüzleşme zamanı." "Git buradan yoksa seni öldürürüm."

"Tavsiyeye ihtiyacım var, eski dostum. İşte sana Fransız tostum."

"Fransız tostı istemiyorum. Uyumak istiyorum."

"Pastırma? Yumurta? Hepsi taze ve sevgi dolu eller tarafından yapıldı."

"Kapa çenenı." Yorganı geri çekti ve çocukluk arkadaşına ters ters baktı. "Bugünlerde çok garipleşıyorsun."

"Hiçbir fikrin yok."

Ric'in sesindeki bir şey Lock'un yorgun kışını yataktan kaldırıp duşa girmesini sağladı.

Bir kot pantolonla yatak odasından çıktığında masa hazırды ve Ric yemek tabağını koyuyordu. Adamın zamanlaması her zaman kusursuz olmuştı.

Masaya oturan Lock bir dilim pastırmaya uzandı. "Ee, ne var ne yok? Umarım Dee-Ann hakkında daha fazla saçmalık anlatmazsın."

"Hayır. Dee-Ann'le ilgili değil."

"Güzel."

"Birlikte yatıyoruz ama burada olma nedenim bu değil."

Lock yarısı yenmiş pastırma şeridini tabağına fırlattı. "Onunla yatıyor musun?"

"Mecazi anlamda ve gerçek anlamda. Ama bu yüzden burada değilim."

"Burada olma nedenin umurumda değil. Dee ile yatamazsın." "Çok geç."

"Ve işi bittiğinde gitmesine izin mi vereceksin yoksa sizin yaptığınız o sinir bozucu kurt şeyini mi yapacaksınız? Çiçeklerle, çikolatalarla, geyik leşleriyle ve pencerelerinin önünde uluyarak onları kendinize çekmeye mi çalışacaksınız? Takip etmek gibi ama daha az tehditkâr çünkü sadece kısmen insansınız. Çünkü Dee'nin hangi cins ya da türden olursa olsun erkeklerin böyle şeyler yapmasından nefret ettiğini ve buna iyi tepki vermediğini biliyorum."

"Birlikte yatmayı bıraktığımızda bu konuda endişeleneceğim."

Lock bir parça daha domuz pastırması alarak, "Sen bir aptalsın," diye hırladı.

"Demek konu Dee-Ann olunca bana anlatmaktan zevk alıyorsun. Şimdi devam edebilir miyim?"

"Senin *aptalca* Dee-Ann Smith'le yatmandan daha kötü ne olabilir?"

"Babamın Sürü'den para çalmasından mı?"

Lock bakışlarını arkadaşınınkilere dikti, ikili birbirlerine bakıyordu. Sonunda Lock itiraf etti, "Evet... bu kazanır."

"Günaydın, Dee!"

Dee dişlerini sıkarak barfiksın ortasında durdu.

"Sen de 'merhaba' demeyecek misin?"

Dee nefesini bıraktı ve bacaklarını indirdi, barfiks çubuğundaki tutuşunu bıraktı ve yere düştü. Grubun kendi bünyesindeki spor salonuna geldi.

Böylece huzur içinde çalışabilecekti. Böylece bir yandan vücuduyla uyum sağlarken bir yandan da zihninin diğer sorunları üzerinde çalışmasına izin verebiliyordu. Herkesin, sinirine dokunurlarsa onları görür görmez öldüreceğini bildiği tek yerin sessizliği ve kutsallığı içinde... Spor merkezindeki daha büyük ama daha yoğun spor salonunda sahip olmadığı bir güvenlik önlemi.

Ne yazık ki Grup'un yarı zamanlı çalışanlarından biri "sınırlar" kelimesinden pek anlamıyor gibiydi.

İç çekerek kurt köpeğiyle yüzleşti. "Günaydın, Teacup."

Birkaç ay önce Blayne'e Grup'ta yarı zamanlı bir iş vermişlerdi. İki görevi vardı: Dee'nin sokaklardan topladığı genç melezlerin normal bir toplumda yaşamaya alışmalarına yardımcı olmak ve onlara bıçaklarla nasıl dövüşüleceğini öğretmek. Kurt köpeği her ne kadar sınırlarını bozsa da Dee gerçeği kabul etmek zorundaydı; kızın bazı yetenekleri vardı. Ayrıca, melezlerin dilini konuşuyordu ve bu da korkutucu derecede tuhaf olabiliyordu. Tıpkı Blayne gibi.

Çay fincanı bir tomar kâğıt uzattı. "Değerlendirmeler."

Dee dosyaları aldı ve hızlıca gözden geçirdi. "Eee?" "İkimiz de aynı şeyi söylüyoruz. Çoğu iyi gidiyor, ama birkaçı ..." "Hannah mı?"

Çay fincanı yüzünü buruşturdu. "Tamam. Herkese karşı biraz dirençli. Yine de onunla çalışıyorum," diye hızla ekledi.

"Biliyorum, Blayne." Dee iş konuştuklarında her zaman kadının gerçek adını kullanırdı. Uygun olan buydu. "Ama üst düzey yetkilileri tedirgin ediyor."

"Neden? Kara kara düşündüğü ve biri çok yaklaştığında hırlayıp terslediği için mi?" Burnu biraz kıristtı. "Şimdi düşündüm de . . . bu beni de sinirlendirebilir." Başını salladı ve dik durdu. "Hayır. Henüz ondan vazgeçmeye hazır değilim. Hannah genç. Potansiyeli çok yüksek. Ve, aman Tanrım, çok zeki!"

"Ayrıca çıplak elleriyle bir adamın kalbini göğsünden söküp çıkarabilir." "Bunu kim yapamaz ki?"

Dee kâğıtları Blayne'e geri itti. "Kalmasını istiyorsan, onunla sen ilgilen."

"Düşünüyordum da... *senin* onun akıl hocası olarak devreye girmen iyi olabilir."

"Neden?"

Gözlerini kırptırdı. "Ne demek neden?"

"Neden demek istedim."

"Sana bunu sorduğum için onur duyman gerekmez mi?"

"Hayır."

"Senden onu kanatlarının altına almanı istemek ve-"

"Hayır."

"Ama-"

"Yaşamasına izin verdim. Bu da benim iyi niyetli işimin bittiği anlamına geliyor." "Lütfen, Dee-Ann."

"Unut gitsin."

Kurt köpeğinin alt dudağı titremeye başladı, gözleri yaşlarla doldu, ama bu gözyaşları aylar için bir siren şarkısı gibi görünüyordu çünkü Teacup onları açar açmaz kilometrelerce ötedeki tüm aylar yardımına koştu. Bu kez bir boz ayı, bir kutup ayısı ve bir tembel hayvan vardı. Ve hepsi Dee'ye dik dik bakıyordu. Henüz Blayne'e saldırmamıştı bile.

Henüz.

"Bir sorun mu var, Blayne?" diye sordu kutup, kahverengi gözleri devasa beyaz tek kaşının altından Dee'ye dik dik bakarak.

Histerik hıçkırıklara boğulan Blayne döndü ve göğsüne ulaşamadığı için yüzünü yedi-dokuz kutbunun ... yani midesine gömdü.

"T a n r ı m , Dee-Ann! Ona şimdi ne yaptın?" diye sordu kutup.

"Ben kendi işime bakarak başladım. Sen de denemelisin."

Boz dişi domuz onun omzunu itti. "Ona neden bu kadar kötü davranıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü beni gülümsetiyor. Ve eğer bana bir daha dokunursan, dik yürümeni sağlayan tüm sinirlerini yok ederim."

"Sana tekrar dokunmak mı? Yani bu şekilde mi?"

Dişi domuz ona doğru uzandı ama bir el dişi domuzun bileğini yakaladı ve geriye doğru büktü.

"Şimdi, şimdi. Herkesin sinirlenmesine gerek yok."

Malone dişi domuzu serbest bıraktı ve Dee'nin yanına gitti, Desiree de onun diğer tarafındaydı. Dee bu günlük ofis dramaları sırasında bir desteğe sahip olduğunu hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Bu güzel bir şeydi.

"Bir sorun mu var Dee?" Desiree kollarını göğsünde kavuşturarak sordu, böylece hafif ceketini herkesin kalçasında kılıfında taşıdığı 45'liği görebileceği kadar açıldı.

"Hayır, hayır," dedi Blayne hızla, aniden gözyaşlarını kontrol altına alabilmişti. "Sorun yok. Her şey yolunda."

"Emin misin, Blayne?" diye sordu
kutup. "Eminim. Teşekkürler çocuklar."

Ayılar çenelerini hafifçe patlatarak uzaklaştı ve Blayne tekrar Dee'yle
yüzleşti. "Bu iş daha bitmedi. Seni isteğime boyun eğdireceğim."

"Bazen sana bakıyorum," dedi Dee, "ve o küçük kafanı koparıp onunla
basketbol oynamak istiyorum."

"Çok *kabası*," diye tersledi Çay Fincanı ve Dee onunla tartışmaya zahmet
etmeden fırlayıp gitti.

Malone, Dee'ye, "Biraz acımasızsın Smith," dedi.

"Bunda 'biraz' diye bir şey yok. Sadece öyleyim."

Desiree sırtıttı. "Ama yine de gururlu görünüyorsun."

"Bir kız güçlü yanlarını bilmeli." Dee boynunu kırdı. "Programda ne var?"
Önceki akşamki baskın iyi gitmiş ve hemen ardından görüşmeye gittikleri
kişilerden biraz daha fazla bilgi almış olsalar da, paranın ve gerçekten sorumlu
olanların izini bulana kadar hâlâ önlerinde uzun bir yol vardı.

"Birkaç saat beklemedeyiz."

Malone eğitim odasında etrafına bakındı. "Madem öyle, küçük bir eğitim
seansına var mısın, köpek?"

"Ne tür bir eğitim-"

Dee'nin sözleri Malone'un yumruğunun yüzüne çarpmasıyla kesildi.

Desiree geri adım attı. "Bu arada, sanırım ben gidip sizin uyku odanızda
biraz kestireceğim. Siz ikinize iyi eğlenceler. Gitme vakti geldiğinde bana
haber verin."

Dee burnuna dokundu. "Nasıl davranacağını hiç bilmiyorsun, değil mi
Malone?" Dişi kaplan omuz silkti. "Kiminle konuştuğuna bağlı."

"Gerçekten babanın kendi restoranını açmak için sürüsünden çalacağını mı
düşünüyorsun?"

"Bence kendi restoranını açmak için uyuyan bir bebekten bile çalar."

"Neden?"

"Van Amca'dan daha iyi olduğunu kanıtlamak istiyor ki bu çok aptalca.
Çünkü kimse Van Amca'dan daha iyi olamaz."

"Ona karşı hâlâ o altı yaşındaki çocuğun sevgisini taşıyorsun, değil mi?"

"Bana ilk ceylanımı nasıl keseceğimi, Irene Teyze'ye kıyasla çok aptal olan
kızları nasıl tavlayacağımı ve Van Amca'dan nasıl dayak yemeyeceğimi öğretti."

Fransız şef için çalışıyorsun. Bunlar asla unutamayacağım şeyler."

"Ona söyleyecek misin?"

"Bunu yapabilirim. Adelle bunu yapmam gerektiğini düşünüyor. Ya da babama parayı veririm, böylece Sürü'nün parasına ihtiyacı kalmaz ya da çaldığı parayı yerine koyabilirim."

"*Birdenbire* babana borçlu olduğun için mi?" "Belki de babasının sevgisine muhtaç bir evladım."

"Babanı sevmiyorsun bile."

Ric yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Gerçekten hoşlanmıyorum. Ondan gerçekten hiç hoşlanmıyorum. Bu beni kötü bir insan yapar, değil mi?"

"Hayır. Bu senin iyi kurt içgüdülerin olduğu anlamına gelir. Ve sana karşı dürüst olmak gerekirse Ric, kimse babanı sevmiyor. Babanın babandan hoşlandığını sanmıyorum." Ric sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Van Amca'ya söylemeliyim ki

I?"

"Sana şunu sorayım... Van'a söylemek zorunda hissediyor musun çünkü söylemezsen başına geleceklerden korkuyor musun? Yoksa onu ve sürünüzü sevdiğiniz ve saygı duyduğunuz için mi söylemek zorundasınız?"

"Van Amca'dan hiç korkmadım." Ama daha genç ve güçsüzken babasından korkmuştu. Ve onu ne kadar sevmek istese de sevememişti.

"O zaman ne yapman gerektiğini biliyorsun. Ve bunu yapacaksın çünkü doğru olan bu. Baban seni neyle suçlarsa suçlasın, doğru olanı yapacaksın."

Üzerinden bir yük kalktığını hisseden Ric, "Teşekkürler dostum. Bu gerçekten yardımcı oldu." "Ben bir ayıyım, küçük kurt adam. Hepimiz bilgelikten yanayız."

"Gerçekten mi? O zaman Dee-Ann Smith'i nasıl sonsuza dek benim yapacağımı söyle." "Dostum," diye güldü Lock, "bu asla olmayacak."

"Teşekkür ederim, bilge ayı."

Boz ayı omuz silkti. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

BÖLÜM 18

Ric Grup ofisine doğru yürüdü. Lock'un bakış açısını öğrendikten sonra kendini daha iyi hissediyordu ve şimdi New York ile Batı Yakası arasındaki üç saatlik zaman farkını kaçınılmaz olanı ertelemek için bir bahane olarak kullanarak o aramayı yapmadan önce bazı ofis işlerini halletmesi gerekiyordu.

"Günaydın, Charlene." Resepsiyona uğradı ve her zaman güler yüzlü olan şımarık tilki yöneticiden postayı aldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Ama ziyaretçilerimiz var. Dedektif MacDermot ve KZS'den Marcella Malone."

"Herhangi bir sorun var mı?"

"Sanmıyorum. Eğitim odalarından birindeler." "Güzel.

Teşekkürler."

Dee-Ann'in antrenmanı sırasında rahatsız edilmekten nefret ettiğini bilen Ric doğruca ofisine gitti. İçeri adımını atar atmaz Dişi Kurt'un orada olduğunu anladı. Kokusu hâlâ burnundaydı ve masasına bir notla birlikte bir rapor bırakmıştı.

Konuşmamız gerek.-Dee

Lock ile yaptığı konuşmanın son yirmi dakikasını canlı bir şekilde hatırlıyordu: *Kabul edelim, Dee'ye asla tutunamayacaksın, o yüzden seni terk ettiğinde -ki bu çok geç olmayacak- bunu kabullen. Daha iyi olacaksın ve daha uzun yaşayacaksın*, Ric aslında terk edildiği hissinden kurtulamadı. Şimdiden. Bir erkeğe şans vermemekten bahsediyoruz.

Sinirlenen ve ayının bu konudaki tavsiyelerini dinlemeye hiç niyeti olmayan Ric, notu buruşturup çöp kutusuna attı. Tam o sırada küçük Abby Vega'nın ofisinin önünde dans ettiğini gördü, küçük kurt köpeği ya da kurt çakalıydı - dürüst olmak gerekirse, tam olarak ne olduğunu söyleyememişlerdi ve kimse koku ya da kan testleriyle bunu anlayacak kadar yaklaşmamıştı - ayakları zıplıyordu.

"Merhaba Abby. İyi misin?" Yürüyüşe mi ihtiyacı vardı? Tanrım, umarım değildir. Bu tuhaflığın ötesinde bir şey olurdu.

Havladı, kaçtı, tekrar saldırdı, yine havladı.

Sabırlı olması gerektiğini hatırladı ve ona saçmalamayı kesmesini, şimdiden yer değiştirmesini ve bilmesini istediği şeyi söylememeye karar verdi. "Bir şeye bakmamı ister misin?" diye sordu, sonuna "Lassie "yi de eklemek istiyordu.

Abby başını salladı ve tekrar yola koyuldu.

Ric, Abby'yi birkaç koridor boyunca takip ederek Grup üyelerinin göğüs göğüse çarpıştığı eğitim halkasının bulunduğu odaya ulaştı.

Ne yazık ki Ric neler olup bittiğini tam olarak göremiyordu. Görünüşe göre Grup'taki *herkes* içeriye ya da içeriye bakan büyük pencerelere doluşmuştu.

Abby yere çömeldi ve süründü ama Ric bunu yapmayacaktı. Onun bir onuru vardı. Bunun yerine, hırıltılara, hırıltılara ve ardından gelen ısırlıklara aldırmandan içeri doğru ilerledi.

Yumruk Dee'nin boğazına çarptı ve kadın dizlerinin üzerine düştü. Malone ona doğru hamle yaptı, tekrar savurdu ama Dee kolunu yakaladı, Dişi Kaplan'ı içeri çekti ve onu çevirerek mindere düşürdü. Daha sonra dizini Malone'un göğsüne bastırdı ve kolunu yukarı ve vücudundan uzağa doğru bükte.

Dee, Malone'un boyun eğmesini sağlamaya çalışırken, yumuşak bir boğaz sesi duydu ve çatık kaşlarının altından kendisine bakan güzel kahverengi gözlerle baktı.

Kahretsin.

Malone'un kolundaki tutuşu gevşedi ve Dişi Kaplan bacağını kaldırarak dizini Dee'nin sırtının üst kısmına çarptı ve onu ringin iplerine çarparak geri uçmasına ve Malone'un bekleyen yumruğuna doğru fırlamasına neden oldu.

Malone ona bir tokat atıp "Uyan Smith!" diye bağırana kadar Dee'nin hatırladığı son şey bu oldu.

Dee gözlerini açtı. "Çok teşekkür ederim," diye tersledi.

"O güzel yüzün dikkatini dağıtmasına izin verdin. Bir numaralı hata." Kanı silmesi için Dee'ye nemli bir bez uzattı. "*Neredeyse* bana sahip olduğunu söylesem kendini daha iyi hisseder misin?"

Acele etmeyen Dee ayağa kalktı. Kendini dengede hissettiğinde uzandı ve Malone'un başının yan tarafını kelepçeledi.

"Hey!"

"Kalkmama yardım et."

Malone onun kolunu kavradı ve Dee'yi ayağa kaldırdı.

"Kendi başına ayakta durabilir misin?"

"Evet."

Malone onu bıraktı ve Dee hemen bir parmağını kaldırdı. "Bana bir daha vurma."

Malone yumruğunu indirdi ve sırttı. "Hâlâ tanıdığım en sert köpek olduğunu gördüğüme sevindim. Yine de hâlâ bir kedi gibi değilsin. İnceliklerin üzerinde çalışmalısın, Smith."

"Al sana incelik," diyerek orta parmağını kaldırdı ve dövüş bittiğinden beri seyreden kalabalığa baktı. Ric'i göremeyince iplerin arasına gitti ve aşağı atladı.

"Hey," diye seslendi Malone. "Gelip patronunla aranı düzeltmene yardım etmemi ister misin?"

"O benim amirim ve sen yanımda dururken her şey için seni suçlayamam, değil mi?"

"Mükemmel bir nokta." Malone, hâlâ boğuşma havasındaydı, kollarını uzattı. "Başka kimse biraz-"

Erkek bir kaplan ringe atladı ve Malone başını salladı. "Unut gitsin." "Oh, hadi ama. Sen ve ben, hadi gidelim."

Hâlâ yüzünü bezle silen Dee, Ric'in ofisine doğru ilerledi.

Ric'i masasının arkasında öfkeli bir halde buldu.

"Ne düşündüğünü biliyorum-" diye başladı.

"'Bu işi yapalım' cümlesinin neresini anlamadın?" diye sordu, süslü ofis koltuğunda arkasına yaslanmış, parmakları düz karnının üzerinde birbirine geçmişti.

Dee masaya doğru yürüdü. "Düşündüğünüz gibi değil."

"Siz ikiniz *Grup*'ta ringde birbirinizin canına okumuyordunuz. bölge mi?"

"Pekala, düşündüğünüz gibi, ama bu kötü niyetle falan yapılmadı. Aslında iyi anlaşıyoruz. Arkadaş olduğumuzu söyleyemem ama dün gece o binadan düştükten sonra o-"

Ric elini kaldırdı. "Bir binadan mı düştün?"

"Çıkıntıdan yuvarlandım ama yere falan çarpmadım çünkü tutunmuştum-"

"Dur." Kurt başını salladı. "Yaptığın şeyi yapmak için tam olarak ne yaptığını bilmiyorsam, bundan korkamam, değil mi?"

"Annem günü böyle atlatıyor."

"O zaman biz de öyle yapacağız."

Dee kaşlarını çattı. "Başka bir sorun mu var?"

"Hayır." Adam ona baktı. "Sence yanlış bir şey mi var?" "Garip davranman dışında mı? Hayır."

"O zaman sanırım hiçbir sorun yok." Adam bilgisayarına odaklandı ve kız az önce kovulduğu hissine kapıldı.

Ric'le ofisin ortasındaki dostça küçük bir kavga hakkında züppelik yapmadığı bir zamanda konuşmanın daha iyi olacağına karar veren Dee masadan uzaklaştı ama boş çöp kutusunda buruşturulmuş tek bir kâğıt gözüne çarptı. Onun için bıraktığı not olduğunu fark edince uzandı ve çıkardı.

"Şimdi de notlarımı mı atıyorsun?"

Bilgisayar ekranından gözlerini ayırmadan, "Harika derecede sağlam bir zihnim var," dedi ona. "Seninle ilgili sorunları daha sonraki bir tarihte konuşmayı unutmazdım. Benim için uygun olduğunda."

Şoke olan Dee, "Senin derdin ne Van Holtz?" diye sordu.

Klavyesinde bir şeyler yazarken, "Benim bir sorunum yok," dedi. "Ben sadece kişisel meseleleri ofis dışında tutacağımızı sanıyordum."

"Evet, ama kardeşini ofisindeki o büyük kasaya girmeye çalışırken bulursam hemen bilmek istersin diye düşündüm."

Ric sandalyesini döndürerek ona baktı. "Bekle. Ne?"

"Kardeşini kasana girmeye çalışırken yakaladım. Şifreyi bilmiyor gibi görüldüğüne göre, zorla girdiğini varsayıyorum."

Van Holtz gözlerini kırptırdı. "Oh. Oh. Oh!" Ayağa kalktı, kollarını masasına dayadı, sırtı dikti. "Ah. Doğru. Kesinlikle haklısın. Dairemin yakınında bile olmamalıydı. Aslında, Lock'a hakaret ettiği için onu oradan men ettim. Yani ... iyi işti."

Dee onu inceledi. "Bu çok fazla 'oh' demekti, Van Holtz." "Hayır. Sadece ... bilirsin işte."

Dee notuna baktı, buruşuk kâğıdı düzeltti. Tekrar okudu ve gözlerini kurda dikti. Hiçbir zaman laf kalabalığı içeren notlar yazan biri olmamıştı ama bu seferki, bağlamından koparılsa ... "Sen benim-"

"Hayır."

O kadar hızlı cevap verdi ki, kadın anladı. "Yaptın, değil mi?"

"Tamam, yanlış anlamışım. Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

"Pek sayılmaz." Yüzü kızarıırken ve yirmi kat daha sevimliyken olmazdı!

"Bak, bir hata yaptım. Tamam mı? Olur böyle şeyler. Sadece bu konuda konuşmayalım." "Sanki o kadar kolay olacaktı gibi." Dee ofis kapısını çarpıp kilitledi, sonra da onunla yüzleşti.

"Ne yapıyorsun?"

"Sanırım bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamız gerekiyor," dedi ve masasına doğru ilerledi.

"Gerekli değil. Açıklığa kavuşturacak bir şey yok. Olanları unutalım derim ben.

Unutamaz mıyız?"

Dee masanın etrafından dolanıp Ric'e yaklaştı ve bacaklarını Ric'in kalçalarına geçirerek kucağına oturdu.

"Hayır."

Ric sandalyede biraz kıpırdandı. "Peki, bunu kucağımda oturmadan yapabilir misin?"

Gözlerini onun kucağına dikti. "Sertleşiyor musun Ulrich?"

"Kucağımda oturuyorsun, Dee-Ann. Terli ve kanlı kokuyorsun, tabii ki sertleşiyorum."

"O zaman bunu hızlıca yapacağım, sadece açık olalım diye. İnsanlarla olan ilişkilerimi not bırakarak, mesaj atarak ya da e-posta göndererek sonlandırmam. Bunun yerine ben-"

"Onları kafalarının arkasından bir kez mi vurdun?"

"MacRyrie'yle konuşuyormuşsun, anladığım kadarıyla, o çitada kullandığım boya topu tabancasıydı. Hayatta kaldı."

Bu hiç de adil değildi. Üzerinde sadece spor sutyeni, egzersiz şortu ve spor ayakkabısı vardı. Elleri dövüş için bantlanmıştı ve üzerlerinde hâlâ Malone'un kanı vardı. Saçları terden sıırılsıklamdı ve çok sayıdaki yara izi nemli tenine karşı parlak ve gümüş rengindeydi.

Dürüst olmak gerekirse, ancak bu kadarıyla başa çıkabilirdi!

Ve Dee-Ann Smith de bunu biliyordu. Ona ne yaptığının farkındaydı, ellerini omuzlarına bastırıp onu sandalyeye sıkıştırarak kendini savunmasız ve çaresiz hissetmesine neden oluyordu.

Şeytani seks büyücüsü!

"Güven bana sevgilim," dedi alçak sesle, "aramızdaki bu şey bittiğinde sana bizzat haber vereceğim. Bir kadın gibi. Saçma sapan notlar bırakan korkmuş küçük bir kız gibi değil. Ve eğer emin değilsen bana sor."

"Sorarsam kaçmayacağından emin misin?"

"Sadece polis işin içine girdiğinde ya da cephanem bittiğinde kaçarım." "Bu tamamen adil."

"Böyle düşünmene sevindim," diye mırıldandı, sonra yavaşça eğilip boynunu kokladı. "Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Ric inledi. "Dee, bunu burada yapamayız."

"Neden?"

"Burası ofis ve biz ofiste sevişmeyen iki yüksek eğitilmiş profesyoneliz."

"Beni restoran ofisinizde becermeye hazırdınız."

"Restoran benim. Burası Gruba ait. Ayrıca, beni çılgına çeviren azgın, terli Dişi Kurtlarla doğaçlama sandalye seksi yapmak için ortalıkta prezervatifim yok."

Dudaklarını adamın boynuna bastırdı, dili adamın teninde küçük sekizler çiziyordu. "Sanırım yüksek eğitilmiş profesyoneller olarak yapacak başka bir şey bulmamız gerekecek."

Ellerini onun omuzlarına koymak için kendini zorlayan Ric, onu geri itti -ve Tanrım, bu *şimdiye kadar* yaptığı en zor şey olmalıydı- ve "Bu *gece* başka bir şey bulmamız gerekecek. Burada olmaz."

"Kimsenin bizi bilmesini istemiyor musun?"

"Kimin bildiği gerçekten umurumda değil. Ama edep ve standart çalışma prosedürü diye bir şey var ve eminim ki masamda seks yapmak buna dahil değil."

"Peki ya mutfağınızda?"

"Restoran mutfağında *asla*. Hijyen. Ama benim evimde her şey serbest. Sadece Bayan M. işe gelmeden önce ortalığı temizlediğimizden emin olmalıyız."

"Tamam. Tamam. Tamam. Anladım." Ayağa kalktı ve eğer sikişin elleri olsaydı, kaçmasına izin verdiği için şimdiye kadar boynunu sıkardı.

Dee kapıya doğru yürürken ve o da aşağılık dürtülerini kontrol altına almaya çalışırken Ric, "Bekle. Wendell'ı yakaladığında sana ne dedi?"

Dee masasının önünde durdu ve yavaşça ona baktı. "Hiçbir şey," dedi uzun bir süre sonra ve bu onu endişelendirdi.

"Dee-Ann . . ne oldu?" Eğer kardeşi ona dokunmuşsa ... "Ben, uh ... bir şekilde onu dövdüm."

"Pardon?"

"Bakın," diye açıkladı, "Smith'ler arasında kendi akrabalarınıza yapmayacağınız bazı şeyler vardır. Bir kurdun parıltısını, aracını, dişi kurdunu çalamazsın, tabii uygun bir şekilde işaretlenmemişse ve gitmek istemiyorsa, ya da parasını. Bunu yapmaya çalıştığını anladım ve ona birkaç kez yumruk attım, yüzüne tekme attım ve, uh ..." Boğazını temizledi. "Onu çöp kanalına ittim. Bayan M. bana nerede olduğunu gösterdi."

"Bana tek bir şey söyle Dee-Ann" -Ric'in eli masasını kavradı- "sen . . çıplak mıydın?"

Şimdi utanma sırası Dee'deydi. Tanrım, yanakları yanıyordu! Daha önce hiç kızardığından emin değildi. Öte yandan, zengin ve kültürlü Ulrich Van Holtz'un gece misafirlerinden birinin kardeşini bir çöp kanalına ittirmediğine bahse girmeye hazırdı. Sadece annesinin bunu hiç duymamış olmasını umabilirdi.

"Tanrı seni seviyor, Dee-Ann," diye haykırırdı annesi. "Babana bu kadar çok benzemek zorunda mısın?"

"Öyle miydin, Dee-Ann?" Ric itti.

"Şey... bilirsin, ilk iş olarak kıyafet giymeyi sevmem. Acıkmıştım, o yüzden kalktım ve-"

Bir anda ayağa kalktı ve masasının etrafında dönmeye başladı. Kolunu tuttuğunda, onu dışarı atacağından ve bir daha görmek istemediğini söyleyeceğinden emin olduğunu düşündü. Ama onun yerine diğer kolunu tuttu ve kızı masaya çarpana kadar onu itti. Eliyle bilgisayarı hariç her şeyi silip süpürdü ve onu cilalı ahşaba doğru itti.

"Uh . . . Ric?"

Şortunu indirmekle meşgulken durdu ve "Ofisin kapısını kilitledin, değil mi?" diye sordu.

"Evet, ama-"

"Güzel."

Şortu ve külotu uçtu ve aniden Dee'nin bacaklarının arasında bir dil vardı.

"Hani" -gözleri şaş- "ofiste dalga geçmek yasaktı?"

Başını kaldırıp cevap vermeden önce dili klitorisinin üzerinde dans etti, "Kardeşimi aşağı itmeyi ne kadar sık hayal ettiğimi biliyor musun?"

öp paraşütü? Onu hareket eden bir uçak pervanesine atmayı da düşündüm ama bunun gerçekten yanlış olacağını biliyorum."

"Ve birinci derece cinayet."

"Doğru. Ama sen. . . onu paraşütten aşağı ittin. Ve bunu benim için yaptın."

"Çünkü akrabalarından çalmamalıydı."

Ric güldü ve gülüşünde bir parça acılık vardı. "Bunun için çok iyi bir rol modeli yok. Ama ben Van Amca'ya sahip olacak kadar şanslıyım." Acılık kayboldu ve sırıtış geri döndü. "Ve şimdi de sana sahip olduğum için şanslıyım."

"Umarım bunu kalıcı hale getirmeyi düşünmüyorsundur, Van Holtz," diye uyardı.

"Burası bana kalıcı olmadığını söylediğin yer mi?"

"Hayır. Burası seni annemin evinin arkasındaki sığ bir mezara gömülmeni düşünemeyecek kadar çok sevdiğimi söylediğim yer. Çünkü babam bir Van Holtz'un biricik kızıyla uğraştığını öğrenirse olacak olan bu."

İnanılmaz yetenekli parmaklara sahip büyük eller kalçalarını okşadı. "Sanırım bu riske değeceğini düşünmem çok kötü."

"Babam Van Holtz'a karşı çıkarsan kazanamazsın."

"Biliyorum." Kollarını kızın bacaklarının altından geçirdi ve onu masanın kenarına sürükleyerek kalçalarını iyice açtı. "Bu yüzden biraz ... olmak zorundayım."

Gözleri kısıldı. "Kurnaz mı?"

"Dediğim gibi, Van Amca *benim* rol modelim ve adam kurnazlıkta çok iyi."

Sonra sırıtışı bacaklarının arasında kayboldu ve Dee üstün yetenekli bir dilin ona şimdiye kadarki en iyi kafayı vermesini engelleyecek güce sahip değildi.

Dez kırmızı ışıktaki oturmuş, Jersey'e gidebilmek için ışığın değişmesini bekliyordu. Malone yolcu koltuğunda, Dee-Ann ise arkada oturuyordu. Güneş batmaya başlarken radyoda Janis Joplin'in "Me and Bobby McGee" şarkısı çalıyordu.

Dez ilk başta Cella'nın radyoya mırıldanarak eşlik ettiğini düşündü. Onun da güzel bir sesi vardı, gırtlaktan ve yumuşak. Genellikle eski rock şarkılarına eşlik ederdi. Altmışlı yıllardan kalma her şeyi.

Ama Cella başını çevirip ona baktığında, Dez "Me and Bobby McGee" şarkısını mırıldananın Cella olmadığını fark etti.

Dee-Ann uzun bacaklarını siyah cipin arka koltuğuna uzatmıştı; her zaman üzerinde taşıdığı bıçağı elinde rahatça tutuyor, bakışları pencereden dışarı odaklanmıştı ve Janis'le birlikte mırıldanıyordu.

Işık değişti ve Dez ilerledi, geceyi geçirecekleri işlerine doğru yol alıyor ve Dee-Ann Smith gibi birini neyin mırıldanabileceğini merak ediyordu.

BÖLÜM 19

Güney Jersey'li **D**an Phillips göğsüne baskı yapan ağırlığı, boğazına dayanan bıçağı hissettiğinde neredeyse uyumak üzereydi.

Gözleri hızla açıldı ve gecenin karanlığında o parlak gözlerden başka bir şey göremedi. Bir hayvanın gözleri.

Çılgılık atmak için ağzını açtı ama yumuşak bir "Sus, şimdi," sesi kelimeleri boğazında durdurdu.

Yanında karısı yatıyordu, huzur içinde uyuyordu, üzerinde boğazına bıçak dayamış bir şey olduğundan habersizdi.

Yakınına eğildi ve Dan'ın kulağına fısıldadı. "Seni henüz öldürmemiş olmamın tek nedeni, neyi finanse etmeye yardım ettiğini gerçekten bilmiyor olman. Bu yüzden sana hayatını kurtarman ve mutlu gibi görünen bir ailenin babalarının yasını tutmasını engellemek için tek bir şans vereceğim. Anladın mı?"

Başını salladı.

"Connecticut Hayvan Kurtarma Vakfı'na para sağlayan müşterinin adı?"

Bilmek istediği şey bu muydu? Bir grup zengin iyilikseverin para yatırdığı lanet olası hayvan kurtarma vakfı hakkında mı?

İsmi verdi ve üstündeki şeyin şaşkınlıkla sertleştiğini hissetti. Sonra "Teşekkür ederim." dedi ve gitti.

Ona kimseye bir şey söylememesini ya da polisi aramamasını söylemesine gerek yoktu. Buna gerek yoktu. Birine tek kelime ederse, geri döneceğini ve öleceğini biliyordu.

Cella cipin kaputuna uzanmış, yıldızlara bakıyordu. "Onu doğru duyduğundan emin misin?"

"Kulaklarımda bir sorun yok, Malone. Ne duyduğumu biliyorum."

Kahretsin, bu kötüydü. Çok kötüydü. Ve cipin arkasında oturan iki kadın da bunu zaten biliyordu.

"Eee?" Smith sordu. "Parlak bir fikri olan var mı?"

MacDermot cipten birkaç adım uzaklaştı ve aniden "Siktir!" diye bağırdı. *Siktir!*"

Cella ayağa kalktı. "Hepimiz sakinleşelim."

"Nasıl sakinleşmemi bekliyorsun?" MacDermot sordu. "Yani, ciddi mi? Bu çok kötü."

"Hepimiz için," diye hatırlattı Cella ona. "Öğrendiklerim ve Smith'le birlikte bu hepimiz için kötü. Ama bunun arkasında ciddi bir para olması gerektiğini biliyorduk."

"Evet," dedi Smith, "ama *bu*? Biliyor muydunuz?"

Cella kurda kaşlarını çatı. "*Beni ne diye suçluyorsun?*"

"Durun," diye emretti MacDermot onlara. "Şimdi birbirimize düşman olmayacağız."

"Peki ne yapacağız?"

Smith cipten uzaklaştı. "Ben hallederim."

"Hayır-" Ama Smith çoktan cipin arkasına doğru ilerlemeye başlamıştı.

Cella ve MacDermot onun peşinden gittiler. MacDermot ona, "İzin almadan bunu yapamazsın," diye hatırlattı.

"Yetkiyi siktir et."

Bagajın kilidini açtı ama Cella elini bagajın üzerine kapattı. "Bunu yapmayacaksın Dee-Ann. İzin almadan olmaz."

"Ve gerçekten bunu alacağımızı mı düşünüyorsun?"

Cella başını salladı. "Evet. Sanırım alacağız. Ama sadece bu işi doğru yaparsak."

"Peki bunu halletmenin doğru yolu nedir?"

"Patronlarımızın yapmasına izin vermek.

Biz değil."

"Neden biz değil?"

Dürüst olmaya karar verdi. "Sen"- Dee-Ann'i işaret etti- "en ufak bir tahrikte öldürüyorsun. Bense içimden geldiği için vuruyorum. Ve MacDermot kaba ve yıpratıcı." Cella kollarını her iki kadının omuzlarına doladı ve onlara sıkıca sarıldı. "Aman Tanrım! Şimdi fark ettim. Sizi seviyorum çocuklar!"

"Bana dokunuyorsun," diye yakındı Dee-Ann.

"Evet ama en azından bu sefer sana vurduğum için değil."

"Sadece sırtım dönük olmadığı için."

MacDermot güldü. "Haklı, Malone."

BÖLÜM 20

Dee, içeri girmenin bir yolunu bulana kadar arka tarafta dolaşmak yerine Ric'in binasının ön kapısından girmeye karar verdi. Büyük cam kapılara yaklaştığında, kapıcı kapıyı açmak için acele etti.

"İyi akşamlar Bayan Smith," dedi şapkasını eğerek.

Dee dondu kaldı, vücudu gerildi. Tam bir insan olan adama kaşlarını çatı ama adam sadece gülümsedi ve kapıdan geçmesini bekledi. Dee de öyle yaptı ve asansöre binerek çatı katına çıktı.

Her gün pratik yaptığı her şeye karşı gelerek Ric'in ona verdiği anahtarları kullandı ve ön kapıyı açtı. Ceketini çıkarıp dolaba astı ve koridorda yürümeye başladı. Hâlâ loş ışıklı dairenin gölgelerine yapışmış, sinsi sinsi yürüyormuş gibi hissediyordu. Adamın apartmanında sinsice dolaşmak istemediğine karar vererek koridorun ortasına doğru adım attı ve mutfığa yöneldi. Adamın her zaman olduğu gibi görüldüğü tek yere.

"Ric?" diye seslendi, saklanmayan insanların ses çıkardığını varsayıyordu. Filmlerde ve televizyonda hep öyle yaparlardı. Sallanan kapıyı iterek açtı ve mutfığa adım attı. "Ric? Burada mısınız?" Adamın apartmanda bir yerlerde olduğunu *bildiği* için bu soru ona hep şekil değiştirenlerden gelen aptalca bir soru gibi gelirdi. Burnu onun kokusunu alıyor, kulakları onun etrafta dolaştığını duyuyor ve varlığını hissedebiliyordu. Ama bu normal bir soruydu ve kısa, kontrollü patlamalar halinde normal davranabilirdi. Silah sesi gibi.

Karanlıktan alçak bir hırıltı geldi ve Dee mutfaktan dışarı adım atarak kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Hırıltı yaklaştı ve gözleri yanan birkaç lambanın ışığını yansıttı.

Kendisinin ve ekibinin içine girdiği sorunlara rağmen biraz gülümseyen Dee, mutfak kapısından uzaklaşarak koridora doğru ilerledi.

"Şimdi ne yaptığınızı sanıyorsunuz Bay Van Holtz? Koca dairenizin ortasında tek başına kalmış zavallı küçük bir kıza. Savunmasız."

Büyük pençeleri mermer zemine yumuşak bir şekilde vuruyordu, kurt Dee-Ann'in etrafında dönüyor, gölgelerin arasında saklanıyordu ama Dee-Ann onun nerede olduğunu biliyordu.

her saniyesindeydi.

Oyunun beklemesi gerektiğini düşünen Dee-Ann, "Konuşmamız gerek Van Holtz," dedi. Ama o bunun üzerine hırladı. "Ne yapmak istediğini biliyorum ama konumuz bu değil. Konuşmamız gerek. İş hakkında. İki profesyonel gibi."

Karanlığın içinden çıktı, yüzlerce yıl önce yaşamış atalarından kalan kasları ve gücü dalgalanıyordu. Başını eğdi, parlak mavi bakışları Dee'nin yüzüne kilitlendi.

Dee geri çekildi ve başını salladı. "Bu profesyonelce değil Ulrich." Ve işte o zaman ona saldırdı.

Dez, kocası ve eşiyle paylaştığı Brooklyn'deki evine girdi. İki safkan Rottweiler köpeği onu ön kapıda karşılamış, ıslak öpücükler ve heyecanlı kuyruk sallamalarla selamlamıştı. Bazı sahipleri gibi onların kuyruklarını kesmeyi reddetmişti ve bunu yapmadığı için de memnundu. Köpeklerinin kuyruklarıyla bir şeyleri devirmesi kadar Mace'i çıldırtan bir şey yoktu.

Onları okşadı ve yerde kıpırdayan köpek etinden başka bir şey kalmayana kadar kuyruklarının kıçlarıyla birleştiği noktayı kaşdı. Ayağa kalkarak ceketini çıkardı ve tırabzanın üzerine koydu. Sırt çantasını ön kapıya bırakan Dez mutfığa doğru yürüdü ama daha fazla ilerleyemeden kapı açıldı ve hayatındaki en önemli şey ona doğru hücum etti. Dez dizlerinin üzerine çöktü ve kollarını iki yana açarak, hiperkinetik paket vücuduna çarpıp her ikisini de yere sererken güldü.

Marcus'u öpücük yağmuruna tuttu, bu uzun günler ve geceler boyunca yaptığı her şeyin, bir gün kendi oğlu ya da kızı ya da her ikisi ve tüm köpekleriyle yerde yuvarlanabilmesini sağlamak için olduğunu biliyordu - çünkü oğlunun köpekleri olacaktı. Kedi olsa bile. Çünkü köpeksiz bir hayat neydi ki?

"Bu yüzündeki de ne?" diye sordu ona, muhtemelen kendi yüzünde de olduğunu fark ederek.

"Tamam," dedi Blayne Thorpe mutfak kapısından içeri dalarak. "Brownie karışımında ufak bir aksilik oldu sadece. Paniğe gerek yok!"

Ancak Blayne, Marcus'tan daha kötü durumda görünüyordu. Tanrım, çocuk her tarafını kaplamıştı. Gerçekten brownie *pişirmişler* miydi?

"Ama ağır topları çağırdım," diye devam etti Blayne, "burayı tertemiz yapmak için."

Dez ayağa kalktı ve Marcus'u kollarını boynuna dolayıncaya kadar kaldırdı. "Dairemi temizlemesi için erkek arkadaşını mı çağırdın?"

"Birinin bunu yapması gerekiyordu," diye mutfak kapısının arkasından bir ses geldi. "Başka bir sorun var mı?" Dez ön kapıya doğru dönerek sordu. kapıyı açtı ve kocası yanında köpeğiyle içeri girdi. Görünüşe göre kurtarılan Rottie kırması köpek, Dez'in sıradan safkanlarının arasında kalamayacak kadar iyiydi. Bunun yerine, Mace'in iş gününe dayanmasına yardımcı olmak ve Smitty'nin köpeği Shit-starter'ın onu rahatsız etmesini önlemek için Mace'le birlikte şehre gitmesi gerekiyordu.

Küçük fahişe.

"Üzgünüm geciktim," dedi Mace. "İş uzadı."

"Sorun değil," diye cıvıladı Blayne. Belki de Dez'in tanıdığı en cıvıl cıvıl insandı. Marcus ona hayrandı ve Mace ona herkesten daha fazla tahammül ediyordu. Bu da çok şey ifade ediyordu. "Bu gece derbi antrenmanı yok."

"Oğlum," dedi Mace, Marcus'u davet etmeden Dez'in kollarından çekip aldı ve başının üzerinde tuttu. "Soyumun geleceği."

Dez tiksintiyle başını salladı, Blayne kıkırdadı.

Marcus kaşlarını çatarak babasına baktı, kolunu geri çekti ve var olmayan pençeleriyle Mace'in yakışıklı yüzünü kesti.

"Engerek çocuk!" Mace hırladı.

Dez kollarını uzatarak, "Oğlumu bana ver, Llewellyn," diye emretti.

"Anasının kuzusu. Onu bu hale sen getirdin." Oğlunu itti Dez'in kollarına geri döndü. "Nankör bir ana kuzusu. Yaşamana izin veriyorum, evlat! Bunu sakın unutma!"

"Teşekkür ederim, Blayne," dedi Dez, oğlunun kıkırdamaları ve bağırıışları arasında. "Sana ödeme yapamayacağımızdan emin misin?"

"Kesinlikle hayır!"

"Evet, çünkü her şey bedava olmalı," diye yakındı Bo Novikov mutfaktan. "Böylece Blayne benzeri bir ütopya da yaşayabiliriz."

Blayne gülümsedi ve "Bir dakika izin verir misiniz?" dedi.

Dee kocasıyla yüzleşmeden önce Blayne'in mutfaka dönmesini bekledi. "Konuşmamız gerek."

"Ben şimdi ne yaptım?"

"Hiçbir şey."

"Çünkü her ne olduysa, bunu yapmak istemediğime eminim."

"Kendinize yardım etmiyorsunuz, Kaptan Ego."

"Ve eğer bir arkadaşına yardım etmek istiyorsam," diye bağırdı Blayne mutfak kapısının arkasından, "bunu yaparım! Ve sen de bana bu konuda hiçbir bok vermeyeceksin, seni büyük boy Vizigot!"

"Çok tatlı bir çiftler," diye taklit etti Mace, Dez'e yakın zamanda margaritayı biraz fazla kaçırdığı bir vahşi köpek partisinden.

"Dengesiz bir çift olsalar da çok şirinler." "O aslandan çok ayı gibi."

"Bu ne demek? Kafası seninki kadar büyük değil mi?"

"Tamam." Blayne kapıdan geri döndü, eli Novikov'un ön kolunu kavramıştı. Dez bunu asla yüksek sesle söylemezdi ama adamın cüssesi iticiydi. En azından onun için. Mace sadece güzel, nispeten normal bir altı-dörttü, ama yedi fit ve üzeri aralığa girmek Dez'i korkuttu. O boyda birini becermek nasıl bir şeydi? Boğulabilir miydin? Özellikle de sıska bir basketbolcu tipi değil de neredeyse dört yüz kiloluk bir kas yığını olduğunda. Tanrım, ya onun üstünde ölürse? Blayne kendini dışarı sürükleyebilir miydi?

Mace kalçasıyla ona çarptı ve Dez yine Novikov'a baktığını fark etti. Muhtemelen Mace'in deyişiyle "dehşet içinde bakıyordu". Bunun üzerinde çalışması gerekiyordu.

"İkinize de teşekkür ederim," dedi korkusunu gizlemek için.

"Sorun değil," dedi Blayne Marcus'u alnından öperken, çocuk bir koluyla Blayne'e tutunmaya çalışırken bir yandan da annesine tutunmaya devam ediyordu.

"Daha fazla temizlik malzemesi alman gerekecek," dedi Novikov, her an kafasını ısıırıp koparacakmış gibi kaşlarını çatarak. "Mutfağı temizlemek için yeterince vardı ama o kadar." Etrafına bir göz attı. "Gerçi bütün evi temizleyecek birine ihtiyacın var. Burası bir ahır gibi."

"Tamam!" Blayne, Novikov'u da peşinden sürükleyerek ön kapıya doğru ilerlemeye başladı. "Ne zaman istersen, Dez. Bana ihtiyacın olursa ara, orada olacağım! İyi geceler!"

"İyi geceler, Blayne."

Kapı çiftin arkasından çarparak kapandı ve Mace başını sallayarak mutfığa yöneldi. "Sanırım evimiz yeterince temiz, teşekkürler. Ne ucube ama."

Kapının arkasında kayboldu.

"Marcus'u yatırayım," dedi Dez, "sonra-"

Mutfak kapısı tekrar çarparak açıldı, Mace orada dikilmiş, gözlerini kocaman açmıştı. "Dez, bu mutfağı görmelisin. Sanki bir ucubeden fırlamış gibi."

Lysol reklamı."

Cella patronuyla yaptığı görüşmeyi sonlandırdı ve telefonu eski mutfak masasının üzerine fırlattı. Annesinin, Cella'nın Long Island'da büyüdüğü Malone ailesinin evindeki neredeyse tüm diğer mobilyaları değiştirdiği gibi değiştirmedeği birkaç eşyadan biriydi.

Artık New York'a döndüğüne göre kendine ait bir yer edinmesi gerektiğini biliyordu. Muhtemelen şehirde bir yer ama şu anda ailesiyle birlikte yaşamaktan keyif alıyordu. Oğlu olmayan bir erkeğin dahil olduğu nadir kaplan ailelerinden biriydi. Çoğu dişi kaplan hamile kaldıktan sonra etraflarında bir erkek kaplan olmasına dayanamazdı ama onun anne ve babası ilkokulda tanışmış ve o zamandan beri birlikteydi. Gerçi bu onun ailesiydi. Cella'nın durumu biraz farklıydı.

"Eve yeni mi geliyorsun?" diye sordu on yedi yaşındaki kızı, annesi Deniz Kuvvetleri'ne katılıp onu büyükanne ve büyükbabasına bıraktığından beri yatak odası olan bodrumun kapısını kapatırken.

"Evet. Yoğun bir geceydi."

"Yoğun birkaç gün. Akşam yemeğinden kalan lazanya var. Mikrodalgaya koymamı ister misin?" Kızı böyle şeyleri hep soru olarak sorardı, hatta lazanyayı kesip tabağa koymuş ve mikrodalgaya atmış olsa bile.

"Elbette. Teşekkürler
bebeğim." "Sorun
değil."

Cella ayağa kalktı ve odasına giden merdivenlere yöneldi. "Ben üstümü değiştireceğim. Hemen döneceğim."

"Tamam. Ama Kevin Amca geceyi burada geçirdi-"

Kızı daha sözünü bitiremeden, dört yaş küçük erkek kardeşi Cella'yı arkadan yakalayarak yere düşürdü.

"Yeteneklerin zayıf!" dedi ona, bunu her yaptığında söylediği gibi. "Her zaman olduğu gibi, ben daha güçlü olan kardeş-owww! Kahretsin, Cella! Neden hep bu kadar sert vuruyorsun? Anneme söyleyeceğim!"

Dee'nin çıplak vücudu duvara çarptı, Ric onun içine gömüldü, yüzü boynuna bastırdı. Elini Dee'nin kalçasının altına kaydırıp ve

Prezervatifle kaplı siki, kadının nefes nefese kalmasına ve adamın omuzlarını kavramasına neden olan yeni ve lezzetli bir açığa dokunuyordu.

"Eve hiç gelmeyeceksin sandım," diye soludu adam, boynundaki tendonları ısırarak.

"Çalışıyorum," dedi, parmakları meme uçlarını çekiştirirken, kalçaları ona sürtünürken yırladı.

"Sana daha iyi saatler vermeliyim."

"Ric-" Ama sözünü bitiremeden onu öptü, dili ağzına daldı. Kadın da onu öpmeden edemedi. Adamın çok tatlı bir ağzı vardı.

Adamın vücudu onu duvara yapıştırdı, elleri göğüslerinden çekildi, böylece kollarını duvara dayayabildi.

"Konuşmamız gerek," diye tekrar denedi kadın ağızları ayrıldığında.

"Sonra," dedi ona, şimdi onu güçlü vuruşlarla beceriyordu. "Bana her şeyi daha sonra anlat."

"Tamam," diye ciyakladı.

Mace Llewellyn kendisi ve Dez için ayırdığı bitter çikolatalı dondurmayı itti ve kızın sözleri karşısında başını salladı. "Bu doğru olamaz. Yalan söylüyorlar."

"Yalan söylemek için bir sebepleri yok."

Paslanmaz çelik mutfak tezgâhından uzaklaşıp tekrar geri döndü, kendi yaptığı köpek hemen yanı başındaydı ve sahibinin ruh halini hissediyordu.

"Bu bilgi yanlış olmalı, Dez."

Tezgâhın arkasından çıktı ve kollarını onun beline doladı, bunun onun için ne kadar zor olduğunu anlıyordu. "Ama yanlış değil. Olmadığını biliyorsun."

Dez Mace'e sıkıca sarıldı, kollarının vücudunu sardığını ve onu tuttuğunu hissettiğinde rahatladı.

"Bunu düzelteceğiz," dedi. "Söz veriyorum."

"Bunun düzelmesinin tek bir yolu var," dedi ve yüzünü onun boynuna gömdü.

Ve onun haklı olduğunu biliyordu.

Ric koridorun ortasında doğrulup Dee-Ann'e baktı. "Missy Llewellyn mi? Mace Llewellyn'in kız kardeşi mi?"

"Para oraya gidiyor."

"Emin misiniz? Emin olmak zorundayız."

"Elimdeki bilginin doğru olduğundan eminim."

Kafasını kaşdı, aklını bir türlü toparlayamıyordu. "Bu Missy olamaz, Dee-Ann. Ondan geliyor olamaz."

"Neden olamaz? Çok zengin olduğu için mi?"

"Hayır," diye karşı çıktı. "Çünkü çok tembel." Kollarını dizlerine dayayarak güldü. "Missy'yi uzun yıllardır tanıyorum. Aynı sosyete çevrelerindeyiz ve melezlerin hayranı olmasa da Missy *kimsenin* hayranı değil. Herkesten eşit derecede nefret eder. Ancak bu kadar para ve risk yatırımı yapmak için hibritlerden gerçekten tutkuyla nefret etmeniz gerekir. Missy şikayet etmek dışında hiçbir şeyi tutkuyla yapmaz. Tanrım, ne kadar da şikâyetçi."

Dee-Ann doğruldu ve Ric kendini onun yüzüne odaklanmaya zorladı. Biraz daha aşağıya bakarsa, asıl meseleye odaklanmak yerine yine kızın üzerine atlayacaktı.

"O zaman neler olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Tuzaga düşürülmediyse tabii. Sırtlanlar tarafından, belki?"

"Sırtlanlar melez dövüşleri için para yatırmazlar. Paralarını istiflerler."

"Çok doğru." Ric yüzünü buruşturdu. "Kurul'da bir Llewellyn var, biliyorsun." Kurul, 1800'lerin sonunda çirkinleşen bölge anlaşmazlıklarını ele almak için kurulmuştu. Büyük Pride'lar, Sürüler ve Klanlardan temsilciler yılda iki kez bir araya gelerek herhangi bir sorun ya da endişeyi tartışıyorlardı, ancak telefon görüşmeleri ya da e-postalar yoluyla kolayca ve hızlı bir şekilde çözülemeyen sorunlar varsa daha sık toplanıyorlardı. "Matilda Llewellyn. Bu yüzden bu konuyu nasıl ele alacağımıza dikkat etmeliyiz."

"Evet. Belki de kendi türlerini öldüren zengin kedigilleri aşağılamak istemeyiz."

"Kastettiğim bu değildi. O yüzden kelimeleri ağzıma tıkmaktan çekinme. Ve ikimiz de çıplakken neden tartışıyoruz?"

"Kabul edelim Ric, böyle bir organizasyonu bir araya getirmek, doğru şekilde yönetmek
-İşin içinde ciddi bir para olmalı."

"Van Holtz'ların böyle bir parası var. Magnus Sürüsü. Löwler. Missy de bunu söyleyecek ve haklı bir argümanı olacak. Peki ya kardeşi Mace?"

"Unut gitsin." Dee başını salladı. "Mace Llewellyn'i ve neden bir milyon yıl geçse de asla bir şeye karışmayacağını anlatıp durabilirim."

Ama en önemlisi, gurur parasına hiçbir zaman doğrudan erişimi olmadı. Hiçbir zaman."

"Ona gidersek güvenebilir miyiz?" "Kesinlikle."

"Van Amca'yla konuşayım. Matilda ile ilgileniyor, belki onun da bir fikri vardır."

"Malone'un adamları ilgilenebilir."

"Eğer onlar ilgilenirse, Missy için biraz üzülebilirim." "Öyle mi?"

"Kedigiller *acımasızdır*, Dee-Ann," dedi ayağa kalkarak. "Sadece ... acımasız. En azından sen çabucak girip çıkarsın."

"Yeterince doğru."

Ric telefonunu almak için uzaklaşmaya başladı, ama geri döndü ve onun önünde çömeldi.

"Van amcanı araman gerektiğini söylemiştin."

"Biliyorum. Sadece bir öpücük daha istedim."

"Öpüşmeye başladık, amcanı aramayacaksın." "Kuzenim."

"Her neyse."

Ric eğildi. "Yine de öp beni. Böylece **ç ı p l a k k e n** tartışmamızı telafi edebiliriz. Çıplakken asla tartışmamalıyız."

"Tanrım, bir şeyi kafana koydun mu-"

"-kemiği olan bir kurt gibi," diye fısıltıyla bitirdi.

BÖLÜM 21

Dee haklıydı. Telefona hiç çıkmamıştı ama bunun bir önemi yoktu çünkü KZS Van'la bizzat temasa geçmişti. Ve sabahın dördünde Ric için Van, KZS'nin başı Victoria Löwe ve NYPD'nin şekil değiştiren birimini yöneten dişi domuz Lynsey Gentry'nin katıldığı bir konferans çağrısı geldi. İki saat süren bu görüşme, kuzeninin hepsine "Hafta sonunu değerlendirin. Salı günü görüşürüz."

Ric önce neden Salı olduğunu anlamadı, sonra bir gün sonra Dört Temmuz hafta sonu olduğunu hatırladı. Ve babası Macon River Falls'taki evde büyük bir sürü buluşması düzenliyordu. Ric'in annesine katılmayacağını çoktan söylediği bir etkinlik. Bugünlerde tartışmaya bile zahmet etmiyordu - katılmamasının en iyisi olduğunu biliyordu. Yine de günün erken saatlerinde Van'ı arayıp Van'ın ve diğer kuzenlerin zaten bildiklerini doğrulamakla kalmayıp Alder'in hırsızlığının aslında ne kadar derinlere indiğini ortaya çıkardıktan sonra gitmediği için iki kat daha minnettardı. Eninde sonunda, Ric'in bir hırsız ve sürüsüne ihanet eden biri olarak ortaya çıkmasındaki rolü Alder'a geri dönecekti ve Ric bunun gerçekten de karanlık bir gün olacağını biliyordu.

Ve tüm bunlardan dolayı Ric, konferans görüşmesi sona erdikten sonra Van amcasını geri arayıp Dee-Ann'in Wendell'ı kasasına girmeye çalışırken bulduğunu ve muhtemelen Ric'in ne kadar şey bildiğini öğrenmeye çalıştığını haber vermeyi ihmal etmedi. Van'ın bu bilgiye verdiği yanıt şaşırtıcıydı.

"Dee-Ann Smith senin dairende miydi?"

"O her zaman benim dairemedir. İsteddiği zaman gelir ve gider." "Ve sabahın erken saatlerinde orada mıydı?"

"Şey, kalacak yeni bir yer bulana kadar burada kalıyor." "Hı-hı."

Ric zihinsel olarak omuz silkti. "Tamam. İyi o zaman. Onunla yatıyorum." "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Hayır." Ve sonra, sadece sinirlendirmek için, "Ama kalbimi kaybettim." "Seni salak."

"Ben de seni seviyorum Van Amca." "O bir Smith."

"İnanılmaz biri. Ve sevimli."

"Dee-Ann Smith'in sevimli bir yanı yok. Neyin var senin?" "Ne diyebilirim ki? Onda bir şeyler var. Bence o-" "Söyleme."

"-O."

"Tanrım, sen söyledin. Halkımın nesi var böyle? Hepiniz etrafta koşturup 'o' kişiyi arıyorsunuz. "

"Onu aramıyordum. Bir anda ortaya çıktı. Lock'un koridorunda. O zaman anladım. Ve Irene Teyze'nin 'doğru kişi' olduğunu söylemiştin. "

"Bu onun şansıydı. Beni bulması." "O zaman sanırım ben şanslıyım."

"Tamam." Kuzeninin bu konuya yaklaşmak için farklı bir yol bulmaya çalıştığını hayal edebiliyordu. "Peki ne dedi?"

"Babasından ve içinde benim olduğum sığ bir mezardan bahsetti ama Sanırım onu da kazanabilirim."

"Eggie Smith'i kazanamazsın. Eggie Smith'i kazanmak diye bir şey yoktur."

"Ama çekici olduğumu kendin söyledin." "Aynı zamanda bir aptalsın."

Ric sırtıttı. "Ama büyüleyici bir aptal."

Kuzeni telefonu yüzüne kapattı, aşık kardeşlerine karşı asla sabrı yoktu ve Ric sonunda yatağına döndü.

Dee-Ann'i içinde görünce gülümsedi. O -ve yastığının altındaki silah ve bıçak- mükemmel bir uyum sağlamıştı. Ric neden başka kimsenin bunu görmediğini bilmiyordu. Blayne dışında. Blayne görmüştü ama bir tek o görmüş gibiydi. Gerçi bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek kişi Dee-Ann'di ve bu konuda onunla birlikte çalışmaya fazlasıyla istekliydi.

Ric yatağa girdi ve Dee-Ann'in yanına sokulana kadar yatağın içinde -gerçekten büyük bir yataktı- ilerledi. Kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı.

Gözleri kapanmak üzereydi, titanyum çerçeveli ayı büyüklüğündeki kraliçe yatak -muhtemelen dünyanın en ağır yataklarından biriydi- kısa bir süre havalandıktan sonra tekrar yere çöktüğünde uykuya dalmasına ramak kalmıştı. Hem Ric hem de Dee silahlarını çektiler; Ric'inki kolay erişim için doğrudan yatağın içine yerleştirdiği kılıfından, Dee'ninki ise yastığının altından. Doğrudan yatağın ayak ucuna nişan aldılar, parmakları tetikteydi, mermiler çoktan hazneye girmişti.

Yine de yatağın ucundaki ayı-aslan melezi hiç korku göstermedi. Sadece "Çapulcu" Novikov'un yapabileceği gibi onlara baktı ve "Bir ev ödünç almam gerekiyor" dedi.

Bu itin vurulmaya ne kadar yaklaştığından haberi var mıydı? Dee'nin silahında ayı postunu delip geçecek kadar güçlü zırh delici mermiler vardı.

"Ne istiyorsun?" Ric sordu. Zavallı şey. Saatlerdir ayaktaydı ve daha birkaç dakika önce yatağına dönmüştü. Ve daha eve girmeden Novikov'un kokusunu almadığına göre yorgunluğu iliklerine kadar işlemiş olmalıydı. Bu kesinlikle onun yapacağı bir şey değildi.

"Bir ev ödünç almam gerekiyor. Yerel olarak birkaç tane olduğunu biliyorum." "Neden bir ev istiyorsun?"

"Neden umursuyorsun ki?"

Dee'nin parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı, dudakları dişlerinin üzerinden geri çekildi. Ama Ric silahı indirmesini sağladı, elini Dee'ninkine dayayıp yatağa bastırdı.

"Sizin kendi evleriniz var," diye karşı çıktı Ric. "Fok çiftliği olan bir tane." "Buralarda değil. Ve Blayne bir parti istiyor."

"Senin dairenin nesi var? Kocaman." "Ve?"

"Orada yap," diye mantık yürüttü Ric.

"İnsanların eşyalarımın etrafında olmasını istemiyorum." "Ama benimkilerin etrafında olmalarını istiyorsun?"

"Seninkiler umurumda değil."

Dee bowie bıçağına uzanmak üzereydi ki Ric onu vücuduyla yatağa sabitledi.

"Neden bunu ikimiz için de kolaylaştırmıyorum? Evimi sana teslim etmek yerine, hepimiz için bir şeyler ayarlarım."

"Burası mı?" Novikov yatak odasının etrafına bakındı. "Burası biraz sıkıcı."

Dee o sırada neredeyse Ric'in elinden kurtulacaktı ama Ric onu kollarının arasına aldı ve sıkıca tuttu. İkisinin de çıplak olması, Dee'nin dişlerini göstermesi ve pençelerini çıkarması, bu iki tuhaf aptalın hâlâ çay ve kek yiyormuş gibi konuşuyor olması, beyninin Bo Novikov'u öldürmeye çalışmakla meşgul olmayan kısmını büyüledi.

"Burada olmaz. Adada kendime ait bir yerim var. Sahile yakın."

"Şekil değiştiren dostu mu yoksa dişlerimi içeride mi tutmak zorundayım?"

"Şekil değiştiren dostu, ama çok özel. Evde de bir sürü oda var, yani hepimiz oldukça rahat edeceğiz. Yakınlarda bir park ve plaj bile var. Ayrıca arkamda olimpik bir havuz var."

"Bu işe yarar." Ve Dee, melezin oraya vardığında havuzdan hiç ayrılmayacağını hissediyordu.

"Mükemmel. Kendi tarafımdan her şeyi organize edip günün ilerleyen saatlerinde size e-posta göndereceğim." Ric çenesiyle kapıyı işaret etti. "Şimdi git buradan. Ve eğer buraya girmek için kapıyı menteşelerinden söktüysen, yerine tak."

"Bu sabah antrenman yapmayacak mısınız?" Novikov sordu.

Ric, Dee bıçağını melezin boğazına gömmeden önce onu kucağına çekti ve "Novikov!" diye bağırdı.

"Sadece bir soruydu."

Novikov ortaya çıktığı gibi sessizce dışarı çıktı ve Dee tekrar Ric'in göğsüne yaslandı. "Onu öldürmeme izin vermeliydin."

"Ona takım için ihtiyacım var. Ödemek zorunda olduğum bedel bu." Ric Dee'nin boynundaki saçları taradı ve boğazını öptü. "Benimle gelersen bu hafta sonunu katlanılabilir hale getirirsin."

"Muhtemelen işim olacak."

"Şüpheli. Ben de on birinci saatte başına bir şey gelmemesini sağlarım."

"Bu adil görünmüyor."

"Adil olmak umurumda değil. Long Island'da benimle rahatlanan umurumda."

"Çay Fincanı ve Bay Mızımız Pantolon ile mi?"

Ric güldü. "Novikov'u sonsuza dek böyle çağırabilir miyim?" "Buyur."

"Ayrıca Lock ve Gwen de orada olacak."

"Gwen benden nefret ediyor," diye hatırlattı ona. "Narsist olma. O herkesten nefret eder."

"Haklısın."

"Ayrıca, en son ne zaman bir şeyleri öldürmek için küçük bir tatil yaptın?"

"Deniz Kuvvetleri'nden ayrıldığımda ve bu işe girmeden önce."

"Ama ailenle kalıyordun, yani bu gerçekten bir tatil miydi?"

Dee omuz silkti. "Hoşuma gitti."

Ric ona daha sıkı sarıldı. "Benimle gel."

Gerçek bir pişmanlık hissedenden Dee itiraf etti, "Yapamayacağımı biliyorsun. Sürüyle birlikte olmalıyım."

"Tennessee'ye mi gidiyorsun?"

"Hayır. Sadece Shaw kardeşler, kuzenlerim, New York Smith Sürüsü ve Kuznetsov Sürüsü ile Shaw'ların evine. Dünya cehenneme dönecek ama... aile işte."

Dee'yi hâlâ kucağında tutan Ric, cep telefonuna ulaşana kadar ikisini de yatağın kenarına yaklaştırdı. Birini hızlıca aradı ve karşı tarafın açmasını beklerken ona gülümsedi.

"Günaydın Jessica." Bobby Ray'in eşini ve Kuznetsov vahşi köpek sürüsünün alfasını mı aramıştı? Yüce Tanrım, ama adam kirli oynuyordu. "Ben Ric. Nasılsın? Çok iyiyim. Çok iyiyim. Dinle, bunun son dakika olduğunu biliyorum ama 4 Temmuz hafta sonu için Ada'daki evime gelmeye ne dersin? Uh-huh. İstedğin kişiyi getirebilirsin. Hafta sonunu Shaw kardeşlerle geçirmek istersen anlarım. Onları yemek yerken ve uyurken izlemek. Kendi mülkleri olduğu için herkese emir vermedikleri ya da siz bebeği uyutmaya çalışırken horlamadıkları zaman. Gerçekten. Emin misin? Bu harika olacak. Blayne, Lock ve Gwen de orada olacak. Evet. Ve mankafa, ama eminim havuzda yaşayacak, yani onunla herhangi bir şekilde iletişim kurmak zorunda kalmayacaksın. Kötü davranmıyorum. Herkesin ona mankafa dediğini sanıyordum. Çok uygun," diye mırıldanarak sözlerini tamamladı. "Pekâlâ. Tamam. Gelmek isteyen herkesi getirin. Yeterince yer var. Yeterince yiyecek alabilmem için bugün bana bir liste gönderin. Harika. Görüşürüz o zaman."

Ric telefonu kapattı ve ona sıırttı. "Gördün mü? Artık mazeret yok."

Elini Ric'in koluna bastırdı ve gözlerinin içine baktı. "Aldığın bu ev tam olarak ne kadar büyük?"

"Oldukça büyük" diye cevap vermeden önce omzunu öptü.

Oğlunu kollarında tutan Mace Llewellyn, Ulrich Van Holtz ön kapısını açtığında kaşlarını çatmaktan kendini alıkoymaya çalıştı. Elbette, Missy ne zaman işin içine girse, kaşlarını çatmak da işin içine giriyor gibiydi.

Kurt, kulağına dayadığı telefonun ağızlığını parmaklarıyla kapatmadan önce eliyle onu içeri buyur etti. "Bana bir dakika ver, Mace. Et siparişi veriyorum."

Tamam. "Sorun değil."

"Hayır," dedi Van Holtz telefonuna. "Bundan daha fazla deniz aslanına ihtiyacım olacak. Biftek var mı?" Koridoru işaret etti. "Oturma odasına git. Uzun sürmez."

Mace koridordan geçip oturma odasına girdi, tam girişte Dee-Ann Smith'in kısa şortu ve atletiyile yerde oturmuş silahlarını temizlediğini görünce durdu. Dee-Ann'in Van Holtz ve Grup için çalıştığını biliyordu ama ... son derece rahat görünüyordu.

"Dee-Ann?"

"Hey, Mace," dedi, 45'liğin namlusunu temizlemek için bir hazne fırçasını metodik bir şekilde kullanmaktan başını kaldırmadan.

"Ne yapıyorsun?" "Silahlarımı temizliyorum."

Mace, Dee-Ann ile karşı karşıya olduğunu unutmuştu. Yıllardır tanıdığı en gerçekçi kadınlardan biriydi. "Yani, Ulrich Van Holtz'un dairesinde ne yapıyorsun?"

"Silahlarımı temizliyorum."

O noktada bu işin peşini bırakmaya karar verdi. Umursamak için çok fazla enerji harcıyordu.

"Orada ne var, Llewellyn?" Dee-Ann gözlerini kısarak Marcus'a baktı ve gülümseyerek sordu.

"Belli ki erkeklerle daha fazla vakit geçirmeye ihtiyacı olan şımarık bir velet.

Ya da bilirsin işte

.. sen."

Dee kıkırdadı ve ayağa kalkarak ellerini bir beze sildi. "Bu şımarık velet biraz dondurmaya ne dersin?"

Marcus Mace'e tısladı ve bırakması için ona vurdu. "Şunu yapmayı kes!"

"Sizi erkek kediler. Huysuzluk bunun için uygun bir kelime bile değil." Marcus'u Mace'in elinden aldı. "Gel bakalım yakışıklı. Sana biraz süslü, pahalı dondurma alalım." Van Holtz içeri girerken o da odadan çıktı.

"Şunu bilmenizi isterim ki Bayan Smith, *dondurma* muhteşemdir." "Pahalı!" diye karşılık verdi.

Van Holtz Mace'e koltuklardan birine oturmasını işaret etti ama Mace etraflarında dolaşıp halının üzerine serilmiş ince bir kumaşın üzerine yayılmış silah yığınını görünce durdu.

"Bu birkaç yıl önce yardım müzayedesinden aldığın halı değil mi?" Mace sordu.

"Evet."

"Altı haneli rakamlara satılan mı?"

"On sekizinci yüzyıldan kalma, türünün tek örneği bir orijinal."

"O zaman kesinlikle üzerine silah yağı sürmek istiyorsun."

"Bağırıp ellerimi dramatik bir şekilde havaya kaldırırdım ama bana çok fazla ödediğimi söyleyecektir."

Mace bir kanepeye oturdu. "Kız kardeşim."

Van Holtz başını salladı ve onun karşısına oturdu. "Henüz hiçbir şeye karar verilmedi."

"Kız kardeşimin bu işle bir ilgisi olduğuna inanamazsın. Burada Missy Llewellyn'den bahsediyoruz."

"Bunu belirttiğime eminim. Ve sizi temin ederim ki nihai bir karar vermeden önce bu konuyu enine boyuna araştıracağız." Van Holtz kanepede arkasına yaslandı ve ayağını kaldırıp diğer dizinin üzerine koydu. Mace, zengin kurdu yemek yaptığı zamanlar dışında hiç bu kadar rahat gördüğünü sanmıyordu. Yıpranmış kot pantolon, çıplak ayaklar ve Cathedral Lisesi Lacrosse tişörtü. Aynı okula gitmişlerdi ama Mace ondan birkaç yıl öndeydi. Yine de Van Holtz'un ağabeyini hatırlıyordu. O herif nasıl bir pislikti ve pek değişmemişti. Ama birbirlerine hiç benzemiyorlardı.

"Sadece benimle konuşana kadar hiçbir şey yapmayacağına söz ver." "Eğer bunu o yaptıysa, Mace-"

"Yapmadı. Ama bir şekilde bu işe bulaştıysa benimle konuş. Kız kardeşim pek çok şey olabilir ama o benim kız kardeşim. Anladın mı?"

"Anlıyorum. Ve sen de bu davadaki en iyi adamlarımızdan biriyle evlisin."

Mace biraz homurdandı. "Okulda ne kadar iyi anlaştıklarını düşünürsek . . . beni uyaran sen olsan iyi edersin."

"Vereceğim. Ayrıca bunu Gururunuzun diğer üyeleriyle tartışmamanızı rica edeceğim."

"Onlar benim Gururum değil. On sekiz yaşına girdiğimden ve ucuz bir çöp gibi takas edilmeyi reddettiğimden beri değiller. Ama Missy hâlâ benim kanımdan. O hâlâ Marcus'un teyzesi. Bunu unutamam."

"Ben de unutmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Teşekkürler." Mace ayağa kalktı ve Dee- Ann ile Marcus'un neredeyse çarpışacağı koridora doğru yürüdü. Çifte baktı ve sonunda

"Bir sorun mu vardı?" diye sordu.

Dee-Ann başını salladı. "Hayır. Neden?"

"Bir nedeni yok." Oğlunu kucağına aldı, Dee gibi çikolatalı dondurmaya bulanmak istemediği için çocuğun yüzünü kendisinden uzak tutmaya dikkat etti. Çocuk gezegendeki en özensiz yemek yiyen kişi olmalıydı ama Desiree de dahil olmak üzere bütün kadınlar bunu yanına bırakıyordu.

Mace, Marcus'un tuttuğu külâhı aldı - oğlunun koluna bir tavuk kemiği gibi yapışmasını, minik dişlerinin insan etine girmeye çalışmasını görmezden gelerek

-Ve kapıya yöneldi.

"İyi hafta sonları," dedi Van Holtz ona.

"Sana da." Kapı arkasından kapandı ve Mace asansöre yöneldi. İçeri girdikten sonra külâhı oğluna doğru tuttu, böylece oğlunun üzerindeki baskıyı kaldırıp külâhı yalamasını sağladı.

"Kadınlara karşı nasıl bir caziben var bilmiyorum," dedi Mace küçük veleda, "ama bunun sahip olduğun minimane ile çok ilgisi olduğunu tahmin ediyorum."

"Sevimli çocuk," dedi Dee-Ann Ric'e kapı kapandığında. "Saçını beğendim." "Senden hoşlanıyor."

"Sanırım o da babası gibi memeli her şeyden hoşlanıyor."

Ric yaklaştı ve Dee-Ann'in burnundaki erimiş çikolatalı dondurmayı yaladı. "Nefis."

"Mace Missy için mi burada?"

"Tabii ki. Onun kız kardeşi."

"Doğru, ama bunu hak etmiyor. Mace denizaşırı görevdeyken ve tatillerinin çoğunu Bobby Ray ile Smithtown'da geçirirken ona mektup yazdığını bile sanmıyorum."

"O hâlâ onun kız kardeşi ve onun için önemli olan tek şey de bu." Ric kolunu onun beline doladı. "Toplandın mı?"

"Toplandım mı?"

"Hafta sonu tatili için. Hâlâ geliyor musun?"

"New York Sürüsü'ndeki *herkes* geldiğine göre fazla seçeneğim yok.

Hepsi evini görmek istiyor."

"Listeyi Jess'ten aldım. Erkek aslanlar da geleceği için zebra ve ceylan etimi arttırmak zorunda kaldım. Ama yine de geliyorsun, değil mi?"

"Eğer hâlâ eminsen."

"Neden olmayayım ki?"

"Sissy ve Ronnie de orada olacak. Bizi birlikte görecekler. Bu bilgiyi Tennessee'ye götürürken rekorlar kırılacağını söylediğimde bana güvenin."

"Yani?"

Onun yanağını okşadı. "Gittiğinde seni özleyeceğim."

"Biliyor musun, baban beni gerçekten sevebilir."

Ve Ric, kız kahkahalar atıp silahlarını onun pahalı, on sekizinci yüzyıldan kalma halısının üzerinde temizlemeye geri döndüğünde bunu kişisel algılamamaya çalıştı.

22. BÖLÜM

"Peki sen ne düşünüyorsun?" Ric ona sordu.

Ric'in "yeni satın aldığı" evi inceleyen Dee, "Bir evden çok ... bir tatil köyüne benziyor," diyebildi.

"Neden böyle söyledin? Misafir evleri yüzünden mi?"

"Ve birden fazla tenis kortu, yakındaki göl. Tek eksisiniz bir hediyelik eşya dükkânı ve restoranlarınızdan biri."

"Burası bir sürü evi. Çok sayıda kurdun rahatlayabileceği ve kalabalık şehirden uzakta bir hafta sonunun tadını çıkarabileceği bir yer. Ya da bizim durumumuzda olduğu gibi, muhtemelen aynı anda aynı yerde bulunmaması gereken çok sayıda rastgele şekil değiştiren, birileri parçalanıp sızlanana kadar bütün bir hafta sonu boyunca birbirlerinin sinirlerini bozuyor."

MacRyrie bunu kanıtlamak için hantal hantal yanlarına geldi, boz ayı sırtıyordu. "Burası harika bir yer Ric."

"Teşekkürler."

"Sana bir ev hediyesi getirdim." Ric yere baktı. "Kediler mi?"

"Ha?"

"Ellerin, dostum."

MacRyrie kocaman ellerine baktı. "Tanrım! Yine yaptım. Özür dilerim çocuklar." Brendon ve Mitchell Shaw'ı yere düşürdü, iki aslan sertçe yere carptı. "Size ne yaptığımı göstereyim."

Boz ayı kamyonetine gitti ve MacRyrie'nin kendi elleriyle yaptığı, tamamen ahşaptan yapılmış bir sehpayla döndü. Dee adamın bazı yetenekleri olduğunu biliyordu ama gerçekten çok iyiydi.

Masayı yere bıraktı ve yerdeki aslanları kafalarına darbe almamaları için kendilerini çimlere bırakmaya zorladı.

"Ne düşünüyorsun?"

"Muhteşem, Lock. Teşekkür ederim."

"Önemli değil." Ama ayının geniş gülümsemesi Dee'ye bunun için çok uğraştığını söylüyordu.

Ric, "Bence ana oturma odasında mükemmel duracak," diye ekledi. "Ana oturma odası mı var?" Dee sordu.

"Yargılama."

"Ben alırım." Boz ayı masayı aldı ve bir kolunun altında taşıyarak eve doğru ilerledi.

Dee, Ric'e baktı. "Bu şey yaklaşık yüz kilo ağırlığında, değil mi?"

"Muhtemelen daha fazla. Bana verdiği mobilyaları ona yerleştirtiyorum ve sonra bir daha asla dokunmuyorum. Sırtımı zorlamak istemiyorum."

Long Island'daki araziye giden uzun ve virajlı yola başka arabalar, cipler ve kamyonlar da yanaştı.

"Sanırım içeri girsem iyi olacak." Dee'nin yanağına bir öpücük kondurdu. Tatlı bir öpücüktü ama yine de Dee'nin kalbinin biraz daha hızlı atmasına neden oldu. "Umarım bu hafta sonu rahatlarsın."

"Ayakkabı giymek zorunda mıyım?" diye sordu Dee.

Ric başını salladı. "İstemiyorsan giymezsın." "O zaman rahatlamak yeterince kolay olmalı."

"Güzel." Ric evinin içine doğru yürüdü ve Dee onu izledi, onu takip etmeyi düşündü. Belki de herkes gelmeden önce onu birkaç dakikalığına en yakın yatak odasına sürükleyecekti.

Ama Ric daha büyük eve adımını atmamıştı ki Sissy Mae ve Ronnie Lee yanında durdular.

"Sen ve Van Holtz mu?" Sissy sordu.

"Evet." Dee-Ann küçük kuzeni ve Alfa Dişi'yle yüzleşti. "Ve?" "Hiçbir şey. Ulrich Van Holtz sadece ..."

"Benim ligimin dışında mı?"

"Genelde tercih ettiğinden daha küçük görünüyor diyecektim. Ve çok daha hoş."

"En azından bir boz ayının tokadını yedikten sonra kendini yerde sürüklemiyor."

Ayağa kalkarken tişörtündeki ve şortundaki kiri fırçalayan Mitch Shaw, "Bizi tokatlamadı. O ayı tehlikeli ve dengesiz. Ve benim narin kız kardeşimin etrafında olmamalı!" diye bağırdı Gwen çantasıyla yanından geçerken.

"Bırak artık," diye karşılık verdi.

Dee uzanıp Ronnie Lee'nin telefonu tutan elini yakaladı ve sıktı.

"Ah!" Ronnie Lee bağırdı. "Ow, ow, ow, ow, ow, ow, *ow-ow-ow!* "

"Kimi arıyorsun, Ronnie Lee?"

"Hiç kimseyi!"

Dee daha sıkı sıkı. "Kimi arıyorsun, Ronnie Lee?"

"Sadece annemi. Merhaba demek için!"

"Bunu yapmayalım, tamam mı?" Dee, Ronnie'nin elini bırakmadan önce metalin büküldüğünü ve bazı kemiklerin çatırdadığını duyana kadar bekledi. "Senin için sorun olur mu, Sissy Mae?"

"Annemle konuşmadığım bir gün, güneş ışığı ve tatlı çay dolu bir gün gibidir." "Güzel." Dee, Ronnie'ye döndü. "Senin için sorun olur mu, Ronnie Lee?" Kurt, Ronnie'nin yerde yattığı yerden ona ters ters baktı. dizlerinin üzerine çöktü.

"Evet," diye tısladı Dişi Kurt. "Ama bana sadece aramamamı söyleyebilirdin." "Kollarını yuvalarından çıkarabilirdim de. Bunun daha dostça olduğunu düşündüm. Şimdi hepinize iyi eğlenceler." Dee, Ric'in cipine gitti ve yanında getirdiği pahalı şarap kutularından birini aldı. ve eve yöneldi.

Ric iki eliyle alnını ovuşturdu. Novikov eve herkesten birkaç saat önce geleceğini söylediğinde, Ric basitçe adamın bataklık kedisi aslanlarla yer kapmak için savaşmak zorunda kalmadan önce havuzda biraz zaman geçireceğini düşünmüştü. Ama Bold Novikov'un bundan çok daha şeytani olduğunu fark ediyordu.

Yedi-bir melezi, duvara yapıştırdığı birkaç dev Post-It'e yazdığı çizelgenin önünde gururla duruyordu. Ric'in birkaç yıl önce satın aldığı Jackson Pollack için ayırdığı duvar. Kısa bir süre, Pollack zaten yerinde olsaydı Novikov'un değerli tablosunu hâlâ oraya asıp asmayacağını merak etti.

"Şimdi," diye devam etti melez, "gördüğünüz gibi, katılım listenizdeki herkese odalar tahsis ettim, Smith kurtlarını köpeklerle yakın tuttum, Bobby Ray Smith ve Jessica Ward-Smith'i de aralarında kurulan odada tuttum. Ayrıca, bu odada bebeklerini koyabilecekleri ek bir oda da vardı." Her bir kişinin adını küçük yapışkan kâğıt parçalarına yazmış ve titizlikle çizdiği odalara dikkatle yerleştirmişti. Dürüst olmak gerekirse Ric, bir dizi resmi plan dışında ev özelliklerinin bu kadar ustalıkla çizildiğini görmemişti.

Ric, "Aslında insanların kendi odalarını seçebileceklerini düşünüyordum," diye öneride bulunmaya çalıştı.

Mavi gözler kısıldı. "Ama benim bir çizelgem var."

"Evet. Var. Renkli lejantlar, oklar ve tabii ki her cinsin resimleri var."

"Görsellerin her zaman yardımcı olduğunu düşünmüşümdür." Bir yığın sayfayı havaya kaldırdı. "Ayrıca herkes için eşlik eden broşürler hazırladım."

Ric'in elleri yumruk şeklinde kıvrıldı. "Yine de amaç herkesin buraya gelip rahatlayabilmesi. Herkes Viking benzeri yağmacılığı minimumda tuttuğu sürece kurallar ve düzenlemelerle boğuşmadan."

Novikov duvarı işaret etti. "Ama benim bir çizelgem var."

"Ve çok güzel bir tablo. Gerçekten. Çok güzel. Ama senin için çok fazla iş gibi görünüyor. Hiç havuza girmemeyi tercih etmez miydin?" "Havuz kullanımı için programlarım var." Novikov bir başka dev Post-It yapıştırdı duvara. "Bu şekilde hepimiz birbirimizin alanını ihlal etmeden uygun miktarda havuz zamanı geçirebiliriz." Sonra Novikov ekledi. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok."

Ric adama bunun için ne kadar teşekkür etmeyeceğini söyleyemeden Lock ona doğru yürüdü. "Kuzenin burada."

"Ayrıntıları söyle, Lachlan." Dünya çapında *yüzlerce* kuzeni olduğu için. "Stein."

Nihayet! "Stein!" Ric bağırdı.

Küçük kuzeni odaya girdi, bol yüzme şortu, Hawaii gömleği ve gülünç hasır şapkasıyla rahat ve yaza hazır görünüyordu.

"Kuzen! Dostum, bu hafta sonu tam da ihtiyacım olan şey." Ric'in sırtına bir tokat attı. "Beni davet ettiğin için çok teşekkürler."

Ric ona baktı, çocuk sonunda anlayana kadar öylece baktı.

"Buraya köle olarak geldim, değil mi?"

"Mutfak. Et. Tavuk. Temizle, soy, kemiklerini çıkar, baharatla.

Şimdi." "Ama ben-"

"Çekil!"

Omuzları çökmüş olan çocuk mutfağı bulmak için uzaklaştı.

"Hangi hayal dünyasında yaşıyor bu?" Ric bilmek istiyordu.

Lock, Novikov'un çizelgelerini ve programlarını işaret etti. "Nedir bu?"

"Bunlar uyku düzenleri. Gördüğünüz gibi sizi buraya, 4B numaralı odaya yerleştirdim."

"Odalar numaralandırılmış mı?"

"Artık öyle. Beyaz koli bandı."

Ric dişlerini sıktı. "Maun ağacından, el yapımı kapılarıma beyaz koli bandı mı yapıştırdın?"

"Burası çok büyük Van Holtz. Misafirlerinin kaybolmasını istemezsin."

Ric Novikov'un boğazına sarıldı ama Lock bir kolunu Novikov'un omuzlarına dolayarak onu yerinde tuttu. "Bu da ne?" Lock meleze sordu.

"Bu havuz programı. Ayrıca bir tenis kortu programı ve basketbol sahası programı da var."

"Havuz programı mı?" Lock güldü. "Bunun işe yarayacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki işe yarayacak. Ben yazdım. Kalemle."

Ama teorisinin etkisizliğini kanıtlamak için iki erkek aslan merdivenleri yırtarcasına indi, evin içinde çılgınca bir koşu yaptı, giderken kıyafetlerini yırttı ve birbirlerine, Ric'in mobilyalarına ve duvarlara çarparak "Poooooooool!" diye bağırdı.

"Bekleyin!" Novikov arkalarından koşarak bağırdı. "Bir program var! Üç saat daha vaktiniz yok!"

Ve böylece Ric'in öfkesi kayboldu, yerini kahkahalar aldı.

"Hadi," dedi Lock'a. "Gidip Stein'a, yapmadığı halde her şeyi yanlış yaptığını söyleyerek işkence edelim."

"Mükemmel plan."

Lock yürüdü, Ric de onu takip etmeye başladı ama çizelgeye dönüp Novikov'un özenle yerleştirdiği insanları yerlerinden oynatacak, çiftleri birbirlerinden ve çocuklarından ayıracak, ırklar ve türler birbirine karışacak şekilde rastgele dağıtacak kadar uzun süre durdu.

Daha sert gülerken mutfağa yöneldi, Stein'ın o lanet tavukların kemiklerini çıkarma şeklinden hoşlanmadığına karar vermişti bile.

Evet. Harika bir hafta sonu olacaktı!

Dee, sürüsü ve akrabalarıyla birlikte havuzda birkaç saat geçirdikten sonra yan kapıdan eve girdi. Geçerken Shaw kardeşlerin havuzun yanında uzanmak yerine oturma odasında uzandıklarını gördü, ikisi de Van Holtz'un mobilyalarının üzerine büyük, tembel hayvanlar gibi yayılmışlardı. Aslında Mitchell'ın ağzının suyu akıyor olabilirdi. İğrenerek başını salladı ve koridordan mutfağa doğru yürüdü.

"Dee," diye duydu arkasından ama Dee yürümeye devam etti. "Dee. Dee-Ann. Dee- Ann. *Deeeeeeee-Annnnnnnnn.*"

Gözleri kapalı olan Dee durdu ve Çay Fincanı'yla yüzleşmeden önce bir nefes aldı. "Öyle mi?" Kurt köpeği ona sarıldığında Dee dişlerini sıktı. "Neden bana dokunuyorsun?"

"Çünkü sen gerçekten harika bir insansın ve belki dünya senin sadece kalpsiz bir katil olduğunu düşünüyor ama bence sen en iyisisin. En iyisi!"

Dee kurt köpeğinin başının üzerinden, bu hafta sonu buraya gelmeleri için davet ettiği melez yavru ve yavrulardan oluşan küçük gruba baktı. Grubun diğer melez çocuklarının koruyucu aileleriyle planları vardı ama Hannah'nın da aralarında bulunduğu bu grubun kimsesi yoktu. Yani, evet, Dee Ric'le konuştuktan sonra hepsini davet etmişti. Büyütülecek bir şey değildi. Çay Fincanı neden her şeyi büyütmekte ısrar ediyordu ki?

"Alın şunu üstümden," dedi

Hannah'ya. "Neden ben?"

"Alın şunu *üstümden.*"

Ayı-kanin melezi iç çekerek Blayne'in belini tuttu ve sonunda Dee'yi bırakana kadar çekti.

"Gidip oda bulun," dedi hepsine. "İçinde zaten birinin çantaları olmayan herhangi bir şey. Bu konuda da tartışma duymak istemiyorum."

Çocuklar merdivenleri koşarak çıkarken, evin bir yerinden biri "Ama çizelgeye baktınız mı?" diye bağırdı. Dee kim olduğunu bilmiyordu ve umurunda da değildi.

"Benimle tenis oynamak ister misin?" Blayne sordu.

Tanrım, kadının çok fazla enerjisi vardı. Dee onu arazinin etrafında koşarken görmüş, birkaç saatliğine ortadan kaybolmuştu. Muhtemelen on, belki de yirmi mil koşmuştu ve şimdi Van Holtz'un mermer koridorunda dururken, her gözeneğinden adamın zeminine ter akarken, düş almak ve kediler gibi sızmak istemiyordu. Tenis oynamak istiyordu. *Ucube.*

"Hayır," dedi Dee ona, arkasını dönerek. "Tenis oynamak istemiyorum."

Blayne onun önünü kesti. "Yüzmeye ne dersin? Ya da basketbol? Basketbol sahası da var."

Dee iki parmağının boğumları arasında Blayne'in burnunu tuttu. "Az önce ne dedim ben?"

"Hayır dedin. Hayır dedin! Ow! Bırak beni, seni Amazon!"

Tuttuğu burnu biraz daha büken Dee, mutfığa ulaşana kadar Blayne'i koridorda itti. Dee, Blayne'in vücudunu kullanarak

büyük sallanan kapıyı açtı ve içeri girdi.

Mutfak masasının etrafında oturan ve muhtemelen kendileri için iyi olandan daha fazla çikolata yiyen vahşi köpekler, gözlerini kocaman açarak ona baktılar.

"Geldiğinizde size ne demiştim? Size ne söyledim?
Tam olarak ne söyledim?"

"Kurt köpeğini benden uzak tutun," diye tekrarladılar. Bir ağız dolusu bitter çikolatalı kekin etrafında kıkırdamakla meşgul olan Jessie Ann hariç hepsi. En azından Dee keklerin bitter çikolatalı olduğunu tahmin ediyordu. Bobby Ray'in kadını bitter çikolataya bayılıyordu. Bu normal olamazdı.

"Peki o ne yapıyor?"

"Canını mı sıkıyor?" diye sordu vahşi köpeklerden biri.

"Evet. Canımı sıkıyor." Çay Fincanı'nı kendisinden uzaklaştırdı. "Beni kızdırma!"

"Ama ben sadece sana ne kadar sevdiğimizi ve önemsedığımızı göstermek istedim ve-"

Ric, Blayne'in yanında belirdi ve ağzına bir parça çikolatalı kek tıktırdı. "Çok lezzetli değil mi, Blayne? Afiyet olsun." Dee'nin bileğinden tutup onu evin arka tarafına doğru sürükledi ve alnını silmek için bir şeyi kesmeyi bırakan meşgul Stein'a ters ters bakacak kadar uzun süre durdu.

"Ne?"

"İşe koyul."

"Ben sadece-"

"Tartışma!" Ric onu mutfaktan, çamur odasından ve arka kapıdan dışarı çekti.

"Neden o zavallı çocuğa işkence edip duruyorsun?"

Ric durdu ve onunla yüzleşti. "Bunu bana Blayne'in burnunu Dee-lock'a soktukten sonra mı soruyorsun?"

"Kız *sinir bozucu*. Stein kışını yırtıyor."

"Ve bunu yapmaya devam edecek. Van Holtz Sürüsü'ne geri dönmenin kolay bir yolu yok. Ve eğer onu geri almak için iyi bir dava açacaksam, bunu hak ettiğini *bana* kanıtlaması gerekecek."

Dee sırtıttı. "Şu haline bak, Van Holtz. Benimle tatlı tatlı konuşmaya çalışıyorsun." MacRyrie elinde bir beyzbol sopasıyla evden çıktı.

"Bu Novikov için mi?" Ric fazla umutlu bir sesle sordu. "Hayır.

Küçük bir softball maçına hazır olan var mı diye bakmak istedim."

Dee kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Sen mi? Softbol mu oynayacaksın? Bu senin fikrin değil, değil mi MacRyrie?"

MacRyrie berbat bir yalancı olduğu için Dee'nin arkasından baktı ve "Bunu bana neden soruyorsun?" diye sordu.

Dee mutfak penceresine baktı ve Blayne ile vahşi köpeklerin saklanmak için eğildiklerini gördü. Dee hırlayarak, "Çay fincanı!" diye bağırdı.

Ric alaycı bir tavırla, "Hadi ama Dee," dedi. "Arkadaşlar arasında küçük bir softball oyunu ne kadar kötü olabilir ki?"

BÖLÜM 23

"Sorunun ne olduğunu anlamıyorum!" Blayne, Mitch Shaw'a atıcı tümseğinin üzerinde dururken bağırdı. "Smith'ler için oynuyorsun!"

"Fark etmediysen diye söylüyorum, ben bir Smith'le çiftleştim. Ancak sen Kuznetsov Sürüsü'nden herhangi biriyle eşleşmedin. Aslında sen sürüsüzsün."

Ric, Dee-Ann'in yanında "Tanrım," diye iç çektiğini duydu. "Ve işte başlıyoruz."

Ve tabii ki Ric'in sevgili ama "hassas" Sally'si Blayne gözyaşlarına boğuldu, tüm Kuznetsov Sürüsü Mitch'e bağırırken ona kocaman sarılmak için sahaya koştu.

"Oh, hadi ama!" Mitch kollarını dramatik bir şekilde açarak bağırdı. "Buna inanmıyorsun, değil mi?"

"Blayne'in performansını mı kastediyor," diye sordu Ric sessizce Dee'ye, "yoksa kendi performansını mı?"

"Muhtemelen ikisini de."

Jess kızını gülmekte olan Smitty'nin kollarına ittikten sonra sahaya fırladı ve parmağını Mitch'in göğsüne vurdu.

"Blayne ve Ric'in Kuznetsov Sürüsü'nün bir parçası olduğunu bilmeni isterim Mitchell Shaw. MacRyrie Klanı'ndan Gwenie ve Lachlan MacRyrie de öyle. Yani bizim takımda oynamak istiyorlarsa, oynayabilirler!"

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Mitch her zamanki gibi bu savaşı asla kazanamayacağını kabullenemeyerek tartışma ihtiyacı hissetti. Bir kadın avcıya karşı değil. Destek olmadan olmazdı ve Mitch'in kardeşi Brendon Shaw kimsenin desteği olmaya hazır görünmüyordu. "En azından Blayne yarı kurt. Ama Gwenie? Merhaba? Kedigil. MacRyrie? Ayı. Ve Van Holtz'un kendi sürüsü var!"

"Peki," dedi Jess, Shaw'a doğru adım atarak, "şimdi *iki tane* var! Ve sen, nankör kedicik, hemen şu anda Blayne Thorpe'dan özür dileyeceksin!"

"Dilemeyeceğim! Beni buna zorlayamazsın." Ric yüzünü buruşturdu. "Evet. Yapabilir."

Jess de öyle yaptı. Mitch Shaw'ın tüm aslan erkek kalbiyle değer verdiği tek şeyi elinden alarak -yemek, uyku ihtiyacı ve son moda saç ürünleri dışında.

"Artık sana karaoke yok!" Jess yüzüne doğru bağırdı ve Shaw afallamış bir halde geri çekildi.

"Jessica!"

"Özür dile yoksa

kovulursun!" "Ama . . . ama

beni seviyorsun!"

"Ve biz de sensiz yaşamayı öğreneceğiz." Kahverengi gözleri kısıldı. "Özür dilemediğin sürece."

Shaw gözlerini devirdi. "Özür dilerim, Blayne," diye mırıldandı, Ric'in onu sık sık benzettiği on iki yaşındaki velet gibi konuşuyordu.

"Ciddi misin Mitchy?" Blayne burnunu çekerek ve gözlerini silerek sordu.

Aslan biraz hırladı ama Jess ekledi, "Artık güçlü baladlar yok Mitchell. Artık Frank Sinatra yok. Mariah Carey yok."

Ric kaşlarını çatarak Dee'ye baktı, o da kaşlarını çatarak ona bakıyordu. İkisi de ürperdi ve bu konuyu bir daha asla konuşmamak üzere sessizce anlaştılar.

"Peki!" Shaw bağırdı. "Evet, Blayne. Ciddiyim. Özür dilerim. Takımda kimi istiyorsan al."

"Yaşasın!" Blayne ellerini birbirine vurarak tezahürat yaptı. Ric ve Dee'nin yanına koştu. "Sıra sende Ric." Sonra gözyaşları aniden kayboldu, sesi ve tavrı güçlendi, fısıltıyla ekledi, "Alçaktan ve tam Brendon Shaw'a at. O kadar tembel ki, asla dalmaz."

Gülmediğinden emin olan Ric başını salladı. "Tamamdır."

"Eğlenceli değil mi?" Blayne Dee'ye sordu. Dee cevap olarak yakalayıcı maskesini yüzüne çarptı. "Ben de öyle düşünüyorum!" Blayne her zamanki gibi umursamaz bir şekilde koşarak uzaklaşmadan önce mutlulukla ciyakladı.

"Neden Çay Fincanı'nın bu aptalca önerileri yapmasına izin vermekle kalmıyor, aynı zamanda onlara uyuyoruz?" Dişi kurt, ter ve güneş koruyucusu kokan Dee ona sordu.

"Çünkü sen bile bir kurt köpeğinin gözyaşlarını görmezden gelemezsin."

"Burnuyla sümük topları yapmaya başladığı için. Onlardan nefret ediyorum."

Yine de doğrudu. Bu sıcakta kurtların köpeklere karşı oynaması gerçekten de felakete davetiye çıkarmaktı ve eğer gerçekten bu kadar eğlenmiyor olsaydı çok daha fazla sinirlenir ve bıyardı.

Yine de Ric her zaman en tuhaf yerlerde eğlence bulurdu. "Tek söyleyeceğim, Ric, sen ve kuzeninin yapmayı planladığınız pirzolalar Bu akşamki barbekü harika olsa iyi olur."

"Ne zaman değiller?" diye sordu, bir kez daha onun mutfak uzmanlığını sorguladığı için hakarete uğramıştı. "Kaburgalarım ne zaman mükemmel olmayacak?"

Dee'nin dudaklarının kenarları gülümsemelerinden birine dönüştü. "Bunu kişisel algılama, süper model. Sadece görüldüğün kadar iyi yemek yapsan iyi olur diyorum. Çünkü böyle bir günün ardından aç ve huysuz olacağım. Birini doyurup diğerini yatıştırman gerekecek."

"Evlen benimle," deme arzusu neredeyse onu boğacaktı ama Ric buna karşı koydu ve söz verdi: "Et terbiyeli. Mısırlar ayıklandı ve folyoya sarıldı, ızgara yapılmaya hazır." Ona gülümsedi. "Mısırı nasıl sevdiğini biliyorum."

Gülümsemesi biraz daha arttı. "Mısırı severim."

"Birbirinizin gözlerine uzun uzun bakmayı bitirdiniz mi yoksa biraz ara verelim mi?"

Şimdi kaşlarını çatan Dee başını çevirdi ve oyunu ciddiye alan tek salağa odaklandı.

Mitch bir adım geri çekilerek kardeşini yakaladı ve vücudunun önüne doğru çekti. "Al onu, Dee. Al onu!"

"Seni piç!" Brendon bağırdı.

"Şu işi halledebilir miyiz?" Novikov talep etti. Kimse onun *herhangi bir* takımda oynamasının adil olmayacağını düşündüğü için onu hakem olarak seçmişlerdi çünkü kazanma arayışında sadece ciddi kan dökülmesine neden olurdu. Ayrıca, spor konusunda tam bir diktatördü, kimseye haksız bir puan vermezdi.

Ric sahaya çıktı ve Mitch'in topu atmadan önce yaptığı küçük atıcı dansını izledi. Yakalayıcı Dee onun arkasında çömelmiş, eldivenini kaldırmıştı.

"Ve sakın dikkatimi dağıtmaya çalışma, Dee-Ann," diye uyardı Ric onu.

"Odaklanmış durumdayım." "Zahmet etme," dedi Dee.

Mitch, Dee'nin ona verdiği el işaretiyle başını salladı, kaleleri bir kez daha kontrol etti, sonra atışı yaptı.

Ric duruşunu yeniden ayarladı, sopasını geri çekti ve meşin yuvarlağı şu anda birinci kalede olan Brendon Shaw'a vurmak için mükemmel anı bekledi.

İşte o anda Dee, "Maçtan sonra giyeceğim minik siyah bikiniye bayılacaksın Van Holtz," diye fısıldadı.

Softball kafasının arkasına çarptıktan sonra üç dakika boyunca hatırladığı son şey bu oldu.

Elinde bir torba buz olan Dee, vahşi köpeklerin ve arkadaşlarının bakışlarını ve alçak hırıltılarını görmezden gelerek bankta Ric'in yanına oturdu.

"Benimle konuşma, kötü dişi kurt." Vücudunun sol tarafını bankın arkasındaki metal çite dayadı, kollarını göğsünün önünde kavuşturdu. "Burada istenmiyorsun."

"Böyle davranma Ric." Ric'in tişörtünü tuttu ve ağırlığı kendisine dayanana kadar onu kendine çekti. Elini Ric'in ensesine koydu ve başını indirerek göğsüne yasladı. Parmaklarını kullanarak kafatasının dibindeki şişlik düğümünü buldu ve buz torbasını dikkatlice oraya yerleştirdi. "Daha iyi hissettirmiyor mu?"

Adam biraz homurdandı, kolları şimdi kadının beline sarılmış, yüzü göğsünün derinliklerine gömülmüştü. Bir süre sonra sakinleşti ve "Şimdi iyi geldi" dedi.

Dee tiksintiyle gözlerini devirdi. Dürüst olmak gerekirse, kurtlar elde edebildikleri her avantajı kullanırlardı. Özlerinde hepsi aynıydı.

Azgın, acınası ve şirin.

Bir eliyle buz torbasını ayarladı ve tüm bölgeyi kapladığından emin oldu. Diğer eliyle Ric'in saçlarını okşadı.

"Ne yapıyorsun?" Bobby Ray, arkadaşlarına göre Smitty, ona sordu. "Beni şımartıyor. Sakıncası yoksa mahvetmeyeyim mi?" Ric daha da sokularak sordu. Dee kuzeninin şaşkınlığı karşısında omuz silkti. "Birinin bunu yapması gerek."

"Evet, ama ... *sen* yapıyorsun."

"Bu da ne demek?"

"Sen tam olarak bir şımartıcı değilsin, Dee-Ann. Şımartmaktan çok uzaktasın." "Şimdi beni kızdırıyorsun, Bobby Ray."

"Hırlamaya gerek yok."

Bobby Ray, Rory ve Reece Reed'in yanına gitti. Üçü de orada durmuş onu izliyordu.

Blayne elinde başka bir buz torbasıyla geldi ve onu neredeyse erimiş olanla değiştirdi.

"Sorun ne?" diye sordu ve bilinmeyen bir nedenle Dee ona anlattı.

"Görünüşe göre akrabalarım kimin yatağında dinlenmesine izin vereceğim konusunda biraz yargılayıcı davranıyor. memeler."

"Ah?" Dee'nin bakışlarını takip etti, başını salladı. "Ben hallederim."

Dee, Blayne'in -Teacup!- kendisinden çok daha büyük üç kurda doğru yürümesini izledi. Yeterince nazik başlamıştı ama hoşuna giden bir cevap alamayınca -ve Bobby Ray uzaklaşmaya başlayınca-

Ric'in başını Dee'nin göğsünden kaldırıp izleyebilmesini sağlayan rant, diğer tüm şekil değiştirenlerin parmakla işaret edilen, küfür yüklü tiradı izlemek için yaptıkları şeye dönmelerine neden oldu.

Dee küfürler, "Kurt-Kurt Projesi" ve "Uğruna bu kadar çalıştığım şeyi mahvetmene izin verirsem lanetleneceğim!" gibi şeyler dışında pek bir şey anlayamadı. Bunların anlamı her neyse. Tabii ki, bu Teacup'tı. Mantıklı konuşmak zorunda değildi.

Sözünü bitirdiğinde Bobby Ray ellerini havaya kaldırdı ve bu Teacup'ın istediği cevap gibi görünüyordu. Tekrar Dee ve Ric'in yanına geldi. "Her şey ayarlandı." Sırıttı. "Şimdi başlayalım. Daha bir ton vuruşumuz var!"

Blayne cehennem kadar neşeli bir şekilde atladı -şekil değiştirenlerin atlaması gerekiyor muydu? "Beyzboldan ya da herhangi bir varyasyonundan nefret etmemin nedeninin hiç *bitmeyecekmiş* gibi görünmesi olduğunu söylemiş miydim?"

"Minnettar ol," dedi Ric ona. "Lock yakan top oynamak istediğini söyledi. Eski büyüler olarak Lock da ben de bunu hükümet onaylı bir işkence olarak görüyoruz."

"Sanırım yakartopta harika olduğumu söylememeliyim, ha?" Ric burnunu çekti. "Ben olsam bahsetmezdim."

Ric yeni bir buz torbası daha aldı ve metal çitin dışında durup içeri baktı. Buzu kafasına tuttu, şişlik inmeye başlamıştı bile ve iki takımın yeni bir şey hakkında tartışmasını izledi. Ancak bu kez Blayne kavgaya karışmadı, Ric'in yanında durmak için dışarı çıktı.

Kolunu Ric'in koluna doladı ve "Başın nasıl?" diye sordu. "Çok daha iyi. Bu aslan bir kız gibi fırlatıyor."

Blayne kıkırdadı ve başını Ric'in omzuna yasladı. "Senin adına çok mutluyum dostum."

"Henüz bitmiş bir anlaşma değil, Blayne."

"Hayır, ama bence çok yakınsın." Eğildi ve fısıldadı, "Sen bakmadığın zaman sana sevgiyle bakıyor."

"Benimle işi bittiğinde cesedimi gömmek için en iyi yolu bulmaya çalışmadığına emin misin?"

"Asla. Bana *o* bakışı defalarca attı ama sana attığı bakış tamamen farklı."

Ric gülerek kolunu Blayne'in omuzlarına doladı ve onu alnından öptü. "Sen en iyisisin, Blayne. Bunu biliyor muydun?"

"Farkındayım. Sadece evrenin ve Dee-Ann Smith'in bu bilgiye ulaşmasını bekliyorum."

"Bu arada, Smitty'nin geri çekilmesini nasıl sağladın?"

"Çok kolay. Ona güzel kızına sık sık bakıcılık yapacağımı ve ona ya akılcı, *mantıklı* bir kurt köpeği olmayı öğretebileceğimi ya da benim gibi olmayı öğretebileceğimi hatırlattım. Seçim onun."

"Acımasız."

"Olmam gerektiğinde."

Ric konuşmayı kesti, başı döndü, kulakları dikildi. Küçük Abby'nin ağaçların arasından fırlayışını izledi. Hiçbir takımda beyzbol oynamak istemeyen Hannah'yı parka kadar takip etmişti. Ama şimdi Abby geri dönmüştü ve tek başınaydı.

"Kahretsin," dedi panik içindeki köpeği takip etmeden önce, Blayne de hemen yanındaydı.

Sonunda yakındaki bir açıklığa varıp durdular, Ric'in kolu Blayne'i durdurmak için dışarı fırladı. Sırtlanlardı ve Hannah'nın etrafını sarmışlardı.

"Sıra sende Dee-Ann," diye seslendi Sissy. "Gidelim!"

Dee elinde tahta sopayla bir adım öne çıktı. Alüminyum olanları sevmezdi. Topla çarpıştıklarında çıkardıkları sestten nefret ederdi.

Dee kaleye doğru yürüdü ve bu atış için atıcının kim olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Jess'in en iyi arkadaşlarından ve vahşi köpek kaptanlarından biri olan Phil'di. Kız gibi bir vahşi köpeğe göre, çok iyi bir top oyuncusuna dönüşmüştü.

Arkadaşı ve Mitch'in "Rus seksi" dediği Sabina, Dee'nin arkasına çömelmiş, yakalayıcı maskesini yüzünü örtecek şekilde indirmişti. "Merak etme, koca dişi kurt. Eminim topu senin için yavaş ve güzel bir şekilde kaleye gönderiyordur," diye alay etti o lanet Rus aksanıyla, bu da söylediklerinin kulağa daha da kötü gelmesine neden oluyordu. "Sen onun en sevdiği insanlardan birisin. Zavallı Blayne'i vahşi bir hayvan gibi takip edip peşine taktıktan sonra."

Köpeği görmezden gelen Dee, Phil'le yüzleşti ve sopasını kaldırdı. Atıcı ve tutucu arasında işaretler geçti ve birkaç saniye sonra Phil başını salladı ve

atışını hazırladı. Dee ayaklarını içeri soktu, sopayı biraz daha geriye çekti ve

-

"Birinci vuruş!"

Dee gözlerini kırptırdı, etrafına bakındı ve Sabina'nın topu eldiveninin içinde tuttuğunu gördü. "Onu hiç görmedin bile, değil mi, erkek gibi omuzları olan Dişi Kurt?" Dişi kurt

topu arkadaşına geri attı. "O kadar hızlı ki. Ama yatakta değil. Orada zaman alır. İyi bir votkanın gelişmesi gibi."

Lanet olası vahşi köpekler ve onların "zilleri."

Dee sopasını tekrar kaldırdı, ayaklarını içeri soktu ve- "İkinci vuruş!"

"Orospu çocuğu!" Dee bağırdı. Yanından geçen topun rüzgârını hissetmemiş olsaydı, lanet olası vahşi köpeğin hiçbir şey atmadığına ve Sabina'nın bir yerlere fazladan top sakladığına yemin edebilirdi.

"Awww," dedi Sabina. "Zavallı, acayip büyüklükteki dişi kurt. Softbolda o kadar da iyi değil. Belki de omuzlarının genişliğine daha uygun bir şeyler denemeli. Profesyonel futbol ya da hayvanat bahçesinde güvenlik gibi."

Bıkmış olan Dee ayağının üzerinde dönerek Sabina'ya baktı ve sopasının ucunu vahşi köpeğin maskesine dayadı.

"Ne yapacaksın, erkeksi Dişi Kurt?" Sabina maskesinin ardındaki sırtışıyla adeta dövüşmek için yalvarırcasına sordu. "Sabina'ya seni uzun şeritler halinde kesmesi için ne yapacaksın? Sub sandviç için et gibi."

Dee küçük sürtüğe tam ne yapacağını göstermek üzereydi ki Sabina sopanın ucunu kavradı ve yavaşça ayağa kalktı. Baş eğik, kulakları seğiriyordu. Vahşi köpek kulakları bir şeyler duyuyordu.

Sabina parmaklarını şıklattı ve başıboş dolaşan vahşi köpek yavrularını işaret etti. Vahşi köpekler tek bir kontrollü birim olarak yavrularını yakaladı ve Dee anladı.

"Sırtlanlar," dedi Sabina, ağaçları işaret ederek. "Şurada."

Dee hızla etrafına bakındı. Ric ve Teacup'ın ormana doğru gittiğini görmüştü ama başka kimse görmemişti. O da şimdiye kadar bu konu hakkında pek düşünmemişti.

Beyzbol kaskını çıkarıp sopayı daha sıkı kavrayan Dee, Ric'in kokusunu parkın derinliklerine kadar takip ederek ağaçlara doğru ilerledi.

Ona çabucak yetişti. Kurt formuna geçmişti, Blayne de yanındaydı. Büyük vahşi köpek kulakları kafasının arkasına doğru sıvanmış, dişlerini göstererek yaklaşan sırtlanların peşine düşmüştü. Ric etrafta daireler çizerek geri çekilen bir erkeği bacağından yakaladı ve onu geri sürükledi.

Dee ilk başta sırtlanların Blayne'in peşinden gittiğini düşündü. Sıkılmış sırtlanların kurt köpeğinin peşine düşmesi ilk kez olmuyordu ama bu sefer ... o değildi. Ya da iri bir dişinin sırtına atlayan ve pençelerini sırtlanın kıkına geçiren küçük Abby değildi.

Hayır, peşinde oldukları Hannah'ydı ve o hareket etmiyordu. Sırtını bir ağaca dayamış, kollarını kalkık dizlerine dolamış oturuyordu. Hâlâ insan formundaydı ve bakışları çok uzaktaki bir mesafeye kilitlenmişti. Etrafında olup bitenlere hiçbir tepki vermiyordu. Ne ağlıyor, ne sızlanıyor, ne de kaçmaya çalışıyordu. Dee olup bitenleri görmese, Hannah'nın tepkisine bakarak parkta sakın bir gün geçirdiğini düşünecekti.

Artık huysuzlanan Dee mücadeleye atıldı, elindeki sopayı savurdu, sırtlan kemiği ve etiyle temas ettiğinde verdiği hissin tadını çıkardı. Kıkırdayan piçleri uçurdu ve Hannah'nın yanına ulaşana kadar onları yoldan uzaklaştırdı.

Çocuğun kolunu yakalayan Dee, Hannah'yı ayağa kaldırdı. Sırtlanlardan biri insana dönüştü. Bir dişiydi, kahverengi gözleri öfkeliydi. "O seninle mi?" diye sordu sırtlan, kafasındaki bir yaradan kan akıyordu, dudağı şişmişti.

Dee cevap vermedi. Bunun yerine Hannah'nın kolunu sıkıca kavradı ve onu savaşın dışına çekmenin en iyi yolunu bulmaya çalıştı.

"O ucubeyi bizden uzak tut. Yanımızda yavrularımız var."

Sırtlanlardan biri çok yaklaşmış olsaydı Dee'nin sürüsünün yapacağı şeyi yapıyor olması, bu ifadenin onu hâlâ kızdırdığı gerçeğini değiştirmiyordu. Sopayı geri çekti ve dişi sırtlan formuna geçerek kaçmak için döndü. Ama Dee sopayı savurmaya devam edemeden Hannah sopayı yakaladı ve kolayca tutarak Dee'nin sopayla bir şey yapmasını engelledi.

"Bırak onu."

"Orada öylece oturacak mıydın?" Dee sordu. "Seni eşek sudan gelinceye kadar dövmelerine izin mi verecektin?"

Hannah cevap vermeden parkın derinliklerine doğru yürüdü. Dee sopasını yere atıp onu takip etti.

"Arkadaşlarını öylece bırakıp gidiyor musun? Onlar senin için savaşıyor." "Onlardan bunu istemedim."

Başka hiçbir türün Hannah'nın kendi bölgelerinin etrafında ya da yakınında olmasından memnun olmayacağını bilen Dee, kızın kolunu yakaladı ve onu kısa sürede çekti. "Dur."

Hannah durdu. GörünüŖe göre o da Dee'yle dövüŖmeyecekti.

"Senin için bu kadar mı?" Dee ona sordu. "Hayatını bu Ŗekilde mi sürdürmeyi planlıyorsun?"

"Kendi işime bakmayı planlıyorum."

"Bu harika ama kendi işine Van Holtz'un bölgesinde bakabilirsin."

Sonunda bıkan Hannah kolunu Dee'den çekti. "Ben çocuk değilim. İstedığım zaman gidebilirim."

"Buralarda dolaşırsan, başka bir Sürü, Gurur ya da Klan seni parçalara ayırır. Van Holtz buna izin vermeyecektir, o yüzden seni kurtarmak için koşacaktır.

-Yine. Ama sen kendini koruyamayacak kadar kendine acıdığın için onun zarar görmesine izin vermeyeceğim. Şimdi kışını kaldırıp eve dön, çünkü son Konfederasyon sinirime dokunuyorsun."

BÖLÜM 24

Shaw kardeşler de kavgaya katılınca sırtlanlar toparlandı. Aslan erkekleri her zaman iyi bir sırtlan tokatlama festivalini severler. Softbol maçının geri kalanı sorunsuz geçmiş, Kuznetsov Sürüsü maçı kazanmış ve grup eve nispeten yara almadan dönmüştü.

Hannah hâlâ kızgındı ve kapısını arkasından çarparak doğruca odasına gitti. Abby peşinden koştu. Dee, isteksizce içeri girene kadar Hannah'nın kapısını tırmaladığını duyabiliyordu. Dee, kapı tekrar kapanmadan önce duyduğu sinirli iç çekişten bunun isteksizce olduğunu tahmin etti. Dürüst olmak gerekirse, Abby katlanmaya razı olduğu kötü muamele seviyesine bakılırsa gerçekten de insandan çok köpeğe benziyordu.

Ric daha son vuruşlar başlamadan maçı ayrılmıştı ve sonunda hep birlikte evine döndüklerinde, barbekü çukurlarını çoktan hazırlamış, zavallı Stein da birkaç saat sonra hazır olacak akşam yemeği için garnitürleri hazırlıyordu.

Yine de herkes geri döner dönmez tekrar dağıldı. Sissy ve Bobby Ray sürünün bir kısmını avlanmaya götürdü; vahşi köpeklerden büyük bir grup yavrularına güneş kremi sürdü ve akşam yemeğinden önce onları birkaç saatliğine sahile götürdü; Mitch ve Brendon Shaw Ric'in havuzundaki şezlonglarda, büyük koruyucu şemsiyelerin altında horlayarak sızdı; Blayne koşmaya gitti çünkü "sırtlan dövüşünden sonra çok fazla panik enerjim var, *bir şeyler* yapmalıyım! "; Novikov havuzda tur üstüne tur attı; Gwen ve Lock odalarında kapıyı kapatıp kestirdi (pek de kestiriyorlarmış gibi gelmedi); ve Dee-Ann Ric'in evinde meraklı meraklı dolaştı.

Yine de kendine engel olamıyordu. Dee daha önce hiç böyle bir yere girmemişti. Daha doğrusu, gündüz vakti böyle bir yere hiç *davet edilmemişti*... yanında bir silah, bir hedef ve karanlıkta gözlerinin görülmesini engelleyen özel olarak tasarlanmış gece görüşlü bir gözlük olmadan.

Evin içinde ilerlerken, Dee tüm bu alana hayret etti. Sosyal bir avcı için kaybolacak ne kadar çok yer vardı. Kişisel olarak, Dee'nin tüm bu kapalı alana ihtiyacı yoktu. Metrekareye ihtiyacı yoktu. Bir dönüm araziye ihtiyacı vardı. Ailesinin yaşadığı üç yatak odalı ev Dee için fazlasıyla yeterliydi çünkü

Evin etrafı otuz kadar dönümlük bir araziyle çevriliydi. Dee'nin de üzerinde koşup avlanmakta özgür olduğu daha büyük bir Smith bölgesinin parçası olan dönümler.

Tanrı yardımcısı olsun ama bazı günler o bölgeyi hak ettiğinden çok daha fazla özlüyordu.

Yine de böyle bir yerde davetli bir misafir olmak çok garipti. Ailesi parti vermediği sürece Dee pek davet edilmezdi ama Ric ona onur konuğu gibi davranıyordu. Bu ona kendini özel hissettirmişti.

Acele etmeyen Dee bütün evi gezdi. Tuhaf olan, Ric'in bu evde ilk kalışydı ve buna rağmen tüm ev döşenmişti. Kitap rafları bile doluydu ve büyük, düz ekran televizyonların her birinin yanında rastgele izlemek için DVD koleksiyonları vardı. Eşyasız, acınası dairesini ve steroid kullanan haşarattan oluşan büyüyen ailesini düşündü ve Van Holtz'un nasıl bu kadar derli toplu olmayı başardığını merak etti.

Dee merdivenlerden yukarı ve uzun koridora yöneldi. Kapıların arkasından gelen kahkaha ve sohbet seslerini duyabiliyordu ve gülümsedi. Tüm bunların bir parçası olmak her zaman rahat hissettirmeyebilirdi ama bakımını üstlendiği insanların mutlu ve rahat olduğunu bilmek hoşuna gidiyordu.

Bir dizi geniş çift kapının önünden geçti ve kapılardan biri açıldığında tökezleyerek durdu.

"Selam," dedi Ric.

"Selam. Aşağıda kuzenine işkence ediyorsun sanıyordum." "Bu sıkıcı oldu. Sen ne yapıyorsun?"

"Etrafta dolaşıyorum, meraklı oluyorum." "Bu sıkıcı olmaya başladı mı?"

"Şey-"

"Güzel."

Adam kızın kolundan tuttu ve onu yatak odasına çekerek kapıyı arkalarından çarptı.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi adam onu kollarına alıp büyük yatağa doğru götürmeye başladığında, "tanıdığım en azgın kurtlardan biri olmalısın."

"Kendime engel olamıyorum. Seni yatağıma almak için aylardır bekliyordum.

Şimdi seni burada yakaladım, gitmene izin verecek havada değilim." "Yapman gereken yemek yok mu?"

"Bir saat daha ızgarayı çalıştırmama gerek yok." İkisini de yatağa bıraktı, Ric onun üstüne çıktı.

Dee kollarını onun boynuna doladı. "Tam bir saat, ha? Bir saat boyunca ne yapabileceğimizi düşünüyorsun?"

Ric kapıya vurulduğunu duyunca irkilerek uyandı. "Ne?" "Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Neyi yapacak mıyız?"

Kapının diğer tarafından Stein'ın iç çektiğini duyabiliyordu. "Bu aç, sızlanan insanlar için yemek pişirmeyi."

Ric yatağının yanındaki saate baktı. "Ama hâlâ - lanet olsun!" Hızla doğruldu, Dee'nin yuvarlanıp yere düşene kadar üzerinde uyuduğunu fark etmemişti.

"Dee!"

"Ben iyiyim." Başını kaşıyarak doğrulup oturdu. "Yataktan böyle fırlatılıp atılmayı seviyorum. Her şeyi kirli ve yanlış gösteriyor."

"Özür dilerim." Ric yataktan kalktı ve onun ayağa kalkmasına yardım etti. Yardıma ihtiyacı olduğundan değil, ama ona dokunmayı seviyordu. "Akşam yemeğini hazırlamam lazım."

."

"Biliyorum." Giysilerini toplamaya başladı. "Sen git. Ben iyi olacağım." "Emin misin?"

"Bükülmüş cam değil, Van Holtz."

"Pekâlâ. Pekâlâ. Bu tonda konuşmaya gerek yok."

Ric hızla duşa girdi, keselenip temizlendi ve hemen temiz bir kot pantolonla tişört giydi. Yatak odasından hızla çıkıp mutfığa gitmeden önce Dee'yi öptü. Mutfak çekmecesinde sakladığı beyaz bandanalardan birini başına sardı ve işe koyuldu. Bir şekilde pencereye vurulmasını ve ne kadar aç olduklarını söyleyen erkek aslanları görmezden gelmeyi başarmıştı.

Ric'in yemek pişirmeye dayanamadığı tek kedi türü kesinlikle buydu.

Dee duştan çıktı, kurulandı ve üzerine bir pantolon ve tişört geçirdi. Tam merdivenlerden iniyordu ki Reece Reed onu yarı yolda karşıladı. "Hepimiz bu kadar açken adamı meşgul edemez misin?"

Dee, Reece'in tişörtünü yakalayıp tırabzandan aşağı fırlattı, yere çarparken çıkardığı sesin tadını çıkardı ve "acı! Aman Tanrım!"

Acı!" Son basamakta oturmuş yerel gazeteyi okuyan Rory'nin yanından geçti.

"Ona seni rahatsız etmemesini söylemeye çalıştım."

"Kardeşin hiçbir zaman zeki bir çocuk olmadı."

"Hayır. Hiç zeki değildi."

"İkiniz de sizi duyabildiğimi biliyor musunuz? Burada yatıyorum!" Dee, Reed kardeşlerin yanından ayrılıp mutfığa girdi.

"Silah?" diye sordu.

Ric gözlerini işinden ayırmadan yüksek mutfak dolaplarından birini işaret etti. "Arka tarafta gömülü."

"Teşekkürler." Dee ayak parmaklarının ucuna kalkıp dolabı açtı ve 9 mm'lik bir tabanca bulana kadar etrafına bakındı. "Mermi mi?"

"Çaydanlığın solundaki üçüncü dolapta."

Dee şarjörü aldı ve tabancaya yerleştirdi. Hazneye bir mermi yerleştirdi, mutfak penceresine doğru yürüdü ve camın diğer tarafında duran ve Ric'in daha hızlı hareket etmesini sağlamak için sürekli kükreyen iki kediye doğrulttu. Shaw kardeşler siper aldılar ve Dee silahın emniyetini açıp silahı ve şarjörü saklandıkları yere geri koydu.

"Teşekkürler," dedi

Ric. "Sorun değil."

Blayne koşarak içeri girdiğinde Ric son anda karar verdiği patatesleri graten yapmak için dilimliyordu. Bıçağı kesimin ortasında durdu ve gözlerini ona dikti.

"*Bunlar* da ne?" diye sordu.

Nefes nefese kalan ve egzersiz yaptığı için terleyen Blayne kaşlarını çattı ve arkasına baktı. "Ah! Başboşlar." Gülümsedi. "Benimle birlikte koşmaya başladılar."

"Onları mutfığımdan çıkar."

"Ama-"

"Dışarı!"

Blayne'in gülümsemesi somurtmaya dönüştü. "Çok kabasın!"

"Ve çok pisler. Çıkar onları yoksa menüye eklerim."

Blayne öfkeyle soluyarak arka koridordan çıktı, sokak köpekleri de onu takip etti. Ric işine döndü ama arka kapının açılıp kapanmasını dinledi. Birkaç dakika sonra Blayne geri döndü.

"Şimdi mutlu musun?"

"Sen çıktığında ben de daha mutlu olacağım." Blayne'in nefesi tekrar kesildi. "*Ben mi?*"

"Her yerim ter içinde ve duş alana kadar yemeğin yanına yaklaşmanı istemiyorum." Ön koridora açılan sallanan mutfak kapısını işaret etti. "Şimdi git. *Schnel!*"

"Bana Almanca havlama! Bana Almanca havlamandan nefret ediyorum!"

Kadın hışımla dışarı çıktı -tekrar- ve Ric işine geri döndü.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" Dee ona sordu.

"Yardım mı?"

"Bilirsin işte. Yardımcı olmak gibi."

"Uh . . . Ne konuda yardım edebileceğini gerçekten bilmiyorum. Benim aksime, sen doğduğundan beri Van Holtz mutfağında kendini idare edebilecek şekilde eğitilmedin. Ya baskının altında ezilirsen?"

"Yardıımı istiyor musun, istemiyor musun Van Holtz?"

Ric kıkırdarak, "Stein'ın sana ızgarada daha çok ihtiyacı olabilir," diye itiraf etti. "Tamam."

"Hey. Buraya gel."

"Neden?"

Ric onunla yüzleşti. "Kaldır şu şirin poponu Smith."

Ona doğru yürüdü ve Ric onu öptü. "Kuzenimin bütün işi sana yaptırmasına ya da seni benden uzaklaştırmaya çalışmasına izin verme. Anladın mı?"

"Denediğin bokun yarısını *senden başka* kimsenin yanına bırakmayacağımı düşünmen hoşuma gidiyor."

"Birbirimizi anladığımız sürece."

"Anlıyoruz." Onu tekrar öptü, kolları birbirine dolandı, ağızları ve dilleri keşfe çıktı.

Ta ki . . .

"Siz ikiniz yine mi yapıyorsunuz?" Stein talep etti. "Dışarıda boğuluyorum!"

Ve eğer o kediler benden uzaklaşmazsa ..."

Dee-Ann geri çekildi, bunu yaparken de gülüyordu. "Ben hallederim," dedi Ric'e. "Sen patateslerini graten yapmaya devam et."

"Onu yapacağımı nereden çıkardın?"

"Çünkü yapsan iyi olur."

Ric'ten uzaklaştı ve Stein'a doğru yöneldi. "Gidelim evlat. Sana yardım edeceğim."

Stein kendini duvara yapıştırdı, mavi gözleri Ric'in dişi kurduna odaklanmıştı. "Sen mi?" diye sordu. "Sen. Bana yardım mı edeceksin?"

Dee yaklaştı, kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu bir sorun olur mu, Hoss?"

"Hayır. Hayır, efendim. . . şey . . . hanımefendi. Hayır, hanımefendi."

Ondan uzaklaştı, kapı aralığına gelene kadar sırtını duvara dayadı, sonra da özgürlüğe doğru koşmaya başladı.

"Gençlerle aram iyi, değil mi?" Dee, Stein'ı takip etmeden önce sordu.

"Tabii ki var," diye mırıldandı Ric kendi kendine. "Tıpkı şartlı tahliye memurları ve gardiyanlar gibi."

"Bunu duydum, Van Holtz," diye karşılık verdi.

Ve Ric güldü, bu hafta sonundan tahmin ettiğinden çok daha fazla keyif alıyordu.

25. BÖLÜM

Dee 4 Temmuz sabahı yalnız uyandı. Ama yanındaki yastığın üzerinde bir not ve bir granola bar vardı.

Daha fazla kahvaltılık için Stein ile kasabaya koşmak zorunda kaldı.

-Lanet aslanlar! Yakında geri döneceğiz. Lütfen ben dönene kadar bunu ye. Korkarım biraz yemek yemezsen kendi kas kütlene yemeye başlayacaksın.

Dee kıkırdarak oturdu ve granola barını yedi. Penceresinin altından gelen uluma sesini duyduğunda neredeyse bitirmişti.

"Ne?" diye sordu kuzeni pencereyi açtıktan sonra. "Bir tişört ya da başka bir şey giyemez miydin?"

"Göğüslerimi daha önce görmemiş değilsin ya, Sissy Mae."

"Mesele bu değil. Bunun yeri ve zamanı var!"

"Sen ne zaman Sally Etiquette oldun?"

"Sadece takım elbiseni giy. Sahile gidiyoruz."

"Daha yeni uyandım ve-"

"Rica etmiyorum. Sadece kışını kaldır, kuzen."

"Tamam."

"İyi olduğunu biliyorum. Aslında, iyi olsa iyi olur!"

"Düve."

"Zengin adamın orospusu!"

"En azından benimki onun yediği yemeği pişirebiliyor. Ve değiştirebiliyor da." "Bak şimdi, Dee-Ann Smith. Bu çok *kabaydı!*"

Ric çiftçi pazarlarına bayılırdı. Taze ürünler ve süt ürünleri, nispeten dost canlısı insanlar ve tam insanlarla şekil değiştirenlerin sağlıklı bir karışımı. Mükemmeldi. Kuzeninin sürekli şikâyetleri bile onu yıkamıyordu.

"Sence Dee daha çok gül seven bir kız mı? Yoksa zambaklara mı?" diye sordu.

Stein ona baktı. "Dürüstçe mi? Bence bir makineli tüfek ve bol cephane senin korkunç kız arkadaşının hızına daha uygun, kuzen."

"Nasıl olduğunu gördün mü?" Ric başını salladı. "Bana sana karşı bu kadar sert olmamam gerektiğini söyleyip duruyor, sen de kalkmış onun hakkında atıp tutuyorsun."

"Onun hakkında konuşmuyordum. Tanrım, lütfen o kadına onun hakkında konuştuğumu söyleme. Kafamı kesip ceketine broş olarak takabilir. Ve sen de bana karşı çok sert davranıyorsun. Senin sözleşmeli hizmetçin olduğumdan beri rahatlamak, havuzun tadını çıkarmak, biraz tenis oynamak için bir dakikam bile olmadı."

"Bana borçlusun, Stein. Bana olan borcunu unutma."

"Nasıl unutabilirim? Bana izin vermiyorsun."

"Tekrar yükselmek için çalışman gerektiğini anlamak senin için bu kadar imkânsız mı? Eğitimini almadığın bir mutfağa giremeyeceğini mi?"

"Bulaşık yıkamak ve yerleri ovmak nasıl eğitim oluyor?"

"En iyi aşçıları bulaşık yıkayarak ve yerleri silerek işe başladılar."

"Ayrıca kan bağı da yok ve çoğu göçmen."

Ric kuzenine baktı ama bir şey söylemedi. Konuşmayı Abby'nin yapmasına izin verdi. Sabahın köründe kalkıp çöpten çıkardığı yiyecekleri yediği için yolculuk boyunca peşlerine takılmıştı. Elinin altında koca bir buzdolabı dolusu taze yiyecek varken neden bunu yapma ihtiyacı hissetmişti, Ric'in hiçbir fikri yoktu. Kediler yüzünden yiyecekleri azalmış olsa da hâlâ yiyecekleri vardı.

Abby hırlayarak Stein'a doğru atıldı, ayaklarını ısırды ve onu birkaç adım geri atmaya zorladı.

"Bu Abby Vega," dedi Ric kuzenine. "Şu anda senden hoşlanmadığını düşünüyorum."

"Harika," diye iç geçirdi Stein. "Politik olarak doğru takımda sıkışıp kaldım."

"Bazen konuşmaman gerektiği hiç aklına gelmiyor mu?" Hannah kenarda duran Stein'a sordu. Yanında gelmişti çünkü bugün bir noktada, kendi deyimiyle, "Dee'yle konuşmak" zorunda kalacağından korkuyor gibiydi. Ric, Hannah'nın neden bu kadar endişelendiğinden emin değildi. Sırtlanlar tarafından ciddi şekilde tehdit edildiğinde melez formuna geçememesi konusunda Dee-Ann Smith'le büyük, psikolojik bir tartışma yapmak zorunda kalacağından korkuyorsa, vaktini boşa harcıyordu. Dee büyük, psikolojik tartışmalar yapmazdı. Ric'in onun hakkında sevdiği şey buydu. Arkadaşları onunla her zaman sorunları hakkında konuşurdu ve o da bunu u m u r s a m a s a da, bundan zevk alırdı.

Dee'nin şikayet etmemesi. Ayrıca, herhangi bir anda onu neyin kızdırdığını ve bunu nasıl düzeltebileceğini anlamaya çalışmak eğlenceliydi.

"Bir cümle kurabildiğini bilmiyordum, alt yetişkin," diye karşılık verdi Stein. "Senin sadece kara kara düşündüğünü ve ters ters bakabildiğini sanıyordum. Ow! Motherfu-"

"Stein," diye uyardı Ric.

"Bacağımı yiyor!"

Abby Stein'in bacağına yapışmıştı ve baldır kaslarını koparmak için elinden geleni yapıyordu.

"O zaman belki de daha nazik olmalısın." "Benden gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Senden nefret etseydim kuzen, Dee-Ann'in eline fırsat geçtiğinde bağırsaklarını deşmesin e izin verirdim."

"Peki ya ekmek?"

Ric ve Stein Hannah'ya baktılar, onun ani sorusu karşısında şaşırmışlardı.

"Ne olmuş ona? Ow! Bırak beni, çılgın kadın!"

"Ekmek verecek misiniz? Çünkü o kediler uyandıktan sonra geriye ekmek kalacağını sanıyorsan hayal görüyorsun demektir."

"Haklı," diye kabul etti Ric. "Ama bu sabah ekmek yapacak vaktim yok."

"Şu tezgâhta taze Fransız ekmeği satıyorlar." "Ekmek mi *aldın?*"

"Sanki az önce Şeytan'ın fırınından hamam böceği bulaşmış ekmek önermişim gibi davranıyorsun." "Ya taze yaparım ya da ekmek yapmam."

Tamam, yalan sayılır ama

Bunu bilmen gerek.

Stein umutsuzca Abby'yi bacağından çekmeye çalışarak, "Ekmeği senin yapmanı istiyor, Hannah. Ekmek yapabilmenin seni daha iyi hissettireceğini sanıyor."

"Aslında ben pek öyle düşünmüyorum" - "ama Blayne'in bu hafta sonu şenliklerine katıldığını düşünmesini istiyorsan -bir köşede tek başına hamur yoğuruyor olsan bile- bunun yolu bu. Bu Blayne'i akıl sağlığın konusunda Dee'nin yakasından düşürecek, bu da Dee'yi akıl sağlığın yerindeymiş gibi davranma konusunda senin yakandan düşürecek ki Blayne onu rahat bıraksın. Güven bana Hannah, her iki taraf da kazanacak. O yüzden şu lanet ekmeği yap."

"Her neyse," diye iç geçirdi ve ihtiyacı olan şeyi almak için uzaklaştı.

"Gördün mü?" Ric kuzenine sordu. "Her şey insanlarla nasıl konuştuğunla ilgili." "Bu harika, ama şu çılgın sürtüğü bacağımdan çeker misin?"

"İnsanlarla nasıl konuştuğun hakkında ne dedim ben?"

Dee daha fazla güneş kremi sürdü ve büyük şemsiyeyi tüm vücudu gölgede kalacak şekilde ayarladı. Bu hafta sonunun bir anını bile güneş yanıklarından kurtulmak için harcamayı planlamıyordu.

Ronnie Lee aniden küçük gruplarına "Ben de çiftleşmeyi düşünüyorum," diye duyurdu. "Brendon'la tabii ki."

Ve Dee aklına gelen tek cevabı verdi. "Yani?" "En azından benim için mutluymuş gibi davranabilir misin?"

"Senin için mutsuz değilim. Sanırım öyle ya da böyle umurumda değil."

"Neyin var senin?" Ronnie sordu.

"Hiçbir şey. Neden?"

"Sissy benim adıma mutlu oldu! Bana sarıldı ve gözyaşı döktü. Senden ne aldım?"

Bir 'yani'. "

"Sissy senin en iyi arkadaşın." "Peki sen nesin?"

"Paket arkadaşın. Doğru görüldüğünden daha fazla durumda, içki arkadaşın."

"Bu kadar mı? Beni böyle mi görüyorsun?" "Neden bu kadar üzgünsün anlamıyorum."

"Çünkü biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirleri için mutlu olurlar." "Biz ne zaman arkadaş olduk?"

Ronnie kaşlarını çatarak, "Arkadaş değil miyiz?" diye sordu.

Dee bir an düşündü ve sonunda "Hayır" diye cevap verdi.

Bu sırada Sissy Mae yan yatmış, kollarını karnına dolamış, histerik bir şekilde gülüyordu.

"Arkadaş olmadığımızı nasıl söylersin?" "Biz düşman değiliz."

"Bazen seni anlayamıyorum." "Bu da arkadaş olmadığımızı kanıtlıyor."

"Dur!" Sissy yalvardı. "Durun! İkiniz beni öldürüyorsunuz!" "Bunun komik olduğunu sanmıyorum, Sissy Mae."

"Duygularını incittiğimi burada mı söylüyorsun?" Dee sordu.

"Evet!"

"Özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Ric'le de böyle misin?" Ronnie Lee sordu.

"Hayır. Çünkü onunla bu tür konuşmaları yaparken genellikle çıplak oluyorum, bu da onları çok daha az acı verici yapıyor."

"Bu hiç komik değil, Sissy Mae!" Ronnie böğürdü.

"Histerik homurdanmaları ve ayaklarını tekmelemeleri bu konuda farklı düşündüğünü gösteriyor."

"Kapa çeneni, Dee-Ann."

Dee omuz silkti. "Yapardım ama benimle konuşmaya devam ediyorsun."

Stein sonunda mandıracının süt ve yumurta stoklarını temizledi. Ama adam yerel bir ayıydı ve Stein evlerindeki partide iki erkek aslanı beslediğini açıkladığında tamamen anlayışla karşıladı. Çiftçinin oğulları Stein'ın aldıklarını SUV'a götürürken, Stein da yan ahırdaki kuşkonmazları kontrol etti.

"Efendim?" diye sordu tezgâhın

arkasındaki kız. "Hı-hı."

"Bacağınıza bağlı bir köpeğiniz olduğunu biliyor muydunuz?"

"Evet. Bunu tartışmamayı tercih ediyorum." Tam insan olan kıza gülümsedi.

"Peki..."

. adın ne?" *Ve yaş. Ve göğüs ölçüsü.* "Ow!" Meleze ters ters baktı. "Neyin var senin?"

"Köpeğin mi?" "Pek

sayılmaz."

"Hayvan Kontrol bugün tatil olmasına rağmen dışarıda. İstersen onlara teslim edebilirsin." Kız kaşlarını çatı. "Ne tür bir köpek bu böyle?"

"Sinir bozucu türden."

Stein birkaç poşet dolusu kuşkonmaz satın aldı ve kızın telefon numarasını alma zahmetine katlanmadan arabaya doğru yola koyuldu. Kuzeni onun her hareketini bir şahin gibi izlerken bugün onunla takılabilecek gibi değildi zaten. Bütün bir Dördüncüyü kendi sürüsünde bile olmayan nankör şekil değiştirenlere yemek pişirip temizlik yaparak geçirdiği için kızgın olmamak için kendini zor tutuyordu ama Stein Ric'in haklı olduğunu biliyordu. Eğer aileye geri dönmeyi umuyorsa, acıya katlanmalı ve işi bitirmeliydi. Biri Van Holtz olduğunda böyle yapardı. Amcası onu Sürü'nün dışına itmiş olsa da Stein'ın soyu asla değişmeyecekti. Ric bunun farkındaydı ve her zamanki gibi kendi başının çaresine bakıyordu.

Stein cipe ulaştı ve bagajın kilidini açtı. Kuşkonmazları koyacak bir yer buldu ve ellerinde ne olduğunu çabucak saydı. Bir başka et sevkiyatı bir saat içinde eve ulaşacaktı - sadece Ric

tatil gününde bu tür bir kişisel hizmet alabilirlerdi ve bu onları bugün ve yarın sabah boyunca idare ederdi. Yine de öğleden önce ayrılacak olmaları iyi bir şeydi. Bu kedilerin yeme şekline bakılırsa, daha fazla kalırlarsa kuzenler daha fazla erzak almak için pazara geri dönecekti.

Melez sonunda onu serbest bıraktı ve Stein bir nefes verdi. "Nihayet! Teşekkür ederim-"

Büyük bir el Stein'ın kafasını cipin yan tarafına çarptı, görüşünde siyah noktalar dönmeye başladı. Ama görüşü açıldığında, yukarıya, çok yukarıya, üç kutup ayısına baktı. Dave Smolinski ve iki kardeşi.

"Selam Steiny," dedi Dave. "*Her yerde* seni arıyorduk."

Ric ve Hannah neredeyse ciplerine dönmüşlerdi ki Abby, Ric'in kot pantolonunun arkasını kavradı ve tutundu. Sanki onu markete geri sürüklemeye çalışıyor gibiydi ama nedenini bilmiyordu.

Durdu ve ona baktı. "Ne yaptığını biliyor musun?" diye sordu Hannah'ya.

"Neden bileyim ki?"

"Onunla en çok sen vakit geçiriyor gibisin."

"Beni yalnız bırakmıyor. Onu bir yere davet ettiğim yok." "Tahmin etmen gerekirse."

"Cipe doğru yürümeni istemiyor." "Neden?"

"İnsana dönüşse her şey çok daha kolay olurdu."

"Ama kot pantolonumu ısırın on altı yaşında çıplak bir kız olurdu. Bunun benim için kötü olacağından neredeyse eminim."

"Bu doğru bir nokta."

Ric burnunu kaldırdı, havayı kokladı. "Ayılar."

"Muhtemelen benim."

Başını çevirdi, boynundan bir koku daha aldı. "Hayır. Sen değilsin."

"Söylemem gereken tek şey ... bu biraz garipti."

"Buna alışacaksın." Havayı tekrar kokladı. "Kutup ayıları." Ve korku. Stein'ın korkusunu ve öfkesini kokladı. Yine de Ric'e doğru gelmeyen bir şeyler vardı. Ayılar neden etrafta dolanıyordu? Stein'dan paralarını alamadıkları için Ric'in ödemesini mi istiyorlardı? Belki, ama yine de ...

"Markete geri dön, Hannah. Abby'yi de yanına al."

"Neden?"

Ric elindeki torbaları Hannah'nın elindekilere ekledi. "Soru sorma. Sadece yap."

Hannah başını salladı ve markete döndü, Abby de arkasından geliyordu ama birkaç adımda bir durup Ric'e bakıyordu.

"Her şey yolunda Abby. Git hadi."

O ve Hannah gittikten sonra Ric çömeldi ve bileğinde kılıfında tuttuğu silahı çekti. Silahı kot pantolonunun arkasına soktu ve tişörtüyle örttü. Nefes alarak SUV'ye geri döndü ve aracın ön tarafına doğru ilerledi. Ama hiçbir şey bulamayınca durdu. Ayı yoktu. Stein yok.

Ric tekrar kokuyu aradı, kilitlendi ve takip etti. Onları tatil nedeniyle kapalı olan bir dizi dükkâna kadar izledi ve arka tarafa doğru gitti. İki kişi Stein'ı dövüyordu. Zavallı çocuk yere yığıldı, yüzündeki ve boynundaki yaralardan kan akıyordu. Ric'i görünce başını salladı. "Git, Ric. Git hadi. Ben değilim onlar-"

Stein'ın karnına çarpan bir ayak, sözlerinin geri kalanını kesti.

"Buna gerek kalmayacak," diye açıkladı Ric, diğer bazı türlerin aksine ayıların gereksiz bir şiddetle korkutulmadıklarında oldukça mantıklı davranabildiklerini biliyordu. "Eğer izin verirsen sana paranı getirebilirim. -" Ric aniden döndü, başının arkasına dayamak üzere olan silahı tutan eli yakaladı ve ayağını üçüncü ayının diz kapağındaki zayıf noktaya çarparak kırdı.

"Ric, ayağının dibindeki ayının çılgınlıkları arasında, "Dünyadaki en ölümcül Dişi Kurt'un varlığını hissetmeyi öğrenmek için aylarımı harcadım," diye açıkladı. Bu yüzden senin parmak uçlarında yürümen bana daha çok kuru çalılar arasında tepinen bir fil gibi geliyor."

Ayının silahını sahibinin kafasının arkasına dayadı. Emniyet çoktan kapatılmıştı ve Ric, Stein'dan sadece para almak değil, onu öldürmek istediklerini hissetti.

"Neden buradasınız?" diye sordu. Ayılar birbirlerine baktı, diğer ikisi hâlâ Ric'in kuzenine sıkıca tutunuyordu.

Kimse cevap vermeyince Ric silahını karşısındaki daha uzun boylu ayıya doğrulttu ve tetiği çekti. Bir diz kapağı daha zarar gören ayı çılgın atarak yere yığıldı.

"Tekrar soracağım çünkü gerçekten geri dönüp misafirlerime kahvaltı hazırlamam gerekiyor. Neden buradasın?"

"Sence neden?" diye cevap verdi tuttuğu kişi, yan yatarken acıdan sesi kalınlaşmıştı.

"Çocuğun borcu satın alındı," diye gönüllü oldu yaralanmamış olan. "Ama bunun üzerine fazladan elli bin dolar daha teklif edildi."

"Beni öldürmenin bedeli olarak mı?"

"Elli bin dolar için kimseyi öldürmeyiz, ama seni iyi benzetiriz. Bir süre daha ayağa kalkamayacağın kadar iyi."

Ric acı hissetmesi gerektiğini biliyordu. Böyle bir ihanet karşısında ruhunun derinliklerine işleyen keskin bir acı... Ama hiçbir şey hissetmedi. Ne acı ne de şaşkınlık, hatta korku bile.

"Bilgi için teşekkürler beyler. Sizden bir daha haber alamayacağımı varsayıyorum."

"Bu zahmete değmezsiniz ve bize olan borcunun parasını çoktan aldık."

"Gidelim, Stein."

Stein kendini yerden kaldırdı ve topallayarak Ric'in yanına gitti, Ric ıssız caddeye geri dönerken onu takip etti. Tüm hareketlilik küçük kasabanın diğer tarafındaydı; orada bir geçit töreni düzenlenmiş, yerli halk ve turistler için bir karnaval kurulmuştu.

"Kimden bahsediyordu?" Stein ona sordu. "Borcu kim satın aldı? Bunu sana kim yaptı?"

Ric durdu ve kuzeniyle yüzleşti. "Sence kim?" Biraz omuz silkti. "Babam."

BÖLÜM 26

Dee arka kapıdan mutfığa girdi. Ayak parmaklarının arasında ve mayosunda kum vardı ve hepsini durulamak için sabırsızlanıyordu. Ama hemen durdu ve vahşi köpek dişileri ile Blayne'in hırpalanmış Stein'ı temizlemekle meşgul olmasını izledi.

"Ne oldu?" diye sordu, Ric'in o sırtlanlarla tekrar buluşup buluşmadığını merak ediyordu. Hannah onunla birlikte gitmişti ve diğer dişiler Stein'a yaltaklanırken şimdi mutfağın küçük bir köşesinde sessizce hamur yapıyordu - neden *hamur yapıyordu* ki?

"Bir şey yok," diye yalan söyledi Stein. "Her şey yolunda." "Ric nerede?"

"Daha fazla bandaj almak için yukarı çıktı." Etrafındaki diğer kadınlara baktı. "Tuvalete gitmeliyim. Mutfak zeminine kan bulaştırırsam Ric küplere biner."

Dee-Ann koridora ve merdivenlere yöneldi. Ric elinde bir ilk yardım çantasıyla aşağı iniyordu ve son basamakta karşılaştılar.

"İyi misin?"

"İyiyim." Ric kızın yanağına bir öpücük kondurdu ve kız ondan barut kokusu aldı. "Ama evde olduğuma sevindim."

"Ne oldu?"

"Hiçbir şey. Sadece Stein'ın geçmişi onu yakalıyor. Merak etme." Adam gülümsedi ve kadın buna bir an bile inanmadı. "Ben hallettim ve borcu da halledildi. Artık onu rahatsız etmeyecekler." Mutfığa doğru yöneldi. "Çocuğu mutfığımdan çıkarayım ve yaralarını sarayım, sana kahvaltı hazırlayayım."

"Kulağa hoş geliyor."

Dee üst katta Ric'le paylaştığı yatak odasına çıktı ve Ric'in kullandığı silahın izini sürdü. Van Holtz'un kendi başına asla satın almayacağı dandik, altın kaplama bir silahtı. Silahı sakladığı yere geri koydu ve kumlardan arınmak için hızlı bir duş aldı. Ric'e bahsettiği bikiniyi ve bir çift kısa şortu giyerek aşağıya indi. Birinci kattaki, aralarında kuzenleri ve Ronnie Lee'nin de bulunduğu kadınlarla ve genç bir Van Holtz'la dolu banyoya bakmak için kısa bir süre durdu.

Biraz kan silmek ve birkaç çürüğe buz koymak için Dee mutfağa döndü. Ric lavaboda Dee'ye arkasını dönmüş bir şekilde çalışıyordu, bu yüzden Dee kısa bir süre durakladı ve yetişkin olmayan kadın yaptığı işten başını kaldırına kadar Hannah'ya baktı. Dee onun dikkatini çektikten sonra mutfaktan çıktı, arka tarafa gitti ve Ric'in mutfak pencerelerinden göremeyeceği şekilde evin uzak tarafına geçti.

Oturacak bir bank buldu ve Hannah onu bulup yanına oturana kadar bekledi -beklemekte çok iyiydi-.

"Eee?"

Hannah'nın unla kaplı elleri kucağında iki büküm olmuş, bisküvi hamuru parçacıkları hâlâ parmak uçlarına yapışmıştı. Ayrıca Ric'in bandanalarından birini uçları siyah olan koyu kahverengi saçlarına sarmıştı.

"Alışverişten sonra SUV'a döndüğümüzde Stein gitmişti. Ric beni ve Abby'yi çiftçi pazarına geri gönderdi." Abby önlerinde belirdi, kalçalarının üzerine oturmuş sabırla onları izliyordu. "Yardım etmemekle ilgili söylediklerini hatırladım ve Blayne'den aldığım mutlu olma baskısı olmadan bana yeterince iyi davranıyordu." Bir nefes aldı. "Böylece Abby ve ben çatılardan takip ettik. Ve Stein'in bazı ayılar tarafından yakalandığını gördük. Kutup ayıları sanırım." Omuz silktili. "Hâlâ tüm ırkları ve her şeyi öğreniyorum. Kaçırılmadan önce beni yetiştiren insanlar tam insan." Elinin tersiyle alnını ovuşturdu. "Ric kendini gerçekten iyi idare etti. O adamların canını gerçekten yaktı. Konuşmayınca birini diz kapaklarından vurdu. Konuşacağını sanmıyordum. Başından beri çok kibardı."

Dee gülümsemesini kendine sakladı, şu anda Ric'le gerçekten gurur duyuyordu ve Hannah'nın devam etmesini bekledi.

"Stein'in onlara borçlu olmasıyla ilgili bir şey vardı. Pek bir şey anlamadım. Ama biri borcu satın aldı ve sonra Ric'e zarar vermek için daha fazlasını ödedi. Hem de çok kötü."

"Öldürmek mi?"

"Hayır. Sadece canını yaktılar. Hem de çok."

Dee başını salladı, anlıyordu. "Başka bir şey var mı?" "Hayır."

Abby havladı ve Hannah ekledi, "Şey, Ric Stein'a babası hakkında bir şeyler söyledi."

Dee başını başka yöne çevirdi, kısa bir süre gözlerini kapadı.

"Ben de tam olarak anladığımdan emin değilim. Çok sakın görünüyordu ya da her neyse. Ne kadar doğrudu bilmiyorum."

"Teşekkür ederim, Hannah. Bana anlattığın için minnettarım."

"Dediğim gibi, Ric baskı yapmadan bana iyi davrandı."

Dee buna gülümsedi. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum."

"Yine de bütün bunları sana kendisinin anlatacağını düşünmüştüm. Siz ikiniz biraz ...

. yakınsınız, ya da her neyse."

"Öyleyiz ama Ric babamın en sevdiği ifadelerden birini kullanmamı istemedi. "Öldürmeye başlama zamanı. "

Hannah başını salladı. "Evet. Bay Van Holtz'un pek 'adam öldüren' biri olduğunu sanmıyorum. Bütün olay boyunca çok kibardı. Bir kez bile sesini yükseltmedi."

"Evet. Bu Ric." Hannah'ya eve dönmesini işaret etti. "Şimdi git. Ve bu konuşmayı kimsenin bilmesine gerek yok. Anladın mı?"

"Evet. Elbette." Kadın yürüyüp gitti ve Dee Abby'ye baktı. "Bana bir telefon getirir misin, Abby?"

Abby havladı ve koşarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra elinde bir telefonla döndü ve Dee'nin kucağına bıraktı. Dee hemen bir numara tuşladı ve bağlantının kurulmasını bekledi.

Brunch'a dönüşen yemek yendikten ve konuklar akşam yemeği saatine kadar kendi işlerini yapmaya gittikten sonra Ric mutfaka geri döndü ve yeni gelen etler üzerinde çalışmaya başladı. Stein onun yolundan uzak durdu, çoğunlukla dışarıda çalışarak sanayi tipi ekipmanı temizledi ve bir sonraki yaz ızgarası için hazırladı.

Ric kuzeninin neden kendisinden kaçtığını bilmiyordu. Her ne kadar Ric'e ulaşmanın yolu Stein'dan geçse de, bu kez sorunun Stein'la pek ilgisi yoktu. Çocuğu suçlamak çok kolaydı, çünkü babası o kutupları kullanmasaydı, başka bir şey bulacaktı. Ric'e ulaşma konusunda daha becerikli bir şey. Ric bir bakıma Stein'a minnettardı. Babası kolaylıkla kendine, Ric'i sakat bırakacak ve Long Island'da kapalı bir elbise mağazasının arkasında kan kaybından ölecek bir Dee-Ann tipi bulabilirdi.

Bunu şimdilik aklından çıkarmaya karar verdi, çünkü babasının çok iyi yaptığı şeyi yapmasına, tatil hafta sonlarını mahvetmesine izin vermeyi reddediyordu - Ric sipariş etmediği ama denemekten zevk alabileceğini düşündüğü hindi butlarını baharatlamayı bitirdi ve sahip olduğu dört ocağa doğru döndü

evi satın aldığında mutfağına yerleştirilmişti. Hindi butlarını kızartmak mı, ızgara yapmak mı yoksa -ooh!- kızartmak mı istediğini düşünürken Dee-Ann'in mutfakta onunla birlikte olduğunu, sebzeleri temizlediğini ve hazırladığını fark etti. Ve bir süredir orada olduğu aklına geldi. Hatta saçının üzerine bandanalardan birini bile takmıştı, saçsız mutfağında saçları serbestçe sallanırsa aklını nasıl kaçıracağını biliyordu.

Yeşil fasulyelerden başını kaldırdı ve gözlerini kırıştırdı.

"Ne?" Ric omuz silkti. "Sadece burada olduğuna sevindim."

Kız onun gülümsemesine karşılık verdi. "Ben de öyle."

"Özellikle o bikiniyi giydiğin için çok mutluyum." Bir adım daha yaklaştı ve bikinisinin üzerine giydiği cutoff'ları çekiştirdi. "Gerçi bunlar gerçekten gerekli değil." Yine de Dee onları olabilecek en seksi şekilde giymeyi başarmıştı; üst düğmesi açık, fermuarı yarıya kadar inmiş ve ona siyah bikini altlarını gösteriyordu. Stein'in bir gün önce Smith Dişi Kurtlar'ın ızgarasının önünden geçip havuza doğru gidişini izlerken Ric'e söylediği gibi, "Etrafta Güneyli duyarlılıklarının olmasının kesinlikle bir faydası var kuzen."

Çok doğru.

"Etrafta çocuklar var. Onları diğer tüm dişiler için mahvetmek istemem."

"İyi bir noktaya değindin."

Ric'in tişörtünü tuttu ve onu daha yakına çekti. Ric ağzını onunkine bastırdı ama fazla uzaklaşmayı başaramadı.

Mutfak adasının diğer tarafında duran bir kedi, "Acıktım," diye mızızlandı. "Akşam yemeği hazır mı?"

Ric, Mitch Shaw'a ters ters baktı. "Seni daha birkaç saat önce besledim."

"Neden siz kurtlar bunu bana hep bir anlamı varmış gibi söylüyorsunuz?"

"Daha fazla yiyecek var mı?" Brendon Shaw dışarıdan bağırdı.

"Hayır!" Mitch geri bağırdı. "Bizi beslemek yerine burada Dee'yle yiyiştir!"

Ve eğer Ric yarım saniye daha yavaş olsaydı, Mitch Shaw Dee'nin yüzüne doğrulttuğu sekiz inçlik şef bıçağıyla.

Dee, Ric'in çok sayıda ırk ve kişiliğin dahil olduğu bu toplu barbeküleri yönetme şeklinden etkilendiğini itiraf etmek zorundaydı. Birkaç barbekü çukuru dolusu et, bu kadar çok ırkla uğraşırken her türlü soruna yol açabilirdi.

Ama başından beri akıllıca davranmış ve Lock, Novikov ve Bobby Ray'i yiyecekleri idare etmeleri için görevlendirmişti. Sonra da önce vahşi köpeklerin yavrularını beslemesine izin vermiş, biri "Yemek hazır!" diye bağırır bağırılmaz ölüm uykusundan uyanan aslanların sızlanmalarını ve kükremelerini duymazdan gelmişti.

Çocuklarla ilgilenildikten sonra, açık büfe için sıralar oluşturdu ama Mitch ve Brendon için birkaç dilim pırzola çıkarmıştı bile. İkili bunu mideye indirirken, geri kalanlar da fazla telaşlanmadan yemeklerini alabildiler. Dee'nin tüm ilgililerin takdir ettiğinden emin olduğu bir şey. İki saat sonra, neredeyse hiç yiyecek kalmamıştı ve havuz alanı iyi beslenmiş şekil değiştirenlerle dolmuş, küçük ışıklar otomatik olarak gecenin tadını çıkarıyordu.

etrafta dolanıyordu.

Annesi ve annesinin annesi gibi Dee-Ann de kendi yemeğini almak için büfeye dönmeden önce herkesin yediğinden emin olmuştu. Seçecek fazla bir şey kalmamıştı ve masanın köşesine yığılmış birkaç temiz tabaktan birini alarak biraz iç çekti.

"Yemeğin içeride, Dee," dedi Jessie Ann ona, bir grup vahşi köpek ve Blayne temizliğe yardım ederken tabağı alıp götürdü.

"Pardon?"

"Ric sana bir tabak yaptı. Mutfakta bir yerde."

"Muhtemelen fırında," diye araya girdi Blayne, kirli tabak ve çanakları ustalıkla üst üste dizerken.

"Pekâlâ. Teşekkürler." Dee mutfaka geri dönmek üzere yürümeye başladı ama durdu ve "Ric'in nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu.

"Çatıyı kontrol et," dedi Blayne ona.

Dee mutfaka gitti. Stein mutfak masasında oturmuş, başını kollarına dayamıştı. Zavallı şey berbat bir gün geçirmişti, değil mi? Kutuplar tarafından dövülmüş ve talepkâr aslanlar için yemek yapmaya zorlanmıştı. Yine de bir asker gibi üstesinden gelmişti.

"Sen iyi misin?" Dee yemek tabağını Blayne'in ona söylediği yerde bulurken sordu.

"İyiyim. Sadece yorgunum."

"Bu hafta sonu iyi iş çıkardın. Tüm bu insanlarla ilgilendin. Yemekler de harikaydı."

"Çoğunlukla Ric yaptı. O harika bir şef." "Sen de öyle olacaksın."

Stein yavaşça doğrulup oturdu. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Biliyorum çünkü kuzenini tanıyorum. Eğer bunu destekleyecek yeteneğe sahip olmadığını düşünseydi seni bu kadar zorlamazdı."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Teşekkürler."

Omuz silkti ve bir çatal, bıçak ve bez peçeteyi bir araya getirdi.

"O aylarla başka bir sorun yaşarsan bana haber ver."

Tamam mı?"

"Elbette."

"Ama artık kumar oynamak yok, yoksa huysuzlaşabilirim. Anladın mı?" "Anlıyorum, ama bu o kadar kolay değil."

"Bu kadar kolay olsun. Çünkü huysuzlaşırsam bundan hoşlanmayacaksın, evlat." "Bunu hissediyorum."

"Hissetmeye devam et."

Dee bir şişe ithal birayı kot şortunun arka cebine soktu ve tabağını çatıya çıkan merdivenlere ve küçük kapıya ulaşana kadar birkaç kat merdiven çıktı.

Van Holtz çatının balkonunda Hint usulü oturmuş, çapraz bacaklarının yanında boş bir tabak, dizinin yanında bir şişe şarap ve yarısı boş bir kadeh duruyordu. Arkasında küçük, yalıtımlı bir çanta duruyordu. Kadın dışarı çıktığında adam uykusunun ortasındaydı ve ona biraz huzur vermek için tekrar dışarı çıkmayı düşündü ama önce onu gördü ve gülümsedi. Biraz ilerleyerek yanındaki boş alanı okşadı.

Daha önce hiç olmadığı kadar hoş karşılandığını hisseden Dee, sadece basit bir jestle adamın gösterdiği yere oturdu. Tabağını yere koydu ve arka cebinden bira şişesini çıkardı. Birden yanında bir şişe açacağı getirmiş olmayı diledi çünkü ön dişlerini kullanmak annesinin ona her zaman söylediği ve Dee'nin her zaman göz ardı ettiği bir şey olan rüküşlüğü zirvesi gibi görünüyordu.

"Dur bir bakayım," dedi Ric onun ikilemini fark ederek. Şişeyi aldı ve pençelerini kullanarak kapağını açtı. "Bunu bana Adelle öğretti." Şişeyi ona geri uzattı. "Birkaç yaz buradaki sıkı deniz ürünleri restoranlarında çalıştı."

"Teşekkürler," dedi Dee, şişeyi ondan aldı ve hızlıca bir yudum aldı. "Peki bunu neden yapsın ki?"

"Deneyim. Birçoğumuz gençken farklı restoranlarda çalıştık, Van Holtz mutfağında olmamanın ne demek olduğunu anlamak için."

"Zor muydu?"

"Pek sayılmaz. Kendi ailenizle çalışmaktan daha kötü bir yer olması gerektiğini düşünerek şehirdeki veya eyaletteki en kötü üne sahip restoranlarda iş almaya devam ediyorsunuz ve sonra yanıldığınızı anlıyorsunuz. Asla bir Van Holtz mutfağından daha sert bir yerde çalışamayacaksınız."

Dee dana kaburgasından ilk ısırığını aldı, et kemikten ayrılıyordu, yumuşaklığı ağzında eriyordu ve sadece, "Kapa çeneni, acı çek ve akrabalarından bir şeyler öğren Van Holtz, çünkü bu harika," diyebilirdi.

Ric güldü. "Beğendiğine sevindim. Bu arada fasulyelerin de çok güzeldi. Sote yapabildiğini kim bilebilirdi?"

"Sana mutfakta çaresiz olmadığımı söylemiştim."

"Herkes öyle der. Sonra da bir köşede ağlarlar."

Ric şarabıyla arkasına yaslandı ve Dee'nin yemeğini bitirmesine izin verdi. Çoğu yırtıcı hayvan gibi o da çabuk yerd, her zaman birilerinin etini ondan çalacağından ve ulaşamayacağı bir ağaca sürükleyeceğinden endişe ederdi. Ama Dee arkasına yaslanıp peçetesini kullanmak yerine parmaklarındaki son barbekü çeşnisi kalıntıları yaladığında, adam çok iyi bir yemek yaptığını anladı.

"Et konusunda çok iyisin," dedi sonunda, avuçlarını arkasında düz tutarak arkasına yaslandı, uzun bacaklarını uzattı ve ayak bileklerinden çaprazladı.

"Bunun bir iltifat olduğunu biliyorum ama yine de kulağa tuhaf geliyor." Kadın gülümsedi ve Ric eridiğini hissetti.

Hayır. Erimek değil. Dee-Ann Smith'in yanında erimek diye bir şey olamazdı. Özellikle de lanet çenesini kapalı tutamadığı için ona kızması gerekirken.

"Van Amca beni aradı."

"Aradı mı?" Ric ona kaşlarını çatınca güldü. "Ne var, Ric? Öğrenmeyeceğimi mi sandın? Bildiklerimi ona söylemeyeceğimi mi? Bugün öldürülebilirdin." Sonra usulca ekledi, "Bunu kendim de halledebilirdim ama yapmadım."

"Ona söylemeden önce en azından tatil sonrasına kadar bekleyebilirdin."

"Pek çok şey yapabiliyordum -genellikle de yapmazdım."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama yarın onunla görüşmek için Washington'a gidiyorum."

"Güzel."

"Benimle geliyorsun."

"Gelemem. Öldürmem gereken birileri var."

"Eğer babamı kastediyorsan, hayır," dedi basitçe. "Missy Llewellyn'i kastediyorsan, hayır."

"Bütün eğlencemi mahvediyorsun."

"Ben bu konuda acımasızım. Van Amca'yla konuşana kadar bekleyeceğiz." "O benim Alfa'm değil."

"Hayır. O sadece senin çeklerini imzalayan adam. O senin patronun. Ve benim de."

"Tamam. Yine de ekonomi sınıfında uçmuyoruz, değil mi?" Uzun bacaklarının gidebileceği hiçbir yer olmayan o küçük koltuklara sıkışıp kalmaktan nefret ediyordu.

Ric ona aval aval bakıyor, yaşlı Delilah Teyze'nin kilise ayinlerinde yaptığı gibi dilsizce konuşmaya başladığını düşünüyordu.

"Ticari bir uçak mı? Ben mi?"

Dee kahkahalarla güldü. "Ne aptalım. Tüm o normal insanlar gibi ticari bir uçuşta kendimizi kirletmek zorunda kalabileceğimizi düşünmek."

"Bu çılgınca bir düşünce tarzı Dee-Ann ve benimle birlikteyken kesinlikle kabul edilemez."

"Bunu aklımda tutacağım." Etrafındaki boş tabaklara baktı. "Aşağı inmeye hazır mısınız?"

"Ve en iyi kısmı kaçırarak mıyım?"

"En iyi kısmı mı?" Adamın onu burada çıplak bırakmayı kastettiğini anladı -gerçi bunu yapsa şikâyet etmezdi ama bir gün önce gittikleri parkın yakınında, uzaklardan patlama sesleri geldi ve gökyüzünde havai fişekler patladı.

Aşağıdaki konuklar tezahürat ve alkışlarla tepki verdi - bazı köpekler sinirli bir şekilde havladı ve yavrular ciyakladı.

"Gördünüz mü?" Ric ona sırtarak sordu. "En iyi kısmı."

"Kesinlikle. Gerçi gösteri olacağını bilseydim bize tatlı getirirdim, böylece hem tatlı bir şeyler yer hem de izlerdik."

"İnancınız az Bayan Smith." Ric yanında getirdiği küçük yalıtımlı çantaya uzandı. Küçük tabaklar çıkarıp birini onun yanına, diğerini de kendi önüne koydu. Her birine dört graham krakeri ve iki büyük lokum yerleştirdi.

"Bunları eritmemiz gerekmiyor mu?" diye sordu, daha önce hiç olmadığı kadar gıdıklanmıştı.

"Pislik içindeki rastgele çubukları alıp temiz yiyeceklerin arasına sokma fikrinden hep nefret etmişimdir. Ayrıca, burada ateş yakmak istemediğimden de oldukça eminim. Yani eritmek yok."

Tanrım, adam çok mantıklıydı. Ve bu çok şirindi.

"Ve en iyi kısmı ..." Elini çantaya attı ve iki kalıp Hershey sütlü çikolata çıkardı. Vahşi köpeklerin tercih ettiği o pahalı, kibirli çikolatayı kullanmaya çalışmamasını takdir etti. Tüm Amerikalıların en sevdiği çikolatayı seçmişti ve "roketlerin kızıl parıltısı" tepesindeyken Dört Temmuz olduğu için bu doğru görünüyordu.

Adam ona hâlâ sarılı olan şekeri uzattı, o da aldı, parmakları Dee'ninkilere süründü ve işte o zaman ikisi de dondu kaldı, anlık tanıma Dee'nin omurgasından aşağıya mutlak bir zevk ürpertisi gönderdi.

Adamın gözlerine baktı, bir saat önce olduğundan çok daha tanıdık olan gözlerine ve orada hissettiği şeyin aynısını gördü.

"Çok teşekkür ederim," diye fısıldadı ve aynı anda gülümsediler. "Van Amca'ya seni benim besleyeceğimi söylemiştim," diye içini çekti Ric.

"Pardon?"

"Yok bir şey." Ric'in eli kızın ensesinin arkasına kaydı ve onu kendine çekti. "Hiçbir şey." Ric onu öptü, havai fişek gösterisi tamamen unutulmuştu ve Dee o anda babasının sonunda bazı şeyleri kabul etmek zorunda kalacağını biliyordu: Asla bir doktor ya da avukat olamayacaktı, büyük ihtimalle öldürmek annesinin pasta dükkânları kadar bir aile işiydi ve tek küçük kızı sonsuza dek bir Van Holtz'a aşık olacaktı.

27. BÖLÜM

Van ön kapıyı açtı ve küçük bir iç geçirdi. "Dee-Ann." "Bay Van Holtz."

"Nasılsınız?"

"Oldukça iyiyim."

"Ric seninle mi?"

"Buralarda." Birbirlerine baktılar ve Van ne gördüğünü biliyordu: Eggie Ray Smith'in soğuk, kana susamış, *ölümcül* çocuğu Van'ın en sevdiği kuzenini seviyordu.

Neden, ah, neden, bunlar *onun* başına geliyordu?

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu sonunda -ve isteksizce-.

"Çok teşekkür ederim."

İçeri girdi, o köpek sarısı gözleri her şeyi içine çekiyordu. "Güzel evler."

Neredeyse ürperecekti. "Teşekkür ederim."

Ric iki küçük spor çanta taşıyarak kapıdan içeri girdi. "Van Amca!"

Kuzenini hayatta ve iyi görmekten büyük mutluluk duyan Van sırtarak çocuğu kucakladı.

"Seni gördüğüme çok sevindim

Ric." "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Van onu bıraktı ve bir adım geri çekildi. "Sen iyi misin?"

Ric'in bakışları koridorun zemininde dolaşan ve duvarlardaki resimleri inceleyen Dişi Kurt'a kaydı. "Çok iyiyim."

Van'ın gözleri şaşı oldu. "Sen tam bir aptalsın." Ric sırttı. "Ben de seni seviyorum Van Amca."

Dee yakınlarda bir tuvalet olup olmadığını merak ederek bir köşeyi döndü ve tam bir insan dişisiyle yüz yüze geldi. Buz mavisi gözleri ve üzerinde gri çizgiler bulunan kıvrık koyu kahverengi saçları vardı. Saçları gürdü ve gevşek bir at kuyruğu şeklinde başının tepesinde topluyordu. Bakışlarını

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" diye sorana kadar birkaç uzun saniye boyunca birbirlerine baktılar. Gözlerinle mi?"

"Hayır, hanımefendi. Bu şekilde doğdum. Tıpkı babam gibi."

"Gerçekten mi? Büyüleyici. Peki ya boyunuz? Senin türün için normal mi yoksa acayip yapılı mısın?"

"*Irene*," dedi Niles Van Holtz Dee'nin arkasından.

"Ne? Bu sefer kan örneği istemedim."

"Dee-Ann Smith, bu benim karım, Irene Conridge-Van Holtz."

"Hanımefendi."

"Siz Smith misiniz?" Dee'yi biraz daha inceledi. "Görüldükleri yerde öldürüleceklerini sanıyordum," dedi kocasına.

"*Irene*."

"Neden bu sesi duyup duruyorum?" Dee'ye baktı. "Sana karşı saldırgan mıydım?"

"Benim fark edeceğim kadar değil."

"Gördün mü?" diye sırtıttı. "Onun fark edeceği kadar değil." Dee kıkırdadı ve kadının etrafındaki hareketlerini izledi. "Ulrich?"

"Merhaba, Irene Teyze."

Tam insan Ric'e kollarını açtı ve Ric onu kucaklayarak sıkıca sarıldı. "Seni gördüğüme çok sevindim."

"Seni de."

Onu dikkatle ayaklarının üzerine yatırdı ve yanağından öptü.

"Çok iyi görünüyorsun," dedi ona. "Mükemmel kemik yapınız altmışlı yaşlarınızda da son derece çekici olmanıza yardımcı olacak. Hatta belki yetmişlerinizde bile."

Dee'ye göz kırptı. "Bunu duydun mu?"

"Tam burada duruyorum."

"Oh," dedi tam insan. "Siz ikiniz cinsel ilişkiye mi girdiniz?"

Niles Van Holtz arkadaşının elini tutup onu kendi tarafına çekerek, "Ve işimiz bitti," diye duyurdu. "Ric, neden Dee-Ann'e odanı göstermiyorsun ... çünkü sanırım ikiniz paylaşacaksınız. Yerleştikten sonra da benimle ofisimde buluş."

"Tamam." Ric, Dee'nin elini tuttu, sürüsünün en azılı düşmanlarından Alfa'nın önünde onu açıkça sahiplendi ve onu büyük mermer merdivenlere doğru çekti. Merdivenlerden yukarı çıktılar ve aşağı inen yaşlı bir genç kızla karşılaştılar. Güzeldi, babasının yüzüne ama annesinin gözlerine sahipti. Annesinin gözleri gibi soğuktu da.

"Ulrich."

"Ulva." Kızın yanağından öptü. "Nasılsın?" "İyiyim.

Sonbaharda Oxford'a gidiyorum."

"Oxford mu? O zaman restoran zamanı yok, ha?"

"Gerek yok. Tam burs aldım." Dee'ye baktı ve Ric onları tanıştırdı.

"Tanıştığımıza memnun oldum,"

dedi Dee. "Evet," diye cevap

verdi kız.

"Ric Amca!" Dee ikinci kattaki koridorda genç çocukların çığlıklarını duydu ve Ric onları karşılamak için merdivenlerden yukarı koşarak Dee'yi Niles Van Holtz'un tek kızıyla yalnız bıraktı.

Dee sonunda onu, "Henüz benim için hazır değilsin, küçük kız," diye uyarana kadar birbirlerine baktılar.

"Sanırım haklısın," diye itiraf etti. "Ama senin hakkında duyduklarım bakılırsa, seni bir düşman olarak görmektense bir müttefik olarak görmeye çalışmalıyım."

"Bu kadar işbirlikçi olmak için biraz genç değil misin?"

Kız yarım bir gülümsemeyle yoluna devam etti ama Dee onun, "Bu ailede değil," dediğini duydu.

Dee merdivenlerden yukarı çıktı ve Van Holtz'u kız kardeşlerinden biraz daha küçük üç oğlanla birlikte yerde yuvarlanırken buldu.

Hepsi durdu ve ona baktı.

"Bu senin kız arkadaşın mı Ric Amca?" diye sordu içlerinden biri. "Evet, öyle. Güzel değil mi?"

"Muhteşem," diye iç geçirdi içlerinden biri ve Dee'nin tek yapabildiği başını sallamak oldu. Çünkü Van Holtz erkeklerinin hepsinde bir sorun vardı.

Dee-Ann'i işe karıştırmadan önce Van Ric'le yalnız konuşmak istedi.

"Baban," dedi konuya giriş yapmak için.

"Evet, efendim."

"Dee-Ann senin ölmeni istemediğini söyledi."

"Hayır, istemedi." Gerçi Ric, kazara da olsa Alder'ın bunu umursayacağından emin değildi.

"Gerçekten de Tri-State restoranlarından çaldığını bilmediğimizi mi sanıyor? Onun ve Wendell'in ne yaptığını bilmediğimizi mi sanıyor?"

"Sanırım babam yaralarımın dikkatini dağıtmasının ona aldıklarını yerine koymak için zaman kazandıracağını umuyordu. Özellikle de iş göremez hale gelmek ona tüm parama doğrudan erişim sağladıysa. Çünkü para geri geldiğinde, sadece acil bir durum nedeniyle ödünç aldığını iddia edebilir ve restoranını açmak için ek para kullanabilirdi."

"Peki Stein?"

"Uygun. Alder'ın zaten ona ihtiyacı yok, bu yüzden ona bir şey olsaydı bile fark etmezdi."

"Benim için fark ederdi," dedi Van. "Çocuğun bir uyanış çağrısına ihtiyacı vardı ama o hâlâ bir Van Holtz. Hâlâ bizim korumamız altında."

"Biliyorum."

"Babanın gitmesi gerek Ric."

"Onu öldüremezsin Van Amca. Annemin bunu atlatabileceğinden emin değilim ve buna izin veremem."

"Bu konuda benimle kavga mı edeceksin?"

"Eğer mecbur kalırsam. Burada söz konusu olan onun eşi ve ilk oğlu."

"Annene tapıyorum ama-"

"Colorado'ya geri dönmesine izin verin. Sürüsüyle birlikte olmak için. Buna bayılacaktır ve sen de Alder ve Wendell'e onunla gitmekten başka seçenekleri olmadığını açıklayabilirsin."

"Peki ya sen?"

Ric kaşlarını çatı. "Beni Colorado'ya taşınmaya mı zorlayacaksın?"

"Hayır." Van kıkırdadı. "Yani, baban çıktıktan sonra New York'taki Van Holtz Sürüsü'nü kim devralacak?"

"Benden başka biri mi?"

"En mantıklı seçim sensin."

Ric çirkin gerçeği itiraf etti. "Alfa olmaksızın kendimi ateşe verip pitbulların leşimi parçalamasını tercih ederim."

"Biliyorsun Ulrich, çoğu insan sadece hayır der."

Irene arkasına yaslandı ve oğullarının Dee-Ann Smith'in onlara Antik Mısır kadar yabancı bir şey, fıstık ezmeli ve jöleli sandviç yapmasını izlemelerini seyretti.

En küçükleri Berg, "Ama kabuklarını bile kesmemişsin," diye gözlemledi. "Neden keseyim ki?"

"Ve o fıstık ezmesi," dedi Carl, "hasta olduğunda k peğimize haplarını içirmek için kullandığımız türden."

"Ne kullanmam gerekiyordu? Hepinizin aldığı Şu organik zırvayı mı?"

Irene'nin bütün oğulları "Evet," diye cevap verdi. Babalarına o kadar çok benziyorlardı ki, sonunda onlara aşık olacak zavallı kadınlara Şimdiden acıyordu.

"Her mevsim yaptığımız ev yapımı reçeli kullanmanız gerekmez mi?" diye sordu ortanca oğlu Finn. "D kk ndan alınan üzüm jölesi yerine?"

"P.B. ve J.'nin süslü olması gerekmiyor  ocuklar. Lezzetli olması gerekiyor."

Anormal irilikteki kadın sandviçi dört parçaya böldü ve her birine birer tane verdikten sonra bir tane de kendine aldı. Hepsi bir ısırık aldı ve kadın onların minnettar inlemelerine sırtıttı. "Gördünüz mü?" dedi bir ağız dolusu fıstık ezmesi ve j lenin etrafında. "Güzel değil mi?"

"Ve çok çökmüş," diye iç geçirdi Berg. "Sanki Şeytan yiyormuŐum gibi hissediyorum. Saf, katıksız kötülük."

"Ama iyi bir kötülük," diye ekledi Finn. "Gelmiş geçmiş en iyi kötülük."

"Gel!" Carl, utanmaz tarih hayranı ve grubun gelecekteki tarih "yeniden yaratıcısı" -Irene'in her zaman beyni olan herhangi bir insan için inanılmaz bir zaman kaybı olduğunu düşündüğü bir etkinlik- haykırdı, "Bu zaferi ve bugün burada düşman Dişi Kurt'tan öğrendiklerimizi diğerlerine anlatalım!"

"Yaşasın!" diye tezahürat yaptılar ve mutfağın arka kapısından dışarı koŐtular. Dişi ona dönerek, "Tanrı onları korusun," dedi.

Irene bunun gerçek bir kutsama olmadığını hissediyordu ama bunu kanıtlayamazdı ve din hakkında bir tartışmaya girmek istemiyordu.

"Yani bizim Ulrich'e aşık mısınız?" Irene, her zaman konunun etrafında dans etmek yerine doğrudan özüne inmeyi tercih eden biri olarak sordu.

"Sanırım."

"Sanıyorsun? Bu bir çeŐit anlaşma mı?" "Evet."

"Tam olarak nerelisin?"

"Tennessee."

"Güney eyaletleri konuşma dilleriyle ünlüdür."

Dişi Kurt daha fazla ekmek çıkardı ve iki sandviç daha yaparak birini Irene'e verdi. Kağıt havlunun üzerine koyduğu sandviçi çökmüş rahat bir yemeğe dönüŐtürdü. Bir Şey Irene

Seksenli yıllardan bu yana, kocasına taktığı kişisel lakap olan Holtz, en sevdiği "iş" yemeği olan fıstık ezmesi ve krakerlerin artık evinde kabul edilmediğini açıkça belirtmişti. Bu onun en sevdiği lezzeti yemesine engel olmamıştı ama bunu genellikle kocası iş için şehir dışındayken yapıyordu ve kocasının ısrarla söylediği gibi, onun yemeklerine "iharet" ederken yakalanma ihtimali daha azdı.

Van Holtz'lar yemeklerini çok ciddiye alırlardı ve Irene de bunu kabullenmişti. Holtz, Irene'in onda dokuz üç kez arkadaşlarına, sürü arkadaşlarına, aile üyelerine ve iş ortaklarına hakaret ettiği ya da onları dehşete düşürdüğü gerçeğini kabullendiği için bu adil görünüyordu. Bilerek yapmıyordu ama yine de...

Irene ortalama beyaz ekmekten yapılmış sandviçi ısırdı - o gün taze pişirilmiş ekşi hamur değil, Dee-Ann Smith'in yakındaki 7-11'den getirdiği beyaz ekmek - ve genel üzüm jölesi ile fıstık ezmesinin tadını çıkardı. Bayan Smith uzun su bardakları bulup buzdolabından taze süt çıkarırken o da yemeğini yedi. İkisine de birer bardak doldurdu ve Irene'e katılarak yemeye başladı.

Irene son lokmasına yaklaşırken Holtz mutfak kapısından içeri girdi ve onu görünce aniden durdu, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Ne yiyorsun?" diye sordu. Sanki onu ergenlik çağındaki erkek kuzenlerinden biriyle sevişirken bulmuş gibi konuşmuştu.

Irene ağzının çatısına yapışmış yapışkan maddeyi yutmaya çalışarak cevap vermeye çalıştı ama bu çok uzun sürdü ve düşman Dişi Kurt ikisi adına cevap verdi.

"Oğulların ve karın için birkaç tane P.B. ve J. yaptım. Bir tane ister misin?" "İblis!" Holtz patladı. "Mutfağımdan defol!"

"Benimle tatlı dille konuşmaya mı çalışıyorsun?" diye sordu kadın ve Irene neredeyse sandviçinin içinde boğuluyordu.

"Ulrich!"

Ulrich mutfağa koştu. "Ne oldu? Sorun ne?" "Mutfağımda ne yaptığına baksana."

Holtz'un genç kuzeni içini çekti ve üzüntüyle başını salladı. "Ah, Dee-Ann."

"Ne oldu? Acıkmıştık. Öyle değil mi, Irene?"

Irene sonunda, "Açlıktan ölüyorum," demeyi başardı ve kocasının yüzünün bu şekilde kıpkırmızı olmasından keyif aldı. Tabii ki bunun nedeni dişi kurdun söylediği sözler ya da mutfak tezgâhını kirletmiş olması olabilirdi.

jöle ve fıstık ezmesiyle kaplı kapları silmediğini fark etti.

Irene gizliden gizliye onun mutfağıyla ilgili belirgin OKB sorunlarının bunca yıldan sonra bile kendisini eğlendirdiğini itiraf etti.

"Ve kuzeninle kongrede ne kadar kalacağın konusunda net bir fikrimiz yoktu," diye ekledi Irene.

"O zaman gel beni al, kadın! Bu dişi kurdun benim genç, savunmasız yavrularıma pislik yedirmesine izin verme!"

Irene'in büyüleyici derecede tuhaf oldukları için bakmaya doyamadığı o garip sarı gözler biraz kısıldı. "Hiç hoşlanmadığım kötü bir ses tonu duyuyorum."

"Önce benim genç, umutsuz, zavallı kuzenimi baştan çıkardın," diye suçladı Holtz. Ulrich şaşkınlıkla tavana baktı. "Bekle . . ne?"

"Ve şimdi de buraya ailemin geri kalanını sağlıksız gıda ürünleriyle baştan çıkarmaya mı geldin?"

"Yüce Tanrım, dostum, bu bir sandviç, karanlık iblisleri çağıran Satanist bir ayin değil . . ki bunu gece yarısına kadar yapmayı planlamıyordum." Irene'e baktı ve ekledi, "Cadı saati."

Irene güldü ve Holtz'un şaşkın ifadesi karşısında boğazını temizleyerek dürüstçe itiraf etti: "Onu eğlenceli buluyorum. Ama seninle birlikte gülüyorum," dedi Dişi Kurt'a. "Sana değil. Bu benim için nadir bir durum."

"Mutfağımdan çıkın!" Holtz emretti. "Herkes mutfağımdan çıksın!" Ulrich mutfak tezgâhının etrafından dolaştı ve Dişi Kurt'un kolunu yakaladı, onu odadan çıkardı. Kapı arkasından kapanmadan önce "Yemekte görüşürüz!" dedi.

Irene Holtz'a "Ondan hoşlanıyorum," dedi ve Holtz ona öfkeyle havladığında, daha fazla kahkaha atmamak için elinden geleni yaptı. O da - kendisi gibi- yaşlanıyordu ve bu zorlanma yüzünden felç geçirmesini istemiyordu.

Missy Llewellyn bakışlarını önündeki evraklardan kaldırdı ve ofisinin kapısında duran kardeşini görünce şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı . . ona ters ters bakıyordu.

Koltuğuna geri yaslandı ve "Bu sefer değerli karına onu aşağılayacak ne söyledim?" diye sordu.

"Düğünden beri Dez'le konuşmadın," diye karşılık verdi. "O zaman neden orada dikilip bana baktığını anlamıyorum."

"Bu işin nasıl sonuçlanacağını görmek için bekleyecektim ama sana bir şey sormam gerekiyor ve sen de bana karşı dürüst olmalısın yoksa ciddi sorunlarımız olacak."

Kardeşinin neden bahsettiğini anlamayan Missy omuz silkti ve "Sor" dedi. Böylece daha çabuk gidebilirdi.

Odanın içine doğru bir adım daha attı. "Melezleri tuzağa düşürüp dövüş köpeği olarak kullanan bir örgütü finansal olarak destekliyor musun?"

Missy kardeşine baktı. "Ne?" "Beni duydun."

"Evet, ama sanırım sen konuşurken anevrizma geçirmiş olmalıyım çünkü sözlerin hiçbir anlam ifade etmiyordu."

"Bu konuda benimle dalga geçme, Missy. Ciddiyim."

"Ve cidden, bence sen aklını kaçırmışsın. Tıpkı babamız gibi."

"Cevap ver bana."

"Hayır, kaybetmedim. İtlerin Llewellyn gen havuzunu kirletmesini istemediğim doğru ve en azından gelinin çöp ama tam bir insan çöprü olduğu için minnettarım, böylece yeğenim saf Llewellyn olacak. Ama bu konular dışında, aktif olarak kimseyle uğraşmadım. Yapacak işlerim var. Bu Pride'ı yönetmek kolay değil ve genetik hataların peşinden koşacak vaktim yok."

"İnanılmaz," dedi kardeşi. "Açık nefretinizle bütün bir insan grubuna hakaret etmeyi başarırken, aynı zamanda 'genetik hatalar' olarak adlandırdığınız şeyleri öldürmek için aslında çok tembel olduğunuzu kanıtladınız. "

"Peki ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim şu ki, bir sorunuz var. Çünkü birisi bu küçük operasyonu finanse etmek için senin adını ve daha da önemlisi banka hesabını kullanıyor."

"Bu imkansız Mason. Param konusunda nasıl *olduğumu* bilirsin. Ve bu Pride bana ait olduğu için, hepsi benim param. Eğer ... fark etmememin hiçbir yolu yok."

Kadın konuşmayı bıraktığında Mace masasına yaklaştı. "Ne?"

Missy kafasını salladı, düşündüğü şeyin uzaktan da olsa mümkün olabileceğine inanmayı reddediyordu. "Hiçbir şey."

"Sanki hiçbir şey... ne?"

"Hayır ... bu ... olamaz ... bu mümkün değil."

"Ne mümkün değil? Konuş benimle, Missy."

"Hayır. Bunu daha fazla tartışmayacağız."

"İçinde bulunduğun durumu anlamıyor gibisin." "Ne demek istiyorsun?"

"Bu işe karıştığın kanıtlanırsa, bir gece uyuyacaksın ve bir daha uyanamayacaksın."

Missy sandalyesinde dik oturdu. "Ve bunu bana yapmalarına izin mi vereceksin? Kendi kız kardeşine?"

"Hayır. Ama bu tür şeylerle ilgilenen insanlar ben ve Smitty gibi insanları nasıl atlatacaklarını bilirler. O yüzden bir şey biliyorsan bana söylemelisin. *Hemen.*"

"Pride hesaplarına sınırsız erişimi olan sadece bir kişi daha var. *Tüm* Pride hesaplarına."

Kısa süreliğine gözlerini kapattı. "Lütfen bana Allie ya da Serita olduğunu söyleme." Küçük kız kardeşleri.

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır. Benim gibi onlar da böyle bir şey yapamayacak kadar *tembeller*. Ama ..." Yutkundu.

"Kim?" Mason itti. "Çıkar ağzındaki baklayı."

"Büyükanнемiz. Pride'ın eski başkanı olarak tüm fonlarımıza tam erişimi ve sınırsız kullanımı var."

Mason onun karşısındaki sandalyeye çöktü. "Aman Tanrım."

"Bu doğru olamaz, Mason. Doğru olamaz. O bizim büyükanнемiz. Matilda Llewellyn. Mavi kanlı, en prestijli yerel hayır kurumlarında aktif olarak yer almış, Getty ve MOMA yönetim kurullarında-"

"Ve bir zamanlar Nazi destekçisi!" "Bu asla kanıtlanmadı!"

Tekrar birbirlerine baktılar ve sonra aynı anda "Aman Tanrım!" diye bağıldılar.

"Tamam, tamam," dedi Mason. "Panik yapamayız." "Ama ne yapacağız?"

"Eğer o da bu işin içindeyse ne yapabiliriz?"

"Mason, o bizim büyükanнемiz."

"Ve bir sosyopat!"

Missy elini ağzına bastırdı. "Gerçekten yapabilir mi?" diye sordu parmaklarının arasından. "Gerçekten yapar mıydı?"

"Bilmiyorum."

Missy sonunda, "Ne yapman gerekiyorsa yap Mason," diyene kadar birkaç dakika sessiz kaldılar. Ben buna ortak olmayacağım."

Rahatlamış bir iç geçirdi. "Uzun zamandır söylediğin ilk mantıklı şey."

"Elbette. Büyükannemizin o genetik kötülüklerin ortadan kaldırılmasındaki rolünün lekesinin Llewellyn Pride'ın adını lekelemesine izin veremem, eğer o yaşlı domuzun neyin peşinde olduğu ortaya çıkarsa."

Mason ellerini havaya kaldırdı. "Önceliklerimizi doğru belirlediğimiz sürece sorun yok!"

"Sakın bana küfretmeye kalkma, seni orospu çocuğu!"

BÖLÜM 28

Ric, Dee'yi kuzeninin bölgesindeki gölün kenarında buldu. Küçük bir geyik avlamıştı ama sadece kalıntılarını biraz kemirmişti. Bir şeyler kanıtlama ihtiyacı hisseden Van Amca tarafından mükemmel bir şekilde pişirilmiş büyük bir akşam yemeği yemişti ama Ric, Dee'nin biraz serbest avlanma fırsatını kaçırmayacağını biliyordu. Sürüyle birlikte avlanabilirdi, Ric'in varlığı en azından kalmayı planladıkları birkaç saat için kabul edilmesini sağlayacaktı ama bu yapmak istediği bir şey değildi. Babası gibi Dee de yalnız avlanmaktan hoşlanıyordu.

Onun yanında yere çöktü ve bekledi. Dee başını yemeğinden kaldırdı, dili dışarı sarkmış, ağzını kan kaplamıştı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, bu kadın tarafından sürekli eğlendiriliyordu. Onda bir şeyler vardı. Ve Irene Teyze ondan hoşlanıyordu! Irene Teyze kimseyi sevmezdi. Tanrı'nın kanıtı gibi bir şeydi bu!

Dee sırt üstü yuvarlandı, pençeleri havadaydı, kurt sırtışı genişti. Ric güldü ve onun tekrar yuvarlanıp göle doğru sıçrayışını izledi. Dışarı çıktı, paltosunu silkeledi ve koşar adımlarla ona doğru geldi. Ama onun yanına oturduğunda yeniden insan olmuştu.

Ric eşofmanını çıkardı ve Dee'nin giymesine yardım etti. Temmuz ayında bile Washington eyaletinde akşamlar hâlâ serindi.

"Bu çok iyi geldi," diye iç geçirdi Dee, Ric'in yanına sokularak. "Yeterince avlanamıyorsun."

"Bunu söyleyebilecek çok az kişi var."

"Bu tür bir avı kastediyorum." Onu inceledi. "Parlıyorsun, Dee- Ann."

"Öyle miyim?" Başını onun omzuna yasladı. "Belki de öyleyimdir." Ric onun elini tuttu. "Van'la konuştum."

"Ve?"

"Babamın Colorado'ya taşınmasına izin verme fikrine pek sıcak bakmıyordu."

"Ben de öyle." Onun elini sıktı. "Ama bunu anlıyorum." Ric boğazını temizledi. "Ayrıca Alfa'nın başına geçmemi de istedi." "Ve sen hayır dedin."

"Alfa olmak istemiyorum, Dee."

"Bu senin seçimin. Gerçekten istediğin bir şey olmalı çünkü istemezsen bunu elinden almaktan mutluluk duyacak bir sürü akraba olacak."

"Yine de hayal kırıklığına uğradı."

"Eminim, ama anlayacaktır. Kendin için doğru olanı yapmalısın. Şef olmak, hokey oynamak, en tuhaf insanlarla aynı hizaya gelmek - seni sabahları kaldıran şey bu. Alfa pozisyonunu sırf kuzeninizi mutlu edecek diye alırsınız ve altı ay boyunca bu pozisyonda kalmazsınız. Ve bundan geri dönmek zordur, tatlım. Ailen olsa bile."

"Biliyorum. Yine de çok sevdiğim bir adama 'hayır' demek zordu. "

"Ama sana en az onun kadar saygı duyuyor çünkü sen kendi aklına sahipsin ve kendin için doğru olanı, Sürün, arkadaşların ve Grup için doğru olanı yapıyorsun. Ona duymak istediği şeyi söylemediğin için şimdi bundan şüphe etme."

"Peki ya sen?" Ric sordu.

"Peki ya ben?"

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" Pek çok Dişi Kurt, eşlerinin bir gün Alfa olacağını hayal ederek büyüdü. Ama Dee-Ann'le bu konuyu daha önce hiç konuşmadıkları için, Ric onun da bir zamanlar böyle bir hayali olup olmadığını bilmiyordu.

"Sence *ben* bir Alfa olmak istiyor *muyum*?" Dee bir Alfa'ydı; sadece bir Sürü yönetmiyordu.

"Sıranın başında değilseniz görüşünüz asla değişmez."

"Artık tişörtlerden alıntı mı yapıyoruz?"

"Kızak köpeklerinin görselini eklediğinizde ... bu örnek için işe yarıyor."

Güldü ve başını salladı. "Herkes senden neredeyse dehşete düşmüşken Alfa olamazsın. Saygılı bir şekilde korkmak değil, ama dehşete düşmek. Ayrıca . . . Sadece umurumda değil. Ben kendimi ve benimkini önemsiyorum. Bunun dışındaki her şey sadece 'Öldürmeye başlamak' için bir sebeptir. "

"Babanın başka sözleri de var mı?" "Hiçbiri bu kadar hoşuma gitmedi."

Ric güldü ve onun yanağını öptü. Ric Alfa pozisyonunu almadığı için Tanrı'ya yüksek sesle şükretmemek için kendini zor tutuyordu. Bir sürüyü yönetirken her zaman endişelenecek çok fazla saçmalık vardı ve Dee sorun olduğunda çağrılan ama aksi takdirde yalnız bırakılan kişi olmayı seviyordu

yapmaktan hoşlandığı şeyi yapmak için. Ric'in de kesinlikle aynı felsefeye sahip olduğunu öğrenmek rahatlatıcıydı çünkü eğer istediği buysa, pekâlâ Van Holtz Sürüsü'nün Alfa'sı olabilirdi. Fena halde zeki, aşırı derecede çekici ve kurnazdı. Hem de çok kurnaz. Ve tabii ki gerektiğinde acımasızdı.

Onun acımasız yanını gerçekten seviyordu.

Adamın üzerine giydiği sweatshirt'e baktı. "Sanırım ilk kez kıyafet giymem için ısrar ediyorsun."

"Burnunu çekmeni istemem, benim camdan prensesim." Dee sırtarak dizlerinin üzerine çöktü ve Ric'in kucağına emekledi.

"Dee-Ann, burada, açıkta benden faydalanmayı planlamıyorsun değil mi? . açıkta?"

"Tabii ki planlıyorum. Ben bir Smith'im. Biz böyle yapışkanız." "Yapmacık değil... yaratıcı."

Onu öptü, elleriyle çıplak omuzlarını ve göğsünü okşadı. Onun tadından bıkıp bıkmayacağını gerçekten bilmiyordu. Tıpkı yaptığı karabiber soslu New York bifteklerinden biri gibi, adamın tadı çok güzeldi. Şefler hep ne derdi? "Basit, taze malzemeler en iyi yemeği yapar" mı? Evet, o Ulrich Van Holtz'du. Basit, taze ve eğer şanslıysa bir kızın yiyebileceği en iyi yemek. Ve görünüşe göre Dee-Ann çok şanslıydı.

Ric'in kot pantolonunun kemerine uzandı. "Tanrım, lütfen bana prezervatif getirmeyi unutmadığını söyle."

"Aslında hatırlamıyordum ama Van Amca'ya seni bulmak için buraya geldiğimi söylediğimde bana zorla bir avuç verdi ve 'Kutsal olan her şey aşkına bunu benim için yap! ' Ric, Dee'nin boynunu ısırdı, köprücük kemiğini yaladı. "Yine de ne demek istediğinden emin değilim."

"Ne demek istediği umurumda değil." Dee, Ric'in omuzlarını kavradı ve onu yere itti. "Yine de kaçınılmaz olanı planlayabilme yeteneğini takdir ediyorum."

Dee, Ric'in kot pantolonunun fermuarını açtı ve spor ayakkabılarını çıkardı. Ağırlığını Ric'in üzerinden kaldırarak yıpranmış kotu ve boxer külotunu dizlerine kadar indirmesini sağladı. Adam bunu yaptıktan sonra, kadın tekrar onun üstüne düştü ve kazağını başından çekmesine izin verdi.

Büyük, yetenekli eller onun bedenini okşarken, Dee onun ağzını kendi ağzıyla kavradı. Kalçalarını ona doğru bastırdı, amı ıslandı ve çaresiz kaldı. İkisi de kıvranıyor, inliyorlardı.

Ric aniden onu yukarı itti. "Şu prezervatifi tak bana, Dee-Ann. Şimdi."

Kadın, Ric'in kot pantolonunun arka cebinden çıkardığı prezervatifi kaptı ve yırtarak açtı. Prezervatifi adamın sikinden aşağı yuvarladı ve sıcak et parçasını kavradı. Kalçalarını kaldırdı ve onu içine aldı, ağırlığının sertçe aşağı inmesine izin verdi, kalın horozu ona çarptı. İkisinin de nefesi kesildi, Dee'nin vücudu titriyor, meme uçları karıncalanıyordu.

Ric ona doğru uzandı, elleriyle yüzünü ve boynunu okşadı.

"Seni seviyorum Dee," dedi ona. "Seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum."

Ve işte o zaman eliyle boynunu kavradı, parmakları ana arterlere bastırdı, pençeleri her an serbest kalmaya hazırdı.

Yine de Ric bakışlarını sabit tuttu, onun kendisine yapabileceklerinden asla geri adım atmadı. "Seni seviyorum," dedi tekrar. İşte o anda Dee eğildi, dişlerini serbest bıraktı ve Ulrich Van Holtz'un boğazını parçaladı.

Ric, Dee'nin dişleri etine battığı anda boşalmamak için kendini zor tuttu.

Zar zor.

Ama onun için dayandı. Elleriyle Dee'nin kalçalarını kavrayarak sikini Dee'nin içine soktu, Dee kendisine ait olanı alırken o da ona ait olanı aldı.

Kadın çenesini açıp dişleri adamın teninden sıyrıldığında Ric onu sırt üstü çevirdi ve sağ göğsünün üzerindeki bir noktayı ısırdı. Onu ilk kez dekolteli bir atletle gördüğünden beri kendine ait olduğunu iddia etmek için gözlediği yara izi olmayan bir yer. Dee haykırdı, ses ağaçlardan yankılandı, yakındaki avcı kurt akrabaları dişisini işaretleyen başka bir Van Holtz erkeğine uluyarak karşılık verdi.

Ric başını kaldırdı, Dee'nin kanı çenesinden aşağı akıyordu ve vücudu titreyip etrafını sarana kadar içine sertçe girmeye devam etti, amcığı sikini o kadar sert sıkıştırdı ki yıldızları gördü.

Dee-Ann'i öptü, kanları tıpkı hayatları gibi birbirine karıştı.

Ve sonunda boşaldığında, sadece bir kurdun bilebileceği gibi, kendisi için mükemmel olan dişiyi bulduğunu, şu andan itibaren bu fiziksel düzlemdeki yaşamları sona erene kadar yanında olacağını bildiğinde, Ric daha mutlu olabileceğini düşünmüyordu.

Birbirlerine sarıldılar, etraflarındaki dünya kararmaya başlamıştı ama tüm kurtların sevdiği ay sanki birlikteliklerini kutsuyormuş gibi üzerlerinde parlıyordu.

Sonra, bazı dişi kurtların yaptığı gibi nadiren "ana kapılan" Dee bir şey fark etti.

"Tanrım," diye iç geçirdi ve Ric'i tekrar sırt üstü yatırıp saçlarını okşadı. "Bunu babama nasıl söyleyeceğim?"

Ric onun gözlerinin içine bakmadan önce boğazını öptü. "Ona birlikte söyleyeceğiz."

"Seni gözümün önünde öldüreceğini düşünmediğin için mi?"

"Büyük bir kısmı bu."

"Aman Tanrım!" Niles Van Holtz hırladı, onları görünce tökezleyerek durdu. "Öncelikle," diye homurdandı, parmağıyla işaret ederek. "Dışarıda sikişmek ancak saat ondan sonra, bütün Van Holtz yavruları yatana kadar sürer."

"O zaman Ric'e prezervatif vermemeliydin," diye açıkladı Dee nazikçe.

"Ama ona saat ondan *sonraya* kadar kullanmamasını söyledim!"

"Doğru," diye onayladı Ric, "ama bu havayı bozardı."

"Eve girin," diye emretti yaşlı kurt. "Bir işimiz çıktı."

Dee ayağa kalktı ve Ric'in kuzeni ona arkasını döndü. "Ne oldu?" "Bunu içeride, üzerinde bir şeyler varken konuşabilir miyiz?" "Hayır."

İçini çekti. "Az önce Mace Llewellyn'den bir telefon aldım. Görünüşe göre sorunumuz Missy değil ama Matilda Llewellyn. Büyükanneleri."

"Sadece kız kardeşini korumaya çalışmadığından emin misin?"

"Evet. Eminim. Şimdi bunu içeride tartışabilir miyiz?"

"Tartışacak ne var ki? Şehre dönüp o yaşlı kaltağı öldüreceğim ve-"

"Hayır. Bunu sen halledemezsin. Bu iş için başka birini getireceğim."

"Neden?"

"Mace Llewellyn senin arkadaşın değil mi?" diye sordu yaşlı kurt. "Biz *dostuz*."

"Bu işi sen halledemezsin, Dee-Ann."

"Hâlâ bir neden bekliyorum."

"Çünkü ben öyle dedim," diye tükürdü Niles Van Holtz sıkıca gıcırdattığı dişlerinin arasından.

"Bana ailenmişim gibi davranıyorsun," diye alay etti.

"İşte bu kadar! İkiniz de eve girin, yıkanın. New York'a geri dönüyorsun, böylece benim için bir şeyler yapabilirsin."

"Başka birini mi öldüreceğim?"

Kurdun derin bir nefes almasını, kuzeninin hâlâ içine gömülmesini, Ric'in ellerini başının arkasına koyup ona sırtmasını, Dee'nin göğüslerinin hâlâ Tanrı'ya ve herkese doğru sarkmasını izledi.

Dürüst olmak gerekirse, en güzel gününü yaşıyordu.

Ta ki Ric'in kuzeni ona bakıp pek de dostça olmayan bir şekilde gülümseyene kadar. "Aslında Bayan Smith, yapacağınız şey gerçek öldürmekten son derece uzak. Ama içimden bir ses yine de canınızın yanacağını söylüyor."

Hayır. Adamın gözlerindeki parıltıdan hoşlanmamıştı. Ama dürüst olmak gerekirse, onu daha çok endişelendiren şey... eğer bu işi o ya da Malone yapmıyorsa -Desiree'den bu işi üstlenmesini asla istemeyeceklerini düşünmüştü- o zaman kim yapacaktı?

Darla verandada oturmuş, Dee-Ann için yaptığı yastığı dikiyordu. Yatmaya hazır olana kadar evde oturmak için fazla nemli bir geceydi ve bu onu meşgul ediyordu. Şu anda meşgul olması gerekiyordu çünkü bir şeyler oluyordu. Eggie hiç kullanmadığı cep telefonuna bir çağrı almış ve sonra da evden çıkıp ava gitmişti. Bu birkaç saat önceydi ve geri dönmemişti.

Darla dikiş attı ve bekledi.

Sonunda eşinin ağzında yarım bir geyik leşiyle eve doğru koştuğunu gördü. Diğer yarısını yemişti ama her zaman Darla için eve küçük bir şeyler getirmeyi ihmal etmezdi. Tabii ki, dondurucu tamamen iyi bir inekle doluydu, ama bu jest bunca yıldan sonra hala bir anlam ifade ediyordu.

Eggie geyiği verandanın dibine bıraktı ve merdivenlerden yukarı çıktı. Durdu, döndü, insan kılığına girdi ve çıplak bir halde en üst basamağa oturdu. Darla ona soru sormaya başlamadı çünkü iyi ve hazır olduğunda ona anlatacağını biliyordu.

Birkaç dakika sonra konuşmaya başladı. "New York'a gitmem gerek." "Pekâlâ."

Dizini kaşıdı ve Darla kirpiklerinin arasından eşine baktı. Artık her gece penceresinin önünde oturup ona uluyan, babası, kardeşleri ve kuzenleri tarafından kovalanan, sonra geri gelip her şeye yeniden başlayan o genç kurt değildi. Garip, Darla bir Smith erkeğiyle birlikte olacağını hiç düşünmemişti. Onlar daha çok kız kardeşlerinin tarzıydı. Bir sürü drama, tartışma ve birbirlerini kışkandırma. Darla'nın tüm bu aptallıklar için sabrı yoktu. Sakin ve sessiz şeyleri severdi. Sadece kendi sürüsünde değil, neredeyse tüm diğer sürülerde evrensel olarak korkulan bir kurdun onun eşi olabileceği o zamanlar hiç aklına gelmemişti. Özellikle de lakabı Eggie olan birinin. Ama o öyle biriydi ve hâlâ da öyleydi. Ve daha da iyisi, yıllar önce sevmeyi öğrendiği o lezzetli fiziğini korumayı başarmıştı. Vücudu daha yaşlıydı, çok daha fazla yara izi vardı ama yine de ... lanet olsun.

"Benimle gelmeni isterdim," diye homurdandı.

Bu Darla'nın bir dikişi kaçırmasına neden oldu, yıllar boyunca kendine Eggie ve küçük kızı etraftayken yapmamayı öğrettiği bir şeydi ve bir sonraki adımında ne yapacaklarını ya da söyleyeceklerini asla bilemezdi.

"Pardon?"

Omuz silkti. "Benimle gelmen gerekiyor."

"Ne için?" Birlikte oldukları onca yıl boyunca Eggie Smith bir kez olsun ondan kendisiyle birlikte bir işe gelmesini istememişti. Hiçbir zaman. Darla da isteyeceğini hiç düşünmemişti. O zaman neden şimdi istiyordu?

"Seninle gelmemi mi istiyorsun? Neden?" İlk sorusuna cevap vermeyince zorladı.

"Lanet olası kızımızın aklını başına getirmen için sana ihtiyacım var, işte bu yüzden." "Ne hakkında?"

Eggie homurdandı, nefesinin altında küfretti, biraz daha homurdandı ve sonunda hırladı, "O sadece gitti ve lanet olası Van Holtz'un saçmalıklarına kandı."

"Oh." Darla kalbinin yerinden fırladığını hissetti ama yüzünü bilerek boş tuttu. Kızının kendine bir eş bulmuş olabileceği, yaşlanıp yalnız kalmayacağı, bu Tennessee tepelerinde yavruları olmadan dolaşmayacağı düşüncesi Darla'yı fena halde endişelendirmişti. Kurtlar yalnız olmak için yaratılmamışlardı ve Dee-Ann, Darla'nın Eggie dışında tanıdığı neredeyse herkesten daha kurttu.

"Hangisi?" Çok fazla Van Holtz vardı.

"Şu amiri. Ben de bundan faydalaniyor diyorum. İş yerinde uygunsuz bir şey ya da başka bir şey."

"Anlıyorum." Çünkü küçük kızları çok zayıf, kolayca manipüle edilebilen küçük bir dişiydi elbette. Darla dikişine devam etti, şimdiden bir şeyler dikebileceği küçük torunlarının hayalini kuruyor ve onların ziyarete geleceği tatilleri düşünüyordu.

"Bir Van Holtz," diye homurdandı Eggie. "Duyduğuma göre şimdiden onunla birlikte lüks bir çatı katında yaşıyormuş. Benim küçük kızım. Bubba Ray'in buna çok kızacağını biliyorsun."

"Muhtemelen." Darla biraz daha dikiş attı ve ekledi, "Ama eminim Dee-Ann'in Sissy Mae'nin bir erkeği olduğu için kendine bir erkek bulmaya çalıştığını düşünüyordur. Ona ilgi gösteren ilk kişiyle yetineceğini düşünüyor, o yüzden belki bunu o kadar da kötü karşılamaz."

Eggie ona baktı, kızgınlık ağır kaşlarını neredeyse burnuna kadar indirmişti. "Bu tam bir saçmalık. Benim küçük kızım kimseyle yetinmek zorunda değil."

"Biliyorum. Ama Bubba'nın nasıl biri olduğunu bilirsin."

"Çenesini kapalı tutabilir. En azından benim Şeker Böceğim, Van Holtz bile olsa, aynı türden birini seçti. Ve eğer istediği bir Van Holtz ise, o zaman bir tane bulacaktır."

"Sanırım." Darla dikişlerini sallanan sandalyesinin yanında duran hasır sepete geri koydu ve eve doğru yöneldi. "Sanırım gidip eşyalarımı toplasam iyi olacak." Daha sıcacık evlerinin merdivenlerine varmıştı ki hızla arka verandaya döndü ve bağırdı: "Egbert Ray Smith! Hemen buraya gel! Kardeşinle sonra ilgilenirsin!"

BÖLÜM 29

"Ben," dedi Dee-Ann tekrar, gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi bakarak. "Bir hayır müzayedesini *dansına* gidiyorum. Kendimi aptal gibi hissediyorum!"

"Sen de öyle görünüyorsun," dedi Rory ona, oturup Dee-Ann'ın elbise üstüne elbise denemesini izlerken başını sallayarak. Hiçbiri ona tam olarak uymuyordu. Rory, Dee-Ann'ın, lanet olası bir dans için lanet olası bir elbise bulmasına yardım etmek üzere bu üst düzey, şekil değiştiren dostu mağazaya gelmek için gününden zaman ayırdığı tek kadın olduğunu kabul ediyordu. Hem de Ulrich Van Holtz ile katılacağı bir dans için. Dee'nin küçük büyülerden hoşlandığını biliyordu ama bu kadar yakınlaştıklarından haberi yoktu. Dört Temmuz hafta sonundan sonra Washington'a gitmiş ve eve işaretlenmiş, çiftleşmiş ve dansa gitmeye zorlanmış olarak dönmüştü.

Sanki dünya ekseninden çıkmış gibiydi!

Satıcı kız onlara, "Bence bu elbise çok güzel," deyince Rory, arkadaşının bu sevimli tilkiyi koca bir yalancı olduğu için öldüresiye dövmek üzere olduğunu anlayabildi.

"Ciddi olamazsın," diye karşı çıktı.

Satıcı kız Rory'ye ters ters baktı. "Yardım etmeye *çalışıyorum*."

"Komisyon almaya *çalışıyorsun*, ama bunu arkadaşımı aptal yerine koyarak yapamazsın."

"Peki, bu konuda ne yapmamı istiyorsun bilmiyorum," diye tersledi satıcı kız. "Ben mucize yaratan biri değilim!"

Rory koltuktan fırladı ve tilkiyi Dee-Ann'ın kesik pençeleri ve şaklayan dişlerinin önünden çekti.

"Dee-Ann!"

"O başlattı!"

Rory satıcı kızını gönderdi ve Dee'ye kendi başına yardım etmeye çalıştı.

"Belki de sana daha kısa bir şey almalıyız. Düzgün bacakların var."

"Teşekkürler, Rory. Bunun anlamı çok büyük." "Yardım etmeye çalışıyorum."

"Daha çok çabala!"

Rory narin bir boğaz sesi duydu ve sahip olduğu ya da olabileceği her şeyden vazgeçmeye hazır olduğu siyah saçlı Latin güzele baktı.

onunla sadece bir gece geçirmek için.

"Merhaba sevgilim." Ona doğru yürümeye başladı ama Dee onu saçlarından yakalayıp geri çekti. "Kahretsin, Dee-Ann!"

"Beni kızdırma, Rory Lee Reed. Ve beni bir kedi avına çıkmak için bırakma."

"Eğer ilgileniyorsan," diye cevap verdi güzel kız, görünüşe bakılırsa aralarındaki k a v g a d a n habersizdi, "bir öneride bulunabilirim."

"Gerçekten bana yardım etmeye mi çalışıyorsun," diye sordu Dee, "yoksa diğerleri gibi bana işkence mi ediyorsun?"

"Sana işkence etmek isteyecek kadar iyi tanımıyorum seni." Rory'ye gülümsedi. "Bunu genellikle arkadaşlarıma saklıyorum."

"Ee hayatım," diye başladı Rory, "şehirde yeni misin?" "Rory Reed!" Dee tersledi.

"Özür dilerim, özür dilerim." Kırılması zor bir alışkanlıktı. Uzun bacakları ve kıvrımlı vücuduyla güzel bir kadın olan Rory ise kayıp bir kurttu.

Dee, Rory'nin artık tam bir insan olduğunu anladığı dişiye, "Çaresizim," diye itiraf etti. Şaşırtıcı. Kadında o kadar yırtıcı bir şeyler vardı ki, onun bir kedi olduğunu düşünmüştü.

"Panik yapmayın." Güzel kadın Dee'nin arkasından yaklaştı ve aynada onu inceledi. "Sorun omuzlarında. Kocamanlar."

"Çünkü vücudum hakkında daha fazla şirret yoruma ihtiyacım var."

"Sadece bir gözlem. Sahip olduklarıyla çalışmalısın." Raflardan birine gidip kolsuz, yere kadar uzanan mavi bir şey çıkardı ve Dee'ye uzattı. "Bunu dene."

Dee fiyat etiketine baktı, gözleri irileşmişti. "Aklını mı kaçırdın sen?"

"Bak köylü," diye tersledi kadın, "bir köyde yetiştiği belli olan birini güzel göstermek paraya mal olur. Şimdi o sıska kıcını şu odaya sok ve ben sinirlenmeden önce şu lanet şeyi dene."

Dee hışımla yanlarından uzaklaştı ve güzel kadın Rory'yle yüz yüze geldi. Sırıttı. "Nasılsın hayatım?"

"Manhattan'a geliyorum ama yine de köylüler beni bulmayı başarıyor," diye havaya ilan etti.

Tanrım, çok acımasızdı. Huysuzluğu severdi.

"Ve gözlerindeki o bakışı çıkar, cahil. Ben alındım."

Adamım, ama kız kapılmıştı. Onu sahiplenene kedinin kokusu, yeni yapılmış saçlarından yeni boyanmış ayak parmaklarına kadar her yerini kaplamıştı. Sanki kedi

Onu kapıdan çıkarmadan önce her tarafına sürdü.

"Küçük bir kediden korktuğumu düşünmüyorsun, değil mi?" diye sordu Rory.

Kadın gülümsedi ve Rory hayalarının gerildiğini hissetti. "Aslında spor," diye eğildi ve fısıltıyla sözlerini bitirdi, "benden daha çok korkmalısın."

Göz kırptı ve ondan uzaklaştı. Son otuz beş yıllık en iyi arkadaşı soyunma odasından çıktığında Rory bu kadın için ölümüne dövüşmeye hazırды. Sersemlemiş bir halde geri adım attı.

"Tanrım, Dee-
Ann." "O kadar
kötü mü?"

Adam başını salladı ama güzel kadın cevap verdi: "Hayır, bence o kadar iyi. Fazladan birkaç doların sana neler alabileceğini gördün mü?" Başını salladı, açıkça kendi becerisini takdir ediyordu. "Çok daha az korkutucu görünüyorsun. Tanrım, ben iyiyim." Dee'ye baktı ama kafasında durdu. "Yine de kafadaki şu paspasla ilgili bir şeyler yapman gerekecek." Dee hırladı ve kadın ona güldü. "Bana dişlerini gösterme, köylü." Küçük el çantasından bir kart çıkardı. "Al. Bu salonu ara ve seni Angelina'nın gönderdiğini söyle. Seninle ilgileneceklerdir."

Bileğindeki elmas işlemeli saate baktı. "Uçmalıyım. Bu akşam şu aptal hayır müzayedesine gitmem gerekiyor."

Rory Dee'yi işaret etti. "Dee de muhtemelen aynı şeye gidiyordur."

"O zaman yardım ettiğime sevindim, yoksa diğer elbiseyi giyseydi onunla acımasızca alay etmek zorunda kalacaktım. Oh." Rory'yi işaret etti. "Seksi olduğunu düşündüğün bir ayakkabı seç. Topuklu bir şey olsun."

"Topuklu mu?" Dee haykırdı.

"Neyse ki elbise o ayakların gerçek boyutunu örtecek kadar uzun ama eminim erkek arkadaşın beğenecektir."

Yürüdü gitti. "İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum."

"Seksi," diye iç geçirdi Rory, kadının kıcının kendisinden uzaklaşmasını izlerken. "Hem de çok ateşli."

Dee tek kelime etmeden soyunma odasına döndü.

"Nereye gidiyorsun, Dee?"

"Üstümü değiştirmeye gidiyorum, böylece bu pahalı elbiseye kan bulaştırma endişesi olmadan seni pataklayabilirim!"

"Ama," diye yakındı Rory, "daha ayakkabılarımı seçmedim!"

Ric o akşamki dansa hazırlanmak için smokinini, ayakkabılarını, gömleğini ve kravatını çıkardı. Normalde katılımını bu tür şeylerle sınırlardı. Para vermekten ya da gönüllü olarak yardım etmekten çekinmezdi ama smokin giyip zengin ve güçlülerin arasına karışmak pek sık yapmaktan hoşlandığı bir şey değildi. Ancak bu etkinliğe amcasının isteği üzerine Van Holtz ailesinin bir temsilcisi olarak ve ayrıca iyi bir mazerete ihtiyacı olduğu için katılacaktı. Çünkü bu gece Grup'un Matilda Llewellyn ve onun türünün ihanetiyle ilgileneceği geceydi.

Bu, Ric'in ya da diğer gözetmenlerden birinin kendi başına halledeceği bir şey olmalıydı ama amcası bu işi üstlenmişti ve Ric için sorun yoktu. Matilda Llewellyn siyasi olarak besin zincirinin en üstünde yer aldığından ve çok uzun zamandır buralarda olduğundan, Van bu işe karışanlardan herhangi birinin onun ölümüne de karışmasını istemiyordu. Pride'lar bu tür konularda çok titiz olabiliyordu.

Ayrıca yaşı ne olursa olsun Matilda'yı alt etmek kolay olmayacaktı. Bu yüzden Ric kuzeninin söylediğini yapacak ve bir hayır dansına gidecekti. Gerçi çok da kötü olmayacaktı. Lock ve Gwen de katılacaktı ve daha da önemlisi Dee de katılacaktı. Resmi bir çift olarak ilk kez dışarı çıkacaklardı ve Dee'ye hava atmak için sabırsızlanıyordu.

"Selam."

Gülümseyerek ayağa kalktı ve az önce düşündüğü kadınla yüzleşti.

"Selam." Ric gözlerini kırptırdı. "Saçına bir şey mi yaptın?"

Kadın omuz silkti, tamamen perişan görünüyordu. "Denediler ama görünüşe göre saçlarım çok asi ve Teacup beni vurduğunda kulağında oluşan hasarı nasıl gizleyeceklerini bilemediler. Sonunda kuaför dedi ki, burada alıntı yapıyorum, 'Siktir et'. Söylediği buydu. Saçım hakkında. "Siktir et. "

"Umarım ona bahşış vermemişsindir."

"Bu lanet elbiseye verdiğim paradan sonra bahşış vermediğim konusunda haklısın."

"Elbise mi aldın?"

Elindeki alışveriş poşetlerini yere bıraktı. "Burada ne var sanıyorsun?"

"Bunun bir elbise olacağını hiç düşünmemiştim."

"Böyle şeylere gitmek zorunda kaldığında utanmanı istemiyorum."

"Utanmazdım. Ne giydiğinin bir önemi yok."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun-"

"Dee-Ann, rahat ve mutlu olduğun sürece kot pantolonun ve botlarınla gelmen umurumda değil."

Ona homurdandı, ki bu yeni bir şeydi. Daha önce başkalarına homurdanmıştı ama ona hiç homurdanmamıştı.

"Ne yaparsan yap, buna alışma," diye devam etti. "Çok pahalı, satış elemanları benden nefret ediyor ve görünüşe göre kıyafetlere tam oturmeyen acayip büyük omuzlarım var, bu yüzden yabancılar gelip bana moda tavsiyesi verme ihtiyacı hissediyor. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum!"

Ric hemen onun yanına koştu ve ellerini omuzlarına koydu. "Bir daha asla. Söz veriyorum. Kuzenimi yatıştırmak için bu gece bunu yapalım ve sonra hepsi bu kadar."

"Evlenmek zorunda kalacak mıyız?"

Bu soru birdenbire ortaya çıktığı için panik atak geçirmeye başladığını hisseden Ric sakince, "Bu kararı başka bir zaman kendimiz verebiliriz," dedi.

"Rory Reed evlenmek zorunda olduğumuzu çünkü bütün Van Holtz'ların evlendiğini söylüyor ama evlilikler sadece para kaybı. Özellikle de kurtlar için."

Lanet olsun şu Rory Reed'e!

"Öncelikle, bir daha asla para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak." Kızın gözleri öfkeden yarıklara dönüştüğünde hemen ekledi: "Benden geçineceğın için değil, zaten kendi paran olduğu ve kariyerin yükselmekten başka bir yere gitmediğı için!"

Gözleri biraz daha kısıldı. *İyi idare ettin, Van Holtz. İyi hallettin.*

"Matilda Llewellyn ile aramızdaki bu meseleyi çözdüğümüzde ve her şey sakinleştiğinde, ne yapmak isteyip istemediğimizi tartışacağız. Ama bu gece ve şimdi değil."

Bir nefes verdi. "Tamam." "Emin misin?"

"Evet. Eminim."

Onu kollarının arasına çekti ve sarıldı. "Bu işte birlikteyiz, Dee. Bunu asla unutma."

"Unutmayacağım," diye fısıldadı Dee, ona tekrar sarılarak.

"Özür dilerim Ulrich," dedi Bayan M. arkalarından.

"Sorun değil, Bayan M." Dee'den uzaklaşmadan önce boynunu öptü. "Ne oldu?"

Bayan M. biraz kaşlarını çattı. "Annen seni görmeye geldi."

Duymaya hazır olduğu şey tam olarak bu değildi ama muhtemelen en iyisi buydu. Bir ara onu görmesi gerekecekti. Ama o bu konuda iyice endişelenmeye başlamadan önce Dee elini onunkinin içine soktu. "Hadi gel." Ona gülümsedi. "Annenle düzgün bir şekilde tanışma vaktim geldi."

Dee, annesinin yüzünden akan yaşlara ve kahverengi yerine mavi gözlerine rağmen Ric'in bakışlarını nereden aldığını hemen anladı. Annesinin ne kadar üzgün olduğu düşünöldüğünde, o açıkça annesinin oğluydu ve birden fazla yönden.

"Çok üzgünüm evlat. Çok ama çok üzgünüm."

"Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi Ric annesine sıkıca sarılarak. Belki yapmamıştı ama Dişi Kurt da aslında onu korumamıştı.

Elbette Dee diğer Dişi Kurtları yargılamamak için kendini zor tutuyordu. Lewis ve Smith Sürüsü dişileri sert annelerdi ve yavrularının hiçbir şeyi yanlarına bırakmasına izin vermezlerdi. Ama aynı zamanda yavrularını koruma konusunda tehlikeli dişiler olarak da bilinirlerdi; yavrularına çok yaklaşan ya da azıcık bile zarar veren herkesi avlardı. Peki ya yavrularına birazdan fazla zarar verirsiniz? Bırakın bütün parçalarınızı, bir parçanızı bile bulsalar şanslı sayılırdınız.

Daha da kötüsü, Ric'in annesini korumak için elinden geleni yapmasıydı. Babasının yaptıklarından ona bahsetmeyi planlamamıştı ve kuzeni Van da hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermişti. Ama Irene'e de aynı sözü verdirmiş olmalıydılar, çünkü iki erkeğin de tek kelime etmediğini öğrendiğinde telefonu eline alıp Jennifer Van Holtz'u bizzat aramış ve ona her şeyi anlatmıştı. Çalınan parayı, Ric ve Stein'a yapılan saldırıyı ve şimdi kendisine, en büyük oğluna ve aptal kocasına ne olacağını. Irene hiçbir şey saklamamış, Dee'nin bu tuhaf tam insan kadından ne kadar hoşlandığını bir kez daha kanıtlamıştı.

Jennifer oğluna, "Hiçbir şey için endişelenmeni istemiyorum," dedi. "Colorado'ya geri dönüyoruz. Bunu ailemle ve Alfalarla çoktan konuştuk ve hallettik."

Dee bunun bu kadar kolay olup olmayacağını bilmiyordu. Alder Van Holtz gibi birinin, nefret ettiğı kuzeni ve ciddiye almadığı eşi ona bunu söylediğı için mutlu bir şekilde sisin içine doğru süzöleceğini düşünmüyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kurt bir Smith olmadığı için minnettar olmalıydı. Sürü şimdiye kadar ya onu kovmuş ya da timsah Ralph'la birlikte göle atıp dövüşmelerine izin vermiş olurdu.

Dee bu düşünce karşısında kıkırdadı ve hem anne hem de oğul ona baktı.

"Özür dilerim. Sadece düşünüyordum."

Gülmeye zorlanan Jennifer gözlerindeki yaşları sildi. "Vay, vay. Benim çok dağınık olduğumu düşünüyor olmalısın Dee-Ann."

"Hiç de değil, hanımefendi."

"Lütfen. Bana Jennifer deyin." Oğlunun kolunu okşadı. "Kalmayacağım. Sadece seni görmek istedim."

"Colorado'ya ne zaman gidiyorsun anne?"

"Yakında. Önce..." Boğazını temizledi "Görünüşe göre Leo amcan sürünün başına geçecek. En azından şimdilik."

Dee gözlerini kırptırdı ve "Leo amcan mı var?"

diye sordu. "Leonard'ın kısaltılmışı."

"Leo mu? Yani-"

"Evet. Büyükbabamın bir espri anlayışı vardı."

"Belli ki."

"Bildiğin gibi," diye devam etti Jennifer, "Leo Amca ve baban pek anlaşıyorlar. Bu yüzden bir an önce taşınmamız gerektiğine karar verdim."

"Gitmeden önce görüşürüz."

"Ve ziyarete geleceksin, değil mi?" Kadının sesindeki ihtiyaç Dee'nin kalbini biraz kırdı.

"Geleceğimi biliyorsun."

"Ve Dee-Ann'ini de getireceksin." Dee'nin elini tuttu ve o cesur, acınası gülümsemesini takındı. "İkiniz de geleceksiniz, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Dee ona, çünkü "kendi" Ric'inin Colorado'ya tek başına gitmesine asla izin vermezdi. Hele Dee onun arkasını kollamadan. Belki Rory'yi, Sissy'yi ve Bobby Ray'i de getirirdi. Belki babasını da.

Önlem olsun diye tabii.

Ric annesine kapıya kadar eşlik ederken Dee bekledi. Geri döndüğünde, "İyi misin?" diye sordu.

"Olacağım."

Ona doğru yürüdü ve kollarını omuzlarına doladı. "Bu işte birlikteyiz," diye hatırlattı ona. "Bunu asla unutma."

BÖLÜM 30

Mace Llewellyn, Blayne Thorpe'un Mace'in oğluna bakmasına "yardım" etmek için yanında getirdiği iki gence baktı, böylece o ve Dez muhtemelen saçma bir hayır dansında beş dakikadan az zaman geçirebileceklerdi. Normalde asla gitmezdi ama Niles Van Holtz katılmalarını önermişti. Mace, Van Holtz Alfa'nın bunu neden önerdiği üzerinde fazla düşünmek istemedi çünkü nedenini zaten biliyordu.

Böylece kendisi ve dansa katılacak olan kız kardeşlerinin her ihtimale karşı kabul edilebilir bir mazeretleri olacaktı.

Blayne, "Umarım onları getirmemde bir sakınca yoktur," diye geveledi. Sevimli bir kızdı ama konuşmaya devam edebilirdi. "Çok güvenilirler ve çocuklarla araları iyi!" Sırıttı ve Mace neredeyse ona dudak bükerek karşılık verecekti. İnsan formuna geçmeyen bir it ve her an herkesi öldürebilecekmiş gibi parlayan ayı melezi bir dişi. Aslında, Dez'in köpeklerini kanepenin altına koymayı başarmıştı, hatta tatlı küçük yavrusu bile orada saklanıyordu. Mace bu eve ilk girdiğinden beri Dez'in köpekleri kimseye böyle bir tepki vermemişti. Yani evet, "çocuklarla arası çok iyi" lafına pek inanmamıştı ama olsun. Blayne'in Marcus'a çok iyi bakacağını biliyordu ve çita dadısının izinli olduğu bu gecelerde önemli olan tek şey buydu.

"Novikov yok mu?" diye sordu, bir yandan konuşmayı sürdürmeye çalışırken bir yandan da karısının ortaya çıkmasını sağlamaya çalışıyordu.

"Bu akşam antrenman var." Ve kadın Mace'in gerçekten dinlemediği daha fazla konuşmaya başladı. Sonunda karısı kucağında Marcus'la merdivenlerden koşarak indi.

"Özür dilerim, özür dilerim." Oğullarını Blayne'e teslim etti ve Marcus ona sıkıca sarıldı, Blayne'i yanaklarından ve burnundan öptü. Çok gençti ama şimdiden babasının yumuşak hareketlerini sergiliyordu.

Dez köpekleri kanepenin altından çıkarıp ofisteki kulübelerine yerleştirirken, "Gururlu görünmeyi bırak," diye uyardı onu. Mace o akşam eve gelip ayı melezi onları paniklettiği için yerdeki çişlerini temizlemek istemediği için iyi bir fikirdi.

Dee hızla geri döndü ve Blayne'i her zamanki polis eldiveninden geçirirken ipek bir şal aldı. "Bütün numaralarım sende var, ayrıca karakolun, Marc'ın doktorunun ve senin telefonun nerede Blayne? Telefonunu hep bir yerlerde gömülü bırakıyorsun."

"Çantamda."

"Hangi çantada? Üç tane getirmişsin." "Siyah olan."

"Hepsi siyah."

"Hayır. Biri koyu gri, diğeri granit." "Beni delirtiyorsun, Blayne."

Kıkırdadı. "Bo gibi konuşuyorsun."

"Dez," diye iç geçirdi Mace. "Gidebilir miyiz lütfen?"

"Tamam, t a m a m . Ama beni Ulrich Van Holtz'un dairesine bırakmalısın, ben de sana otelde yetişirim."

"Neden?"

Dez'in dudakları gerildi ve gülmemeye çalıştığı hissine kapıldı. "Pekâlâ kadın, neler oluyor?"

"Uh ... Dee-Ann. O-" Dez homurdandı. "Benden ve Malone'dan gelip bu gece giyeceği elbise için yardım etmemizi istedi."

"Dee elbise mi giyiyor?"

"Sanırım Ric'e güzel görünmek istiyor." "Ric kim?"

"Ric mi? Ric Van Holtz mu?" Mace ona baktı. "Onunla kız kardeşin hakkında mı konuştun? Sadece birkaç gün önce mi?"

"Bu kulağa çok tanıdık geliyor."

"Unut gitsin."

"Hayır!" Blayne bağırdı. Kulak misafiri olmuyormuş gibi görünmeye çalışıyordu ama tam da bunu yapıyordu. "Sakın unutma. Söyle. Söyle!"

Dez güldü. "Neyi anlatayım?"

"Dee neden Ric'e iyi görünmek istiyor?" "Seksi bir süper model olduğu için mi?"

"Dez!"

"Emin değilim ama Malone ve ben sıçrama yapmış olabileceklerini düşünüyoruz."

Blayne ciyakladı, melez köpek havladı ve korkunç melez dişi domuz ile Mace sese sinirlenerek hırladı.

"Biliyordum!" Blayne öttü. "Biliyordum! Kurt-Kurt Projesi başarılı oldu!"

Mace buna cevap vermek için ağzını açtı ama Dez tek elini kaldırarak sözünü kesti. "Hayır."

"Başka bir şey var mı?" Blayne itti. "Dee de topuklu ayakkabı giyiyor."

"Gördün mü," dedi Mace karısına, "şimdi de uyduruyorsun. Çok ileri gittin. Artık bana söyleyeceğin hiçbir şeye inanmayacağım."

"Her neyse. Blayne telefonunu al ve bu sefer elinin altında olsun." Dez oğullarının alnından öptü. "Şimdi gel bakalım Kaptan Ego." Dez kapıya doğru ilerledi. "Dee-Ann otuz mil çapındaki herkesi öldürmeye başlamadan önce oraya gitsem iyi olacak."

Haklıydı ama gerçekten de Mace'in tek düşünebildiği bu gecenin sonuydu. Çünkü akşam sona erdiğinde, bu gece ne yapması gerektiği konusundaki ıstırabı da sona ermişti.

Eggie Smith, bu korkunç şehrin ortasındaki o pahalı pire tuzağına yerleştikten sonra arkadaşını yeğeni Sissy Mae ve onun aptal aslanının ellerine bırakmıştı. Gerçi çocuk top oynayabiliyordu, bu da onun kötü özelliklerinin çoğunu telafi ediyor ve onu beslemeye değer kılıyordu.

Bunu yaptıktan sonra Eggie bir barın önünden bir araba çaldı ve Llewellyn Pride'ın Greenwich, Connecticut'ın hemen dışındaki evlerinden birine gitti.

Araziden oldukça uzakta bir yere park eden Eggie, yaşlı kemiklerinin izin verdiği ölçüde hızlı ve sessiz hareket ederek aslan bölgesine doğru yol aldı. Pozisyon almak için iyi bir yer buldu ve Pride evinin hemen dışındaki büyük bir meşenin yaprakları ve dalları arasına güvenli bir şekilde yerleşmeyi başardı. Dürbünüyle mesafeyi kontrol etti ve hedefini iyi gördüğüne kanaat getirince yanında getirdiği sırt çantasını açıp tüfeğini hızla bir araya getirdi. Bunu yaptıktan sonra oturup havanın kararmasını bekledi. Bu uzun yaz günleri bu tür şeylerin normalden çok daha uzun sürmesine neden oluyordu. Ama sadece biraz daha uzun sürecekti ve Eggie bekleyebilirdi.

Oturup beklerken kızı için endişeleniyordu. O lanet Van Holtz'u seçerek bir hata yaptığından endişeleniyordu ama Darla, Dee'nin bu kararı kendi başına vermesi konusunda çok kararlıydı.

"Tanrım, Eggie. O büyüdü. Artık onun adına karar veremezsin." Sanki Dee-Ann Smith büyüdükten sonra onun için herhangi bir karar vermiş gibi.

bezinden çıkmıştı. O küçük kızın her zaman kendi bildiği şeyler vardı ve bunların hiçbirisi değişmemişti. Değişeceğinden de şüpheliydi. Ve bu Van Holtz denen adam bunu anladığı sürece Eggie'nin onunla hiçbir sorunu olmayacaktı. Ama eğer bunu gözden kaçırırsa ...

Eggie evin içinde bir hareketlilik gördü ve daha iyi görebilmek için dürbünü kullanabilmek amacıyla silahını kaldırdı. Hedef telefonla konuşuyordu ve hükümetin ona öğretmeye çok hevesli olduğu becerileri takip etmek her zaman iyi bir fikir olduğundan, onun dudaklarını okuyarak kendini eğlendirdi. Tanrım, bu kadın ne kadar da şikâyetçiydi. Hava bile onu rahatsız ediyor gibiydi. Tipik bir kedi. Toz toplarına atlıyor ve tüyleri ısıırıyordu.

Sonra Dişi Aslan'ın konuşma tonu değişti. Başka biriyle konuşuyordu ve Eggie dişlerinin diş etlerinden kaydığını hissedebiliyordu çünkü dişi, herhangi birinin ona verdiğinden daha uzağa -ya da belki daha aşağıya- gitmeyi başarmıştı. Eggie'nin bile asla geçmeyeceği bir çizgiyi aşmaya istekliydi. Bu hayatta değil.

Silahını indiren Eggie tüfeği parçalarına ayırdı ve çantasına geri koydu. Tabancasının kılıfını çıkardı ve kot pantolonunun kemerine taktı. Ağaştan aşağı indi ve çok geç olmadan hızla hareket ederek Dişi Aslan'ın evine doğru koşmaya başladı.

Ric, Kingston Arms Oteli'nin lüks balo salonlarından birinin önünde durmuş, sabırla Lock ve Gwen'in gelmesini bekliyordu. Gergin olduğunu kabul ediyordu. Dee'yle olan ilişkisinin haberi şekil değiştiren topluluğu arasında bir orman yangını gibi yayılıyordu. Bunu umursamıyordu ama Lachlan MacRyrie'yi şaşkınlığa uğratacak kişi olmak istiyordu. Eğlenceliydi!

Elbette burada Dee-Ann'in yanında durmayı planlıyordu ama Dee-Ann ona onsuz devam etmesini söylemişti ve o da öyle yapmıştı. Bu tür etkinliklerle ona düzenli olarak işkence etmek niyetinde değildi ama bu gece farklıydı. Bu gece Matilda Llewellyn'in kendi türüne karşı işlediği suçlar yüzünden sonunu getireceği geceydi. Sadece şekil değiştiren topluluğun değil, tam insan yasal varlıkların da tepkisini sınırlamak için, normalde bu suçtan şüphelenilebilecek kişiler de bu etkinlikte boy gösterecekti. Bunlara Mace Llewellyn ve kız kardeşleri Dee-Ann, Cella Malone, Dez MacDermot-Llewellyn ve Ric de dâhildir ancak bunlarla sınırlı değildir.

Matilda ile uğraşmak muhtemelen melez dövüşlerini tamamen durdurmayacak olsa da, iyi finanse edilen ve iyi yönetilen

yağlı dövüş makinesi. Bu gibi şeylerin hayatta kalmak için paraya ihtiyacı vardı ve para kazanamayanlar genellikle para kazandıracak başka yasadışı faaliyetler bulmak için çekip giderlerdi. Bunların hiçbiri Ric'i daha iyi hissettirmiyordu ama her seferinde sadece haklarından mahrum bırakılmış bir gruba yardım edebilirdi.

Sonunda Lock, kolunu Gwen'in beline dolayarak balo salonuna doğru yürüdü.

"Muhteşem görünüyorsun," dedi Ric ona, eğilip yanağından öperek.

"Teşekkür ederim. Yine de itiraf etmeliyim ki. Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum. Ama burada olduğun için minnettarım. Benim tanığım olabilirsin."

"Çünkü bu her zaman eğlencelidir," dedi Lock ona. "Van'la işler nasıl gitti?"

"Harika. Dee'yi işaretlediğimi öğrenene kadar. Sonra biraz histerikleşti."

Çift aval aval ona baktı, gözleri kocaman ve ağızları açıktı. Sonra Gwen güldü. "Vay anasını Ric, gerçekten de başardın."

"Sen ve ..." Lock başını salladı. "Kız aldırmadı mı?" "Lock!"

Gwen ciyakladı.

"Hayır," dedi Ric ona gülümseyerek. "Aldırmadı."

"Peki ya babası?"

"Bu iş bittikten sonra Tennessee'ye gider ve ona birlikte söyleriz."

"Gerçekten de onun varlığının o adamın seni öldürmesini engelleyeceğini düşünüyor musun?" Ric itiraf etti, "Umuyorum."

"Söyle bana," diye zorladı Dee. "Aptal gibi mi görünüyorum?"

"Hayır." Malone buna biraz şaşırmış gibiydi. "Harika görünüyorsun."

Dee yine koyu mavi, tam boy, omuzlarını saran kumaştan elbiseyle uğraştı. Aslında kolsuz değildi, ki bu onun üst vücut tipine uymazdı, ama kolları da yoktu.

"Dürüst olmak gerekirse, harika görünüyorsun," dedi Desiree ona tekrar.

Dee aynaya geri döndü. Eğer gerçekten öyle düşünüyorlarsa ... "Böyle bir şeyi çok sık isteyeceğini düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu Malone ve Desiree'ye. Çünkü sadece bu lanet elbise bile Dee'nin bir gün içine gömüleceğini bildiği tabut kadar pahalıya mal olmuştu.

"Sanmam." Desiree yanında getirdiği kahveden bir yudum daha aldı. "Bu tür hayır işleri için genellikle çok meşguldür. Çoğunlukla sadece para verir ve bahaneler uydurur."

Bazı küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Hadi buradan çıkalım da şu işi bitirelim," dedi Malone çantasını toplarken.

Dee iç çamaşırlarını koyduğu üst çekmecedен fazladan birkaç klips alıp çantasına attı. Zaten 45'liği elbisesinin altında bir kalçasına, bowie bıçağı da diğer kalçasına kılıflanmıştı. Bu elbisenin altına silahlarını kolayca saklayabiliyor olması, ona bu kadar çok para harcamak zorunda kalmasını daha katlanılabilir kılıyordu.

"Yeterince cephanen olduğunu düşünüyor musun?" Malone ona sordu. Dee omuz silkti. "Bir kız asla çok hazırlıklı olamaz."

"Burada ne işin var Mitch?" Gwen sordu ve Ric, balo salonuna girip daha zengin şekil değıştirenlerin ısrar ettiği o sıkıcı nezaketle uğraşmak zorunda kalmadan önce en iyi arkadaşının aslan erkeği savuruşunu görebileceği gibi son derece çocukça bir umutla hızla kedilerle yüzleşti. "Bir şey başlatmasan iyi edersin," diye uyardı Gwen.

"Bu seninle ilgili değil, Ey Narsist Olan."

Ric Lock'a baktı. "Ev. Taş. Cam. Fırlatma."

Lock kıkırdadı ve Mitch Shaw Ric'i işaret etti. "Köpek yavrusu için geldim."

"Neden? Size sağladığım harika hafta sonu için bana teşekkür etmek için mi?" "Pek sayılmaz. Yeterince yemek yok. Ama bir dahaki sefere bunu düzelteceğinden eminim." Dehşete kapılan Ric, "Bir dahaki sefere mi?" diye sordu.

Ama Mitch cevap vermedi, sadece kenara çekildi ve Ric, Sissy Mae'nin arkasında yaşlı bir Dişi Kurt'la birlikte durduğunu gördü.

"Ric," dedi Sissy, "seni Darla Lewis'le tanıştırmak istiyorum. Dee-Ann'in annesi."

Ric öne çıktı ve dişi kurdun elini tuttu. "Bayan Lewis. Bu bir onurdur."

"Darla," dedi tatlı bir sesle.

"Bayan Darla," diye düzeltti Sissy. "Babam ve amcalarım dediğim bazı huysuz kurtlar tarafından tokatlanmamak için."

"Elbette."

Dişi Kurt öne doğru eğildi ve elini Ric'in yanağına bastırđı. Gözlerini kapadı, uzun bir süre sessiz kaldı. Gözlerini tekrar açtığında, "İçi de dışı kadar güzel. Şeker Böceğim iyi seçim yapmış."

Mitch kıs kıs güldü. "Şeker Böceğı."

Bayan Darla dudaklarını büzerek, tamamen Dee-Ann'e özgü bir hareketle aslana sordu: "Sana getirdiğim limonlu turtayı hâlâ istiyor musun Mitchell Shaw?"

Mitch başını eğdi. "Evet." "O zaman kibar ol."

"Dee burada olduğunu biliyor mu?" Ric sordu.

"Henüz bilmiyor. Ama öğrenecek." Lock'a döndü ve kollarını açtı. "Lachlan MacRyrie."

Lock sarılmak için içeri girdi, Dişi Kurdu sıkıca ama nazıkçe sıktı. "Sizi gördüğüme çok sevindim, Bayan Darla."

"Eskisi gibi ziyarete gelmiyorsun."

"Programım artık Dee'ninkiyle uyuşmuyor ve Smittown'a tek başıma gelmek -ballı kremalı turta için bile olsa- biraz aptalca geliyor. Benim için bile." Gwen'i kendine doğru çekti. "Bu benim nişanlım, Bayan Darla. Gwen O'Neill."

"Tanrım, ne kadar güzel bir şeysin sen öyle."

Gwen gerçekten de biraz kızardı. "Teşekkür ederim.

Hanımfendi." "Neden buradasınız Bayan Darla?" Lock sordu.

"Eggie'yle birlikteyim."

Tüm gözler Ric'e odaklandı ve Ric birdenbire kendisine hızlı bir ölüm cezası verilmiş gibi hissetti.

"Bunun için değil!" Bayan Darla soluk soluğa kaldı, sonra sert bir baş hareketiyle ekledi. "Sen hiç merak etme Ulrich. Buraya gelmeden önce Eggie'ye o sığ mezarı doldurttum."

Lock yüzünü buruşturdu ve Ric yutkundu. "Teşekkür ederim."

Mace Llewellyn altın aslan gözlerini kısarak gruba doğru yürüdü. "Neden hepiniz burada dikiliyorsunuz? Oraya yalnız gitmeyeceğim."

"Mace Llewellyn," diye çıkıştı Bayan Darla. "Böyle mi merhaba diyorsun?"

"Bayan Darla?" Gerçek bir hoş geldin der gibi gülümseyen iri yarı adam eğildi, onu yanağından öptü ve kucakladı. "Nasılsınız?"

"Gayet iyiyim. Sen de harika görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Adam biraz kaşlarını çatı, başını salladı. "Burada ne işin var?"

"Eggie'yle birlikte geldi," diye açıkladı Ric.

"Oh," dedi Mace. Sonra gözlerini kırptırdı. "Ah." Bir an daha düşündü ve hafifçe irkilerek, "Oh." dedi.

Mitch, "Bundan daha garip bir şey olabilir mi bilmiyorum," diye mırıldanarak Sissy'nin kaburgalarına bir yumruk indirdi.

Yatak odasından çıktılar, Malone durup Dee'nin artık Van Holtz'la sürekli paylaştığı yatağa baktı.

"Dee . . . bu yatak."

"Ayı büyüklüğünde
kraliçe."

"Korkutucu."

Dee kıkırdadı, çantasına uzandı ve telefonunu çıkarıp cevap verdi. "Evet?"

"Ben Ric. Ne zaman geliyorsunuz?"

"Yoldayız." Koridora doğru ilerlediler. "Dikkat," diye uyardı onu. "Annen burada."

"Yüce Tanrım, neden?" Dişi Kurt'un Manhattan'dan "Şeker Böceğimin herkesi hizada tutmaya zorlandığı o gerçek kötülük yuvası" olarak bahsettiğini düşünürsek.

"Babanla birlikte geldi." Ric'in sesi fısıltıya dönüştü. "Babamın benim için burada olmadığını söylüyor."

Eğer Eggie Smith olsaydı, Dee şu anda Ric'i gömüyor olurdu, babasının gelişi hakkında sohbet etmiyor olurdu.

"Merak etmeyin. Birkaç dakika içinde
orada olacağız-" "Dee-Ann?"

Dee, Ric'in zifiri karanlık oturma odasının önünde durdu, gözleri gölgeleri arıyordu. Ağzı biraz açık kaldı. "Babacığım?"

"Şeker Böceği. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Malone'a işaret etti. "Baba, bu Marcella Malone."

Babası biraz alay etti. "Kedicik."

"Baba," diye uyardı Dee eliyle Desiree'yi işaret etmeden önce. "Ve bu da Desiree MacDermott-Llewellyn. Mace'i hatırlıyor musun? Bu onun karısı."

Babası Desiree'ye o kadar uzun süre baktı ki Dee, kadının kıyafetlerinin altına sakladığı silaha uzanmak için can attığını hissedebiliyordu.

"Baba? Ne oldu?"

Arkasındaki karanlığa uzanıp bir şey çıkardı ve ayaklarının dibine fırlattı.

Başını kaldırmadan önce Dee'nin gördüğü ilk şey beyaz saçlar ve pençelerdi.

"Vay anasını," diye mırıldandı Desiree. "Bu Matilda Llewellyn."

Dişi aslan, yüzü kanlar içinde ve elbiseyle kaplı vücudunun görünen her yeri yara bere içinde, tıslayarak ve kükreyerek onlara doğru ilerledi, ta ki Dee'nin babası koca ayağını Matilda'nın sırtına dayayıp ilerlemesini durdurana kadar.

"Baba," diye tersledi Dee, bir adım öne çıkarak. "Cennet ya da cehennemde ne yapıyorsun?" Babasının sonunda aklını kaçırdığından, yıllardır yaptıklarının sonunda onu ele geçirdiğinden endişeleniyordu. Çünkü *bu* gizli kapaklı bir şey değildi. Bu Smith'in işleri halletme yöntemi değildi.

"Anlat onlara," diye hırladı Matilda'ya. Yaşlı kaltağın tıslaması hırıltılı kahkahalara dönüştüğünde, "Söyle onlara," diye itti.

"Öldür beni," dedi hepsine, ama özellikle Desiree'ye, "ve sen, fahişe, ve benim ihanet eden piç torunum oğlunu bir daha *asla* göremeyeceksiniz."

BÖLÜM 31

Dee gaza bastı ve Ric'in cipiyle Cuma gecesi trafiğinde manevra yaptı. Babası arka koltukta oturmuş, sessiz bir şekilde camdan dışarı bakıyordu. Malone onun yanındaydı ve kapıdan çıkarken hızla aldıkları silahları yüklüyordu. Desiree yolcu koltuğundaydı, ev telefonunu ve Blayne'in cep telefonunu tekrar aramaya devam ederken bakışlarını telefonundan ayırmıyordu. Ama tipik Blayne, telefonu muhtemelen çanta dediği o sonsuz çukura gömülmüştü ve ev telefonuna ne olduğunu kim bilebilirdi.

Yine de hiçbiri bunun olacağını tahmin edememişti. Yaşlı kaltağa göre, "Onu bir Llewellyn Damızlık Erkeği olarak doğru bir şekilde yetiştirebilirim" diye torununu kaçırmak için sadece tam insan göndermekle kalmadı. Ama çocuğu, değersiz postunu hayatta tutmak için bir koz olarak kullanıyordu. Yine de hepsi planı duyduktan sonra, iyi eğitilmiş bir ekip gibi, üç dişi bir amaç doğrultusunda hareket etti; Eggie küçük kızından isteyerek emir alırken, Malone KZS'ye evi izlemesi ve tam insanlar Marcus'u dışarı çıkarmayı başarırsa takip etmesi için helikopterler göndertti.

Gerçi Dee bunun kolay olmayacağını biliyordu. Blayne oradayken olmazdı. Ama hızlı hareket etmeleri gerekiyordu çünkü Blayne ve iki eğitimsiz alt yetişkin ancak bu kadarını yapabilirdi.

Neler olduğunu öğrendiklerinde hâlâ telefonda olan Ric, Mace, Sissy Mae, Mitch ve Lock'la birlikte Llewellyn'in Brooklyn'deki evine doğru yola çıkmıştı bile. Bobby Ray ve Rory de Bronx'taki bir işten dönüyorlardı. Ama Dee hiçbirinin oraya kendisinden daha hızlı varamayacağını hissediyordu. Onun sürdüğü şekilde değil. Grup, KZS ve NYPD'den bir araya gelen ekipler bile onu geçemezdi çünkü yanında çocuğun annesi oturuyordu. Ölümcül derecede sessiz ve çocuğuna zarar vermeye çalışan herkesi öldürmeye hazırды.

Hannah kendini tutamayarak küçük çocuğa gülümsedi. Çocuğun öyle bulaşıcı bir sırıtışı vardı ki, ona gülümsemeyen birini hayal bile edemiyordu. Ve onun gülümsemesi imkânsızı başarmıştı. Onu nispeten rahat hissettirmek. Yapmak istediği son şey, güvenli ve huzurlu bir ortamdan ayrılmaktı.

Grubun merkez karargâhının sessizliğinde -özellikle de onca insanla geçirdiği o uzun hafta sonunun etkisinden hâlâ kurtulamamışken- ama Blayne yalvarıp yakarmış, Hannah'nın sinirlerini gerçekten test etmek için araya biraz da sızlanma sıkıştırmıştı.

Sonunda Hannah kabul etmişti. İşte Brooklyn'de, bir yabancının evinde, iki sinir bozucu köpekle -Blayne ve Abby- ve hayatı boyunca gördüğü en sevimli küçük çocukla birlikteydi. Eğer çocuk büyüdüğünde babasına benzeyecek olursa, muhtemelen en sevimli *yetişkin* de o olacaktı.

Blayne merdivenlerden aşağı indi ve durdu. "Abby'yi hiçbir yerde bulamıyorum."

Hannah gözlerini çocuktan kaçırdı ve yemek masasını işaret etti. Blayne çömeldi ve masanın altına baktı.

"Orada ne işi var?"

"Neden herkes onun aklını okuyabildiğimi düşünüyor?"

"Çünkü siz arkadaşsınız. Gwenie'nin aklından geçenleri okuyabiliyorum. Ne zaman birini House Cat yapacağını ya da ne zaman İrlandalı gibi davranacağını biliyorum."

Hayır. Hannah birine "ev kediliği" yapmanın ne anlama geldiğini sorarak onu kandıramazdı. Gerçekten de bilmek istemiyordu.

"Buraya gel, Abby. Buraya gel kızım." Abby dışarı çıkmayı reddedince Blayne ayağa kalktı. "Dez'in buralarda Milk Bones gibi bir şeyi olmalı."

"Bekle. Gerçekten de onu masanın altından *sütlü kemikle* mi çıkarmaya çalışacaksın?"

"Sence fıstık ezmesi mi kullanmalıyım?"

İşte Hannah'nın enayi yerine konmasının karşılığı buydu. Bir kez daha!

"Ya da belki biraz biftek," diye devam etti Blayne. "Dez bir erkek aslanla birlikte yaşıyor, o yüzden burada biraz et yemesi gerek, öyle değil mi? Ve Tanrım, bu ses de ne?"

"Telefonun."

"Telefonum mu çalışıyor? Neden açmadın?" "Çantana girmeyeceğim."

"Beni arayıp telefonumun çaldığını söyleyemez miydin?" "Bu nasıl benim işim oluyor?"

"Sen bana yardım etmezsen ben sana nasıl yardım edebilirim Hannah?"

"Telefonunu getirerek mi yardım edeyim? Ben sadece yarı köpeğim, Blayne."

"Ben ... demek istemedim." Blayne kaşlarını çatı, düşünüyordu. "Dur bir dakika. *Ben* yarı köpeğim!" Blayne ayağını yere vurdu. "Sen cevap vermediğinde seninle konuşmak daha kolaydı." Sırt çantasını yerden aldı ve bir sandalyenin üzerine koydu. "Peki *bu* ses de ne?" diye sorarken çantayı karıştırmaya başladı.

"Ev telefonu."

Başını kaldırdı. "Ev telefonuna cevap vermedin mi?" Hannah omuz silkti. "Burası benim evim değil."

"Lanet olsun, Hannah! Muhtemelen Dez'dir ve yine telefona cevap vermediğim için çıldırarak. İşte ben de bundan bahsediyorum! Hep böyle şirret olursan nasıl arkadaş edinmeyi umabilirsin? Yani, belki kedi olsaydınız bundan kurtulabilirdiniz, ama köpeklerden veya ayılardan asla şirretlik kabul etmezler. Ayaklarımız ve omuzlarımız bunun için çok büyük. Gerçi benimki öyle değil. Benim şirin, narin ayaklarım var. Ve başka bir şey daha," diye devam etti aptal telefonun derinliklerine dalarken. Abby Hannah'nın bacağına bastırdı ve işte o zaman Blayne aniden konuşmayı kesti. Kendi isteğıyle konuşmayı hiç bırakmadığı için Hannah bir şeylerin ters gittiğini hemen anladı.

Hannah ayağı kalktı. "Ne-"

Sorusunu bitiremedi, Blayne elini kaldırarak onu susturdu. Sonra da Marcus'u işaret etti.

Ön kapıyı tekmelediklerinde Hannah tam ona doğru uzanıyordu. "Koş, Marcus!" Blayne bağırdı ve çocuk koşmaya başladı. Hannah ve Abby hemen arkasındaydı.

Abby'nin ilk içgüdüğü kaçmak ve asla arkasına bakmamaktı. Kendini bildi bileli sadece ve sadece kendini kollamaya özen göstermişti. Ama Hannah'nın -düşmanca davranan, kimseyi umursamayan Hannah'nın- küçük Marcus'un peşinden kendi çocuğıymuş gibi gitmesini ve Blayne'in bugünlerde sürekli yanında taşıdığı bıçağı kapıdan giren ilk adama saplayıp boğazını kesmesini ve hemen *diğerleriyle* -diğerleriyle- uğraşmaya başlamasını izlerken Abby kaçamayacağını biliyordu. Onları bırakamazdı.

Onun yerine Hannah ve Marcus'un peşinden koştu. Hannah çocuğı kollarının arasına aldı ve mutfağın arka kapısına doğru sert bir hamle yaptı. Ama o kapıya ulaşmadan, Mace ve Dez'in köpekleri o kapıyı da tekmeledi.

Kibarca kulübelerine kapatılanlar, dışarı çıkıp Marcus'u korumaya çalışırken akıllarını kaybediyorlardı ama kimse silahını çekmedi.

Abby, Hannah'nın üzerine atladı ve pençelerini geçirebildiği ilk adama saldırarak onu geri çekilmeye ve arkadaşlarının arasına girmeye zorladı. Adamı arka merdivenlerden bahçeye fırlattı ve çığlık atmayı kesene kadar boğazını parçaladı.

Hannah, Marcus'a tutunarak merdivenlerden hızla indi. Her taraftan adamlar ona doğru geliyordu. Abby onların çocuğa zarar vermek istemediklerini biliyordu çünkü adamlardan biri çığlık atan çocuğu tutup çekerken diğerleri Hannah'yı yumrukları ve dizleriyle hırpalayarak Marcus'u bırakmasını sağlamaya çalışıyordu.

Blayne arka kapıdan koşarak çıktı ve ortasına atladı. Bir erkek ona elinin tersiyle vurarak Blayne'i uçurdu. Bir ağaca çarptı, sekti ve tekrar ileri doğru koştu. Başka bir erkek onu belinden yakaladı ve ikisi de yere düştü. Blayne kılıcını kaldırdı ama erkek onun elini yakaladı ve kılıcı ona doğru çevirerek Blayne'in böğrüne sapladı.

Acı içinde inledi ve Abby ileri atıldı, sonunda histerik Marcus'u Hannah'dan kurtardılar, yumruklar havada uçuşarak domuzu yere serdiler.

Abby, Marcus'u tutan adama doğru koştu ve sadece birkaç adım uzaktayken insana dönüştü. Adam irkilerek tökezledi ve Abby onu bir sağ kroşe ile yere serdi, Marcus'u kollarının arasına aldı ve ağaçlardan birine doğru koşmaya başladı. Bacaklarının gücünü kullanarak en yakın dala sıçradı ve yukarı tırmandı.

"Yakalayın şu kaltağı!" diye bağırdı biri. "Gerekirse öldürün onu!"

Dee frene bastı ve araba Desiree'nin evinin hemen önünde durdu. NYPD çoktan gelmişti ve Dee komşuları işlerinden ve şekil değiştirmeyen NYPD'yi tüm bunlardan uzak tutarak bölgeyi güvene almalarını sağladı. Tanrı biliyordu ki, yardım etmeye çalışırken durumu daha da kötüleştireceklerdi.

Dee ve diğerleri silahlarını çekmiş halde eve doğru ilerlediler. Ön kapı çoktan tekmelenmişti ve içeri girdiler.

Silahlarını kaldırarak eve girdiler. Bağrıışmalar duydular ve Desiree arka tarafa doğru koştu.

"Malone!" Dee, Desiree'yi takip ederek seslendi. "Evin yan tarafına! Baba, üst katı al!"

Mutfak kapısından geçtiler ve Dee, Dez'i elbisesinden yakalayıp mutfaktan dışarı çekmeden önce hareketi fark etmek için sadece bir dakikası vardı, mermiler kapıyı delik deşik ederken ikisini de yere düşürdü.

"Hayır!" Desiree çığlık atarak Dee'nin kollarından kurtulmaya çalıştı. Ama Dee çocuğa zarar verme riskini göze alamayacaklarını biliyordu. Mace'in "ihametinden" yakınırken Van Holtz'un dolabında bantlanmış halde bıraktıkları Matilda, bir Llewellyn erkek yavrusuna zarar verilmesine asla izin vermezdi. Hele ki onu hâlâ kullanabiliyorken.

Yine de bunu panik içindeki bir anneye açıklamak etkisiz kalacak ve nefesini boşa harcayacaktı. Bu yüzden Dee dayanmış ve silah sesleri kesilene kadar beklemiş.

Eggie aşağıdaki silah seslerini duydu ama bunun yaptığı işi doğrudan etkilemesine izin vermedi. Kızının kendini ve bu durumu nasıl idare edeceğini bildiğinden hiç şüphesi yoktu.

Sessizce çatıya çıkan Eggie bıçağını çekti ve oraya yerleştirilmiş olan iki tam insanın arkasına geçti. Birinin boğazını kesti ve diğeri ona döndüğünde bıçağı gözüne gömdü.

Bıçağı çekip çıkardı ve cesedi yolundan itti. Çatıda iyi bir yere yerleşti ve tüfeğini hazırladı. Tüfeğini hazırladıktan sonra dürbünden baktı, çocuğun ya da onu korumaya çalışan melezlerin yakınında olmayan iyi hedefleri seçti ve en iyi yaptığı şeyi yaptı; öldürmeye başladı.

Ric ön kapının çoktan tekmelenmiş olduğunu gördü ve o, Lock ve Mace evin etrafından dolaşarak arka tarafa gitti. Silahsız olan Sissy Mae ve Mitch'e, kendilerinden sadece birkaç saniye geride olan ekiplere neler olduğunu anlatmaları için beklemelerini söyledi. Eğer kullanmak istedikleri fazladan silahlar varsa, onlara da kapımız açıktı.

Ric, Cella'nın evin köşesine yakın bir yerde çömeldiğini gördü. Biraz hırladı ve Cella omzunun üzerinden onlara baktı. El işaretleriyle onlara arkada kaç adam olduğunu -çok sayıda- ve onlardan ne kadar uzakta olduklarını söyledi. Ayrıca ağzıyla Eggie'yi işaret etti, bu da onun en rahat pozisyonlarından biri olan keskin nişancı pozisyonunda olduğu anlamına geliyordu.

Ric başını sallayarak anladığını belirtti, "*Marcus?*" diye sordu.

Bir kez daha baktı, onlara geri döndü ve başını sallayıp omuz silkti.

Ric elini Mace'in omzuna koydu. "Onu yakalayacağız," diye fısıldadı Mace'in kulağının yanına. Çünkü ihtiyacı olan son şey bu aslanın bir düğmeye basıp kendisini, karısını ve oğullarını öldürmesiydi. Ama neyse ki yılların donanma eğitimi Mace Llewellyn'in başını sallamasını ve bu işi bitirmeye hazır olmasını sağlamıştı.

Smokin ceketini çıkaran, boğazındaki papyonu çözen ve yakasını gevşeten Ric silahını çekti ve Mace ile Lock'a başıyla işaret etti. Cella aniden ayağa kalktığında ilerlemeye başladılar. "Kahretsin!" diye bağırdı ve ileri fırladı.

Gizliliğin beklemesi gerektiğine karar vererek hepsi onu takip etti.

Hannah cenin pozisyonunda yatıyordu, yumruklar ve tüfeklerin dipçikleri onu dövüyordu. Artık kollarında Marcus olmadığı için onu öldüreceklerinden emindi ama çabucak ilgilerini kaybettiler. Onun yerine, bayıldığını ya da hareket edemeyecek kadar yaralı olduğunu varsayarak Abby'nin peşine düştüler.

Hannah başını kaldırıp etrafına bakındı. İşte o zaman Blayne'in kendisinden birkaç adım ötede yattığını gördü, bıçağı böğrüne saplanmıştı. Hannah'nın gözlerinin içine baktı ve elini uzattı. "Marcus," dedi. "Lütfen. Marcus'u getir."

Yavaşça, acı içinde kendini ayağa kaldırırken gözyaşları Hannah'nın görüşünü bulandırdı. Kendine acıma ya da üzüntü gözyaşları değil, öfke gözyaşları.

Dikkatlerini Abby ve Marcus'un izini sürmeye vermiş olan adamlar Hannah'nın hemen arkalarında olduğunu hissetmiş gibiydiler. Yavaşça onunla yüzleştiler, birkaçı silahlarını kaldırdı, bazıları ona güldü.

"Aman Tanrım," diye şaka yaptı biri. "Ağlıyor amına koyayım."

Ama anlamıyorlardı, değil mi? Hannah'nın aylardır kaçınmak için çok uğraştığı tek şeyi, öfkesini ateşlemeyi başardıklarını asla anlayamayacaklardı.

Kükredi ve adamlardan birkaçı sadece bu güçlü ses yüzünden dehşet içinde silahlarını bıraktı. Dez'in evindeki birkaç pencere kırıldı ve Hannah insan formundan dövüş piyasasında büyük paralar kazandıran formuna geçerek adamlara doğru fırladı. Bazı adamlar çığlık atıp kaçmaya çalıştı, bazıları sadece baktı ve bağırsaklarının ya da mesanelerinin kontrolünü kaybetti ama Hannah durmadı, hiçbir hareket etmeyi umamadan ileri atıldı. Altı inçlik pençelerini ve dört inçlik dişlerini kullanarak

Hannah hiç mantıklı düşünmeden insan erkeklerini parçalamaya başladı.

Kükreme ve cam kırılma seslerini duyduklarında Desiree, Dee'nin kolunu yakaladı. "Tanrım, Dee? Bu da ne?"

Hiçbir şeyden haberi olmayan Dee ayağa kalktı. Ama o mutfağa geri dönmeyen önce, insan erkekler hızla mutfağa girip ön kapıya doğru çılgınca bir koşu yaptılar.

Ekibi ve KZS de onları orada yakaladı.

Dee ve Desiree mutfağa koştu. Daha fazla adamla yüz yüze geldiler ve Desiree düşen cesetlerin etrafından dolanırken Dee bıçağını boğazlarını kesmek için kullandı. Odadan geçip arka kapıdan çıktılar ama ikisi de merdivenlerin tepesinde durdular ve Desiree'nin arka bahçesinde olup bitenleri inanılmaz bir şekilde gördüler.

"O şey de ne?" Desiree sordu.

"Bu ..." Dee neredeyse gülecekti. "Hayatım, o Hannah."

Desiree sadece bir anlık şaşkınlık yaşadı, sonra birinin bacağından geriye kalanlar kafalarının yanından kanatlanarak geçerken iki kadın da eğilmek zorunda kaldı.

Dee'nin babası çatıdan keskin nişancı tüfeğiyle metodik bir şekilde pislik üstüne pislik indiriyor, hiçbir şeyin dikkatini dağıtmasına izin vermiyordu ki bu iyi bir şeydi. Çünkü çok fazla şey oluyordu.

Malone merdivenlerin dibinden koşarak geçerken Dee onu izledi ve Malone'un Blayne'in yanında dizlerinin üzerine çöktüğünü görünce paniğe kapıldı.

"Kahretsin!" Dee tırabzanın üzerinden atladı, kolayca yere indi ve Blayne'in yanına koştu.

"Marcus," diyordu Blayne. "Marcus'u getirin."

"Nerede o, Blayne?" Dee sordu ve Blayne bir adamın vücudunu kafasından ayırmaya çalışan Hannah'yı işaret etti.

"Blayne!" Ric ve Lock onun yanına koştu, Ric yarayı inceliyordu.

Malone'a "Sağlık ekibini buraya getir," dedi.

"Marcus," diye ısrar etti Blayne.

"Onu yakalayacağım, Blayne," diye söz verdi Dee.

Ayağa kalktı, Hannah'nın yanına ve umarım Marcus'un yanına gitmek için savaşmaya hazırdı. Ama hiçbir yerde savaşmaya gerek olmadığını hemen anladı. Babası ve Hannah arasında savaşacak bir şey kalmamıştı.

Silahını ve bıçağını indiren Dee, kan revan içindeki Hannah'ya doğru ilerledi.

Dee onun önünde durdu, silahını kılıfına soktu ve bıçağını tekrar kılıfına yerleştirdi. "Marcus nerede, Hannah?"

Hannah hâlâ boz ayı ve köpek formunun ilginç bir karışımı olarak tanımlanabilecek bir halde büyük bir ağaca doğru yürüdü ve pençelerini ağacın dibine bastırdı.

Dee, Desiree ve Mace onun arkasında durmuş bekliyorlardı.

Tam o sırada yaprakların altından bir dişi kafası çıktı. İri kahverengi gözler onlara baktı ve kadın rahatlamış bir nefes verdi. "Tanrı'ya şükür."

Yapraklar hışırdayarak tekrar gözden kayboldu ve aşağı atladığında kucağında hıçkırarak ağlayan ama sağlıklı bir Marcus vardı.

Annesini gören Marcus kollarını iki yana açarak çığlık attı. "Maaaaaaaaaaaaa!"

Desiree ileri atılarak oğlunu çıplak kadından uzaklaştırdı ve vücuduna yasladı.

Mace titreyerek kollarını karısına ve oğluna doladı, onları yakınında tuttu ve Dee, Marcus'un güvende kalmasına yardım eden kadına baktı. Bir süre sonra şaşkınlıkla, "Abby?" diye sordu.

Abby küçük bir el salladı. "Selam, Dee."

BÖLÜM 32

Ric, Blayne Thorpe'un yavaşça gözlerini açmasını ve içinde bulunduğu hastane odasında etrafına bakınmasını izledi. Gwen'e, Ric'e, Dee'ye, Lock'a, babasına, Ezra Thorpe'a baktı ve sonunda bakışları Gwen'e döndü. İşte o zaman Blayne "*Ben öldüm!*" diye feryat etti.

Hepsi biraz sarsıldı ve Gwen, "Hayır, değilsin!" diye tersledi.

"O zaman neden buradasın? Bir hastanede? Sevgiyle 'ölüm tuzağı' dediğiniz yerde?" Blayne sordu. "Ve ben başka bir varoluş düzlemindeysem beni nasıl duyabiliyorsun?"

"Düzlem ..." Gwen hırladı ve Philadelphia Eagle'ın takım renklerini taşıyan pençeleri ellerinden uzandı. "Seni aptal, sen ölü *değilsin*. Yandan aldığın bıçak yarası iyileşiyor ama ölmedin!"

"Ölen ben olduğum halde bana bağırma! Uğruna yaşayacak çok şeyi olan ben!"

"Sen ölü değilsin Blayne, ama bu gerçeği kolayca değiştirebilirim."

"Eğer öteki dünyaya giden ruh rehberimsen... bu işte pek iyi değilsin. Belki de başka bir iş aramalısın. Ölüm Meleği ya da onun gibi bir şey." Blayne babasına baktı ve el salladı. " 'Güle güle, baba. Seni çok özleyeceğim.' "

Ric kurda baktı ve Ezra Thorpe'un tek yapabildiği omuz silkip itiraf etmek oldu: "Annesine hayrandım ve bana her zaman onunla ilgileneceğime dair söz verdirdi. Ne kadar aptalca davranıyor olursa olsun."

"Şimdi *bu* ne anlama geliyor?" Blayne sordu.

"Efendim!" diye seslendi hemşirelerden biri hastane odasının dışından. "Üzgünüm ama oraya giremezsiniz. Zaten çok fazla insan var. Efendim!"

Bo Novikov, kendisini durdurmaya çalışan hemşireleri görmezden gelerek odaya girdi. Patenleri ve kaskı olmadan hâlâ antrenman kıyafetlerini giyyordu. Eggie'den gidip onu getirmesini istemişlerdi çünkü haklı olarak onun Neandertal'den tamamen korkmayan tek erkek olduğunu varsaymışlardı.

Novikov, Ric ve Lock'u iterek Blayne'in yanına geldi.

Sanki yanlış bir şey yapmış gibi Blayne'e ters ters baktı ve Ric onu yakalayıp kaçmak istedi. Blayne'in Lock'u geçmeyi başarması

Bazı oyuncuların hala çığlık a t a r a k uyanması, Blayne'in hemen *her şeyi* sevme kapasitesinin bir kanıtıydı.

"Sen benim yeni ruh rehberim misin?" Blayne Novikov'dan bunu talep etti. "Çünkü bana son gönderdiklerinden pek etkilenmedim."

"Ruh rehberi mi?" Novikov sordu.

"Beni bir sonraki varoluş düzlemine götürmesi için." "Ve bunu yapmam gerekiyor çünkü ..."

"Ben *ölüyüm*. Sizler bu tür şeyler için evrak almıyor musunuz?"

Elleri hâlâ hokey eldivenleriyle kaplı olan Novikov, Blayne'in yaralı tarafını dürttü.

"Owwww!" diye çığlık attı.

"Acıdı mı?" Novikov sordu.

"Evet!"

"O zaman ölmemişsin."

Blayne, elini artık ajite olmuş yarasının üzerine koyarak herkese baktı ve sonunda, "Peki, neden kimse bana söylemedi?" diye sordu.

İşte o anda Gwen ellerini Blayne'in boğazına dolamaya çalıştı ve Novikov elini Blayne'in alnına bastırarak onu tutarken Lock tıslayan kediye kaldırıp uzaklaştırmak zorunda kaldı. Kurt köpeği kollarını çılgınca savurarak en iyi arkadaşına tokat atmaya çalıştı. Neyse ki, Blayne'in iyileşmesini hızlandırmak için serum ilaçlarına ihtiyaç duyulmamıştı çünkü Blayne, Desiree ve Mace'in evinden ayrılmadan önce bile iyileşmeye başlamıştı. Yani kavga patlak verdiğinde serum torbaları ya da hatlar kötüye kullanılmamıştı.

Ric kıkırdarak Dee'ye bir şey söylemek için döndüğünde güçlü bir şey omzundan tutup onu odadan dışarı çekti.

Dee, tüm bu kavgadan sıkılmış bir halde Çay Fincanı'nın odasından çıktı - bu insanlar hayatta oldukları için şükretmeyi bilmiyorlar mıydı? Desiree ve Mace'in yanına gitti, Marcus annesinin kucağında uyuyordu.

"İyi misiniz?" Dee sordu. "Size bir şey getirmemi ister misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Desiree hepsi adına. "Biz iyiyiz. Blayne nasıl?"

"Ucube boyunlu arkadaşşı Gwen'le saçma sapan bir şey hakkında tartışıyor.

-Bu yüzden onun iyi olduğunu tahmin ediyorum."

"Ona çok şey borçluyum," dedi Desiree ve Dee başını salladı. "Lütfen, Desiree. Daha fazla gözyaşı dökme. Daha fazlasını kaldıramam."

"Bak, sürtük," diye tersledi Desiree. "Oğlumu koruduğunuz için size minnettar olmak istiyorsam, anasını siktiğim minnettar olacağım."

"Benim narin çiçeğim," diye mırıldandı Mace. "Kapa çeneni."

Sırıttı ve Dee'ye göz kırptı. Evet. Bazı çiftler Bazı çiftler birlikte olmak için yaratılmışlardı.

"Malone'u gördün mü?"

"Evet. Aşağıda Abby ve Hannah'yla konuşuyor." İki genç şekil değiştirenden bahsedilince Desiree yine ağlamaya başlamış gibi göründü, bu yüzden Dee hızla Malone'un yanındaki bir noktaya kaçtı.

"MacDermot hâlâ ağlıyor mu?" Malone mırıldandı. "Tanrım, evet."

"Ona biraz zaman ver."

Dee anlamıştı. Dünyadaki en önemli şeyi kaybetmeye bu kadar yaklaşmışken bunu hissetmemek çok zordu.

İki kıza odaklanan Dee, Abby'ye, "Bundan sonra insan olmaya biraz daha fazla zaman ayıracak mısınız?" dedi.

Abby omuz silkti, çıplak geldiğinde hemşirelerin ona verdiği bol hastane önlüklerini çekiştirdi, henüz Blayne ya da Marcus'tan ayrılmak istemiyordu. "Belki."

"Bil diye söylüyorum, çirkin değilsin."

Malone homurdandı ve Hannah kaşlarını kaldırdı.

"Ofisteki bahis buydu. Çirkin olduğun için değişmeyeceğin üzerine. Ama değilsin. Yeterince sevimlisin."

Malone elini ağzına bastırdı ama kahkahalar parmaklarının arasından kayıp gitti.

"Vay be. Teşekkürler."

"Hoş geldiniz." Dee Hannah'ya baktı.

"Bana da yeterince sevimli olduğumu söyleyecek misin?"

"Hayır. Bu gece yaptıklarından dolayı bir an bile utandığını görmesem iyi edeceğimi söyleyeceğim. Benim önümde olmaz. Tabii suratına birkaç yumruk daha yemek istemiyorsan. Anladın mı beni?"

"Evet."

"Aman Tanrım," diye güldü Malone, artık kendini tutamıyordu. "Bu senin moral konuşman mı?"

"Evet. Ne düşünüyorsun?"

"Günlük işini bırakma," dedi üç kadın hep bir ağızdan.

"Bu biraz kabaydı." Dee makineden bir soda alabileceğini düşünerek döndüğünde Mitch ve Sissy Mae'nin orada durmuş kendisine baktığını gördü. "Sorun nedir?"

"Düşündük ki ..." Sissy Mae ve Mitch birbirlerine baktılar, Mitch yüzünü buruşturup başka tarafa baktı.

"Sissy, ne oldu?"

"Az önce babanı Ric ve diğer merdivenlerden çıkarken gördük, Dee!" Sissy arkasından bağırdı. "Diğer merdivenlerden çıktı!"

Ric, Eggie Smith'in elini sıktı ve başını salladı. "Teşekkür ederim, efendim." Ama elini çekmeden Dee-Ann bodrum katındaki otoparka daldı ve kan ve pudra yanıkları dışında elbisesinin içinde kesinlikle muhteşem görünüyordu.

"Hey," dedi.

Erkeklerle dikkatle baktı. "Selam. Her şey yolunda mı?"

"Evet." Ric, Dee'nin babasına gülümsedi. "Yarın akşam yemeğinde görüşür müyüz?" "Gerekirse."

Dee'nin gözleri büyüdü. "Kalıyor musun baba?"

"Bu bir sorun mu?"

"Hayır, hayır. Tabii ki hayır."

"Annen bir tatili hak ediyor." Çiftin arasında bir ileri bir geri baktı, sonra "İyi geceler" dedi. Arabaya bindi ve uzaklaştı.

"Neden babamın elini sıkıyordun?" "Beni kutsadı."

"Yalan söylemeye gerek yok, Ric Van Holtz."

"Yalan söylemiyorum. O söyledi. Sanırım bunu kastetti." "Emin misin?"

"Oldukça eminim. Yani, beni bagajına tıkıp buradan götürmedi. Bunu iyiye işaret olarak kabul ediyorum. Sence de öyle değil mi?"

"Evet." Hala . . .

"Annenle de tanıştım. O gerçekten harika biri, Dee."

"Bunu babama da söyledin mi? Aynı şekilde mi?"

"Evet, ama öyle," diye karşı çıktı. "Onda bir şeyler var." "Bunu sen yaptın," dedi Dee ona.

"Ne yaptım?"

"Van Holtz ailesine trajik bir şekilde doğmana rağmen babamın kalbine giden yolu buldun. Ve bu da önce annemin kalbinden geçmek."

"Oh."

"Bu kadar ukala görünmene gerek yok."

"Yeterince adil. Şimdi buraya gel," dedi Ric ve kız hevesle Ric'in kollarına atıldı, böylesine kötü bir günün ardından birbirlerine sıkıca sarıldılar. Ama iyi bitmişti ve uzun vadede önemli olan da buydu.

"Çocuklarımız olduğunda," dedi Dee ona, "Blayne, Abby ve Hannah'ya bakıcılık yaptıracağız."

Ric güldü. "Kesinlikle." Ona bir kez daha sarıldı. "Eve gitmeye hazır mısın?"

"Henüz değil. Geceyi tam olarak bitirmedim." "Komik, baban da öyle demişti."

"Hmmm," diye cevap verdi ama hepsi bu kadardı.

El ele tutuşarak asansöre doğru yöneldiler ama Dee aniden durdu ve onun gözlerinin içine baktı. "Seni seviyorum," dedi.

Ric sırtıttı. "Ben de seni seviyorum, Dee."

Başını salladı ve birlikte Blayne'in hastane odasına döndüler ve çok güzel bir mini kavgaya dönüştü.

Tasarımcı elbiseleri giymiş üç kadın birlikte, koli bandıyla bantlanmış beyaz saçlı kadını içlerinden birinin çaldığı eski Chevy'nin arkasından alıp Staten Island'daki bir çöplüğün ortasındaki toprak bir çukura attılar.

Dişi Kurt uzandı ve kadının ağzındaki bantı çekti. "Söyleyecek bir şeyin var mı?"

"Gerçekten bir şeyleri değiştirdiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu beyaz saçlı kadın. "Burada gerçekten iyi bir şey yaptığını mı düşünüyorsun? Ya da beni öldürerek iyi bir şey yapacağını?"

"Sanırım," diye yanıtladı Dişi Kaplan, "hatanız yanlış anneye bulaşmak oldu."

Küçük gruptaki tek tam insan öne çıktı, elindeki 45'liği tuttu ve tetiğe bir kez bastı.

Daha sonra birlikte boşluğu doldurdular ve ertesi günkü büyük akşam yemeği planları hakkında neşeyle sohbet ettiler.

BÖLÜM 33

Dee-Ann annesine sarıldı ve Darla gülümseyerek, "Ah, benim küçük Şeker Böceğim. Seni gördüğüme çok sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim anne."

Darla geri çekildi ama kızının ellerini tuttu. Gözleri yaşlarla doldu. "Şu haline bak, Dee-Ann. Çok güzelsin."

"Anne, ağlama."

"Seni çok özledim." "Mayıs ayında ziyaret etmiştim."

"Biliyorum ama bu küçük kızımı her gün özleyemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Darla elini uzattı ve Ric onu kavradı, Dee'nin etrafından dolaşarak annesine sarıldı.

"Dün geceki kargaşadan sonra ikinizin de iyi olmasına çok sevindim." "İkimiz de iyiyiz anne. Babam nerede?"

"Yatak odasında. İçeri gir ve onu gör."

Dee, Kingston Arms otel odasına doğru yürüdü. Mitch olanlardan sonra odalarını bir süite yükseltmişti. Dee ödemeyi teklif etti ve kısa bir an için kedinin ona vuracağından korktu, o kadar aşılanmıştı ki.

Ve beklediği gibi, babası tüm bu lüksten oldukça rahatsız görünüyordu. Çoğu insan oda servisi siparişi verip masaj yaptırırken, çünkü kesinlikle her şey ücretliydi, babası kulübesine hapsolmuş zavallı bir köpek gibi büyük resim penceresinden parlak sabah gökyüzüne bakıyordu. Tekrar eve dönmesi gerekene kadar ona bir, belki de iki gün daha verdi. Çok sevdiği Smith kasabası tepelerinde özgürce koşana kadar.

"Hey, baba." Kolunu onun beline doladı.

"Hey, Şeker Böceği." Onu alnından öptü. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Annem ağlamaya başladı."

"Annen o saçma Noel kartı reklamlarında ağlıyor, o yüzden ben olsam fazla endişelenmezdim."

"Sen iyi misin?"

"Küçük kızımın karşısına çıkan her şeyin üstesinden gelebileceğini bilmek mi? Ben gayet iyiyim."

"Endişelendin mi?"

"Bir baba her zaman endişelenir. Sen benim kalbimsin, Şeker

Böceğim." "O zaman annem ne?"

Onun alçak sesle kıkırdadığını duydu. "Benim ruhum."

"Kahvaltı sipariş etmek ister misin Ulrich?" Darla ona bir oturma odası ve üç yatak odası bulunan lüks süitlerini gezdirdikten sonra sordu! Şimdi o yatak odalarından birinde duruyorlardı, sabah ışığı Ulrich Van Holtz'u aydınlatıyordu ve Tanrım, kesinlikle yakışıklı bir adamdı. Yıllar boyunca Van Holtz erkeklerinin çoğunun yakışıklı olduğunu bizzat görmüştü, ama bu ... vay canına!

"Aslında sizi ve Bay Smith'i dairemize geri götürmeyi ve size kahvaltı hazırlamayı düşünüyordum, Bayan Darla. Aşağıda bizi bekleyen bir arabam var."

Sadece birkaç gün önce evlenmişti ve şimdiden Dee Ann'i hayatının bir parçası haline getirirken çok rahattı. Onu ne kadar zamandır seviyordu? Muhtemelen Dee-Ann'in fark edebileceğinden çok daha uzun süredir.

"Kulağa çok hoş geliyor. Yapman gereken onca yemek ve diğer şeyler için sakıncası yoksa."

"Hiç de değil. Yemek yapmayı seviyorum. Yaptığım şey bu. Ayrıca Bay Smith size bahsetti mi bilmiyorum ama bu akşam restoranı kapatıyorum ve bazı dostlarım ve iş arkadaşlarım için küçük bir parti veriyorum. İkiniz de gelerseniz harika olur."

Sırıttı. "Bundan bahsetmeyi ihmal etti." Lanet olası Smith erkekleri. Aralarında ne olup bittiğini bilmek için Matlock olmak gerekiyordu. "Kesinlikle orada olacağım Ulrich ve Eggie'yi de ikna etmeye çalışacağım."

"Beni neye ikna edeceksin?"

Darla sıçradı, sonra döndü ve arkadaşının koluna bir tokat attı. "Yapma şunu!"

"Bunca yıl geçti ve s e n hâlâ arkada olduğumu anlayamıyor musun? Bu nasıl benim suçum oluyor?"

"İşte bu kadar," diye tersledi. "Bu akşam Ulrich'in restoranına yemeğe gidiyoruz."

"O kadar parayı bir biftek için ödemem, Darla Mae."

"Bu sıradan bir buluşma," diye açıkladı Ulrich. "Benden."

Arkadaşının biraz dudak büktüğünü gördü. "Bir araya gelmek mi? Bu kız dilinde-" *"Eggie."*

"Tamam. Orada olacağız."

"Mükemmel," dedi Ulrich, Eggie'nin çok zor davrandığı gerçeğini görmezden gelerek.

Darla eşinin genç kurttan hoşlandığını biliyordu ama ona asla kolaylık göstermezdi. Bu Smith erkeklerine özgü bir şeydi ve Darla bu konuda endişelenmeyi reddediyordu.

"Ama önce ... kahvaltı. Bizim evde," dedi Ric.

"Burada yiyemez miyiz?"

"Bu kadar zor olmak zorunda mısınız?" Darla talep etti.

Dee-Ann babasına bir şeyler fısıldadı. Dürüst olmak gerekirse, ikisi de. Hırsızlar kadar kalın kafalıydılar. Tıpkı Darla'nın yıllar önce babasıyla olduğu gibi.

"Waffle, ha?" Eggie homurdandı.

"Yaban mersinli," diye ekledi

Ulrich.

"Konserve mi?" Eggie sordu ve Darla bu yorumun genç kurttan çıkardığı cesur ve sinirli hırıltıya bayıldı.

"Ona bir şey mi söyledin?" Ulrich arkadaşından bunu talep etti ve Dee'nin gülüşüne bakılırsa Darla onun söylediğine bahse girebilirdi.

"Tek kelime bile etmedim," diye yanıtladı Dee-Ann. *Küçük yalancı.*

"Konserve değil," dedi Ulrich ani bir sertlikle Eggie'ye. "Taze ve sadece taze."

"İyi o zaman."

Tanrım, adam sanki bir kaptan köpek maması yemeye zorlanıyormuş gibi davranıyordu.

"Dışarıda bizi bekleyen bir araba var."

"Araba mı?"

"Eggie."

"Tamam." Mırıldanarak kapıya doğru hışımla yürüdü. "Sadece beş dakika kullanacağın bir araba için para ödemenin anlamını göremiyorum. Belki on. Bana israf gibi geliyor."

Dee-Ann kahkahalarını tutma zahmetine bile girmeden babasını takip etti. Genç Ulrich'in yanından geçerken Darla çocuğun kızını izlemesini seyretti. Gözleri parlıyor ve içinden sıcacık bir sevgi akıyordu. Darla bunu pencereden dışarı bakıp sabah güneşini gördüğü gibi görebiliyordu.

Aslında genç kurt, Darla'nın Eggie Smith'i sevdiğini fark ettiğinde hep hissettiği gibi görünüyordu. Bir bakıma Ulrich için üzülyordu. Sevmesi asla kolay olmayacak birini bu kadar çok sevmek.

"Ona bayılıyorsun, değil mi oğlum?" diye sordu ona usulca.

Ve hiç duraksamadan, "Bir sonraki nefesim gibi."

"Eskiden endişelenirdim, biliyor musun? Onu anlayacak birini asla bulamayacağından endişelenirdim. Kim onu evcilleştirmeye çalışır ki? Babasına o kadar çok benziyor ki "

"İstediğim tek şey Bayan Darla, onu sevmek ve beslemek. Çok zayıf," diye fısıldadı. "Bir günde yaptığı onca şeyden sonra, eve döndüğünde iyi, sağlam bir yemeğe ihtiyacı var. Benim tarafımdan yapılmış."

Evet, çocuktan gittikçe daha çok hoşlanıyordu. Ama açık olması gerekiyordu. Anlaması gerekiyordu. "O sosyetik değil Ulrich. O lanet olası bowie bıçağını her zaman üzerinde taşıyacak ve onu kullanmaya istekli olacak. Bazen seninle dolaşacak ve eğer bir şey ona çok hızlı yaklaşırsa, ona av gibi bakacak. Harika bir anne olacaktır, ama Tanrı onun çocuğuna karşı gelen herkese yardım etsin. Ve muhtemelen veli-öğretmen konferanslarına gitmemeniz en iyisi olacaktır çünkü velileri ve öğretmenleri rahatsız edecektir. Bütün bunları anlıyor musun?"

"Onsuz bir hayat düşünemediğimi anlıyorum." Omuz silkti. "Ya da onun büyük bowie bıçağı olmadan."

Çocuğun espri anlayışı vardı. Tanrı'ya şükür! Eggie Smith ya da Eggie Smith'in küçük kızıyla uğraşırken günü atlatmanın gerekli bir parçasıydı bu.

"Siz ikiniz geliyor musunuz?" Eggie yan odadan havladı. "Yoksa ben ve Şeker Böceğim burada sizi beklerken açlıktan ölecek miyiz?"

Ulrich Darla'nın kolunu kendi koluna doladı ve birlikte ön kapıya doğru yöneldiler.

"Şeker Böceği?" Ulrich usulca sordu.

"Bazı şeyleri sorgulamazsın Ulrich. Ama bunun yerine, basitçe kabul edersin. Şeker Böceği de bunlardan biri."

"Bunu aklımda tutacağım, Bayan Darla." Onun omzunu sıvazladı. "İyi adam."

Alder Van Holtz uyumakta güçlük çekiyordu. O kadar öfkeliydi ki, doğru dürüst göremiyordu bile.

kuzeni Niles'a önümüzdeki iki gün içinde eşyalarını toplayıp Manhattan'dan ayrılacağını söyledi. O ve en büyük oğlu. Görünüşe göre, Colorado'nun ıssız bir köşesinde, karısının akrabalarının yanına bırakılacaklardı.

Sanki Alder bunun olmasına izin verecekmiş gibi. Sanki kuzeninin onu ezip geçmesine izin verecekmiş gibi. Kuzeninin orospu karısından telefon aldıktan sonra onunla konuşmayı kesen karısı, daireyi toplamaya başlamıştı bile. Oğlu da kendi karısını ve yavrularını gelecek hafta içinde evden çıkarmak için ayarlamalar yapmıştı bile. Tüm bunları kabulleniyorlardı. Alder bunu asla kabul etmezdi. Hiçbir zaman.

Şimdi öfkeden kuduran Alder, karısını kızdırıp uyandırmak ve onu kendisiyle konuşmaya zorlamak umuduyla dönüp durmaya başladı ama aniden göğsünde bir şeyin durduğunu fark etti. Gözlerini açtı ve parlak, parlak sarı gözlerin kendisine baktığını gördü.

Bağırarak için ağzını açtı ama keskin ve sivri bir şey şahdamarına bastırdı.

"Uh-uh, hoss," dedi çakıllı bir ses ona. "Bir uyarı: Yarından sonra dışarı çık ve yeni evine doğru yola koyul, yoksa göreceğin son şey" -yakına doğru eğildi ve şimdi Alder kurdun yüzünü karanlıkta net bir şekilde görebiliyordu- "*ben* olacağım."

Bir Smith. Aptal oğlunun bir Smith'le çiftleşmesi yeterince kötüydü, ama şimdi de gecenin bir yarısı yatak odasında onun beyaz süprüntü akrabaları belirliyordu.

"Anladın mı beni, *evlat*?"

Alder tartışmak istedi ama bıçak daha derine saplandı ve boğazının kenarından kan damladığını hissetti. Bu tahammül edebileceği, normalde umursamayacağı bir şeydi. Ama onu korkutan, polisi ya da sürülerinden birini yardıma çağırması için karısına uzanıp onu sarsarak uyandırmak istemesine neden olan şey, kurdun onun ne yaptığını izleme şekliydi. Sanki Alder oynanacak bir şeymiş gibiydi. Güneşli bir günde büyüteç altında işkence edilecek bir böcek. Onu öldürmek bu kurt için hiçbir şey ifade etmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, Alder bu piçin tek istediğinin onu öldürmek olduğu hissine kapıldı. Jennifer yanında uyumaya devam ederken boğazını kesmek ve kan kaybından ölmesine izin vermek. Ya da belki kurt Alder'i sürükleyip başka bir yerde öldürecek ve cesetten kurtulacaktı, böylece asla bulunamayacaktı.

Bu senaryolardan herhangi birini riske atmak istemeyen Alder başını salladı. "Anlaşıldı." Kurt, Alder'in göğsündeki ağırlık azalmadan önce ona "Teşekkür ederim," dedi.

O tuhaf sarı gözler de onunla birlikte kayboldu. Ve Alder hiçbir şey duymamasına rağmen

Ayak sesleri, kapı ya da pencerelerin açılıp kapanmaması... Kurdun gittiğini biliyordu. Çıktığı gölgelerin içinde kaybolmuştu.

Birdenbire Alder Manhattan'dan yeterince hızlı çıkamayacağını düşündü.

Van kiralık arabasını Beşinci Cadde'deki restoranının önüne park etti; KZS ve NYPD de dahil olmak üzere bu davanın kapatılması için çalışan herkesin katıldığı büyük bir akşam yemeği partisi nedeniyle gece boyunca kapalıydı. Vazgeçilebilir olduklarını düşünerek hibrit kullanmaya çalışan başkaları da olacaktı ama bu iyi bir başlangıçtı. Hem de çok iyi bir başlangıç.

Yanında oturan kurda bir göz attı. Kurt arabasına bindiğinden ve Van buraya doğru yola çıktığından beri hiç konuşmamışlardı. Zaten bir saat gecikmişlerdi.

"Yani kuzenimle her şey halloldu mu?"

"Evet."

Eggie Smith her zamanki gibi şakacı.

"Güzel. Ve sanırım Ric ile kızınız arasında olanlardan haberdarsınız."

"Bunun olacağını yirmi beş yıl önce göremedin mi?"

"Yanıldığımı umuyordum."

"Her zaman biraz aptaldın."

Van ona ters ters baktı. "Çık arabamdan." "Nasıl istersen."

Van bundan sonra çocuklarına, özellikle de oğullarına göz kulak olması gerektiğini biliyordu; zavallı, savunmasız, *bilgisiz* kuzeninin düştüğü Smith'in baştan çıkarma tuzağına düşmemelerini sağlamak için.

"Zavallı, zavallı Ric," diye iç geçirdi Van, ailesini bulmak için restorana girmeden önce.

Dee-Ann kolunu Ric'in beline doladı ve başını onun omzuna koydu. Arkadaşının izini sürmek için çok hoş bir buluşmadan ayrılmış ve onu ara sokağın ağzında, binanın kenarına yaslanmış halde bulmuştu.

Yaralarından ve Gwen'le girdiği tokatlı kavgadan sonra tamamen iyileşmiş olan Blayne, patenleriyle odada çalışıyor ve silik bıçak izini gösteriyordu. Desiree, Mace ve Marcus, Bobby Ray ve diğerleriyle birlikte masada oturuyordu.

vahŖi köpekler, yaŖadıkları onca Ŗeyi d Ŗ n nce en iyi zamanı geçiriyorlardı. Gerçi Desiree kimsenin bakmadığını d Ŗ nd ğ  zamanlarda oğluna sıkıca sarılıyordu. Novikov Ŗimdiye kadar sadece iki ya da üç kiŖiye hakaret etmeyi baŖarmıŖtı. Abby insan formunda bir saat kadar kaldıktan sonra daha fazla dayanamayıp hayvan formuna geri d nm Ŗ ve masadan masaya dolaŖarak artıklar için yalvarmaya baŖlamıŖtı. Hannah bir k Ŗede oturmuŖ, odadaki herkese sessizce ters ters bakıyordu. Stein mutfaktan yüksek sesle k le iŖ i olmadığından yakınmaya devam ediyordu. Malone, Dee'nin hakkında hiçbir Ŗey bilmediği yetiŖkin bir kızı, üç erkek kardeŖi, süperstar babası ve annesi de dahil olmak üzere tüm ailesiyle birlikte gelmiŖti. Masaları Sissy'nin masasının hemen yanındaydı çünkü kurtları ve sevdikleri aslanları, her iki ırktan da eŖit derecede nefret eden kaplanların yanına oturtmak her zaman iyi bir fikirdir.

Evet, New York'ta sıradan bir gün daha.

"Her Ŗey yolunda mı hayatım?" diye sordu.

Ric'in gözleri biraz kısıldı, bakıŖları restoranın önündeki valenin üzerindeydi. "Bana Van Amcam ile babanın aynı arabadan birlikte inmelerinin ne gibi bir nedeni olabileceğini açıklayabilir misin?"

"Yapabilirim ama bu yanıtı duymak istediğine emin misin?"

Ric kolunu Dee'nin omuzlarına dolayarak, "Her zamanki gibi m kemmел bir noktaya değindin," diye itiraf etti.

"Deniyorum."

"  eri dönsem iyi olacak," dedi arkasını dönüp iki kolunu da Dee'ye dolayarak. "Yiyeceklerin kudurmuŖ, kana susamıŖ ordulara ulaŖtıėından emin ol."

"Ya da," dedi Dee, sevdiği adama sarılarak, "onlara sadece aile diyebilirsin."

"Mantıklı. Nasıl olsa onlara bağlıyız. Tıpkı kan bağı gibi." "Ne kadar olumlu bir bakıŖ açısı."

"Elimden geleni yapıyorum."

Kollarını birbirlerinin bellerine dolayarak restoranın yan kapısına doğru yöneldiler.

"D n o elbisenin içinde ne kadar harika göründüğünü hiç söyleyemedim," dedi Ric ona.

Gülümsedi, Ric'in  vg lerinden büyük bir haz duymuŖtu. "TeŖekk r ederim."

Ric kapıyı onun için açık tuttu. " tiraf etmeliyim ki Dee, sonuçta ben yine de seni çıplak tercih ediyorum."

Dee gülerek restorana girdi. "Ve hala kemiği olan bir kurt gibi diyorum, Van Holtz."

Eğer bu kitabı sevdiyseniz, mutlaka denemelisiniz.

DIXIE'DE IBLIS AVI,

Lexi George'un ilk kitabı bu ay çıkıyor!

Isırılmış gibi koltuktan fırladı. Parktaki kılıç taşıyan, karanlık yaratıklarla savaşıyor adam yüzünde hiçbir ifade olmadan ona baktı. Yarı karanlıkta yakışıklıydı. Oturma odasının parlak ışığında yıkıcıydı, bir tanrıydı, steroidler üzerinde ıslak bir rüyaydı. Uzun boylu, güçlü yapılı, geniş omuzlu, geniş göğüslü, ince beli ve kalçalarıyla Addy'nin o güne kadar gördüğü en yakışıklı adamdı. Uzun, kaslı bacakları dar siyah bir pantolonla kaplıydı ve sırtındaki kılıfta bir kılıç taşıyordu. Aynı zamanda bir yabancıydı, çok büyük bir yabancıydı ve oturma odasında duruyordu.

"Sen de kimsin be?"

"Ben Brand." Ses tonunu hiç değiştirmeden konuştu. "Ben bir Dalvahni savaşçısıyım. Djegrali'yi avlarım."

"Tabii ki avlıyorsun." Adamın kaçık olduğu belliydi. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçları ve rahatsız edici yeşil gözleriyle gerçek bir film yıldızı gibiydi ama yine de bir kaçtı. Addy, bir baş dönmesi dalgası onu ele geçirirken destek için kanepenin arkasına tutundu. "Bu alevli kılıcı ve giydiğin ortaçağ kıyafetini açıklıyor. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay . . uh . . . Brand." Elini kapının genel yönüne doğru salladı. "Sakıncası yoksa, biraz korkuyorum. Gitmenizi istiyorum."

"Gidemem. Sana saldıran djegrali geri dönecek."

Oda dönmeye başlarken Addy can havliyle kanepeye yapıştı. "Bak, düşüncem için minnettarım ama iyi olacağım. Gerçekten." Gözlerini kısa süreliğine kapadı ve tekrar açtı. "Dooley beni koruyacaktır."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, ifadesi donuktu. "Dooley mi? Sanırım beni bu eve getiren hayvandan bahsediyorsunuz?"

Bu adam inanılmazdı. Üstten bakan tavrı onu sinirlendirmeye başlamıştı.

"O 'hayvan' bir köpek ve evet, onu kastediyorum."

"Buna izin veremem." Aynı rahatsız edici sakinlikle konuşuyordu. Dooley, hain, odanın öbür ucuna geçip adamın ayaklarının dibine oturdu ve gözlerini

ona hayranlıkla bakıyordu. "Sizi Djegrali'ye karşı savunamaz."

"İzin veremez-" Addy durdu ve derin bir nefes aldı. Bir deliyle uğraşıyordu. Adam gitmiyordu ve o da kaçamıyordu. Kapıya kadar gidemeyecek kadar sersemlemişti. En iyisi sakın kalmak ve adamı kızdırmamaktı. Ayrıca tansiyonunun yükselmesi baş dönmesini daha da kötüleştirmişti. "Tamam, ısıracağım. Sürekli bahsettiğin bu juh-whats-a-doodle tam olarak nedir?"

"Djegrali iblislerdir." Kız ona boş boş bakınca kaşlarını kaldırdı. "Kötü ruhlar. Karanlık yaratıklar-"

"İblisin ne olduğunu biliyorum." Adam kendini iblis avcısı sanıyordu, Tanrı aşkına. "Tamam, sırf sırtmak için, diyelim ki bu iblis işi gerçek. Bunun benimle ne ilgisi var?"

"İblis seni işaretledi. Geri dönecek. Karşı koyamayacak." "Oh, harika, şimdi karşı konulmaz oldum. Şansıma o yanlış türden bir adam. Merak etme, 38'liğim var ve iyi bir Güneyli kız gibi onu nasıl kullanacağımı biliyorum, o yüzden gidebilirsin." Elini tekrar kapıya doğru salladı. "Ben iyi olacağım. Eğer bu iblis herif ortaya çıkarsa, onun paçavraya dönmüş kışını krallık gelsin."

Adamın dudaklarının kenarı kıpırdadı ve bir an için gülümseyebileceğini düşündü.

"Ölümlü bir silahla bir Djegrali'yi öldüremezsin."

"Yarın sabah ilk iş gidip şu alevli kılıçlardan bir tane alacağım, söz veriyorum."

Yine dudak seğirmesi. "Buna gerek kalmayacak. Seni koruyacağım." "Hayır, korumayacaksın!" Addy büyük bir çabayla doğruldu. Göğsü hâlâ Orosu çocuğu gibi acıdı. "Seni anneme asla açıklayamam." "Bahsettiğin bu anne, seni doğuran dişi beden mi?"

"Evet, ama yerinde olsam yüzüne karşı ona gemi demezdim." "Ondan korkuyor musun?"

Addy gözlerini devirdi. "Şaka mı yapıyorsun? Kadın ödümü koparıyor. *Otuz iki saatlik doğum sancısı ve bunu asla unutma,*" diye taklit etti. *"Bana borçlusun. Hem de çok."*

Gözlerini devirmesi bir hataydı çünkü oda yeniden dönmeye başladı.

"Anne sorun olmayacak," dedi.

"Lanet olsun ki anne sorun olmayacak, çünkü sen burada olmayacaksın!"

Kadın koltuktan kalktı ve dizleri büküldü.

Bir an odanın öbür ucunda, omzunu duvara dayamış, soğuk bir can sıkıntısının resmiyken, bir an sonra onun kollarındaydı. Gözlerini kapadı ve adamın sert göğsüne doğru kaldırılırken bir iç çekiş yuttu. Adamın kesinlikle kasları vardı, bunu ona verebilirdi.

"Derhal yaslanacaksın." Ses tonu sertti. Tamam, kaslar ve birkaç kontrol sorunu.

Adam onu kanepeye yatırırken gözlerini açtı ve adamın yüzünde acı dolu bir ifadenin belirmediğini gördü. Dudak seğirmesini saymazsak, bu adamın yüzünde gördüğü ilk ifadeydi. Adam bir mermer heykele bile metanetli olma dersi verebilirdi.

Adam ayağa kalkmaya başlarken kolunu yakaladı. "O şey canını yaktı!"

Adam durdu, bakışları bileğine dolanmış parmaklarındaydı. "Yanılıyorsun. Djegrali beni yaralamadı. Beni rahatsız eden senin dokunuşun."

Addy sertleşti ve geri çekildi. "O zaman beni affet."

Adam onu elinden yakaladı. "Yanlışı anladınız. Beni itmiyorsun."

Onun yanına diz çöktü. Parmaklarını çenesinin altına koydu ve nazik parmaklarıyla yüzünü eğdi. Addy nefesini tuttu. Kimdi bu adam? Onun en ufak bir dokunuşuyla göğüsleri karıncalanıyor, içi ısınıyor ve titriyordu. Onun nesi vardı böyle?

"Bana bak," diye emretti.

Tatlı Rahibe Ruth, viski ve duman gibi bir sesi vardı. Kadın ürperdi ve gözlerini onunkilere dikti. Adam başparmağıyla yanağını okşadı, yüzünde kendinden geçmiş bir ifade vardı. Başparmağı aşağıya doğru kayarak alt dudağını okşadı. "Bana karşı sabırlı olmalısın, Adara Jean Corwin. Dalvahni duyguları deneyimlemez. Bu gereksiz olurdu. Biz sadece ve sadece tek bir amaç için varız: Djegrali'yi avlamak. On bin yıldır bu benim amacımdı, şimdiye kadar."

"On bin yıl, ha?" Çaba sarf ederek, dişleriyle adamın başparmağını kazımak için duyduğu ani dürtüyü bastırdı. Hiç şüphe yok ki hormonal bir erime içindeydi. "Kulağa sıkıcı geliyor. Yeni bir hobi edinmeli, ufkunu genişletmelisin."

"Dünya, Dalvahni'nin djegrali'yi avladığı diyarlardan yalnızca biri."

Oh, kardeşim, çok kötü. Yine şizoid diyarını ziyaret ediyordu. Sonra sözlerinin etkisi, beynini ve bedenini ateşe veren şehvet sisinin içinden süzüldü.

"Hey, bekle bir dakika, sana adımı söylemedim!"

"Dooley dediğın hayvan bana birçok şey anlattı, bu konutu nasıl bulacağım da dâhil."

"Söylemedin mi? Komik, dört yıldır bana hiçbir şey söylemedi."

Kadın doğrulmaya çalışırken elini omzuna koydu. "Kalkmayacaksın," dedi sinir bozucu bir sakinlikle.

"Oh, öyle mi? Sen öyle san, ahbap."

Kadın adamın kolunu itti, bu boşuna bir çabaydı. Adam meşhur tuğladan bir müştemilat gibi yapılmıştı.

Eli karnının üzerinden geçip koşu şortundan bacaklarına doğru kaydı. Kadın dondu kaldı. Adamın eli çıplak teninde sıcak hissediyordu. "Dooley, buraya gel," dedi.

Köpek ayağa kalktı ve tırıs tırıs kanepeye doğru yürüdü.

Brand parmaklarıyla Addy'nin iç uyluk derisi boyunca karmaşık bir desen çizdi. Addy titremeye başladı. Ona neler oluyordu? Bu ona hiç benzemiyordu. Hayatı boyunca pervasız doğasını, annesinin çaresizlik içinde ellerini sıkmasına neden olan vahşi çizgisini dizginlemek için mücadele etmişti. Kendini kontrol etmek onun zor kazanılmış mantrasıydı. Önce düşün, sonra hisset. Ama bu adam... bu adam onu gerçekten harekete geçirmiş, tedbiri elden bırakmak istemesine neden olmuştu. Kalçalarını onun eline, bir *yabancı*nın eline doğru eğmek istiyordu.

Brand bakışlarını Addy'nin yüzüne dikerek, "Konuş Dooley," dedi.

"DOOLEY LOVE ADDY. AŞK, AŞK, AŞK," dedi Lab. günde üç paket sigara içen birinin gür sesiydi. Bir patisini havaya kaldırarak kulağını kaşıdı. "DOOLEY SOĞUK KUTUDA TAVUK BUDU YİYEBİLİR Mİ? CAN DOOLEY?" Kafasını çevirdi. "BAK, BİR BÖCEK!"

Addy şok içinde köpeğine bakarken uzun bir sessizlik oldu. Yavaşça gözlerini Brand'inkilere dikti.

"Sen de *kimsin*?"

Brand'in kaşlarının arasında hafif bir kırıksıklık belirdi. Gözlerindeki ifade şaşkınlığa dönüştü. "Bu geceye kadar bildiğimi sanıyordum."

Kara başını eğerek onu öptü.

Mia Marlowe'un en yeni kitabını kaçırmayın,

BİR HIRSIZIN DOKUNUŞU,

...

Sadece bir kez daha, diye sessizce yemin etti Viola. Yine de, adını aldığı Shakespeare kahramanı gibi, zaman zaman erkek pantolonu giymeyi özlüyordu. Korse ve çemberlerden çok daha rahattı.

Zarif sıra evin derinliklerinde bir yerlerden alçak bir gıcırta geldi. Viola nefesini tuttu. Ana salondaki uzun vitrinli saat tik tak ediyordu. Başka bir şey duymadığında, bunun sadece gece için temelleri üzerine çöken eski bir evin iç çekişi olduğunu fark etti.

Gizlice girdiği odada hâlâ bir önceki akşamki yemek partisinden kalma bayat puro dumanı ve konyak kokuları vardı. Ama taze kokular yoktu, bu da Teğmen Quinn'in Lord Montjoy'un kendisini bu akşam kulübünde tanıştırma teklifini kabul ettiği anlamına geliyordu.

Muhtemelen onun yerine bir genelevi ziyaret ediyordu. Önemli değildi. Ev boştu ve neden boş olduğu hiç fark etmiyordu.

Kedi ayaklarıyla ana merdivenlerden yukarı çıktı, yardım için tetikteydi. Teğmen henüz evinde tam kadro çalışmıyordu ama Hindistan'dan yanında yerli bir hizmetçi getirmişti. Viola, akşam yemeği sırasında sarıklı adamın gölgeler arasında, ödünç alınan uşakları yönlendirdiğini ve geçici hizmetçi kızlara sessiz komutlar verdiğini fark etmişti.

Hintli hizmetçi büyük olasılıkla evde kalacaktı.

Viola kendi kendine, *mutfaktan ve çatı katından uzak durduğum sürece bana bir şey olmayacağını* söyledi.

Ayrıca, taşlar Teğmen Quinn'in odasında olacaktı. Çitinin tuğla ustası loncasında bir arkadaşı vardı ve güzel bir ücret karşılığında *tonun* gizli zulalarının yerini memnuniyetle açıklardı. Londra'nın bu şık caddesindeki evlerin hepsinde, ev sahibinin odasında birbirinin aynısı duvar kasaları vardı. Yeni model tamburlu kilit Viola'nın ustaca dokunuşuyla itirazsız açılıyordu.

Bir yeteneği vardı. Aslında iki tane ama diğerinin yarısından pek hoşlanmıyordu.

Yavaşça yatak odasının kapısını açtı. *Güzeldi*. Yakın zamanda yağlanmıştı. Sadece hafif bir menteşe sesi duydu.

Ağır şam perdeleri çekiliydi, bu yüzden Viola kıpırdamadan durdu ve gözlerinin daha derin karanlığa alışmasını bekledi. İşte orada! Güney duvarında yaldızlı bir çerçeve içindeki bir manzara kasanın yerini işaret ediyordu.

Viola odanın öbür ucuna doğru ilerledi ve tablonun asılı olduğu telleri, tavana yakın kancaların kaymamasına dikkat ederek resim rayı boyunca kaydırды. Eğer kayarlarsa onları yeniden takmak için çok uğraşacaktı. Şansı yaver giderse tabloyu geriye doğru kaydırarak ve Teğmen Quinn'in taşların eksik olduğunu anlaması günler alacaktı. Çerçeveyi bir adım kadar kaydırırdıktan sonra kasayı tam Willie'nin arkadaşının söylediği yerde buldu.

Viola kulağını kilide dayadı ve konsantre olabilmek için gözlerini kapattı. Bir klik sesi duyduğunda ya da dokunuşunun altında hafif bir aksaklık hissettiğinde şifrenin bir kısmını keşfettiğini anladı. Sadece birkaç deneme ve hatadan sonra son tambur yerine oturdu ve Viola kasayı açtı.

Karanlık boşluk boştu. Parmak uçlarıyla demir kutunun kenarlarını yoklamak için içeri uzandı.

"Bir şey mi arıyorsun?" Gölge bir köşeden erkeksi bir ses gürledi.

Patlama! Viola kapıya doğru fırladı ama kapı çarparak kapandı. Hintli hizmetçi kapının arkasında gizlendiği yerden çıktı.

"Lütfen kaçmaya çalışmayın yoksa üzülererek söylüyorum ki sizi vurmak zorunda kalacağım." Hindu'nun melodik aksanı ciddi tehdidini yalanlıyordu.

Viola perdenin arkasında açık olduğunu umarak pencereye doğru koştu. Ve aşağıda, düşüşünü engelleyecek dost canlısı bir çalı olduğunu.

Teğmen Quinn onu pencereye ulaşmadan yakaladı. Viola'nın omurgasını göğsüne bastırdı, iri eli Viola'nın bağlanmamış göğüslerinden birinin üzerindeydi.

"Lanet olsun! Bu bir kadın. Gaz lambasını aç, Sanjay."

Duvar apliklerinin sarı ışığı odayı doldurdu. Viola ani parlaklığa karşı gözlerini kırptırdı. Sonra da onu esir alan kişinin ayağına olabildiğince sert bir şekilde bastı.

Quinn homurdandı ama elini bırakmadı. Bunun yerine, yüzünü ona dönmesi için onu çevirdi. Onu tanıdığı anda kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Leydi Viola, siz Mayfair Mücevher Hırsızı olamazsınız."

"Elbette olabilirim." Hırsız olabildi ama yalancı değildi. "Ellerinizi üzerimden çekerseniz çok memnun olurum efendim."

"Eminim çekersiniz." Teğmenin ağzı asık bir suratla kapandı ve kızın kollarını tutmaya devam etti. Kızılderili uşağı tabancanın namlusunu zerre kadar indirmede.

"Size söylemedim mi, *sahib*? Kontesin zümrütlerine baktığında gözleri yeşil yeşil parlıyordu." Hizmetkârın başında artık sarık yoktu, kömür karası saçları omuzlarına dökülüyordu. "Bu kadın tam bir şeytan."

"Belki de." Quinn'in kara kaşlarından biri kalktı. "Ama eğer durum buysa, yaşlı papazım haklıymış. Şeytan nasıl hoş şekillere gireceğini iyi biliyor."

Viola'nın hiç duymadığı bir iltifattı bu. Akşam yemeği sırasında Teğmen Quinn'i pek de yakından incelememişti. Erkeklerle ve onların bir kadının başına açtığı belalara çok az zaman ayırırdı. Bir kere yanmıştı ve hepsi bu. Ayrıca o sırada Leydi Henson'ın zümrütlerine çok fazla odaklanmıştı. Şimdi onun kendisine yönelttiği aynı değerlendirci bakışla onu inceliyordu.

Quinn'in düzgün yüz hatları klasik bir yakışıklılığa sahipti. Çizgisiz ağzı ve beyaz dişleri, Viola'nın aniden onun tahmin ettiğinden daha genç olduğunu fark etmesine neden oldu. Adamın otuz beş kış gördüğünden şüpheliydi. Açık İngiliz teni şiddetli Hint yazları tarafından bronzlaştırılmış ve ağlayan muson yağmurları tarafından kırbaçlanmıştı. Hindistan'da geçirdiği süre onu zenginlikle ödüllendirmişti ama alt kıta da bunun bedelini ödemişti.

Fırtına grisi gözleri, derin bronzlaşmış teni nedeniyle daha da çarpıcıydı. Viola'ya bakıp onun ne kadar sahtekâr olduğunu görüyor gibiydiler; hâlâ bir hanımefendi olduğunu iddia eden bir hırsız.

Ve Cynthia Eden'in

ASLA KURT GIBI AĞLAMA,

Gelecek ay geliyor.

Lucas Simone, dudaklarında bir hırıltıyla sekize on iki metrelik hapishane hücresinin sınırlarını arşınıyordu. İçindeki kurt öfkeyle uluyordu ve dünyanın genel olarak gördüğü adam da kendini biraz kızgın hissediyordu.

İşlemediği bir cinayet yüzünden yakalanmış. Boktan bir şanstı bahsediyoruz. Evet, Lucas vahşi tarafıyla oynamıştı, hatta daha önce adam bile öldürmüştü ve o piçler, onlara verdiği ölümü fazlasıyla hak etmişlerdi.

Ama bu sefer, bu suç için masumdu. Haklıydı. Sanki polisler bu hikâyeyi yutacaktı.

Elleri parmaklıkların etrafında kenetlendi. İsterse parmaklıkları parçalayabilirdi ve eğer onu hemen bırakmazlarsa, bırakacaktı. "Avukatımı istiyorum! Hemen!" Sürüsü onun nerede olduğunu bilmeliydi. Bir lider öylece ortadan kaybolmazdı ve eğer yakında onlarla temasa geçmezse Lucas ne olacağından tam olarak emin değildi.

Muhtemelen yeryüzünde cehennem... ya da Los Angeles'ta başıboş dolaşan kurtlar, ki evet, bu da yeryüzünde cehenneme eşitti. Özellikle de vahşi kurtların tasmalarını tutmak için orada değilse.

Herkes kurt şekil değiştirenlerin akıl sağlığının sınırlarında dans etme eğiliminde olduğunu zaten biliyordu. O tasmalar gittiğinde ... *merhaba, cehennem.*

İçindeki öfke kabardıkça parmaklarının altındaki parmaklıklar bükülmeye başladı.

Bir insan ölmüştü. Çöp gibi kapısının önüne atılmıştı.

Ben öldürmedim.

Çünkü Lucas'ın bir kuralı vardı. Sadece bir tane. *Zayıflara saldırma.*

Ona göre insandan daha zayıf bir varlık yoktu. "Gardiyan!" Dişleri ağzının içinde uzarken yanıyordu. Artık lanet olası iyi kurt yoktu. Öyle ya da böyle dışarı çıkacaktı. Metal parmaklıklar avuçlarının içinde inledi. "Simone!" Gardiyanın sesi değildi. Onu "sorgulama" için getiren salak dedektif. Sadece o değildi

sorgulandı. Polis onu bir kafesin içine atmıştı.

Lucas'ın türünün kafeslerle arası pek iyi değildi.

Dedektifin aynı hatayı bir daha yapmayacağından emin olacaktı.

Gözlerini kaldırdı, o boncuk gibi gri bakışla buluşmak için sola doğru ilerledi- Ve onun yerine bir çift yeşil göz tarafından yakalandı.

Burun delikleri alevlendi. Kadın dedektifin arkasında duruyordu, kaşlarının arasında hafif bir çatıklık vardı. Uzun boyluydu, tam da bir kadının olmasını istediği gibi kıvrımlıydı, şehvetli, dolgun göğüsleri ve bir erkeğin çılgın bir gezinti için sıkıca tutunmasına izin verecek kalçaları vardı.

Güzel bir yüzü vardı. Düz bir burun, ucunda biraz eğik, çok şirin. Yüksek elmacık kemiklerinin üzerinde hafif bir çil püskürmesi. Seksi kırmızı dudaklar. Biraz inatçı bir çene.

Ve muhteşem saçlar. Yüzünün etrafında kıvrılan koyu, koyu kahverengi saçlardan oluşan kalın bir yele.

Adam ona bakarken bakışları genişledi. Dudaklarını yaladı, dilini hızlıca kaydırды.

İçindeki şüphe yükselirken bile, anında ve içgüdüsel bir tepki olarak siki kabarmaya başladı. Bu seksü küçük insanın onun hücrelerinde ne işi vardı? Başka bir polis miydi? Bir avukat mı?

Şimdiye kadar gördüğü en yeşil gözleri onunkilere kilitlenmişti. O zümrüt bakışlar hiç tereddüt etmedi. Sağa doğru bakıp kulağının sivri kalıntıları görmek için bile.

Çoğu kadın bakardı. Ellerinden bir şey gelmiyormuş gibi. Baktılar, irkildiler. Erkekler de öyle.

Lucas hiç umursamamıştı. Yıllar önce hayatının en kötü kavgasında kulağının üst kısmı kopmuştu. O zaman on yaşındaydı.

Ama o bakmadı.

Bir gardiyan sağ elinde anahtarlar şingirdayarak koştura koştura nezarethaneye girdi.

"Onu dışarı çıkarın." Emir Dedektif Dickhead'den gelmişti.

Lucas parmaklıkları bıraktı, hatta o pisliğin boğazına saldırmasını isteyen canavarı zincirlemeye çalışıyordu.

Medeni davranmak berbattı.

Kapı saniyeler sonra sert bir iniltiyle açıldı.

Kadın gülümsedi -gözleriyle değil, dudaklarıyla. "Sevgilim ..." Seksi bir ses mırıldandı.

Yalan zihnini yakarken bile bu mırıltının vücudunu boydan boya dolaştığını hissetti. *Bu* kadının asla sevgilisi olamayacağını biliyordu.

En azından henüz.

"Gitmekte özgürsün Romeo," dedi Dedektif Dickhead. "Hanımın dün gece için sana bir mazeret verdi, üç tanığın daha ifadeleriyle destekleyebildiğimiz bir mazeret."

Saçmalık.

Dün gece tek başına kaçmıştı. İsteddiği kadar uluyabilsin ve avlanabilsin diye kurdu serbest bırakmıştı.

Eve dilinde kan tadıyla dönmüş, sonra da ön merdivenlerinde kan lekeleri bulmuştu.

Lucas omuzlarını yuvarlayarak gerginliğini atmaya çalıştı ve kafesten dışarı çıktı. Sonra onun kollarındaydı. Kendini ona doğru attı. İnce kollarını onun boynuna dolamış ve ağzını onunkine bastırmıştı.

Lucas aptal bir adam değildi. Seksi bir kadın kıvrımlarını ona yapıştırmak istiyorsa buna karşı çıkmayacaktı.

Ama kesinlikle kabul edecekti.

Ellerini kaldırdı, onu yakaladı, tam kışının sert çıkıntısının etrafında kilitlendi ve onu daha da yaklaştırdı. Ağzı onunkini aldı, dili derinlere daldı.

Ama tadı çok tatlıydı.

Onun türünün vahşi tadı değildi. Onun gibi kadınlar, bir canavarın güçlü formuna dönüşebilen kadınlar, genellikle yıllanmış şarap tadındaydı.

Onun tadı şeker gibiydi.

Her zaman tatlıya düşkün olmuştu.

Dili onunkine karşı hareket etti, yumuşak darbelerle, bir kedi yavrusu gibi yaladı. Boğazında bir inilti titredi.

Aleti kot pantolonunun önünü zorluyordu. Tamam, onun kim olduğunu bilmiyordu. Onu durduramayacağı. Çünkü onu becermek istiyordu-

"Ahem." Yine sık kafalı.

Kollarındaki kadın biraz sertleşti.

Göstermelik. Kadının dedektifin varlığını unutmadığını biliyordu. O da unutmamıştı. Lucas sadece izlendiklerini umursamamıştı.

"Daha erken gelemediğim için üzgünüm." Sesi boğuk ve seksiydi. Kasıklarına ipeksi bir vuruş gibi.

"Sorun değil, bebeğim." Parmaklarını kızın çenesinin altında kavislendirdi. İki kişi oynayabilirdi. Onu sarsan küçük titremeyi gördü ve gülümsedi. Kasten, dişlerinin keskin kenarını görmesine izin verdi. Bir insanınkinden çok daha keskin.

Ama gözlerinde korku parıldamadı. İlginçti.

Kadın durumu biliyordu, sürüsünün itibarını bu gerçeğe yatırabilirdi. Onun insan olmadığını biliyordu. Muhtemelen tam olarak *ne* olduğunu biliyordu.

Ve hâlâ onun yardımına koşuyordu.

Lucas kural olarak insanların iyi olduğuna inanmazdı. Hayır, onların saf bir motivasyondan çok şeytanın etkisinde kalmaya daha yatkın olduklarını biliyordu.

. Bu yüzden kadının bir bildiği olduğunu düşündü.

"Los Angeles Polis Departmanı, verdiğimiz rahatsızlıktan dolayı özür diler." Dickhead'in genizden gelen sesi ona bunu söyledi.

Lucas kadını serbest bıraktı. Yavaşça onu yana itti. Başını eğip Dickhead'in sözünü bitirmesini beklerken gözleri kısıldı.

"Elbette, belli başlı kişilerle bağlantılı olduğunuz bilinen bir geçmişiniz var."

Hızlı bir hamleyle hareket etti. Lucas dedektifi yakaladı, kalın boğazından tutup kaldırdı ve parmaklıklara çarptı.

Gardiyan bir adım öne çıktı.

Lucas'ın başı sağa kaydı. "Bunu aklından bile geçirme." Gırtlaktan. Çünkü gerçekten de bir adamın sabrı ancak bu kadar sürebilirdi.

Gardiyanın adem elması sallanıyordu.

"Güzel." Tekrar dedektife baktı. "Bruce, sanırım seninle aramızdaki havayı temizlememiz gerekiyor." Demek başkaları da izliyordu. Kurnazlık yapmayacaktı. "Bana karşı ereksiyon halindesin. Son iki aydır ayaklarımdan kaçırıyorsun." Gözlerindeki canavarın ortaya çıkmasına izin verdi. Lucas kurdun parıltısının mavi gözlerini yakacağını biliyordu. "Şu andan itibaren yolumdan çekil.

. . yoksa beni kızdıran piçlere ne yaptığımı öğrenirsin." Dedektifin derisi ağardı. "Bir polisi tehdit edemezsin-" Pençelerini Bruce'un çırpınan etine geçirdi. "Az önce yaptım." "Nesin sen?" Bir fısıltı.

Gülümsemesi soldu. "Düşman olarak görmek istemeyeceğin biri." Parmakları gevşedi. Dedektif onun elinden kaydı. Yere düştü. Muhtemelen altına işemişti.

Lucas gözlerini adama dikti. Bruce'un gözlerindeki niyeti görmesine izin verdi.

Sonra kadının elini tuttu. "Hadi buradan defolup gidelim."

BRAVA BOOKS, Kensington

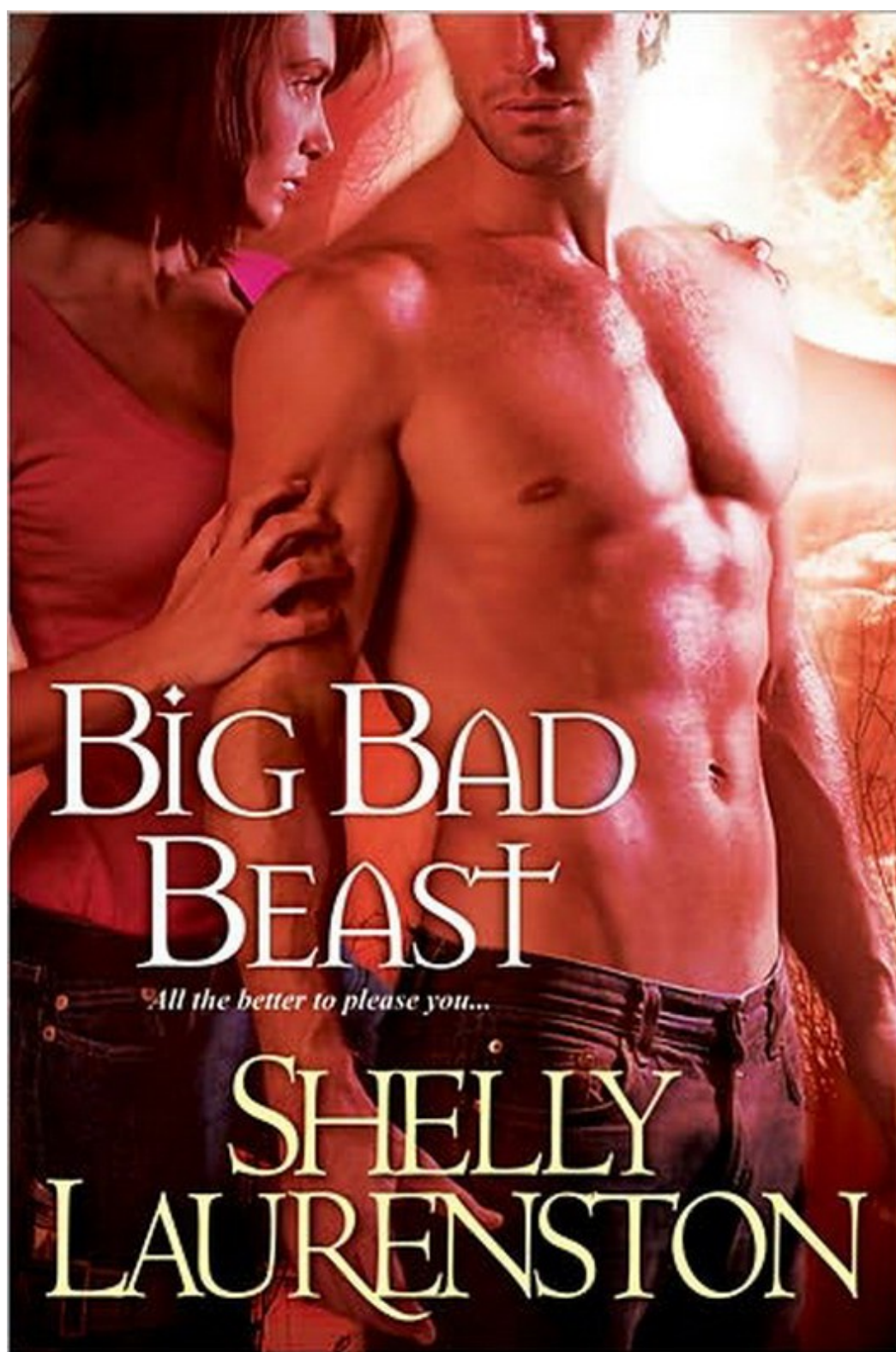
Publishing Corp. tarafından

yayınlanmaktadır.
119 West 40th Street
New York, NY 10018

Telif Hakkı© 2011 Shelly Laurenston

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz.

BRAVA ve B logosu Reg. ABD Pat. & TM Off. ISBN:
978-0-7582-3170-3

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

